ROBERT HOLDSTOCK

LAVONDYSS

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA *MITAGO*

FANTASY MASTERS | PALADIN

Robert Holdstock
Lavondyss
O călătorie spre un loc necunoscut

Pentru George, Dorothy, Douglas,
Mercy şi Rita – toţi povestitori desăvârşiţi!
Nu sunteţi departe.

O, suflet, cutezi acum
Să vii cu mine spre tărâmul neştiut,
Unde pasul n-atinge pământul şi unde-s pierdute cărările?
Walt Whitman,
O, suflete, cutezi acum

Partea I
Vechiul loc interzis

Arde un foc în Ţinutul Păsării-Spirit. Oasele mi se mistuie. Într-acolo voi pleca.

Incantaţie şamanică, aprox. 10.000 î.H.

Masca Albă

[GABERLUNGI]

Peste Dealul Gorganelor, luna arunca o lumină puternică asupra câmpiilor acoperite de zăpadă şi făcea peisajul hibernal să pară că străluceşte palid. Deşi era un loc lipsit de viaţă şi de trăsături recognoscibile, formele câmpiilor erau clare, delimitate de umbrele întunecate ale stejarilor care le mărgineau. În depărtare, dinspre acea umbră care înconjura pajiştea numită Buturugi, silueta fantomatică începu să se mişte iar, urmând o potecă tainică peste câmpuri, apoi cotind la stânga, la adăpostul copacilor. Rămase acolo, abia vizibilă pentru bătrânul care o urmărea de la Ferma Stretley; îl urmărea la rândul ei. Purta o mantie închisă la culoare, şi îşi ţinea gluga trasă peste faţă. Începu iarăşi să meargă, apropiindu-se de casă, lăsând pădurea întunecată în spate. Mergea gârbovită, încercând poate să se apere de gerul din preajma Crăciunului. În urma ei, în zăpada

abia aşternută, rămânea un făgaş adânc.

Stând la poarta fermei, aşteptând momentul despre care acum ştia că va veni sigur, Owen Keeton îşi auzi nepoata plângând. Se întoarse spre faţada întunecată a casei şi ascultă. Suspinele se stinseră imediat; un vis, poate. Apoi copila tăcu.

Keeton străbătu grădina înapoi pe unde venise, intră în casa încălzită şi tropăi ca să-şi scuture zăpada de pe ghete. Intră în salon, scormoni lemnele din foc cu vătraiul de fier până când flăcările crescură la loc, după care se duse la fereastră şi aruncă o privire spre drumul principal care ducea la Shadoxhurst, cel mai apropiat sat. Undeva, foarte departe, se auzea încet un zvon de colinde. Când se uită în treacăt la ceasul de deasupra vetrei îşi dădu seama că ziua de Crăciun începuse deja de zece minute.

Răsfoi cartea de legende şi eresuri care stătea deschisă pe masă. Scrisul era foarte citeţ, paginile groase şi hârtia de calitate; ilustraţiile, complet color, erau desăvârşite. Iubea cartea aceea şi voia să i-o dea nepoatei sale în dar. Imaginile cu cavaleri şi eroi îl inspirau; numele şi locurile de sorginte geleză îi trezeau nostalgia pentru locurile şi vocile pierdute ale tinereţii sale petrecute în munţii din Ţara Galilor. Poveştile pline de eroism îi umpluseră mintea cu larma bătăliei, cu strigăte de luptă, cu foşnetul copacilor şi trilul păsărilor din luminişurile pădurilor bântuite.

Acum mai era ceva în carte, ceva scris în spaţiile albe din jurul tipăriturii: o scrisoare. Scrisoarea lui către copilă.

Dădu paginile la începutul acelei scrisori, acolo unde începea capitolul dedicat lui Arthur, regele britanilor. Citi cuvintele grăbit:

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ţi scrie într-o noapte friguroasă de decembrie. Mă întreb dacă îţi va plăcea zăpada la fel de mult cum îmi place mie. Şi dacă regreţi, la fel de mult ca mine, felul în care te poate ţine prizonier. În zăpadă rămân amintiri străvechi. Vei afla asta la timpul cuvenit, întrucât eu ştiu acum de unde vii…

Un lemn trosni în vatră şi pe Keeton îl străbătu un fior, în ciuda focului şi a hainei groase pe care o purta. Se uită ţintă la

peretele dincolo de care grădina acoperită de zăpadă dădea spre câmpiile de unde venea spre el silueta aceea ameninţătoare. Deodată, simţi nevoia urgentă de a isprăvi scrisoarea. Era un fel de panică. Îi strângea inima şi stomacul ca într-o menghină, iar mâna care se întinse după stilou tremura. Ticăitul ceasului crescu în intensitate, dar se împotrivi pornirii de a întoarce ochii spre el, pentru a urmări curgerea timpului, atât de puţin timp, atât de puţine minute...

Trebuia să termine scrisoarea. Cât mai repede. Se aplecă asupra paginii şi începu să înghesuie cuvintele pe marginea îngustă:

Noi aducem nălucile la viaţă, Tallis, şi nălucile stau grămadă la hotarul celor văzute. Sunt înţelepte în feluri care compun înţelepciunea pe care încă o împărtăşim cu toţii, dar am uitat-o. Totuşi, pădurea suntem noi şi noi suntem pădurea! Vei afla asta. Vei afla nume. Vei simţi mirosul acelei ierni străvechi, cu mult mai aprigă decât ninsoarea asta slabă de Crăciun. Şi atunci când o vei face, vei păşi pe o cărare veche şi însemnată. Eu am început să o străbat primul, până când m-au abandonat...

Continuă să scrie, întorcând paginile, umplând marginile, unindu-şi gândurile către pruncul adormit cu vorbele poveştii, creând o legătură care va fi preţioasă pentru ea, cândva în viitor.

Când termină scrisoarea, folosi batista pentru a absorbi cerneala, apoi închise cartea. O înveli într-o hârtie maro groasă şi o legă cu o bucată de sfoară.

Pe hârtia maro scrise un mesaj simplu: *Pentru Tallis; pentru cea de-a cincea aniversare a ta. Din partea bunicului Owen.*

Îşi încheie haina şi ieşi iarăşi în noaptea friguroasă şi tăcută de iarnă. Rămase în faţa uşii un moment, simţindu-se înfricoşat, tulburat. Silueta cu glugă străbătuse deja câmpiile şi stătea lângă poarta grădinii, privind către casă. Keeton mai pregetă o clipă, după care porni împleticit spre ea.

Doar poarta îi despărţea. Keeton tremura pe sub paltonul gros, cu toate că trupul îi ardea. Capul femeii era acoperit în întregime de gluga lăsată în jos, iar el nu-şi putea da seama care dintre cele trei era. Probabil că femeia îi citi gândul nerostit, pentru că ridică puţin fruntea, întorcându-se pentru a-l

privi. Când făcu asta, Keeton îşi dădu seama că până atunci se uitase pe lângă el. O mască albă strălucea de sub gluga de lână.

— Tu eşti, deci… şopti Keeton.

În zare, coborând panta dinspre movilele de pe Dealul Gorganelor, văzu încă două siluete cu glugă. De parcă şi-ar fi dat seama că fuseseră văzute, acestea se opriră şi părură să se topească în albul care acoperea pământul.

— Tocmai începeam să înţeleg, spuse Keeton, aproape cu amărăciune. Începusem să înţeleg. Şi acum mă abandonaţi…

În casă, copila se auzea plângând. Masca Albă se întoarse spre fereastra de la etaj, dar plânsetul se stinse la fel de repede ca mai înainte. Keeton se uită la femeia fantomatică şi nu-şi putu reţine lacrimile care începură să-i înţepe ochii. Femeia se întoarse şi lui Keeton i se păru că-i întrevede puţin faţa prin găurile mici din dreptul ochilor.

— Ascultă-mă, rosti el încet. Vreau să te întreb ceva. Vezi tu, şi-au pierdut deja un fiu. A fost doborât deasupra Belgiei. L-au pierdut şi vor suferi ani la rând. Dacă le iei şi fiica, acum… dacă o iei acum…

Se cutremură, îşi şterse ochii cu mâna şi îşi umplu plămânii cu aer îngheţat. Masca Albă îl privea fără să se clintească, fără a scoate un sunet.

— Dă-le câţiva ani. Te rog! Dacă nu mă vrei pe mine… măcar dă-le lor câţiva ani alături de copilă…

Masca Albă ridică încet un deget la buzele desenate cu cretă pe lemnul care-i acoperea faţa. Keeton observă cât de bătrân era degetul acela, cât de zbârcită era pielea de pe mână, cât de mică era mâna.

Apoi, femeia se întoarse şi fugi de lângă el, cu mantia-i neagră fluturând, aruncând zăpada de sub picioare. La jumătatea distanţei, pe câmp, se opri şi se întoarse. Keeton îi auzi râsul ascuţit. De data asta, alergând, se îndrepta spre vest, către pădurea întunecată, Pădurea Ryhope. Pe Dealul Gorganelor, însoţitoarele ei fugeau şi ele.

Keeton cunoştea bine ţinutul. Îşi dădu seama că cele trei siluete se vor întâlni la marginea pajiştii Lespezilor Stretley, unde cinci lespezi ogham[1] marcau locul unor morminte străvechi.

---

[1] Ogham este cea mai veche formă de scriere din Irlanda, datând din jurul secolului al IV-lea d.H.

Se simţea deopotrivă uşurat şi intrigat, uşurat pentru că Masca Albă îi acceptase cererea; era sigur de asta. Nu aveau să vină după Tallis, nu aveau să o facă pentru mulţi ani. Era sigur de asta.

Era totodată intrigat de Lespezile Stretley şi de femeile-fantomă care se îndreptau într-acolo.

Copila va fi în siguranţă…

Se uită în jur, cu vinovăţie. În casă domnea tăcerea.

Copila va fi în siguranţă câteva minute… doar câteva minute… va fi înapoi acasă cu mult înainte ca părinţii lui Tallis să se întoarcă de la slujba de Crăciun.

Lespezile Stretley îl chemau. Îşi strânse haina mai bine, deschise poarta şi începu să-şi croiască drum prin stratul gros de zăpadă de pe câmp. Merse pe urmele Măştii Albe şi în scurt timp alerga, curios să afle ce aveau ele de gând să facă pe pajiştea cu lespezi funerare…

Movile

[CĂLĂUZA]

(i)

— Deci încă nu cunoşti numele *secret* al acestui loc? întrebă din nou domnul Williams.

— Nu, confirmă Tallis. Nu încă. Poate nu-l voi cunoaşte niciodată. Numele secrete sunt foarte greu de aflat. Se află într-o parte a minţit care e bine izolată de partea „gânditoare”.

— Chiar aşa?

Ajunseseră la capătul Câmpului Desfundat, mergând încet în căldura toropitoare a verii, şi Tallis se căţără peste pârleaz. Domnul Williams, care era un bărbat în vârstă, cu o constituţie foarte solidă, trecu peste structura şubredă de lemn cu mare băgare de seamă. Când încălecă pârleazul, se opri şi zâmbi de parcă s-ar fi scuzat. *Scuze că te fac să aştepţi.*

Tallis Keeton era înaltă pentru cei treisprezece ani ai ei, dar era foarte slăbuţă. Uitându-se la bărbat, se simţea neputincioasă; era sigură că ar fi fost inutil să-i întindă mâna ca sprijin. Aşa că îşi îndesă mâinile în buzunarele rochiţei de vară şi lovi în pământ cu piciorul, smulgând iarba din rădăcină.

Când izbuti să treacă, domnul Williams zâmbi din nou, de

data asta mulţumit. Îşi trecu mâna prin părul alb şi des şi îşi suflecă mânecile cămăşii. Ducea sacoul pe braţ. Porniră mai departe spre pârâiaşul căruia Tallis îi spunea Apa Vulpii.

— Nu cunoşti nici măcar numele *comun* al locului? reluă el discuţia.

— Nici măcar pe acela, zise Tallis. Numele comune sunt dificile şi ele. Trebuie să găsesc pe cineva care a fost acolo sau care a auzit de acel loc.

— Deci… dacă am înţeles bine… nu poţi descrie această lume stranie pe care doar tu o vezi decât prin numele pe care *tu singură* i l-ai dat.

— Doar numele meu *particular,* aprobă Tallis.

— Vechiul Loc Interzis, murmură domnul Williams. Sună bine…

Era pe cale să mai spună ceva, dar se întrerupse, întrucât Tallis se răsucise către el, cu un deget la buze, cu ochii negri larg deschişi şi îngrijoraţi.

— Acum ce-am mai făcut? întrebă el, atent la fiecare pas, mergând alături de copilă.

Vara era în toi. Deasupra balegilor de animal de pe câmpii roiau muştele. Animalele erau adunate la umbră, sub copacii de pe marginea câmpului. Totul era perfect nemişcat. Vocile omeneşti se auzeau slab în vreme ce bătrânul şi fata mergeau şi vorbeau.

— Ţi-am spus ieri, nu poţi rosti un nume particular decât de trei ori între răsărit şi apus. Tu l-ai rostit deja de trei ori, acum. L-ai epuizat.

Domnul Williams făcu o figură tristă.

— Îmi pare nespus de rău…

Tallis suspină fără să-i mai răspundă.

— Treaba asta cu numele, insistă domnul Williams după o vreme.

Auzeau de acum susurul pârâului, apa care sălta peste pietrele pe care Tallis le pusese acolo ca să treacă pe celălalt mal.

— *Totul* are câte trei nume?

— Nu totul.

— Câmpul de-aici, de exemplu. Câte nume are?

— Doar două, răspunse Tallis. Are numele comun – Gorganele – şi numele meu particular.

— Care este...?

Tallis surâse larg, zgâindu-se în sus la tovarăşul ei. Se opriră locului.

— Aceasta este Pajiştea Peşterii Vântoase, spuse Tallis.

Domnul Williams se uită în jur, încruntat.

— Da. Ai spus ceva de locul ăsta ieri. Dar...

Ridică o mână la frunte şi îşi umbri ochii ca să se poată uita atent de la stânga la dreapta. După o clipă, spuse pe un ton apăsat:

— Nu văd nicio peşteră.

Tallis râse şi ridică braţele pentru a arăta chiar locul unde stătea domnul Williams.

— Stai chiar în ea!

Domnul Williams se uită în sus, se uită în jur, apoi duse mâna la ureche. Clătină din cap.

— Nu sunt convins.

— Ba *eşti!* îl asigură Tallis cu tărie. Este o peşteră mare şi intră în deal, numai că nici dealul nu se vede.

— Nu? întrebă domnul Williams în mijlocul pajiştii pârlite aflate, la rândul ei, în mijlocul fermei.

Tallis ridică din umeri misterios.

— Nu, mărturisi ea. Ei, mă rog, uneori.

Domnul Williams se uită la ea circumspect.

— Hmm, murmură el după un moment. Ei, să mergem. Vreau să-mi bag picioarele în apa aia rece.

Traversară Apa Vulpii pe pietrele de râu, găsiră o porţiune de mal potrivită, cu iarbă, şi îşi dădură jos încălţările şi şosetele. Domnul Williams îşi sumeţi pantalonii. Dădeau din picioare în apa rece. Stătură în linişte o vreme, uitându-se lung înapoi peste păşune, Pajiştea Peşterii Vântoase, către conturul negru din zare al casei unde locuia Tallis.

— Ai botezat toate câmpiile? întrebă domnul Williams într-un final.

— Nu toate. Numele unora dintre ele pur şi simplu nu-mi vin. Probabil greşesc undeva, dar sunt prea tânără ca să rezolv problema.

— Chiar aşa? murmură domnul Williams zâmbind.

Ignorând comentariul (deşi îi sesizase tonul şugubăţ), Tallis spuse:

— Încerc să ajung singură la Pădurea Ryhope, dar nu reuşesc

să trec de ultima câmpie. Probabil e foarte bine apărată…

— Câmpia?

— Pădurea. Este pe moşia Ryhope. E o pădure foarte bătrână. A supravieţuit mii de ani, din ce mi-a spus Gaunt…

— Grădinarul vostru.

— Da. El spune că e *primitivă.* Zice că toată lumea ştie despre pădure, dar că nimeni nu vorbeşte niciodată despre ea. Oamenii sunt speriaţi de locul ăla.

— Dar tu nu eşti.

Tallis clătină din cap.

— Numai că nu pot traversa ultima câmpie. Încerc să găsesc o altă cale de a ajunge acolo, dar e dificil.

Se uită în sus la bătrân, care privea apa, pierdut în gânduri.

— Crezi că pădurile pot fi conştiente de oameni şi-i pot ţine la depărtare?

Bătrânul se strâmbă.

— Ciudat gând, spuse el. De ce nu-i foloseşti numele secret? adăugă. Îi cunoşti numele secret?

Tallis ridică din umeri.

— Nu. Doar numele ei comune, şi are sute de nume, unele vechi de mii de ani. Pădurea Shadox, Pădurea Ryhope, Pădurea Sură, Pădurea Călăreţului, Bolta de Copaci, Crângul din Vâlceaua Adâncă, Pădurea Strigătelor, Copacii Iadului, Graymes… lista e nesfârşită. Gaunt le ştie pe toate.

Domnul Williams era impresionat.

— Şi, cu siguranţă, nu poţi *merge* pur şi simplu peste câmpie către această pădure cu multe nume…

— Sigur că nu. Nu singură.

— Nu. Sigur că nu poţi. Înţeleg. Din ce mi-ai spus ieri, înţeleg foarte bine.

Se răsuci în loc şi aruncă o privire în depărtare, dar erau prea multe câmpii, prea multe coline, prea mulţi copaci între el şi Pădurea Ryhope ca s-o poată vedea. Când întoarse privirea, Tallis îi arăta ceva dincolo de copaci.

— De aici se văd toate taberele mele. În ultimele câteva luni am auzit multă mişcare pe acolo. Alţi vizitatori. Dar ei nu sunt ca noi. Bunicul meu îi numea *mitago.*

— Ciudat cuvânt.

— Sunt năluci. Vin de *aici,* spuse ea atingându-şi fruntea. Şi de aici, şi-i atinse fruntea domnului Williams. Nu înţeleg totul.

— Bunicul tău pare un om interesant.

Tallis arătă către pajiştea Lespezilor Stretley.

— A murit acolo, într-o zi de Crăciun. Eram foarte mică. Nu l-am cunoscut.

Arătă apoi în direcţia opusă, spre Dealul Gorganelor.

— Aceea e tabăra mea preferată.

— Văd nişte movile de pământ.

— E un vechi castel. Vechi de secole.

Arătă în altă parte.

— Şi aceea a Pajiştea Cântului Trist. Acolo, de cealaltă parte a gardului viu.

— Pajiştea Cântului Trist, repetă domnul Williams. Cum de ţi-a venit numele ăsta?

— Pentru că aud muzică uneori. Muzică frumoasă, dar tristă.

— O voce? Sau instrumente? întrebă domnul Williams, intrigat.

— Ca… vântul. Prin copaci. Dar cu melodie. Mai multe melodii.

— Îţi aminteşti vreuna dintre ele?

Tallis surâse.

— Este una care-mi place…

Îngână melodia, bătând ritmul cu piciorul în apă. Când termină, domnul Williams râse. Cu glasul lui grav, fredonă o piesă asemănătoare.

— Se numeşte *Bogatul şi Lazăr,* spuse el. E un cântec popular grozav. Versiunea ta, totuşi…

Se încruntă, apoi o rugă pe Tallis să fredoneze din nou. Ea fredonă.

— Sună vechi, aşa-i? E mai primitiv. E adorabil. Dar tot *Bogatul şi Lazăr* este.

Îi aruncă fetei o privire caldă. Avea un licăr în ochi, un fel de a ridica sprâncenele care o făcuse pe Tallis să râdă de prima dată când îl întâlnise, cu două zile în urmă.

— Nu vreau să mă laud, şopti el, dar odată am compus o piesă pornind de la acest cântec popular.

— Nu *încă* unul, ripostă Tallis în şoaptă.

— Mă tem că da. La viaţa mea am făcut multe lucruri…

(ii)

Stăteau între aninii de pe malul apei căreia Tallis îi spunea Pârâul Vânătorului. Izvora chiar din Pădurea Ryhope, apoi

curgea prin văile puţin adânci dintre câmpii şi pădure, îndreptându-se spre Shadoxhurst, unde dispărea în pământ.

Pădurea Ryhope era o încâlceală deasă de ierburi văratice, ridicându-se în depărtare dintre tufişurile galbene şi roşii care o mărgineau. Copacii păreau uriaşi. Bolta lor era compactă. Se întindea peste deal într-o direcţie, iar în cealaltă se pierdea în şirurile de tufişuri care se prelungeau ca nişte tentacule. Părea imposibil de străbătut.

Domnul Williams puse o mână pe umărul lui Tallis.

— Te ajut să traversezi?

Tallis clătină din cap. Apoi deschise drumul mai departe pe lângă Pârâul Vânătorului, pe lângă locul unde îl întâlnise prima oară pe domnul Williams, spre un stejar înalt, lovit de fulger, care creştea niţel izolat de restul copacilor. Arborele era aproape uscat şi despicătura trunchiului său forma un loc de şezut îngust.

— Acesta e Vechiul Prieten, spuse Tallis pe un ton colocvial. Vin deseori aici să meditez.

— Frumos nume, rosti domnul Williams. Dar nu foarte inspirat.

— Numele sunt nume, explică Tallis. Ele există. Oamenii le găsesc. Dar nu le schimbă. Nu pot.

— În privinţa asta, spuse domnul Williams cu blândeţe, nu sunt de acord cu tine.

— Odată un nume găsit, e fixat, protestă Tallis.

— Ba nu e.

Ea se uită la el.

— Poţi schimba o melodie?

— Dacă vreau, da.

— Dar atunci nu mai e… nu mai e melodia *aia,* răspunse fata, uşor confuză. Nu este prima inspiraţie!

— Zău?

— Nu vreau să te contrazic, zise Tallis stânjenită. Spun doar… dacă nu accepţi de la început darul aşa cum este – dacă schimbi ce auzi sau schimbi ceea ce afli – nu slăbeşte asta cumva lucrul acela?

— De ce ar face-o? întrebă calm domnul Williams. Cred că ţi-am mai spus deja, darul nu este *ceea ce* auzi sau afli… darul este *faptul* că auzi şi afli. Lucrurile astea sunt ale tale din clipa când vin şi poţi modifica melodia sau lutul sau tabloul sau orice

ar fi, pentru că îţi aparţine. Eu aşa am făcut mereu cu muzica.

— Şi crezi că asta ar trebui să fac şi eu cu poveştile mele, spuse Tallis. Numai că… ezită, încă nesigură. Poveştile mele sunt *reale.* Dacă le modific… devin doar… Nimic, zise ea ridicând din umeri. Simple poveşti pentru copii. Nu-i aşa?

Uitându-se peste câmpii către movilele de pământ acoperite de copaci pe Dealul Gorganelor, domnul Williams clătină din cap aproape imperceptibil.

— Nu ştiu, recunoscu el. Deşi cred că sunt adevăruri mari în ceea ce tu numeşti poveşti pentru copii.

Întoarse privirea către ea şi zâmbi, apoi se sprijini cu spatele de trunchiul despicat al Vechiului Prieten şi lăsă lumina intensă să-i umple privirea.

— Apropo de poveşti, spuse el, şi mai ales de Vechiul Loc Interzis…

Se lovi cu mâna peste gură, dându-şi seama ce făcuse imediat ce rosti cuvintele.

— Îmi pare nespus de rău! spuse.

Tallis îşi dădu ochii peste cap, suspinând resemnată.

— Cum e povestea aia? întrebă domnul Williams. De două zile îmi tot promiţi că mi-o spui…

— Numai de-o zi.

— Păi, una, atunci. Dar mi-ar *plăcea* s-o aud înainte să fiu nevoit să…

Se întrerupse, aruncându-i fetei o privire temătoare. Bănuia că o va întrista.

— Înainte să fii nevoit să faci ce? întrebă Tallis, o umbră de îngrijorare străbătându-i chipul.

— Înainte să fiu nevoit să plec, spuse el încet.

Fata era şocată.

— Pleci?

— Nu am încotro, zise el, ridicând din umeri cu părere de rău.

— Unde?

— Într-un loc foarte important pentru mine. Undeva tare departe.

O clipă, fata rămase tăcută, dar ochii i se umeziră puţin.

— Unde, *mai exact*?

— Acasă. Acolo unde locuiesc. În legendarul ţinut Dorking, zise el zâmbind. Acolo unde lucrez. Am lucruri de făcut.

— Nu eşti la pensie? întrebă Tallis cu tristeţe.

Domnul Williams râse.

— Pentru Dumnezeu, sunt compozitor. Compozitorii nu ies la pensie.

— De ce nu? Eşti foarte bătrân.

— Nu am decât douăzeci şi şase de ani, spuse domnul Williams, uitându-se în sus printre ramurile copacului.

— Ai optzeci şi patru!

Întoarse imediat privirea spre ea, pe faţă având întipărită o expresie de bănuială.

— Ţi-a spus cineva, zise el. Nimeni n-ar putea să ghicească atât de bine. Dar, în orice caz, compozitorii *nu* ies la pensie.

— De ce nu?

— Pentru că muzica nu încetează niciodată, de aceea.

— Oh. Înţeleg…

— Mă bucur că înţelegi. Şi de asta trebuie să plec acasă. Nici n-ar trebui să fiu aici. Nimeni nu ştie că sunt aici. Şi ar trebui să-mi odihnesc piciorul bolnav. Din cauza asta aş dori să-ţi respecţi promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Spune-mi povestea…

Îşi luă seama la timp.

— Spune-mi totul despre locul ăsta ciudat care e aşa interzis şi aşa vechi. Spune-mi despre VLI.

Tallis părea îngrijorată.

— Dar povestea nu e terminată. De fapt, aproape că nu e nicio poveste. Am aflat doar fragmente scurte.

— Păi, spune-mi-le pe acelea, atunci. Haide, acum. Ai promis. Şi o promisiune făcută e o datorie care trebuie onorată.

Chipul lui Tallis, palid, pistruiat şi plin de tristeţe, părea foarte copilăresc acum. Ochii ei căprui luceau. Apoi fata clipi şi zâmbi şi copilul dispăru, în locul lui apărând tânăra jucăuşă.

— Foarte bine, atunci. Şezi pe Vechiul Prieten. Aşa… îi dăm drumul. Stai comod?

Domnul Williams se foi în îmbrăţişarea copacului, se gândi la întrebare şi anunţă:

— Nu.

— Bun, spuse Tallis. Atunci o să încep. Şi fără întreruperi, spuse ea cu seriozitate.

— Aproape că nu pot să respir, se plânse Williams.

Fata se întoarse cu spatele la el, apoi, încet, se răsuci pentru a-l privi din nou, cu o expresie dramatică în ochi, cu mâinile puţin ridicate pentru a-şi accentua cuvintele.

— Au fost odată ca niciodată, începu ea, trei fraţi…

— Până aici e foarte original, murmură domnul Williams zâmbind.

— Fără întreruperi! zise tăios Tallis. Asta e regula!

— Scuze.

— Dacă întrerupi într-un moment crucial, poţi schimba povestea. Şi asta ar fi dezastruos.

— Pentru cine?

— Pentru *ei*\| Pentru oameni. Aşa. Păstrează tăcerea cât poţi de bine şi eu o să-ţi povestesc despre Vechiul Loc… (Se opri brusc.) Despre VLI.

— Sunt numai urechi.

— Au fost odată ca niciodată trei fraţi, începu ea din nou. Erau fiii unui măreţ Rege. Locuiau într-o fortăreaţă mare şi Regele îi iubea pe toţi foarte mult. La fel şi Regina. Dar Regele şi Regina nu se plăceau unul pe altul şi Regele a ferecat-o pe Regină într-un turn înalt de pe marele zid de nord…

— Până acum sună foarte familiar, o întrerupse domnul Williams cu bună ştiinţă, iar Tallis îl fulgeră cu privirea. Pe fii îi chema cumva Richard, Geoffrey şi John Lackland? vorbim despre Henric al II-lea şi Eleanor de Aquitaine?

— Nu, chiar *deloc!* spuse Tallis cu hotărâre.

— Greşeala mea. Continuă, te rog.

Fata inspiră adânc.

— Pe primul fiu, zise ea aruncându-i ascultătorului o privire dură, grăitoare, îl chema Mordred…

— Ah. El.

— În limba Regelui, o limbă foarte veche, acest nume însemna „Băiatul care va călători”. Pe al doilea fiu îl chema Arthur…

— Un alt vechi prieten.

— Care, continuă Tallis cu o privire furioasă, în aceeaşi limbă uitată însemna „Băiatul care va triumfa”. Pe al treilea fiu, mezinul, îl chema Scathach…

— Băiatul cel nou de care ai amintit.

— Al cărui nume însemna „Băiatul care va fi însemnat”. Aceşti trei fii se pricepeau la orice…

— Vai, exclamă domnul Williams. Ce plictisitor! Fiice nu erau?

Tallis aproape ţipă, enervată de bătrânul nerăbdător care stătea pe trunchiul de copac. Dar apoi afişă o mină confuză.

Ridică din umeri.

— Poate că erau. Ajung la asta mai târziu. Acum, *nu* te mai amesteca în poveste!

— Scuze, zise el din nou, ridicând o mână în semn de iertare.

— Aceşti trei fii erau buni la sport şi la vânătoare, la jocuri şi la muzică. *Şi,* spuse ea, îşi iubeau surioara foarte mult. Dar ea are o altă poveste!

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Dar măcar ştim că era şi o soră.

— Da!

— Şi că fraţii ei o iubeau.

— Da! în moduri diferite…

— Aha. Ce moduri diferite?

— Domnule *Williams!*

— Dar ar putea fi important.

— Domnule Williams! Povestea încerc să o spun *eu,* nu *tu!*

— Scuze, rosti el pentru a treia oară pe cel mai reţinut şi conciliant ton.

Din nou, fata îşi adună gândurile, bombănind. Apoi ridică mâinile, solicitând linişte deplină.

Dar chiar pe când se pregătea să vorbească, o străbătu schimbarea, acel tremur scurt, neaşteptata albire a feţei la care domnul Williams asistase cu o zi înainte. Tocmai asta aştepta, aşa că se aplecă înainte, privind curios şi nerăbdător. Posedarea fetei, căci despre aşa ceva îşi închipuia că era vorba, îl tulbură acum mai puţin decât înainte şi, totuşi, nu putea interveni. Tallis părea deodată bolnavă, clătinându-se pe picioare, cu o mină aşa de absentă şi atât de palidă, parcă ar fi fost în pragul leşinului. Dar rămase în picioare, deşi privirea i se defocaliză, uitându-se prin omul din faţa ei. Părul ei, lung şi foarte bogat, părea să plutească într-o adiere invizibilă. Aerul din jurul ei, precum şi din jurul domnului Williams, se răci întrucâtva. Bântuire: domnul Williams nu găsea un alt cuvânt mai bun care să descrie această schimbare. Orice o poseda, nu avea să-i facă rău, întrucât nu o rănise nici ieri, dar o schimba complet. Vocea era în continuare a aceleiaşi fete, dar ea era diferită acum, şi limbajul pe care-l folosea – de obicei destul de sofisticat pentru vârsta ei – deveni deodată foarte arhaic.

Auzi o mişcare abia perceptibilă în tufişurile din spate şi se întoarse greoi să se uite la copaci. Nu era sigur, dar pentru o

clipă îşi imagină că vede acolo o siluetă cu glugă, cu faţa albă şi inexpresivă. Umbra aruncată de nori modifică lumina care cădea peste pădure şi silueta dispăru.

Se întoarse spre Tallis, ţinându-şi respiraţia, tremurând de nerăbdare, conştient că se afla în prezenţa unui lucru care-i depăşea puterea de înţelegere.

Tallis începu să povestească din nou…

Valea Viselor

Regele trăi patruzeci de ani şi fiii lui erau bărbaţi în toată firea de-acum. Purtaseră dueluri şi câştigaseră multe onoruri. Luptaseră în bătălii şi câştigaseră distincţii.

Se organiză o mare sărbătoare în cinstea Porumbului. Zece valeţi aduseră miedul la masa Regelui. Douăzeci de valeţi aduseră ciozvârtele de viţel. Slujnica Reginei făcuse pâine, care era albă ca zăpada şi avea mirosul holdelor toamna.

— Cui o să-i rămână Castelul? întrebă fiul cel mare, îmboldit de aburii vinului.

— Pe Zeul cel Bun, niciunuia dintre voi, spuse Regele.

— Cum aşa?

— Numai eu şi Regina vom trăi în Castel, spuse Lordul.

— Asta nu e bine, zise Mordred.

— Pe legea mea, aşa va fi.

— Coada ruptă a celei de-a şaptea suliţe spune că *voi avea* un Castel, rosti fiul, sfidător.

— Vei avea un Castel, dar nu pe acesta.

Se stârni o ceartă aprigă şi cei trei fii fură puşi să stea în partea dinspre foc a mesei şi să mănânce doar cu mâna în care ţineau scutul. Regele luase o hotărâre fermă. Când va fi să moară, va fi înmormântat în odaia din inima Castelului.

Încăperile exterioare şi toate curţile vor fi umplute cu pământ luat de pe câmpul Bătăliei de la Bavduin, din acel măreţ moment al istoriei poporului său. Fortăreaţa va deveni un tumul uriaş în cinstea Regelui. Va exista o singură cale sigură de acces spre inima mormântului, acolo unde se va găsi inima Regelui. Numai un Cavaler cu cinci care de luptă, un Cavaler cu şase suliţe, cu sânge rece şi glas neînfricat va putea găsi calea. Ceilalţi nu vor avea parte decât de o luptă fără sfârşit cu fantomele războinicilor de la Bavduin.

După toate astea, cine să-şi îndrepte gândul spre Regină? Doar Scathach, mezinul.

— În tot pământul îmbibat de sânge, glăsui el, unde se va odihni inima mamei noastre?

— Doar dacă vorba-mi e minciună, acolo unde va să cadă! spuse Lordul.

— Ce gând crud!

— Pe toate sufletele din iad, trimise acolo de propria-mi mână, aşa va fi.

Oh, dar inima Reginei era neagră. Neagră de ură, neagră de furie, neagră de venin pentru toţi, mai puţin pentru fiul ei cel mic. Cu un sărut matern, iată ce-i spuse lui Scathach:

— Când îmi va suna ceasul cel din urmă, pune-mi inima într-o cutie neagră, meşteşugită de o femeie înţeleaptă.

— Voi face asta bucuros, rosti fiul.

— Când inima e în cutie, ascunde-o în Castel într-o cameră umplută cu pământ, unde ploaia toamnei o poate îmbiba şi vântul iernii o poate mişca, tot aşa cum mişcă pământul însuşi.

— Mă voi îngriji să fac întocmai.

Regina era o frumuseţe cu suflet negru, o mamă plină de furie, soţia unui om puternic, dar crud. După moarte urma să îşi bântuie soţul, ajungând chiar până hăt la Tărâmul Luminos.

La vremea înmuguririi avu loc o altă mare sărbătoare şi Regele le dădu fiilor săi Castele din împărăţie. Lui Mordred îi reveni Castelul cunoscut drept Dun Gurnun, o fortăreaţă masivă construită în inima pădurii dese de fag de la răsărit. Avea câte patru turnuri pe fiecare zid. O mie de oameni îşi duceau traiul în Dun Gurnun şi niciunul nu fusese auzit vreodată să se plângă de ceva. Pădurea forfotea de mistreţi sălbatici înalţi cât caii, şi de porumbei durdulii, şi tot acest vânat era acum al lui Mordred, al nimănui altuia.

Lui Arthur îi reveni Castelul de la miazăzi, cunoscut drept Camboglorn, înalt şi cu turnuri semeţe, în inima pădurii dese de stejar. Era clădit pe un deal şi, pentru a ajunge la porţile lui masive de stejar, aveai de mers călare o săptămână întreagă pe un drum şerpuitor. De pe zidurile lui înalte nu vedeai nimic, doar verdeaţă, şi o mulţime de cerbi şi porci sălbatici, şi ape cristaline în care mişunau somoni argintii. Toate acestea erau ale lui Arthur, ale nimănui altcuiva.

Şi Scathach, mezinul? La vremea aceea, el era plecat la

război, luptându-se de partea armatei unui alt rege într-o pădure mare şi întunecată. Când se întoarse acasă, tatăl lui abia îl mai recunoscu. Cicatricele care-l acopereau erau adânci, chiar dacă frumuseţea nu-i fusese ştirbită. Erau însă şi cicatrice pe care ochiul nu le poate vedea, iar mezinul suferise răni adânci.

Acum, când văzu că fraţii lui mai mari primiseră Castele cu vânat bogat, ceru şi el unul. Regele îi dărui Dun Craddoc, dar era prea expus la curenţi. Îi dărui Castelul Dorcic, dar acolo erau năluci ciudate. Regele îi propuse fortăreaţa cunoscută drept Ogmior, dar aceasta se înălţa pe marginea unei faleze. Mezinul le refuză pe toate şi atunci Regele, cuprins de furie, îi spuse:

— Atunci nu vei avea un Castel făcut din piatră! Orice altceva este al tău, dacă îl poţi găsi.

Şi din acea zi, Scathach stătu pe partea dinspre foc a mesei şi mâncă doar cu mâna care ţinea scutul.

Furios, Scathach se duse la mama lui. Aceasta îi reaminti promisiunea de a o ajuta să bântuie spiritul soţului ei pe Pământul Vânătorii Iuţi, ori pe Câmpia Largă, ori pe Tărâmul Multicolor, oriunde se va refugia Regele, după moarte. Scathach nu uitase şi-i spuse asta dându-i un sărut filial. Aşa că Regina îl trimise la o femeie înţeleaptă, iar femeia înţeleaptă îl ţinu la ea vreme de treizeci de zile, între o lună plină şi următoarea, timp în care căută fără preget printre cele Nouă Văi Tăcute un Castel care să-i fie pe plac mezinului.

Într-un târziu, îl găsi. Era o clădire măreaţă şi întunecată, făcută din acea piatră care nu este piatră adevărată. Era undeva departe, într-o pădure, ascuns de lume printr-un cerc de trecători şi râuri înspumate, un loc al iernii. Nicio armie nu l-ar fi putut cuceri. Niciun om nu putea locui acolo păstrându-şi mintea întreagă. Niciun om nu se putea întoarce în lumea sa de baştină fără ca întâi să se transforme în animalul din sufletul său. Cu toate acestea, mezinul îl acceptă şi porni spre Vechiul Loc Interzis, pentru a-şi arbora stindardul alb în cel mai înalt turn.

Ani mulţi se scurseră. Ani fără nicio viziune. Între timp, mama lui Scathach trecu pe tărâmul Vechiului Loc Interzis folosind nişte măşti. La fel şi fraţii lui, deşi ei ajunseră doar până la prima trecătoare şi priviră Castelul de la depărtare, urmărind bestii ce nu pot fi descrise, căci toate lucrurile din acea lume se născuseră din mintea oamenilor şi cum toţi oamenii erau nebuni, acestea erau creaturi nebuneşti, ce alergau nebuneşte.

(iii)

Domnului Williams îi trebui o clipă să înţeleagă că Tallis se oprise din vorbit. Se uita la ea cu ochii mari, ascultând cuvintele, povestea – care îi amintea de basmele mitologice galeze pe care le citise deseori –, şi acum văzu culoarea revenindu-i fetei în obraji şi privirea goală recăpătându-şi concentrarea. Fata îşi încrucişă braţele la piept şi se cutremură privind în jur.

— Este frig?

— Nu chiar, răspunse el. Şi restul poveştii?

Tallis îl scrută cu privirea de parcă nu i-ar fi înţeles cuvintele.

— Nu e terminată, spuse el. Abia mi-ai stârnit interesul. Ce a făcut fiul mai departe? Ce s-a întâmplat cu Regina?

— Scathach? ridică ea din umeri. Nu ştiu încă.

— Nu-mi poţi da un indiciu?

Tallis râse. Îi era deodată cald din nou şi orice ar fi fost ceea ce o copleşise, acum trecuse. Sări pe o creangă de jos şi se legănă pe ea, făcând să cadă o ploaie măruntă de frunze peste bărbatul de jos.

— Nu-ţi pot da un indiciu despre ceva ce nu s-a întâmplat încă, spuse ea, revenind pe pământ şi uitându-se fix la el. E o poveste ciudată, totuşi. Nu-i aşa?

— Are momentele ei, aprobă domnul Williams. Ce-i aşa special la un Cavaler cu cinci care de luptă şi şapte suliţe? întrebă el apoi.

Tallis afişă o mină neştiutoare.

— E numărul duelurilor sale. De ce?

— Unde a fost bătălia de la Bavduin?

— Nimeni nu ştie, spuse ea. E un mare mister.

— De ce erau puşi fiii să mănânce cu mâna cu care ţineau scutul?

— Căzuseră în dizgraţie, răspunse Tallis râzând. Mâna care ţine scutul este mâna laşului. Asta-i evident.

— Şi ce este, mai exact, un sărut filial?

Tallis roşi.

— De fapt, nu prea ştiu, recunoscu ea.

— Dar ai folosit aceste cuvinte.

— Da, dar sunt parte din poveste. Sunt prea mică să ştiu *totul.*

— Ce este „acea piatră care nu este piatră adevărată”?

— Mi se face frică, spuse Tallis şi domnul Williams îi zâmbi, ridicând o mână, şi puse capăt interogatoriului.

— Eşti o tânără fascinantă, spuse el. Povestea pe care tocmai mi-ai spus-o nu-i una pe care s-o fi născocit tu. Aparţine aerului, apei, pământului…

— Ca muzica ta, spuse Tallis.

— Într-adevăr, da.

Bărbatul se întoarse şi privi cercetător pădurea din spate.

— Numai că *mie,* atunci când compun, nu îmi şopteşte notele o fiinţă alcătuită din umbre. Am zărit-o adineauri. Cu glugă, mască albă.

Întoarse privirea spre Tallis, ai cărei ochi erau larg deschişi.

— Aproape am *simţit* adierea dintre voi.

Bărbatul se lăsă să alunece din despicătura incomodă a copacului uscat, unde şezuse. Îşi scutură bucăţile de scoarţă şi insectele de pe pantaloni şi se uită la ceas. Tallis îl privi fix, dintr-odată înnegurată la faţă.

— E timpul să pleci? întrebă ea.

— Toate lucrurile bune au un sfârşit, zise el cu blândeţe. Au fost două zile minunate. Nu voi spune nimănui despre ele, doar unei *singure* persoane, iar acea persoană va jura să păstreze taina. M-am întors într-unul dintre locurile primei mele viziuni adevărate, primei mele muzici adevărate, şi am cunoscut-o pe domnişoara Tallis Keeton, şi-am ascultat patru poveşti minunate.

Întinse mâna spre ea.

— Şi mi-aş dori să mai trăiesc cincizeci de ani, doar ca să te pot cunoaşte. Semăn cu bunicul tău, în privinţa asta.

Îşi strânseră încet mâinile şi el zâmbi.

— Dar, vai…

Străbătură înapoi câmpiile până ce ajunseră la drumeagul care intra în Shadoxhurst. Deodată, domnul Williams grăbi pasul, ridicând băţul într-un ultim semn de bun-rămas. Tallis îl urmări cu privirea.

Când ajunse la o oarecare distanţă, se opri şi se uită înapoi spre ea, sprijinit în băţ.

— Apropo, îi strigă. Am găsit un nume pentru câmpie, cea de lângă pădure.

— Care?

— Câmpia Găseşte-mă Iar. Spune-i că dacă se împotriveşte,

bătrânul va veni şi va băga plugul în ea! Nu se va mai împotrivi mult.

— Te voi înştiinţa! strigă Tallis după el.

— Să nu uiţi.

— Să scrii muzică frumoasă, adăugă ea. Nu din aceea zgomotoasă!

— Mă voi strădui, vocea lui ajunse la ea în timp ce silueta bătrânului se pierdea în zare, micşorată şi mai tare de copacii care mărgineau drumeagul.

— Hei! strigă ea.

— Ce mai e? strigă domnul Williams înapoi.

— Nu ţi-am spus patru poveşti. Doar trei.

— Uiţi de Aleasa Băiatului Beteag, strigă el. Cea mai importantă dintre poveşti.

Aleasa Băiatului Beteag?

Se uită după el până când dispăru. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea lui fredonând melodia pe care mai devreme o numise *Bogatul şi Lazăr.* Ce voia să spună, Aleasa Băiatului Beteag?

Apoi nu mai rămaseră decât sunetele pământului şi râsul lui Tallis.

Aleasa Băiatului Beteag

[SINISALO]

(i)

Copila s-a născut în septembrie 1944 şi a fost botezată într-o dimineaţă caldă şi senină, spre sfârşitul lunii. A primit numele de Tallis în cinstea galezilor din familie, în special a bunicului ei, care fusese un bun povestitor şi căruia îi plăcea mult să-i fie comparat talentul cu acela al lui *Taliesin,* legendarul bard din Ţara Galilor. Se spunea despre Taliesin că se născuse din pământ, că supravieţuise Marelui Potop şi că spunea poveşti frumoase, iarna, în cabane, despre războinicul Arthur.

— Păi, mi-amintesc că făceam şi eu acelaşi lucru! le spunea deseori bunicul ei membrilor mai tineri şi mai creduli ai familiei.

Nimeni n-a reuşit să afle care nume feminin era corespondentul numelui acelei figuri romantice din vremurile de demult, aşa că s-a convenit asupra lui „Tallis” şi fata a primit

taina botezului.

Acesta a fost doar primul botez. Slujba s-a ţinut la biserica din Shadoxhurst, o slujbă obişnuită oficiată de bătrânul vicar. Când s-a isprăvit, toată familia s-a adunat pe pajiştea satului, în jurul stejarului scorburos care creştea acolo. În lumina strălucitoare a zilei, o pătură de picnic a fost întinsă şi s-a servit o masă frugală, dar plăcută. Raţionalizarea din timpul războiului nu afectase cantitatea de cidru făcut în casă şi s-au golit opt carafe. Până seara, poveştile amuzante şi ironice, cu figuri de legendă, ale bunicului degeneraseră într-o înlănţuire confuză şi incoerentă de anecdote şi amintiri. Făcându-se de ocară, a fost dus acasă la fermă şi băgat în pat, dar ultimele lui cuvinte în acea ultimă zi din septembrie au fost: „Atenţie la cel de-al doilea nume al ei...”

Profeţia i s-a adeverit. Trei zile mai apoi, la amurg, o agitaţie în grădină i-a făcut pe toţi să iasă în fugă din casă. L-au văzut acolo pe marele cerb şchiop, cunoscut în zonă drept Băiatul Beteag. Trecuse împleticit prin gard şi zdrobea sub copite varza de toamnă. Cuprins de panică, a luat-o la fugă spre şopronul pentru mere, s-a izbit de lemnul uşii şi şi-a rupt o bucată din cornul drept.

Toţi adulţii se adunaseră pe peluză, privind fiara uriaşă cum se zbătea să scape, dar când a apărut mama lui Tallis, ţinând-o în braţe pe copilă, animalul s-a calmat deodată, scurmând pământul cu copitele, fără a-şi lua ochii de la pruncul tăcut.

A fost un moment deopotrivă de spaimă şi magie, întrucât niciun cerb nu se mai apropiase vreodată atât de mult, iar Băiatul Beteag era o legendă a locului, un exemplar masiv trecut de paisprezece ani. Ceea ce stârnea atâta admiraţie pentru animal era faptul că aparent era cunoscut în împrejurimi de generaţii întregi. Treceau ani şi nu era văzut deloc, apoi un fermier îl zărea pe o culme înaltă, sau un şcolar pe un drumeag, sau o ceată de vânători când traversau ogorul. Vorba se împrăştia. „Băiatul Beteag a fost văzut!” Din câte se ştia, cerbul nu îşi schimbase niciodată coarnele, şi din ele atârnau fâşii murdare ca dintr-o cârpă neagră.

Era Cerbul Zdrenţăros. Fâşiile din coarne se spunea că erau bucăţi de linţoliu funerar.

— Ce o fi vrând? a murmurat cineva şi, adus parcă la viaţă de sunetul cuvintelor, cerbul s-a întors, a sărit peste gard şi a

dispărut în întunecimea serii, departe, spre Pădurea Ryhope, peste cele două pâraie.

Mama lui Tallis a luat de jos bucata de corn şi mai târziu a învelit-o într-o fâşie de pânză ruptă din haina albă de botez a copilei şi a legat-o bine cu două bucăţi de panglică albastră. A încuiat-o într-o cutie unde îşi ţinea toate celelalte comori. Tallis a primit numele de Aleasa Băiatului Beteag şi a fost cinstită cu toasturi până târziu în noapte.

Încă de la vârsta de zece luni, bunicul a început să o ia pe genunchi şi să-i vorbească în şoaptă.

— Îi spun toate poveştile pe care le ştiu, i-a explicat el mamei lui Tallis.

— Dar nu înţelege o iotă, a răspuns Margaret Keeton. Ar trebui să aştepţi să mai crească.

Bătrânul s-a înfuriat auzind-o.

— *Nu pot* să aştept să mai crească! s-a răstit el aspru şi şi-a văzut mai departe de şoaptele la urechea pruncului.

Owen Keeton a murit înainte ca Tallis să-şi poată aminti de el. Ieşise pe câmp într-o noapte de Crăciun şi murise, ghemuit şi acoperit de zăpadă, la rădăcina unui stejar bătrân. Avea ochii deschişi şi pe chipu-i îngheţat se citea o expresie de împăcare. Peste ani, Tallis avea să şi-l amintească doar din povestea numelui ei care circula în familie şi din fotografia înrămată aşezată lângă patul ei mic. Şi, desigur, din volumul de poveşti populare şi legende pe care i-l lăsase. Era o carte deosebită, tipărită cu grijă şi bogat ilustrată în culori vii. Pe pagina de titlu era o dedicaţie pentru Tallis, dar şi o scrisoare lungă de la el, notată pe marginea paginilor capitolului dedicat lui Arthur, cuvinte aşternute într-o noapte dintr-o încercare disperată de a comunica peste ani.

Tallis n-a înţeles cu adevărat scrisoarea până la vârsta de doisprezece ani, dar un cuvânt anume i-a rămas în minte de timpuriu, un cuvânt straniu – „mitago” – pe care bunicul ei îl alăturase, cu cerneală, numelui lui Arthur.

Ferma familiei Keeton era un minunat loc unde să crească un copil. Casa era înconjurată de o curte mare în care se găseau livezi, şoproane pentru utilaje, sere, magazii pentru mere şi pentru lemne, şi locuri sălbatice ascunse în spatele unor ziduri înalte, unde plantele creşteau luxuriant şi haotic. În spatele casei, spre terenul deschis, era o peluză largă şi o grădină mică,

despărţită de câmp printr-un gard de sârmă menit să ţină la distanţă oile şi căprioarele rătăcite… dar nu şi cerbii mari, din câte se părea.

Din acea grădină, moşia părea să nu aibă sfârşit. Toate câmpurile erau mărginite de copaci. Până şi în zare se vedeau pâlcuri dese de copaci rămaşi în picioare din păduri vechi de secole, în care căprioarele se refugiau când începea sezonul de vânătoare.

Familia Keeton deţinea Ferma Stretley de numai două generaţii, dar simţeau deja că aparţin acelui pământ, că sunt legaţi de comunitatea din Shadoxhurst.

Tatăl lui Tallis, James Keeton, era un om simplu şi blând. Se ocupa de fermă cum se pricepea mai bine, dar îşi petrecea bună parte din timp conducând un mic birou de avocatură în Gloucester. Margaret Keeton – pe care Tallis avea să o considere întotdeauna drept „severă, dar de o frumuseţe răvăşitoare”, după prima descriere a mamei sale pe care o auzise fără ştirea altora – era activă în sânul comunităţii locale şi se ocupa îndeosebi de bunul mers al livezilor.

Sarcinile principale ale îngrijirii micii ferme erau lăsate în seama lui Edward Gaunt, care se ocupa atât de grădină, cât şi de sere. Vizitatorii credeau de fiecare dată că Gaunt (el însuşi prefera să i se spună pe numele de familie) era „grădinarul”, însă era mai mult decât atât. Locuia într-o căsuţă din apropierea casei familiei Keeton şi, după război, deţinea aproape toate vitele de la fermă. Era plătit în multe feluri, dar cel mai bine câştiga – spunea el mereu – din vânzarea cidrului făcut din merele familiei Keeton.

Lui Tallis îi plăcea foarte mult de domnul Gaunt şi în primii ani ai copilăriei şi-a petrecut multe ore alături de el, ajutându-l la sere sau prin grădină, ascultându-i poveştile, cântecele, spunându-i ea însăşi poveşti. Doar când a crescut mai mare s-a îndepărtat de el, căci atunci a început să îşi urmărească propriile interese ciudate într-un fel tainic.

Cea mai veche amintire pe care o avea Tallis era cu Harry, fratele ei pierdut de două ori.

Acesta era, de fapt, fratele ei vitreg. James Keeton mai fusese căsătorit o dată, avusese ca soţie o irlandeză care murise la Londra, pe la începutul războiului. Se recăsătorise foarte repede şi la scurt timp după aceea se născuse Tallis.

Tallis şi-l amintea pe Harry ca pe un om iubitor, blând şi, într-un fel adorabil, sâcâitor; avea păr blond şi ochi luminoşi, iar degetele lui găseau întotdeauna locurile unde se gâdila mai tare. Se întorsese din armată pe neaşteptate, în 1946, după ce doi ani fusese anunţat ca „dispărut, presupus mort”. Îşi amintea cum o purta pe umeri peste câmpiile care despărţeau grădina lor de pajiştea Lespezilor Stretley, unde cei cinci megaliţi prăbuşiţi stăteau de strajă la tot atâtea morminte antice.

O aşezase între ramurile unui copac şi o tachinase, ameninţând că o va lăsa acolo. Avea faţa arsă – amintirea acestui cusur îi era vie – şi vocea, uneori, foarte tristă. Arsura o căpătase în urma prăbuşirii avionului său pe când lupta deasupra Franţei. Tristeţea venea din ceva mai profund.

Tallis nu avea decât trei ani când amintirile acestea au devenit parte a vieţii sale, dar niciodată nu avea să uite felul în care toată casa, tot ţinutul, părea să cânte când Harry venea în vizită la fermă; bucurie, percepută în felul ei copilăresc, în pofida umbrei care plana mereu asupra fratelui ei vitreg.

Îşi amintea, de asemenea, vocile nervoase. Harry şi mama lui vitregă nu se suportau. Uneori, din odăiţa ei de la etaj, Tallis se uita după tatăl ei şi Harry, care străbăteau la braţ câmpiile, adânciţi în discuţii sau în gânduri. În acest timp, pe care copila îl găsea extrem de trist, sunetul maşinii de cusut, la parter, în camera de lucru, răsuna ca un răcnet furios.

Harry venise acasă în zori, în vara celei de-a patra aniversări a lui Tallis, pentru a-şi lua rămas-bun. Îşi amintea momentul când s-a aplecat să o sărute. Părea rănit. Rănit în piept, credea ea. Şi când l-a întrebat care era problema, el a zâmbit şi a spus:

— Cineva a tras în mine cu o săgeată.

În semiîntuneric, ochii lui scânteiau şi o singură lacrimă a căzut pe buzele fetei.

— Ascultă-mă, Tallis, a şoptit Harry. Ascultă-mă bine. Nu voi fi departe. Înţelegi asta? Nu voi fi departe. Îţi promit! într-o bună zi ne vom revedea. Îţi promit asta cu tot sufletul.

— Unde te duci? l-a întrebat ea pe şoptite.

— Într-un loc foarte ciudat. Într-un loc foarte aproape de aici. Un loc pe care l-am căutat ani de zile şi pe care trebuia să-l fi văzut deja… Te iubesc, surioară. Voi face tot posibilul să ţinem legătura…

A rămase acolo neclintită, fără să-şi şteargă de pe buze gustul

sărat al lacrimii lui, auzindu-i cuvintele iar şi iar, rămânându-i în minte pentru totdeauna. Curând a auzit huruitul motocicletei lui.

Atunci l-a văzut ultima oară şi, câteva zile mai târziu, pentru prima dată, în casă s-a spus că Harry murise.

(ii)

Tallis deveni martorul micuţ şi nedumerit al unei teribile suferinţe. Casa se transformă într-un fel de mormânt rece, cavernos. Tatăl ei stătea singur lângă şopronul de lemne, cu trupul aplecat în faţă, cu capul în mâini. Stătea ore întregi aşa, zi de zi, săptămână după săptămână. Uneori, Gaunt venea şi stătea cu el, sprijinit cu spatele de magazie, cu braţele încrucişate la piept, buzele mişcându-i-se aproape imperceptibil în timp ce vorbea.

Harry era mort. În timpul vieţii nu făcuse prea multe vizite la casa părintească, deşi nu locuia foarte departe, înstrăinat de certurile cu mama vitregă şi de încă ceva, ceva ce Tallis nu îşi amintea. Avea legătură cu războiul şi cu faţa lui arsă, dar şi cu pădurea – cu Pădurea Ryhope – în special, şi cu fantomele. La vremea aceea, ea nu putea înţelege.

Acum, Tallis nu se mai simţea tocmai bine în casă. La cinci ani a început să-şi facă tabere secrete, o activitate precoce pentru un copil aşa mic.

Una dintre aceste tabere ascunse se găsea în grădină, pe o alee dintre două magazii din cărămidă pentru unelte; o a doua era lângă pajiştea Lespezilor Stretley; a treia într-un desiş de anini şi sălcii care acoperea o parte din malul pârâului numit Wyndbrook; a patra, tabăra ei preferată, era într-un adăpost distrus pentru oi, printre movilele de pământ, sus pe Dealul Gorganelor.

Fiecare tabără părea să o atragă pe Tallis într-un moment diferit al anului, astfel încât vara stătea şi frunzărea cărţi cu poze lângă pajiştea Lespezilor Stretley, dar iarna, mai ales pe ninsoare, îşi croia drum până la Dealul Gorganelor şi stătea ghemuită în adăpost, uitându-se peste Wyndbrook la chipul întunecat şi ameninţător al Pădurii Ryhope.

Deseori, în timpul acestor luni lungi, vedea silueta neagră a Băiatului Beteag în depărtare, dar dacă mergea după el, cerbul fugea de fiecare dată; doar rareori – întotdeauna primăvara – Tallis îi găsea urmele aproape de casă sau îi remarca mişcarea

precaută şi şchioapă pe câmpiile din jur şi printre copaci.

În cursul acelor primi ani ai copilăriei ei, Tallis resimţise foarte tare lipsa părinţilor, resimţise lipsa căldurii pe care o cunoscuse atât de puţin timp. Tatăl, care odată discuta cu ea în timp ce se plimbau împreună, acum păşea învăluit într-o tăcere rece, căzut pe gânduri. Nu îşi mai amintea numele plantelor şi ale copacilor. Iar mama, care fusese mereu aşa veselă şi jucăuşă, devenise palidă ca o fantomă. Când Margaret Keeton nu lucra în livezi, stătea la masa din sufragerie, scriind scrisori, arătându-se deranjată de cele mai simple încercări ale lui Tallis de a-i capta atenţia.

Aşa că Tallis îşi găsi refugiul în taberele ei şi, după cea de-a cincea aniversare, începu să ia cu ea cartea pe care i-o lăsase bunicul, frumosul volum cu legende şi poveşti din popor. Deşi nu ştia să citească, oricât de tare s-ar fi străduit, cerceta pozele şi inventa propriile-i basme simple care să se potrivească imaginilor cu Cavaleri şi Regine, Castele şi Fiare.

Uneori cerceta cu atenţie cuvintele scrise înghesuit de mâna bunicului ei. Nu putea să desluşească nici măcar o vorbă de acolo, dar niciodată nu le ceruse părinţilor să-i citească scrisoarea. O auzise odată pe mama spunând că nu erau decât „nişte baliverne prosteşti” şi propusese să arunce cartea la gunoi şi să-i cumpere lui Tallis un exemplar identic. Tatăl ei refuzase. „Bătrânul s-ar răsuci în mormânt. Nu ne putem împotrivi dorinţelor lui.”

Scrisoarea deveni atunci ceva intim pentru fată, chit că părinţii ei evident citiseră textul. Pentru câţiva ani, Tallis n-a putut să citească decât începutul, care era scris în partea de sus a capitolului, şi câteva rânduri de la sfârşitul unui capitol unde scrisul era mai mare, întrucât şi spaţiul era mai generos.

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ţi scrie într-o noapte friguroasă de decembrie. Mă întreb dacă îţi va plăcea zăpada la fel de mult cum îmi place mie. Şi dacă regreţi, la fel de mult ca mine, felul în care te poate ţine prizonier. În zăpadă răsună amintiri străvechi. Vei afla asta la timpul cuvenit, întrucât eu ştiu acum de unde vii. Faci larmă mare astă seară. Nu mă satur niciodată să te aud. Uneori mă gândesc că poate încerci să-mi spui poveştile tale de prunc, ca răspuns la toate poveştile pe care ţi

le-am şoptit eu.

Apoi, scrisul ajungea pe marginea primei pagini şi devenea înghesuit şi ilizibil. În partea de jos a paginii, Tallis a reuşit să citească:

El le numeşte mitagouri. Sunt cu siguranţă ciudate, iar eu sunt convins că Băiatul Beteag este un astfel de lucru. Ele vin...

Şi textul redevenea ilizibil.
În cele din urmă, a izbutit să citească încheierea:

Numele dat teritoriului este important. El ascunde şi conţine mari adevăruri. Propriu-ţi nume ţi-a schimbat viaţa şi te îndemn să pleci urechea la ele, atunci când îţi şoptesc. Mai presus de orice, nu te teme.
Bunicul tău, Owen, cu dragoste.

Aceste ultime cuvinte au avut un efect puternic asupra fetei. La câteva zile după cea de-a şaptea aniversare, pe când stătea în tabăra de lângă apa limpede a pârâului Wyndbrook, începu să-şi imagineze că aude şoapte. Se sperie. Era ca o voce de femeie, dar cuvintele nu aveau sens.
Se putea să fie vântul printre ramuri sau foşnetul ferigilor, însă avea ceva neliniştitor uman; o voce, cu siguranţă.
Tallis se întoarse pe loc şi privi cu atenţie în tufişuri. Văzu o siluetă ferindu-se repede şi se ridică în picioare, cu gândul să o urmărească, încercând să-i desluşească forma. Era pe jumătate conştientă că silueta era plăpândă şi că parcă avea o glugă pe cap. Mergea cu iuţeală spre păduricea deasă care, la rândul ei, duce spre Pădurea Ryhope; se mişca printre copaci ca o umbră, ca umbra unui nor, clară, apoi neclară, în cele din urmă dispărând complet.
Tallis abandonă cursa, dar nu înainte de a fi observat mulţumită că ferigile din apropierea malului erau culcate la pământ. Putea fi vorba de urma unei căprioare, totuşi ea era sigură că nu alergase după un animal.
Întorcându-se de-a lungul pârâului Wyndbrook, la pietrele ei de traversat apa, îşi putea croi drum peste câmpul Knowe în sus, spre tabăra de pe Dealul Gorganelor. Când ajunse totuşi la

vadul pârâului lat, ezită, înfrigurată şi înfricoşată. Copacii erau mai rari acolo. Înaintea ei era panta care ducea la culmea stearpă, bine conturată pe fundalul cerului albastru; în dreapta, marcată de o cărare îngustă, era coama Dealului Gorganelor, cu vârful acoperit de movile neregulate, pline de iarbă.

Traversase pârâul Wyndbrook de multe ori; străbătuse cărarea şi câmpul acela de multe ori. Acum însă pregeta. Vocea de vânt îi susura undeva în subconştient, o şoaptă stranie. Se uită ţintă la Dealul Gorganelor. Acesta era numele lui comun; de secole i se spunea Dealul Gorganelor. Nu era însă numele *corect,* iar pe Tallis o încercă un puternic sentiment de spaimă la gândul că, dacă va păşi în locul acela familiar, va păşi totodată într-un loc care acum îi era interzis.

Strângând cartea la subraţ, se lăsă pe vine şi îşi trecu mâna prin apa răcoroasă a pârâului.

Numele îi veni la fel de brusc precum spaima care o cuprinsese mai devreme. Era Colina Morndun. Numele o înfioră; avea o sonoritate sumbră, un sunet ca vântul în timpul furtunii. Odată cu numele veni şi o succesiune rapidă de alte imagini: sunetul vântului şuierând printre piei întinse pe rame de lemn; scârţâitul unui car greu; vălătucii de fum ai unui foc mare; mirosul de pământ proaspăt aruncat în lături dintr-un şanţ lung; o siluetă, înaltă şi întunecată, stând în picioare lângă un copac uriaş ale cărui ramuri fuseseră tăiate.

Morndun. Cuvântul suna ca *Mourendoon.* Era un loc străvechi, şi un nume străvechi, şi o amintire întunecată.

Tallis se ridică iarăşi în picioare şi începu să păşească pe pietrele din apă. Dar pârâul părea totuşi să îşi râdă de ea, aşa că fata se retrase. Îşi dădu seama pe dată care era pricina îngrijorării sale. Deşi cunoştea numele secret al Dealului Gorganelor, nu dăduse încă un nume pârâului. Şi nu-l putea traversa fără a-l fi botezat, căci altfel ar fi rămas blocată.

Dădu fuga înapoi acasă, confuză şi speriată de jocul pe care începuse să-l joace. Trebuia să înveţe *totul* despre teritoriul din jurul casei. Nu ştiuse până acum că fiecare câmp, fiecare copac, fiecare curs de apă avea un nume secret şi că aceste nume vin doar în timp. Până nu va găsi numele, va fi prizonieră; şi a sfida teritoriul, a traversa un câmp fără a-i cunoaşte numele adevărat, ar însemna să rămână blocată de cealaltă parte.

Părinţii ei, deloc surprinzător, considerară jocul „o altă

aiureală”, dar, în cele din urmă, dacă jocul o făcea să nu se îndepărteze prea tare de casă, de ce să se plângă?

În cursul acelui an, Tallis reuşi să transforme teritoriul din jurul casei, lărgindu-i graniţele săptămână după săptămână. Cu fiecare anotimp reuşi să se îndepărteze mai tare de casă, să pătrundă mai departe în ţinutul ei copilăresc, de vis.

În scurt timp găsi o cale de acces spre Colina Morndun – numele secret al Wyndbrook-ului era Pârâul Vânătorului – şi la adăpostul animalelor, ascunzătoarea ei preferată.

Acum nu mai rămânea decât un singur câmp între tărâmul ei şi desişul periculos al pădurii de pe moşia Ryhope, care îl fascinase atât de tare pe fratele ei Harry. Numele câmpului îi era refuzat. Stătea la marginea Pârâului Vânătorului, dincolo de pâlcul des de anini care formau tabăra, şi se uita în sus de-a lungul pantei înverzite la întunecimea abia întrezărită a pădurii din zare.

Numele refuza să vină. Nu putea traversa păşunea.

În fiecare zi, după şcoală, străbătea movilele de pământ ale Colinei Morndun, ocolind ciulinii şi carpenii care creşteau acolo, fiecare copac absorbind umezeala din adâncul malurilor înalte. Acum, acolo se simţea ea cea mai liniştită. Silueta fantomatică pe care o văzuse cu atâtea luni în urmă continua să o urmărească, şi în mintea ei se roteau gânduri ciudate: imagini şi sunete, mirosuri şi atingerea vântului; nu era niciodată departe de graniţele unui alt teritoriu atunci când urca pe colina stearpă şi îşi petrecea timpul în adăpostul construit într-un timp străvechi pentru un scop uitat.

Tot acolo o văzu prima oară şi pe Masca Albă, cu toate că nu dădu acest nume mitago-ului decât mai târziu. Zărită cu coada ochiului, silueta era mai înaltă decât prima, şi mai iute, mişcându-se cu repeziciune printre copaci, oprindu-se, apoi alergând mai departe într-un fel aproape fantomatic. Masca albă reflecta soarele; ochii erau ca de delfin, gura – o linie dreaptă, sinistră.

Dar când silueta se apropie de ea, într-o după-amiază de duminică, Tallis visa un castel şi un om în mantie, călare, şi o expediţie de vânătoare care îl purta pe acel cavaler până în adâncurile unei păduri mlăştinoase şi umede…

Era începutul unei poveşti pe care avea să o construiască în gând de-a lungul săptămânilor, până aproape a ajuns să

locuiască în ea.

Câmpul de lângă Pădurea Ryhope continua să o sfideze. Zi după zi, Tallis, în vârstă de opt ani, stătea lângă Pârâul Vânătorului, atrasă spre pădurea întunecată de ceva mai profund decât raţiunea, străduindu-se să găsească *numele* porţiunii de pământ care o împiedica să ajungă la acei copaci.

Apoi, într-o seară de august, un cerb înalt şi întunecat apăru în depărtare. Tallis icni de încântare, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă mai bine. Nu mai văzuse animalul de doi ani şi îl strigă. Cu fâşii fluturându-i din măreaţa coroană a coarnelor, creatura mândră fugi peste o movilă de pământ şi dispăru din raza vederii, dar nu înainte de a ezita un moment, privind în direcţia ei.

(iii)

— L-am văzut pe Băiatul Beteag, spuse Tallis în seara aceea, când toată familia stătea la masă şi juca ludo[2].

Tatăl îi aruncă o privire, încruntându-se. Mama zornăi zarul în ceaşcă şi îl aruncă pe tabla de joc.

— Mă îndoiesc de asta, spuse încet James Keeton. Bătrânul cerb a fost răpus cu ani în urmă.

— A venit la botezul meu, îi reaminti Tallis.

— Dar era rănit. Sigur nu a supravieţuit iernii.

— Domnul Gaunt mi-a spus că cerbul a fost văzut în zonă de peste o sută de ani.

— Gaunt e un coţcar bătrân. Îi place să spună poveşti ca să impresioneze copiii. Cum să trăiască un cerb aşa mult?

— Domnul Gaunt spune că nu îşi schimbă niciodată coarnele.

Margaret Keeton îi întinse lui Tallis cana cu zarul, clătinând nerăbdătoare din cap.

— Ştim bine ce aiureli gogonate debitează Gaunt, spuse ea. Hai, acum. E rândul tău.

Tallis rămase însă cu privirea aţintită la tatăl ei. Arăta mai bine în ultimele zile, nu mai era la fel de palid, cu toate că părul îi era acum aproape complet cărunt, iar în ochii umezi i se citea tristeţea.

— Sunt sigură că era Băiatul Beteag. Şchiopăta. Şi avea coarnele zdrenţuite. Ca nişte fâşii de linţoliu…

---

[2] *Board game,* cu zaruri şi pioni, care se poate juca în doi sau patru jucători.

— Joci *odată,* fato? spuse iritată mama ei.

Tallis luă cana şi scutură zarul, după care mută pionul pe tablă. Întoarse privirea spre tatăl ei.

— Nu se poate să fi fost el?

— Băiatul Beteag era rănit ultima dată când l-am văzut. Lovit de o săgeată.

Săgetat. Da. Tallis îşi amintea povestea. Şi îşi mai amintea ceva.

— Ca Harry, şopti ea. Lovit de o săgeată ca Harry.

James Keeton se uită la ea încruntat şi pentru un moment Tallis crezu că va începe să ţipe. Rămase totuşi calm. Se lăsă deodată greu pe spătarul scaunului, cu mâinile pe masă. Se uita în gol. Margaret Keeton suspină şi luă tabla de joc de pe masă.

— Nu e amuzant să joci cu voi doi, zise ea, ţintuind-o cu privirea pe Tallis. De ce l-ai pomenit pe Harry? Ştii ce tare îl necăjeşte pe tatăl tău…

— Nu sunt necăjit, spuse omul încet. Mă gândeam doar… e timpul să mergem să căutăm casa aceea. Am tot amânat momentul, dar poate vom afla ceva…

— Dacă tu crezi că va ajuta… îi răspunse soţia.

— Ce casă? întrebă Tallis.

Tatăl îi aruncă o privire, după care zâmbi. Ignoră întrebarea.

— Ce zici de un picnic mâine? zise el.

— Ar fi grozav un picnic mâine, aprobă Tallis. Ce casă?

El îi făcu semn cu ochiul şi duse un deget la buze.

— Unde mergem? insistă Tallis.

— Departe, peste câmpii, fu singurul răspuns pe care-l primi.

A doua zi, fiind duminică, începu cu slujba de dimineaţă la biserica din Shadoxhurst. La ora zece, familia Keeton se întoarse acasă şi pregăti coşul de picnic. Cu puţin timp înaintea prânzului, porniră toţi trei peste Pajiştea Peşterii Vântoase, spre Apa Vulpii şi mai departe. Merseră pe o cărare uscată mărginită de tufişurile dese dintre fermele învecinate, şi în foarte scurt timp Tallis îşi dădu seama, încercată de un sentiment care îmbina deopotrivă teama şi nerăbdarea, că se îndreptau spre Pădurea Ryhope.

Întrucât era însoţită, înţelese că va putea intra pe Câmpul Fără Nume dintre Pârâul Vânătorului şi pădurea însăşi, şi păşi pe iarba interzisă cu un sentiment de mare triumf. La jumătatea

distanţei începu să alerge, lăsându-şi părinţii în urmă. Pe măsură ce se apropia de bariera de mărăcini deasă, nemaipomenită, care forma liziera pădurii, pământul devenea mlăştinos. Iarba acolo era înaltă şi păioasă, ajungându-i pe alocuri aproape până la umeri. Foşnea în bătaia vântului văratic. Tallis înaintă fără ezitare şi cu băgare de seamă prin acea porţiune cufundată în tăcere, aproape pierdută în ierburi, până când zidul înalt de stejari se profilă deasupra ei. Se opri şi ascultă sunetele care veneau din întunericul pădurii. Deşi auzea cântec de păsări, mai erau şi alte zgomote mult mai enigmatice.

O strigă tatăl ei. Întorcându-se, zări ceva cu coada ochiului, o siluetă umană, care o privea. Dar când se uită mai îndeaproape, aceasta dispăru.

O încercă pe dată un fior de teamă. Mama ei îi ţinea deseori predici despre „ţiganii” care îşi duceau traiul în pădure şi cât era de periculos să intre în vorbă cu străinii sau să umble singură după lăsarea întunericului. Dar singurii ţigani pe care-i văzuse Tallis vreodată erau rromii, în căruţe cu coviltire şi straie colorate, jucând pe pajiştea satului.

Umbra aceea, silueta zărită în treacăt, nu era colorată… era cenuşie şi înaltă… bizară în toate privinţele.

Porni înapoi, cu greu, prin iarba înaltă, îşi dădu jos pantofii de pânză şi îi stoarse de apă. Apoi îşi urmă părinţii mai departe, dând ocol pădurii.

Curând ajunseră la un drum îngust şi accidentat, mărginit de tufişuri înalte şi maluri şi străjuit, la linia orizontului, de doi fagi îndoiţi de vânt. La un moment dat, în depărtare, probabil că se intersecta cu drumul principal dintre Shadoxhurst şi Grimley. Dar aici, la intrarea în Pădurea Ryhope, era crăpat şi plin de buruieni, de parcă ar fi fost zguduit brusc de o mişcare violentă a pământului.

— Dumnezeule mare, exclamă James Keeton. Probabil e drumul vechi. „Calea desfundată” despre care vorbea Gaunt.

La marginea pădurii fusese ridicat un gard şubred de sârmă ghimpată. Pancarta pe care scria nu intraţi era vizibilă, dar intemperiile îşi lăsaseră urmele asupra ei.

Tallis era conştientă de îngrijorarea tatălui ei.

— Cred că ai făcut o greşeală, spuse Margaret. Poate e ceva mai departe…

— Nu se poate să fi greşit, spuse James, exasperat.

Stătea lângă gard, ţinându-se de sârma ghimpată, uitându-se în sus la copaci, cu privirea pironită în întuneric. Într-un târziu, se trase în spate şi scrută ogorul.

— Pe vremuri a fost o casă aici. Sunt sigur de asta. Un fel de cabană, se numea Cabana de Stejar. Gaunt m-a asigurat că aici era. La capătul căii desfundate, aşa a zis.

Făcu vreo câţiva paşi pe drumul desfundat, apoi se întoarse şi privi cercetător pădurea deasă.

— Aici a venit Harry. Aici a venit tata înainte de război. În vizită la istoricii ăia… Huxley. Şi la celălalt… Wynne-Jones.

— Înainte să mă fi născut eu, spuse Margaret.

Rămase cu privirea aţintită la drumul plin de hârtoape, până unde acesta se pierdea în desişul pădurii. Stejari înalţi, îngrămădiţi unul lângă altul, aruncau o întunecime neprimitoare peste încâlceala de păducei, porumbari şi trandafiri sălbatici. Iarba înaltă care creştea printre copacii de la lizieră se clătina într-o adiere blândă. Pancarta de tablă zăngănea pe gard şi sârma ruginită vibra.

O expresie stranie se aşternu pe chipul lui James Keeton şi Tallis îşi dădu seama că pe tatăl ei îl cuprinsese deodată frica. Era palid, făcuse ochii mari. Iar respiraţia-i era precipitată, întretăiată.

Tallis se apropie de sârma ghimpată şi rămase acolo, privind fix în întuneric. Şi atunci observă un licăr de lumină, soarele răzbătea într-un luminiş aflat mult dincolo de linia copacilor.

— Este o poiană acolo, le spuse, dar tatăl ei alese să o ignore.

Se îndepărtase de pădure. Stătea pe malul de pământ care mărginea drumul şi cerceta depărtările. Mama ei întinsese pătura de picnic sub un ulm singuratic şi scotea mâncarea din coş.

— Este o poiană acolo, repetă Tallis mai tare. Casa poate fi în poiană.

Tatăl ei o privi un moment, apoi coborî de pe movila de pământ, ignorându-şi fiica şi se îndreptă către ulm.

— Probabil Gaunt se înşela, spuse el. Ai dreptate. Dar nu-mi vine să cred…

— Tati! Este o *poiană* în pădure, strigă Tallis.

— Să nu te îndepărtezi, îi strigă el şi Tallis, încordată de emoţie, se pleoşti puţin.

Nu o asculta. Era atât de copleşit de propriile gânduri, de

grijile sale, încât refuza să conceapă că în pădure se putea afla casa abandonată.

Fusese o casă acolo, iar acum nu mai era. Tallis privi cercetător drumul, felul în care suprafaţa lui aspră de asfalt era crăpată, parcă tăiată cu un cuţit, mistuită de pădure, înghiţită cu totul. Poate că aceeaşi gură hrăpăreaţă înghiţise şi cabana, o casă întreagă copleşită de copaci.

Nu ştia de unde-i venise acest gând ciudat, dar imaginea persista, era la fel de limpede în mintea ei precum imaginile din basmele pe care le citea de când se ştia.

Codri întunecaţi şi castele retrase... iar în poienile scăldate în lumina ca de miere a soarelui se găseau întotdeauna comori ciudate.

Călcă pe sârma de jos şi ridică încet, cu atenţie, sârma de deasupra, trecând printre ele cât putu de ghemuită. Privi în urmă spre părinţii ei, care şedeau pe pătură, beau ceai şi discutau.

Întorcându-se, porni prin iarba mică în direcţia porţiunii luminate.

Tot mai simţea drumul crăpat, tare sub tălpile subţiri ale pantofilor. Rădăcinile se întindeau peste asfalt şi, ca să poată înainta prin semiîntuneric, Tallis trebui să dea deoparte ramurile de jos ale copacilor. Ajunse mai aproape de poiană şi văzu că era un luminiş mic înconjurat de stejari uriaşi cu trunchiuri negre. Crengi uscate, crăpate şi răsucite de vânturile iernii, se ridicau ameninţător deasupra frunzişului.

Văzu totodată un zid impunător de cărămidă. Erau două ferestre în acel zid, rămase demult fără geamuri. Din ele atârnau, ca nişte mâini moarte, ramuri din pădurea copleşitoare.

Mai făcu un pas, dând deoparte un tufiş mare şi încâlcit de merişoare. Acum putea să vadă că în mijlocul acelui luminiş, în faţa casei, era un stâlp înalt de lemn. Avea vârful cioplit în aşa fel încât semăna vag cu un chip omenesc: ochi oblici simpli, o gură întredeschisă, crestătura unui nas. Lemnul părea înnegrit de ploaie şi putrezit, crăpat pe verticală, şubred. Pe Tallis o încerca o puternică senzaţie de nelinişte uitându-se la el...

Dând încet târcoale acelui hidos stâlp totemic, păşi în grădina a ceea ce odinioară fusese casa numită Cabana de Stejar. Primul lucru pe care-l văzu fu o groapă puţin adâncă pentru foc, săpată în iarba sălbăticită care era tot ce mai rămăsese din

peluza de odinioară. În jur erau împrăştiate oase de animal şi fata văzu resturile arse ale beţelor care fuseseră folosite la foc.

Strigă tulburată. Avea sentimentul puternic că era privită, deşi nu vedea nicio mişcare sau vreun indiciu care să trădeze prezenţa cuiva. Vocea ei, atunci când strigă, aproape nu se auzi în spaţiul acela închis; trunchiurile groase ale stejarilor cotropitori îi absorbiră cuvintele şi răspunseră doar cu tremurul păsărilor din ramuri. Tallis străbătu curtea mică, observând totul: ici, rămăşiţele unui gard de sârmă; colo, străpunse de rădăcini, mai multe şipci de lemn care proveneau probabil de la un ţarc pentru găini sau vite.

Şi, dominând totul, aruncându-şi umbra sumbră peste luminişul mic: trunchiul cioplit, totemul. Tallis atinse lemnul înnegrit şi acesta i se sfărâmă în palme, dând la iveală fojgăiala insectelor de dedesubt. Fata ridică privirea spre trăsăturile mânioase ale feţei, ochii malefici, gura rânjită. Se vedea cum fusese adăugată coloanei forma picioarelor şi a braţelor, acum ştearsă aproape complet.

Acea efigie străveche supraveghea casa; poate că o păzea.

Casa însăşi devenise parte din pădure. Podelele cedaseră sub presiunea copacilor care răsăriseră din pământul rece de dedesubt. Geamurile erau încadrate de ramuri înfrunzite. Acoperişul fusese străpuns în acelaşi fel, şi doar hornurile înalte se ridicau deasupra vârfurilor copacilor.

Tallis aruncă o privire în două camere; prima, un birou cu glasvandul slăbit în ţâţâni, cu masa de scris acoperită de iederă, cu spaţiul central dominat de imensul trunchi în formă de V al unui stejar. Apoi, bucătăria. În odaia mică erau rămăşiţele acoperite de muşchi ale unei mese de pin şi o veche maşină de gătit. Ramurile se întindeau pe tavan ca nişte liane. Cămara era complet goală. Când luă o oală de fontă din cârligul de pe perete, Tallis aproape se pierdu cu firea când ramura care săpase în zidărie sub oală sări, eliberată din strânsoare.

Când aruncă o privire în salon, observă mirată copacul care ocupa fiecare bucăţică din cameră, strivind mobila, îmbrăţişând pereţii, străpungând fotografiile decolorate, înrămate.

Tallis se întoarse în grădină. Soarele, sus pe cer, o împiedica să ridice ochii spre figura totemică rânjită, cioplită în trunchiul imens de lemn. Se întrebă în treacăt cine ridicase statuia şi cu ce scop…

Tot ce ţinea de luminişul de lângă casa ruinată îi sugera că acela era un loc *viu,* un loc pe care cineva îl folosise. Groapa pentru foc era veche; cenuşa fusese compactată de multe ploi, iar oasele fuseseră târâte prin grădină de animale. Cu toate astea, plutea acolo un sentiment de ocupare, cu nimic mai diferit de ocuparea unei tabere – o tabără de vânători, poate.

Ceva se mişcă pe lângă ea. Iute, fără sunet.

Fata tresări. Privirea îi era încă afectată de strălucirea soarelui, zărit parţial pe după contururile imprecise ale efigiei de lemn. Se gândi că ceea ce alergase pe lângă ea era *un copil.* Dispăruse însă iute printre copaci, în acelaşi petec de pădure pe unde ea însăşi intrase cu fereală în curtea mică, abandonată.

De jur-împrejurul ei, în pădure, ceva se mişca. Zărea acest enigmatic şi frustrant lucru cu coada ochiului. Era o senzaţie cu care se obişnuise cât de cât, aşa că nu se nelinişti.

Probabil că îşi *închipuise* copilul.

Deodată, se simţi cuprinsă de un calm total, o pace totală. Se aşeză lângă imensul trunchi cioplit, privind în sus la conturul lui imprecis pe fundalul cerului luminos, după care închise ochii. Încercă să îşi imagineze casa pe vremea când era locuită. Bunicul ei probabil că îi povestise despre ea. Poate că vorbele lui puteau fi convinse să iasă la iveală din acea parte primitivă, de bebeluş, a minţit ei.

Curând îşi imagină un căţel hoinărind prin curte, găini ciugulind de pe jos, plimbându-se în voie. Prin uşa deschisă de la bucătărie, unde o femeie trebăluia la masa de pin, se auzea un radio. Glasvandul se legăna în voie; auzea voci. Doi bărbaţi şedeau la masa de scris, examinând relicvele trecutului pe care-l cercetau cu propria minte. Scriau într-un registru gros, zgâriau cuvinte pe hârtie…

Un tânăr cu faţa smeadă, bronzată, trecu pe lângă gard.

Apoi soarele păli şi un vânt muşcător o înfrigură. Zăpada se ridică în troiene; nori negri începură să fiarbă deasupra ei. Ninsoarea o lovea fără milă, îngheţând-o până în măduva oaselor…

Prin furtună, cineva se apropia de ea. Era o siluetă masivă, ca un urs. Când ajunse în raza ei vizuală, Tallis reuşi să zărească un om încotoşmănat în blănuri. De colţii albi de animal care-i împodobeau pieptul atârnau ţurţuri. Ochii lui sclipeau ca gheaţa, scrutând-o din întunecimea părului şi a bărbii.

Omul se lăsă pe vine. Ridică mâinile în care ţinea o bâtă de piatră. Piatra era netedă şi neagră, bine lustruită. Omul plângea. Tallis se uită la el îndurerară. Nu se auzea niciun sunet dinspre el – vântul şi ninsoarea nu făceau niciun zgomot...

Apoi, omul deschise gura, îşi lăsă capul pe spate şi strigă asurzitor.

Strigătul era de fapt un nume. Numele lui Tallis. Era puternic şi înfiorător, iar Tallis ieşi pe dată din visare, cu faţa transpirată şi inima galopând.

Luminişul era ca înainte, o parte cufundată în umbre adânci, cealaltă îmbăiată în soare. De departe cineva îi striga numele, un sunet imperativ.

Se duse înapoi pe unde venise, aruncând o privire spre biroul ruinat unde stejarul umplea camera ale cărei vitrine, dulapuri şi rafturi erau distruse de trecerea timpului şi de intemperii. Observă iarăşi masa de scris. Se gândi la imaginea din vis cu cei doi bărbaţi scriind. Oare îi şoptise bunicul ceva despre un jurnal? Era vreun jurnal pe undeva, pe care să-l poată găsi? Era Harry menţionat în el?

Îşi urmă propriii paşi înapoi spre liziera pădurii. În ultima clipă, pe când mergea prin întuneric, văzu figura unui om stând în câmp deschis. Nu desluşi din el decât o umbră. Omul stătea pe o ridicătură de pământ, chiar după gardul de sârmă ghimpată. Era aplecat într-o parte, scrutând întunecimea impenetrabilă a Pădurii Ryhope. Tallis îl privi, simţindu-i îngrijorarea... şi tristeţea. Postura lui era aceea a unui om întristat şi îmbătrânit. Nemişcat. Atent. Privind crispat spre o lume pe care teama din suflet i-o refuza. Tatăl ei.

— Tallis?

Fără o vorbă, fata ieşi afară la lumină, desprinzându-se dintre copaci şi păşind peste sârmă.

James Keeton se îndreptă de spate, cu o expresie de uşurare pe chip.

— Ne-am făcut griji pentru tine. Am crezut că te-am pierdut.

— Nu, tati. Sunt cât se poate de bine.

— Păi, mulţumesc Cerului pentru asta.

Fata se apropie de el şi-l luă de mână. Aruncă o privire înapoi spre pădure, unde o lume complet diferită îşi aştepta în linişte vizitatorii care aveau să vină să se minuneze de ciudăţenia ei.

— Este o casă acolo, îi şopti Tallis tatălui ei.

— Ei… o s-o lăsăm pe moment. N-ai văzut niciun semn de viaţă, nu?

Tallis surâse, apoi clătină din cap.

— Vino să mănânci ceva, îi spuse tatăl ei.

În aceeaşi după-amiază, Tallis îşi confecţionă prima păpuşă, simţind o dorinţă nestăvilită de a o face, dar fără să întrebe nicio clipă de unde venea acea dorinţă.

Găsise o bucată de păducel, lungă de treizeci de centimetri, suficient de subţire; îi dădu jos scoarţa şi o rotunji la un capăt folosind un cuţit pe care-l împrumutase din atelierul lui Gaunt. Nu fu deloc uşor. Deşi încă verde, lemnul era foarte dur. Când încercă să cioplească ochii, descoperi că era nevoie de muncă multă pentru o simplă crestătură. Rezultatul final era recognoscibil antropomorf, dar nu evident. Totuşi, Tallis se simţi mândră de Regele Mărăcine şi-l aşeză la loc de cinste pe măsuţa de toaletă. Îl studie îndeaproape, însă nu-i spunea nimic. Încercase să reproducă hidosul stâlp din poiana-grădină, dar nu-i prea ieşise. Astfel, primul ei experiment în materie de cioplit în lemn, era sterp, lipsit de sens.

Îi veni însă o idee şi se duse în magazia de lemne, unde scormoni prin stivă până ce găsi un butuc gros de ulm. Încă avea scoarţa pe el. O desprinse cu grijă şi o tăie în jumătate, pentru a alcătui o foaie curbată pe care avea să o transforme într-o mască.

Se întoarse în camera ei, şi lucră până spre seară, cioplind lemnul dreptunghiular într-un oval aproximativ, ca o faţă. Scoarţa de ulm era dură şi Tallis descoperi, din nou, că din cauza forţelor ei limitate, chiar şi ajutându-se de cuţitul ascuţit, nu reuşea să înainteze decât încet. În scurt timp reuşi totuşi să scobească doi ochi şi să zgârie conturul unei guri zâmbitoare. Epuizată, înconjurată de aşchii, îşi scoase cutia cu vopsele şi pictă cercuri verzi, concentrice, în jurul fiecărui ochi, şi apoi o limbă roşie ivită din întretăierea buzelor. Restul scoarţei îl vopsi alb.

Când aşeză păpuşa pe măsuţă, studiind-o cu atenţie, decise să îi spună *Călăuza.*

Tatăl ei fu surprins şi şocat de dezordine când intră în cameră, câteva minute mai târziu.

— Ce Dumnezeu…? exclamă el, măturând cu palma aşchiile

de pe patul lui Tallis. Ce-ai făcut?

— Am cioplit, spuse ea simplu.

Tatăl ei luă cuţitul şi îi verifică tăişul. Clătină din cap şi îşi privi fiica.

— Tot ce-mi lipsea acum e să-ţi cos degetele la loc. E foarte ascuţit.

— Ştiu. De-asta l-am folosit. Dar sunt atentă. Uite!

Întinse mâinile fără nicio pată de sânge. Tatăl ei păru mulţumit. Tallis zâmbi, fiindcă, de fapt, se tăiase destul de rău pe *dosul* mâinii drepte, dar acoperise tăietura cu un plasture.

Tatăl ei se apropie de cele două monstruozităţi de pe masa de toaletă. Luă masca.

— E urâtă. De ce ai cioplit asta?

— Nu ştiu.

— Ai de gând să o porţi?

— Într-o zi, poate.

Îşi lipi masca de figură şi se uită la fată prin găurile făcute pentru ochi. Scoase un mormăit gros şi misterios şi Tallis râse.

— Aproape că nu vezi prin ea, spuse el, îndepărtând masca.

— Este Călăuza, îi explică Tallis.

— Ce este?

— Călăuza. Aşa am botezat masca.

— Ce-i o Călăuză?

— Nu ştiu. Ceva care veghează drumurile străvechi, presupun. Ceva ce apără cărările dintre diferite lumi.

— Băsneşti, spuse tatăl ei, dar o spuse cu blândeţe. Sunt impresionat totuşi că ştii de drumurile străvechi. Sunt mai multe în jurul fermei, ştii? Am umblat pe unul chiar azi…

— Dar acelea sunt doar nişte *cărări,* îl întrerupse ea nerăbdătoare.

— Cărări foarte *vechi,* totuşi. Una dintre ele străbate chiar pajiştea Lespezilor Stretley. *Stretley,* înţelegi? Acesta e un cuvânt vechi pentru stradă[3]. Lespezile probabil marchează răspântiile, spuse el aplecându-se în faţă. Bărbaţi şi femei îmbrăcate în piei, cu bâte în mâini obişnuiau să meargă pe acolo. Unii dintre ei poate că s-au oprit chiar aici, unde se află acum casa noastră, ca să înfulece o halcă sau două de carne crudă de vacă.

Tallis se strâmbă. Ideea de a înghiţi carne crudă i se părea

---

[3] *Street,* în limba engleză (n. red.).

prostească. Tatăl ei nu era un povestitor foarte convingător.

— Totuşi, nu sunt decât nişte drumuri vechi, spuse ea. Dar unele dintre ele… coborî vocea cu efect dramatic. Unele dintre ele duceau departe în adâncul ţinutului, coteau pe după pădure şi, deodată, *dispăreau.* Cei din vechime obişnuiau să marcheze locurile acelea cu lespezi înalte sau cu stâlpi mari de lemn, cioplіţi să semene cu animalul lor preferat, stâlpi făcuţi din copaci întregi…

— Chiar aşa? zise tatăl ei, privindu-şi fiica în timp ce se plimba prin cameră cu mâinile ridicate, încordată, de parcă ar fi fost pe urmele unui animal.

— Da. Chiar aşa. Putem vedea lespezile şi azi, pe câmpuri şi sus pe dealuri, numai că vechile porţi s-au pierdut. Dar acum sute de ani, când tu erai încă tânăr…

— Mulţumesc foarte mult.

— Acum *mii* de ani, acele locuri erau interzise tuturor, mai puţin Călăuzelor. Pentru că ele făceau trecerea spre regatele morţilor… Şi numai *câţiva* oameni obişnuiţi puteau ajunge acolo. Numai eroii. Cavalerii în armură ajungeau acolo. Şi întotdeauna îşi luau cu ei câinii, dulăi uriaşi de vânătoare, şi hăituiau marile bestii ale Lumii Subpământene, elanii gigantici ale căror coarne puteau reteza copaci, uriaşii mistreţi cu coarne, urşii cărora le ghiorăiau burţile, oamenii-lup care umblau pe labele din spate şi se puteau deghiza în copaci nemişcaţi.

Dar uneori, când unul dintre vânători încerca să se întoarcă la Castelul lui, nu mai găsea drumul tainic, sau lespezile, sau pădurea, sau peştera… aşa că rămânea prizonier acolo, şi se transforma tot mai mult în nălucă, până ce straiele-i ajungeau nişte linţolii zdrenţuite pe trup, şi săbiile şi pumnalele i se înroşeau de rugină. Dar dacă omul avea un *prieten* bun, atunci prietenul bun se ducea să îl salveze.

Dacă… adăugă ea cu o ultimă întorsătură dramatică, ridicând masca de lemn de pe faţă şi imitând mormăitul tatălui său. *Dacă…* îi îngăduia Călăuza…

Nu avea decât opt ani şi îl făcuse de ruşine cu „hălcile de carne crudă de vacă”. James Keeton îşi privi surprins fiica.

— De unde Dumnezeu ai auzit toate astea? De la Gaunt?

— Mi-au venit acum, spuse ea sincer.

Era fără îndoială fata bunicului ei. James surâse şi se recunoscu înfrânt.

— Ţi-a plăcut plimbarea de azi? o întrebă, vrând să schimbe subiectul.

Fata se uită o clipă la el, după care încuviinţă din cap.

— De ce n-ai venit cu mine? în pădure?

Tatăl ei ridică din umeri.

— Sunt prea bătrân ca să cutreier pădurile. Şi oricum, era o pancartă pe scria trecerea interzisă. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla cu afacerea mea dacă aş fi acuzat de încălcarea teritoriului?

— Dar *casa* era acolo. Ai bătut atâta drum ca să vezi casa, după care ai renunţat! De ce?

Keeton surâse strâmb.

— Pancarta cu trecerea interzisă nu e pusă degeaba.

— Cine a pus-o acolo?

— Nu am *nicio* idee. Responsabilii cu moşia Ryhope, presupun.

— De ce nu au recondiţionat casa? De ce au abandonat-o? E toată năpădită de ierburi şi dărăpănată. Dar încă mai are mobilă înăuntru. O masă, o maşină pentru gătit, un birou… chiar şi poze pe pereţi.

Tatăl ei o privi fix, încruntându-se puţin. Era în mod evident uimit de ceea ce îi spunea fata.

— De ce au făcut asta? insistă Tallis. De ce au lăsat casa în paragină?

— Nu ştiu… pur şi simplu nu ştiu. Sincer! Nu am nicio idee. Trebuie să recunosc că mi se pare foarte ciudat…

Se duse la fereastră şi se sprijini cu toată greutatea de pervaz, uitându-se la seara senină care se aşternea afară. Tallis îl urmă, cufundată în gânduri, apoi izbucni deodată însufleţită.

— Harry s-a dus la casa aceea? Acolo s-a dus Harry? Acolo crezi că a murit?

Keeton îşi umplu plămânii cu aer, apoi expiră încet.

— Nu ştiu, Tallis. Nu mai ştiu nimic. Se pare că ţie ţi-a spus mai multe decât mi-a spus mie vreodată.

Fata se întoarse cu gândul la seara când Harry îşi luase rămas-bun de la ea.

— Ţi-am spus tot ce mi-am amintit. Mi-a zis că pleacă, dar că va fi foarte aproape. Că pleacă într-un loc straniu. Cineva a tras cu o săgeată în el… asta-i tot ce îmi aduc aminte. Şi că plângea. Şi asta.

Tatăl ei se întoarse şi se lăsă pe vine, strângând-o în braţe. I se umeziră ochii.

— De la noi Harry nu şi-a luat rămas-bun. Numai de la tine. Ştii ceva? Asta m-a durut mai mult decât orice în toţi anii ăştia.

— Poate nu s-a aşteptat să fie plecat foarte mult.

— Era pe moarte, spuse James Keeton. Probabil a crezut că îmi protejează sentimentele dacă nu-şi lua rămas-bun de la mine. Era pe moarte...

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Era ceva cu el, în acele ultime săptămâni... un fel de resemnare.

Când Tallis se gândea la Harry, nu şi-l putea imagina mort şi rece în pământ. Clătină din cap.

— Sunt sigură că e viu. S-a rătăcit, asta-i tot. Sunt sigură că se va întoarce acasă.

— Nu, draga mea, spuse tatăl ei cu blândeţe. E în ceruri acum. Va trebui să ne împăcăm toţi cu asta.

— Doar fiindcă e în ceruri, protestă Tallis, nu înseamnă că e mort.

Tatăl ei se ridică, surâzând şi punându-i o mână pe umăr.

— Probabil că e o lume minunată acolo... spuse şi o mângâie pe cap. Plină de elani, cavaleri în armură şi castele sumbre. Acum o sută de ani te-ar fi ars pe rug ca vrăjitoare...

— Dar nu sunt vrăjitoare.

— Cred că niciuna dintre ele nu a fost. Haide. E ora mesei. Şi ne mai poţi spune o poveste înainte să mergi la culcare.

Ieşiră din cameră însoţiţi de râsul lui.

— De obicei, părinţii sunt cei sâcâiţi de odraslele lor să le spună poveşti de culcare, nu invers.

— Am una bună, spuse Tallis. E despre un om al cărui fiu pleacă la o plimbare prin pădure şi omul e aşa sigur că fiul lui a fost mâncat de lupi, încât nu îl mai poate vedea pe băiat, chiar dacă el e chiar acolo, în casă.

— Drăcuşor poznaş ce eşti, spuse tatăl ei, ciufulindu-i părul şi apoi luându-se la întrecere cu ea până în salon.

(iv)

După aceea, tensiunea din casă mai scăzu. James Keeton părea ceva mai senin, mai vesel, şi Tallis îşi spuse că asta se datora faptului că, în sfârşit, îşi exprimase faţă de ea

sentimentele cu privire la Harry. O nedumerea în continuare comportamentul lui temător la liziera pădurii, dar mama a spus:

— A crezut că *are nevoie* să vadă locul unde s-a dus Harry; acum şi-a dat seama că *nu vrea* să-l vadă.

Era o explicaţie confuză şi nemulţumitoare, dar trebuia să se mulţumească doar cu-atât.

Totuşi, Tallis însăşi se simţea mult mai relaxată acum, şi după orele de şcoală continuă să exploreze şi să dea nume locurilor din jurul fermei. Totodată, îşi exersă îndemânarea la cioplitul măştilor şi păpuşilor de lemn, care devenise o obsesie. Era mereu conştientă de siluetele grăbite care o urmăreau atunci când străbătea pajiştile, însă acum nu o mai speriau şi nici nu o mai îngrijorau. Ori de câte ori se apropia de păşunea îngrădită cunoscută drept Lespezile Stretley, vederea ei periferică părea să capete o viaţă proprie, o lume fluentă şi tremurătoare animată de mişcări pe care vederea frontală nu le putea percepe, dar care aminteau de ciudate siluete umane, dar şi de siluete animale stând la pândă.

Şi sunetele: cântece venind dinspre câmpul cunoscut drept Buturugi, dar al cărui nume secret deveni acum Pajiştea Cântului Trist. Tallis nu ştia de unde se-auzea acel cântec şi, după o vreme, renunţă să mai caute.

Mai dramatic, într-o zi, pe când şedea şi visa cu ochii deschişi pe câmpul de lângă Apa Vulpii, se trezi la gura unei peşteri largi, străbătute de curenţi, uitându-se peste o pădure deasă şi luxuriantă spre munţii înalţi unde se întrezărea un zid de flăcări şi fum. Ciudatul vis dură doar o secundă, după care fu conştientă de peştera vântoasă doar în treacăt, o simplă atingere a unei adieri bizare într-o zi altminteri perfect liniştită şi călduroasă.

Ajunse curând la concluzia că siluetele feminine care păreau să bântuie la marginea câmpului ei vizual, plutind în desişul de la marginea pădurii, privind-o de după măşti de lemn vopsite, erau trei la număr. Tallis începu să remarce că i se întâmplau lucruri ciudate doar atunci când una dintre acele femei era prin preajmă. Când se arăta Masca Albă, mintea i se umplea cu frânturi de poveşti şi împrejurimile păreau să-i vorbească despre bătălii pierdute şi galopuri sălbatice. Când femeia cu mască verde era în apropiere îi veneau idei pentru cioplit şi despre cioplit, şi vedea umbre ciudate împrejur. A treia siluetă, a cărei

mască era albă, verde şi roşie, o ducea pe Tallis cu gândul la Călăuza sa; silueta aceea o asocia cu viziuni ciudate precum peştera vântoasă şi cântecul trist.

În afară de ideea de „bântuire”, ceea ce se întâmpla nu prea avea niciun sens şi, pentru o vreme, lucrul acesta nu o îngrijoră. Confecţionă însă măşti care să le copieze pe cele ale „povestitorului” şi „cioplitorului”. Şi, făcând asta, numele îi veniră...

Masca albă se chema *Gaberlungi,* un nume straniu, dar care o făcea să zâmbească atunci când îl rostea. Gaberlungi era *memoria pământului* şi uneori, atunci când purta pe chip sau ţinea în mână scoarţa de stejar modelată neîndemânatic, poveştile i se aglomerau în minte cu o aşa intensitate, încât nu se mai putea concentra la nimic altceva. Pe a treia mască, făcută din alun şi vopsită în verde, o boteză *Skogen,* dar şi aceasta avea un al doilea nume, *umbra pădurii.* Era o mască de peisaj; atunci când o ţinea în dreptul feţei, umbra norilor peste pământ părea diferită: arunca modele care puteau fi umbrele unor dealuri mai înalte şi ale unor păduri mai de demult.

De-a lungul anilor deveni tare pricepută la cioplit; lucră măşti din esenţe diferite de lemn, deprinse priceperea de a curăţa scoarţa şi a decupa găuri pentru ochi şi gură. Îşi confecţionă sau subtiliză mai multe unelte care să o ajute la lucru, folosind chiar pietre grele de diferite forme în chip de ciocan şi daltă.

Primelor trei măşti le mai adăugă patru. *Bocet* era cea mai simplă; la câteva zile după ce o ciopli din scoarţă de salcie, auzi primul cântec venind dinspre câmpul numit Buturugi; era totodată conştientă de prezenţa bănuitoare a „călăuzei”, masca ei roşu cu alb reflectând lumina cenuşie a unei zile înnorate în timp ce o supraveghea pe Tallis din tufişuri. Bocet era o mască tristă, cu gura strâmbată, cu ochii înlăcrimaţi, de culoare gri.

O emoţionau şi o intrigau mai mult cele trei măşti de călătorie pe care fusese inspirată să le cioplească. *Falkenna* avea un al doilea nume: *zborul unei păsări într-un tărâm neştiut.* Nu îi plăceau hoitarii, dar era fascinată de şoimii mici care vânau deasupra pajiştilor înverzite de pe marginea drumurilor de ţară. Aşa că o vopsi pe Falkenna astfel încât să sugereze un şoim.

Apoi mai era *Argintata.* Imitând forma nemişcată a unui peşte, vopsită în cercuri colorate, această mască avea un nume mai cuminte, un nume asociat cu o imagine subconştientă:

mişcarea unui somon în râurile unui tărâm neştiut.

În cele din urmă, era *Cunhaval: fuga unui câine de vânătoare pe cărările de pădure ale unui tărâm neştiut.* Folosi smocuri de blană de la câinele familiei ca să împodobească lemnul de soc.

Făcuse şapte măşti şi zece păpuşi; inventase mai multe poveşti şi numise mai toate câmpiile, pâraiele şi pădurile din jurul fermei. Avea ascunzătorile ei şi coopera cu nălucile care se menţineau la marginea lor. Era fericită. În continuare era foarte nerăbdătoare să se întoarcă la ruinele Cabanei de Stejar, dar câmpia dintre pădure şi ferma ei, precum şi pârâul care o mărginea încă îi sfidau eforturile de a le descoperi numele secrete.

Dar toate astea erau un joc pentru ea, o parte din procesul de maturizare şi, cu toate că aborda jocul cu toată seriozitatea, nu se gândise nicio clipă la urmările a ceea ce făcea… sau la ceea ce i se făcea.

Totul se schimbă cu puţin înaintea celei de-a douăsprezecea aniversări a ei, un eveniment, o întâlnire care o tulbură profund.

Într-o dimineaţă strălucitoare şi dogoritoare de iulie, simţi miros de fum de lemn în timp ce se plimba prin grădină. Fum de lemn sau de altceva. Simţea miros de iarnă. Era o mireasmă atât de familiară, încât era inconfundabilă, şi Tallis se lăsă călăuzită de ea până la aleea îngustă dintre şoproanele pentru utilaje, unde îşi făcuse tabăra din grădină. Nu mai folosise de ceva vreme tabăra aceea şi aleea era umbroasă şi năpădită de buruieni. La capătul opus era blocată de geamul murdar al uneia dintre serele lipite de şoproane.

Tocmai voia să îşi croiască drum pe acolo, când domnul Gaunt apăru în curte, venind dinspre una dintre livezi. Se opri şi adulmecă circumspect aerul.

— Te-ai jucat cu focul, domniţă? întrebă el degrabă.

— Nu, spuse Tallis. Nicidecum.

Se apropie de ea. Salopeta lui maro mirosea puternic a pământ proaspăt săpat. Purta salopeta indiferent de vreme şi probabil că se cocea în ea într-o zi toridă ca aceea. Avea antebraţele goale şi arse de soare acoperite de un desiş de păr alb. Era foarte tras la faţă – i se potrivea bine numele[4] – dar avea obrajii străbătuţi de vase roşii de sânge care păreau să

[4] *Gaunt* înseamnă „sfrijit” în limba engleză.

descrie un traseu spre linia părului. Broboane mari de sudoare i se rostogoleau pe formele osoase ale feţei, dar ochii îi scânteiau cu un amestec de bunătate şi neastâmpăr.

Tallis se uită fix la bărbatul înalt, iar Gaunt îşi aţinti la rându-i ochii cenuşii asupra ei.

— Simt miros de fum. Ce-ai pus la cale?

Vorbea cu un accent ţărănesc pronunţat, aproape imposibil de înţeles. Tallis trebuia să asculte cu maximă atenţie. Ea vorbea „foarte bine”, adică lua cursuri de elocinţă la şcoală pentru a scăpa de accentul rural.

— Nimic, spuse ea, după care repetă forţat: Ni’ca!

Gaunt se uită de-a lungul aleii năpădite de mărăcini dintre şoproane. Tallis simţi că se roşeşte la faţă. Nu voia ca grădinarul să meargă pe acolo. Aleea întunecată era locul ei secret şi, într-un fel, după scurta şi descumpănitoarea experienţă din urmă cu câteva luni, îi aparţinea şi mai mult.

Se simţi uşurată, aşadar, când îl văzu pe Gaunt întorcându-se cu spatele la alee.

— Simt miros de ars. *Careva* arde ceva.

— Nu eu, spuse Tallis.

Grădinarul scoase o cârpă murdară din buzunar şi-şi şterse faţa, mijind ochii spre soare.

— Chiar că-i cald azi. Cred c-o să beau nişte cidru, zise el coborându-şi privirea spre fată. Vino să bei nişte cidru cu mine.

— N-am voie.

Bărbatul surâse.

— Îţ’ dau io voie, zise el încet.

Deschise drumul spre şirul de barăci de lemn din cealaltă parte a grădinii, unde o bancă şubredă stătea sprijinită de ele, la umbră. Tallis îl urmă în interiorul magaziei răcoroase pentru mere, pe lângă lăzile cu mere care putrezeau. Îi plăcea mirosul de acolo. Era jilav şi muced, dar înnobilat de izul fructelor. Merele erau maro şi zbârcite şi acoperite cu un mucegai pufos. Undeva picura apă, un robinet neînchis bine. De jur-împrejur, pe lângă pereţi, erau risipite unelte de grădinărit, majoritatea învelite în pânze diafane de păianjen. Lumina pătrundea în magazie prin crăpăturile acoperişului cu şindrilă veche.

În fundul magaziei, în penumbră, era un butoi înalt, acoperit cu un capac greu de piatră. Pe lângă pereţi erau înşirate carafe de porţelan. Tallis fusese deseori acolo, dar nu se uitase

niciodată înăuntrul butoiului. Gaunt dădu deoparte capacul de piatră şi aruncă o privire în el. Apoi se uită la Tallis, zâmbind.

— Cidrul ăsta vechi arată bine. Vrei să încerci?

— Sigur că da, spuse ea şi bărbatul râse în barbă.

— Procesul de fermentare e în toi, murmură el, apoi băgă mâna înăuntru şi scoase un şobolan uriaş, mort.

În timp ce îl legăna prin faţa ochilor îngroziţi ai fetei, de pe blana şobolanului se scurgea lichid.

— O să putrezească şi el acuşica. Îmbogăţeşte gustul. Dar cidrul se poate bea de-acum. Ei, tânără Tallis, cât vrei?

Fata nu putea să rostească niciun cuvânt. Monstrul acela negru se legănă între degetele lui Gaunt şi fu aruncat înapoi în lichid. Era o farsă veche de când lumea şi, cu toate astea, reuşea de fiecare dată. Tallis clătină din cap. Gaunt râse iarăşi în barbă.

Lui Tallis nu-i venea să creadă că era într-adevăr cidru în butoiul ăla. Aproape sigur era apă de ploaie, iar şobolanul nu era decât una dintre multele victime ale lui Gaunt. Nu putea fi sigură, dar... nu se putea convinge de asta sută la sută. Aşa că atunci când el umplu o cană dintr-o carafă de porţelan, ea o refuză, ieşind cu spatele din magazia cu mere.

Gaunt păru nedumerit.

— E cidru bun, tânără Tallis. N-are absolut nimic. Şobolanul se dizolvă complet, nu-i problemă. Doar vreo doi dinţi, o lăbuţă, nimic altceva, zise el aruncând o privire în cană. Le scoţi şi le arunci, nu-i problemă.

— Nu-mi mai trebuie, mulţumesc.

— Cum vrei.

Se aşezară lângă magazia de lemne, la umbră, privind curtea mare şi umbrelor norilor. Gaunt îşi goli cana de cositor şi plescăi. Tallis lovea cu piciorul în peretele magaziei, pe sub bancă, încercând să găsească ceva de spus, întrebându-se dacă ar trebui să rişte o întrebare despre casa dispărută din pădure. Gaunt ştia despre ea, însă Tallis nu avusese niciodată curajul să aducă vorba despre asta. Ceva, o teamă anume, o făcea să aibă reţineri.

Deodată, Tallis deveni conştientă că bărbatul se uita la ea. Ridică ochii şi se încruntă. Privirea lui era intensă, iscoditoare şi Tallis crezu că avea de gând s-o întrebe iarăşi despre mirosul de fum.

— Ai văzut vreodată o nălucă? o întrebă el în schimb.

Tallis încercă să îşi ascundă panica; îl privi cercetătoare pe bătrân, gândurile roindu-i în minte; ce să spună? în cele din urmă, clătină din cap.

Gaunt nu păru mulţumit.

— Nici la Lespezile Stretley?

— Nu.

— Nici în Pădurea Shadox?

— Nu… minţi ea.

— Te-am văzut jucându-te lângă pajişte… se aplecă el mai aproape şoptind. Am auzit că te-ai dus să cauţi vechea casă din Shadox… Şi vrei să-mi spui că nu ai văzut niciodată o nălucă? continuă el îndreptându-se de spate. Nu te cred.

— Nălucile nu se iegzistă, imită Tallis accentul puternic de Gloucestershire. Ce-am văzut era adevărat.

— Să nu mă iei peste picior, tânără Tallis.

Fata nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Ce-am văzut era *adevărat,* repetă ea. Nu erau năluci, ci doar umbre.

Gaunt chicoti, după care încuviinţă din cap.

— Ce altceva puteam vedea în Pădurea Shadox dacă nu umbre[5]?

— De ce îi spui Pădurea Shadox? Numele ei e Pădurea Ryhope…

— Are o mie de nume, spuse Gaunt sec fluturând din mână, după care lovi cu palma în bancă. *Toată* zona de aici a fost odată Pădurea Shadox. Chiar şi locul ăsta, unde stăm acum. Odată a fost pădure. Banca asta, grădina asta, magazia asta, casa aia afurisită… toate-s făcute din lemn de Shadox.

Coborî gânditor privirea spre Tallis.

— Ăsta e vechiul nume al locului, ar trebui să ştii asta. Nu doar al satului, ci al întregului teritoriu. Pădurea Shadox. Aşa i se spune de sute de ani. Nu e vorba însă de umbre ca acelea proiectate de lumina soarelui, mai degrabă…

Când stătea deja în cumpănă de câteva secunde, Tallis propuse:

— Umbre de lună?

— Mda, zise încet omul. Mai degrabă aşa. Umbre văzute cu coada ochiului. Umbre care ies din visele celor care visează,

---

[5] *Shadox* e forma barbară a lui *shadows* - „umbre”.

oameni ca tine şi ca mine; oameni care trăiesc aici.

— Vise de lună, şopti Tallis şi, deodată, fără voia ei, văzu cu ochii minţii o mască, una ciudată, o imagine bizară care se gândea că ar trebui cioplită din... ar trebui cioplită din...

Înainte să-i vină în gând soiul de copac potrivit pentru acea mască, Gaunt îi întrerupse momentul de inspiraţie.

— Deci ai văzut lucruri adevărate, ei? Acolo, în Shadox.

— Am văzut siluete cu glugă...

Deodată deveni conştientă de reacţia speriată a lui Gaunt, dar alese să o ignore.

— Sunt trei la număr, continuă ea. Femei. Stau printre tufişuri, printre ierburi. Şi am văzut şi alte lucruri; bărbaţi cu ramuri în păr şi animale care seamănă cu porcii, dar sunt prea înalte şi au pielea neagră. Am auzit cântece. Am simţit adiere de vânt în zile când vântul nu sufla şi am văzut copaci înalţi cioplţi în chipuri oribile.

Tallis se uită în sus la Gaunt, care privea fix în faţă, în curte.

— Şi am simţit zăpadă în toiul verii şi am auzit albine în toiul iernii...

Aceasta din urmă era o minciună; doar aceea. Aşteptă un răspuns, dar Gaunt rămase mut.

— Uneori am auzit cai, urmă ea; ei bine, îşi *imaginase* cai, doar o singură dată, cam cu o săptămână în urmă. Cavaleri călare, galopând de cealaltă parte a tufişurilor. Cam asta e tot. Sper mereu că voi descoperi ceva despre Harry.

La această scurtă declaraţie de încheiere, Gaunt ridică privirea:

— Ai auzit vreodată mormăiturile? întrebă el.

— Mormăiturile? Nu.

— Mugete? Ca de tauri?

— Nu.

— Un strigăt de bărbat?

— Niciun strigăt. Nici de bărbat, nici de femeie, nici de copil. Şi nici vreun râset. Doar cântec.

— Oamenii văd tot soiul de lucruri lângă Shadox, rosti Gaunt după un timp. La fel, lângă Lespezile Stretley. Lângă pârâu. Copacii de acolo fac legătura, toţi, cu Shadox...

— Dacă sunt năluci, îşi făcu Tallis curaj, ale cui să fie?

Gaunt nu spuse nimic. Stătea cu braţele încrucişate, ţinând cana goală în mâna dreaptă. Se uita lung peste curte, spre

pajiştile din depărtare.

— Ai fost vreodată la casa veche? întrebă Tallis. Copacii au crescut drept prin ea. Locuiesc oameni acolo.

După o clipă, Gaunt protestă:

— Acolo nu locuieşte nimeni. Casa aia veche e moartă.

— Dar bunicul l-a vizitat pe proprietarul ei...

Gaunt tresări, însă rămase tăcut.

— Şi Harry a fost acolo, continuă Tallis. Acolo s-a dus în noaptea când a dispărut...

Gaunt se întoarse încet ca să o privească, cu ochii umezi mijiţi, cu o expresie de alarmă pe chip, apoi de bănuială.

— Chiar ai fost la Cabana de Stejar?

— Da. O dată...

— Ai văzut înscrisurile?

Tallis clătină din cap.

— Omul care locuia acolo a notat diverse lucruri, murmură Gaunt. De-asta s-a dus în vizită bunicul tău. A notat diverse lucruri, dar nimeni n-a crezut ce a scris el...

— Despre năluci?

— Despre năluci. Despre *Shadox.* Se spune că *shadox* e un cuvânt la fel de vechi ca oamenii care au urmat cursurile de apă în sus, stabilindu-se aici. Aşadar, satul nostru are cel mai vechi nume din Anglia. Nu e de mirare că oamenii văd năluci pe aici. Bărbatul de la Cabana de Stejar le spunea altfel...

Tallis îşi aminti cuvântul acela ciudat din ceea ce citise în scrisoarea bunicului, atât cât reuşise.

— Mitagouri...

Din nou, Gaunt tresări, însă nu spuse decât:

— Vin din vise. Din umbre, umbre de lună. Asta ai spus. Aveai dreptate. A scris despre ele. Nu am înţeles despre ce vorbea bunicul tău. Lucruri din subconştient. Lucruri *simbolice.* Năluci pe care le avem cu toţii în noi. Năluci care pot fi aduse la viaţă de copaci...

— În casa aceea locuiesc oameni, spuse Tallis din nou, încet. Le-am văzut statuile. Le-am văzut focurile. I-am visat...

Deodată, Gaunt întoarse cana cu gura în jos, astfel încât spuma rămasă să picure pe iarbă. Se ridică în picioare şi dispăru iarăşi în magazia cu mere. Când ieşi, îşi încheia nasturii salopetei maro.

— A trebuit să completez cantitatea de cidru, spuse şi Tallis

se strâmbă dezgustată, făcându-l pe bătrân să zâmbească.

Gaunt se aşeză la loc, îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de magazie, cu ochii mijiţi. Întreaga lui ţinută se schimbă dintr-odată; Tallis simţi deopotrivă stânjeneala şi ameninţarea pe care o reprezenta.

— Am văzut că faci păpuşele, tânără Tallis, îi spuse Gaunt pe un ton scăzut. Figurine de lemn. Te-am văzut cioplindu-le…

Vorbea ca şi când ar fi acuzat-o de ceva oribil şi asta o nedumeri pe fată, o reduse la tăcere preţ de câteva momente, în timp ce scruta capătul opus al curţii cugetând la ce să spună.

— Îmi place să fac păpuşele, murmură ea după un timp, ridicând ochii spre chipul solemn al grădinarului. Îmi place să fac şi măşti. Le confecţionez din scoarţă.

— Nu mai spune, zise Gaunt. Ei bine, eu ştiu la ce folosesc. Să nu crezi că nu ştiu.

— La *ce* folosesc? mormăi ea iritată, ferindu-şi în continuare ochii de el, uitându-se spre locul unde câinele familiei se plimba fără griji, departe, pe lângă zidul de cărămidă.

El îi ignoră întrebarea ţâfnoasă, întrebând la rându-i:

— Cine ţi-a arătat cum se ciopleşte? Cine ţi-a arătat cum se confecţionează?

— Nimeni! zise tăios Tallis, confuză din nou. Nu mi-a arătat nimeni.

— Cineva trebuie să-ţi fi arătat. Cineva ţi-a şoptit…

— Oricine poate să facă păpuşele, spuse sfidător Tallis. Iei o bucată de lemn şi un cuţit din baracă, stai jos şi tai. E uşor.

Chiar în timp ce vorbea, îi apăru în minte imaginea Măştii Verzi, dar se strădui din răsputeri să nu permită acelei figuri enigmatice să-i încurce conversaţia de acum.

— E uşor pentru cei care ştiu, spuse Gaunt încet.

Apoi întoarse ochii spre Tallis, care-i întâlni privirea şi i-o susţinu fără să clipească, atâta cât putu îndura. Ochii lui cenuşii, înconjuraţi de cearcăne negre, o scrutau cu atâta intensitate de pe faţa aceea rumenă şi aspriţă de vreme, încât până la urmă Tallis cedă şi privi în altă parte.

— Sunt păpuşele cu care te joci, domniţă, spuse el. Şi sunt păpuşele cu care să te rogi. Şi aşa cum porcii nu zboară, tu nu te joci cu păpuşelele pe care le faci.

— Ba nu. Mă joc cu ele tot timpul.

— Le ascunzi în pământ. Şi le dai nume.

— Toate păpuşile au nume.
— Păpuşile tale nu au nume creştineşti, iar asta e sigur.
— Numele păpuşilor mele sunt treaba mea, spuse fata.
— Numele păpuşilor tale sunt treaba diavolului, ripostă Gaunt şi adăugă aproape neauzit: Aleasa Băiatului Beteag…
Se ridică înţepenit de pe bancă şi îşi masă şalele. Când se îndepărtă, străbătând curtea, Tallis îl urmări cu privirea, nedumerită de ceea ce simţea că era furia lui de moment, simţindu-se întristată de ea. Nu îşi dădea seama ce avea de făcut. Gaunt fusese prietenos, cu chef de vorbă, după care, dintr-odată, devenise ostil, şi asta numai din cauza păpuşilor ei.
— Eşti urmaşa bunicului tău, fără îndoială, îi strigă Gaunt.
— Nu mi-l aduc aminte, zise ea, lovind cu picioarele sub bancă şi încleştându-şi degetele de marginea ei până când i se albiră.
— Nu-ţi vine să… începu Gaunt, apoi se întoarse în mijlocul peluzei ca să se uite fix la fată.
Rămase un moment căzut pe gânduri, după care se hotărî.
— Nu vreau să ştiu decât… dacă o să-ţi cer vreodată ajutorul… nu vreau să spun că acum, nu încă, o să mai treacă o vreme… dar dacă o să-ţi cer ajutorul…
Ezita şi lui Tallis i se părea că era agitat, mai stânjenit decât îl văzuse vreodată până atunci, uitându-se la ea într-un fel conştient, aproape temător.
— Dacă o să-ţi cer ajutorul, repetă el, o să mă ajuţi?
— La ce să te ajut? întrebă ea, la fel de agitată şi foarte nedumerită.
Chiar nu înţelegea despre ce vorbea grădinarul.
— O să mă ajuţi? insistă el, accentuând puternic fiecare cuvânt. Dacă o să-ţi cer ajutorul… o să mă ajuţi?
Pentru o clipă, Tallis rămase tăcută.
— De ce a murit şobolanul? întrebă ea apoi.
După un foarte scurt moment de ezitare, Gaunt zâmbi imperceptibil, clătinând din cap ca pentru a spune: „Isteaţă mai eşti tu!”
— Te târguieşti cu mine, nu?
— Da, recunoscu Tallis. Mă târguiesc cu tine.
— Apă, spuse el încet.
— Aşa mă gândeam şi eu, zise Tallis, ridicând din umeri. Da. Te voi ajuta. Sigur că te voi ajuta.

— O iau ca pe o promisiune, deci, spuse el făcându-i semn cu degetul. Şi cuvântul dat, înapoi nu mai poate fi luat. O să numim asta „Rugămintea lui Gaunt”. Să nu uiţi.

Tallis îl urmări cu privirea cum se îndepărta, tremurând din tot trupul ei mic, profund afectată de cuvintele lui. Îi plăcea de domnul Gaunt. Era dezgustător şi o tachina, şi mirosea mereu a transpiraţie, era însă o prezenţă reconfortantă şi nu-şi putea imagina viaţa fără de el. Îi spunea istorioare caraghioase şi îi arăta ciudăţenii ale naturii. Uneori se enerva pe ea, alteori părea să nu o bage în seamă. Dar până acum nu-i vorbise niciodată deschis.

Îi era drag de el şi sigur că avea să-l ajute… dar cum? Ce voise să spună cu asta? Să îl *ajute.* Poate voise să spună că îi cerea ajutorul ca să facă păpuşele, deşi asta părea improbabil. Şi de ce fusese aşa *supărat* de păpuşile ei? Şi unde o văzuse cioplindu-le? Păpuşelele acelea erau lucruri speciale pentru ea, parte din jocul ei. Aveau o însemnătate pentru Tallis Keeton, dar numai pentru ea. Erau amuzante şi erau magice, însă magia lor era una specială şi nu avea nicio legătură cu grădinarul, cu părinţii ei ori cu altcineva.

Câteva minute mai târziu, când se înapoie la tabăra ei dintre şoproane, mirosul de fum şi iarnă se risipise. Poate se înşelase. Totuşi, gândul la un foc arzând undeva nevăzut o intriga.

Găsi un vreasc şi-l luă la ea în cameră. Folosindu-şi uneltele, îi netezi muchiile, îi rotunji capătul şi crestă o adâncitură în chip de gât. Ciopli mai departe doi ochi închişi şi o gură subţire, zâmbitoare, adăugând două mâini şi două picioare încrucişate. Părul îl făcu să semene cu nişte flăcări. Se duse cu această păpuşă a focului înapoi pe alee şi o aruncă departe, aproape de geamurile murdare ale serei.

Aşteptă o vreme la capătul aleii, dar păpuşa nu chemă înapoi focul: mirosul de zăpadă şi fum se risipise, dispărând din căldura verii.

Cineva – un cineva invizibil. Întreaga discuţie cu Gaunt deveni deodată plină de semnificaţii. Se referise la Tallis numind-o „urmaşa bunicului ei”. Repetase astfel ceva ce ea citise în scrisoarea bunicului din cartea cu legende: *te îndemn să pleci urechea la ele, atunci când îţi şoptesc…*

Tallin se întoarse încet în camera ei. Se aşeză pe pat, înconjurată de măşti, cu cartea în poală. Se uită la ea prin ochii

fiecărei măşti în parte. Cel mai bine se simţi cu Călăuza, prima şi cea mai butucănoasă mască. Oare câte măşti va mai face? se întrebă. Poate că numărul lor era nesfârşit. De fiecare dată când mergea la îngrăditura de pe Dealul Gorganelor se întorcea cu ideea pentru o altă mască. Poate că va fi inspirată să le cioplească tot restul vieţii.

Deschise cartea cu poveşti. Dădu încet paginile, studiind cavalerii şi eroii, castelele, prăpăstiile şi pădurile, animalele sălbatice. Zăbovi asupra imaginii lui Gawain, cu haine semănând cu o tunică romană şi cască făcută din bronz lustruit, amintind ciudat de un craniu. Întoarse pagina la imaginea intitulată *Călăreţii în drum spre mare,* care fusese evidenţiată pe pagină cu un semn de exclamaţie mare, făcut din condei. Înfăţişa patru cavaleri călărind în galop, aplecaţi peste greabănul cailor, cu mantiile fluturând în urmă, fugind din calea unei furtuni teribile, învolburate.

În cele din urmă, ajunse la scrisoarea bunicului ei. Simţea cu tărie că venise momentul să o citească. Se împlineau şapte ani de când îi fusese „dată”, patru ani de la moartea bătrânului.

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ţi scrie într-o noapte friguroasă de decembrie

Se forţă să citească părţile cele mai lizibile din mesajul bunicului către ea, cu toate că îi erau deja cunoscute. Ezită la: *în zăpadă rămân amintiri străvechi.*

Şi se uită îndelung la:

Uneori mă gândesc că poate încerci să-mi spui poveştile tale de prunc, ca răspuns la toate poveştile pe care ţi le-am şoptit eu.

Încruntându-se, începu să parcurgă tot textul, cu tot cu părţile pe care le ignorase în toţi aceşti ani.

(v)

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ţi scrie într-o noapte friguroasă de decembrie. Mă întreb dacă îţi va plăcea zăpada la fel de mult cum îmi place mie. Şi dacă regreţi la fel de mult ca mine felul în care te poate ţine prizonier. În zăpadă rămân amintiri străvechi. Vei afla asta la timpul cuvenit, întrucât eu ştiu acum de unde vii. Faci larmă mare astă seară. Nu mă satur să te aud. Uneori mă

gândesc că poate încerci să-mi spui poveştile tale de prunc, ca răspuns la toate poveştile pe care ţi le-am şoptit eu.

Mama ta spune că nu înţelegi o iotă din ce-ţi spun. Eu cred altfel. Masca Albă, Ash, şi Pădurea Oaselor, la fel şi Copacul Zdrenţăros. Îţi spun ceva numele astea? Sunt sigur că da. Sunt sigur că, citind aceste cuvinte, vezi imagini. Într-o zi o să înţelegi totul.

Mâine este ziua de Crăciun. Va fi al doilea Crăciun al tău, iar al meu va fi ultimul. Până acum, am trăit şaptezeci de nopţi de Crăciun. Mi-o amintesc pe fiecare în parte. Îmi amintesc gâşte umplute cu fructe, şi potârnichi umflate ca nişte purcei, şi iepuri de câmp mari cât nişte căprioare, şi budinci care rupeau mese de stejar sub greutatea lor. Mi-aş dori să fi putut să fii şi tu alături de noi, în acele zile minunate, înainte de război. Acum avem raţii de mâncare. Avem o găină şi cinci cârnaţi, şi asta e masa noastră de Crăciun, cu toate că Gaunt, care lucrează pentru noi, a găsit câteva ouă. În ciuda acestei sărăcii lucii, îmi doresc să fii aici acum, conştientă şi vioaie. Mi-aş dori să te pot cunoaşte în zilele ce vor veni. E un chin pentru un om bătrân ca mine să-şi imagineze cum vei fi şi numai peste zece ani, o copilă gălăgioasă, probabil, şi pusă pe şotii, cu o imaginaţie bogată. Mă aştept că-i vei semăna mamei tale. Aproape că te şi pot vedea. Dar cu mult înainte ca tu să citeşti asta, cu mult înainte să creşti mare, eu voi fi plecat în lumea umbrelor.

Gândeşte-te cu blândeţe la mine, Tallis. Cineva ne-a jucat o festă urâtă, trimiţând pe unul în locurile tainice ale pământului înainte să-l fi înştiinţat pe celălalt. Dar întotdeauna va exista o legătură între noi, la fel cum întotdeauna va exista o legătură între Harry şi mine, şi poate chiar între Harry şi tine. Harry zbura pe deasupra Belgiei. A fost doborât. Toţi cred că este încă în viaţă, mai puţin eu. Mă tem de ce e mai rău. Deja au trecut patru luni de când n-am aflat nimic despre fratele tău. Dacă într-adevăr se va întoarce, eu nu voi mai fi aici, mă tem; şi dacă este adevărat, dacă ce e mai rău este adevărat, atunci doar tu ai mai rămas. Doar tu.

Cum să-ţi explic ceva ce nici eu nu înţeleg foarte bine?

Prima dată au venit la marginea pădurii acum patru ani. Erau trei la număr. Au încercat să mă înveţe, dar eu eram deja prea bătrân pentru asta. Nu le-am putut înţelege metodele. Le-am aflat însă poveştile. Am păstrat tăcerea despre asta, desigur, cu

toate că Gaunt bănuieşte ceva. El e localnic. Cuvintele lui: jumate din pământul ăsta blestemat e făcut din cenuşa noastră, a familiei Gaunt! Poate că aşa o fi, dar nu el le-a chemat la marginea pădurii.

Harry a plecat la război. Aşa că l-au pierdut şi pe el. Dar acum, că tu eşti aici, au început să vină din nou. Îţi vor spune celelalte poveşti, toate poveştile. Eu cunosc atât de puţine! Dar ţie îţi vor arăta mai multe decât mi-au arătat mie vreodată, sunt sigur de asta. Cine sunt ele? Cine ştie! De partea cealaltă a pădurii e un om care s-a ocupat cu studiul lor. El le numeşte mitagouri. Sunt cu siguranţă ciudate, iar eu sunt convins că Băiatul Beteag este un astfel de lucru. Probabil vin aici dintr-un loc mitologic, demult uitat. Sunt ca nişte năluci. Mă aştept să le vezi nu peste mult timp. Dar să nu crezi că sunt năluci. Să nu crezi că sunt forţe spirituale. Sunt reale. Vin din noi. Iarăşi, cum şi de ce, asta nu ştiu. Dar ţi-am dat o carte, cartea aceasta, ale cărei pagini le completez cu scrisoarea către tine, iar când o vei citi, când vei citi aceste basme populare, aceste poveşti cu bravi cavaleri şi castele sinistre, vei citi despre ele, doar că la început nu le vei recunoaşte.

Dacă ţi se va întâmpla şi ţie cum mi s-a întâmplat mie, atunci tot ce este straniu în pădure eşti tu. Tu eşti începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor, şi există un scop pe care, poate, îl vei descoperi. Eu am trăit cu teama a ceea ce mi se va întâmpla. Se apropiau tot mai tare; am început să simt mirosul unei ierni teribile, mult mai teribilă decât acest Ajun înzăpezit de Crăciun. A fost cât pe ce să fiu dus în acel loc interzis… şi atunci te-ai născut tu şi pădurea s-a retras. Am fost abandonat. Ne înconjoară de pretutindeni, Tallis. Nu te lăsa înşelată. Nu crede că locul deschis este loc deschis ori că o casă de cărămidă e cumva trainică. Pădurea Shadox ne înconjoară de peste tot, atentă, aşteptându-şi timpul. Noi aducem nălucile la viaţă, Tallis, şi nălucile stau grămadă la hotarul celor văzute. Sunt înţelepte în feluri care compun înţelepciunea pe care încă o împărtăşim cu toţii, dar am uitat-o. Totuşi, pădurea suntem noi şi noi suntem pădurea! Vei afla asta. Vei afla nume. Vei simţi mirosul acelei ierni străvechi. Şi atunci când o vei face, vei păşi pe o veche şi însemnată cărare. Eu am început să o străbat primul, până când m-au abandonat…

Uită-te la Băiatul Beteag. Am lăsat propriu-mi semn pe

Copacul Zdrenţăros. Când vei fi făcut şi tu la fel va însemna că eşti pregătită pentru călăreţi. Uită-te la poza din carte. I-ai auzit deja? Le-ai auzit caii? Numără siluetele şi numără copitele. Ilustratorul ştia, oare? Toate lucrurile sunt ştiute, Tallis, dar cele mai multe sunt uitate. E nevoie de o magie deosebită ca să ni le aducem aminte.

Tu eşti Tallis. Tu eşti Aleasa Băiatului Beteag. Acestea sunt numele tale. Toate lucrurile au nume, iar unele au mai multe, nu doar unul singur. Şoaptele te vor învăţa. Numele dat teritoriului este important. El ascunde şi conţine mari adevăruri. Propriu-ţi nume ţi-a schimbat viaţa şi te îndemn să pleci urechea la ele, atunci când auzi şoapte. Mai presus de orice, nu te teme.

Bunicul tău, cu dragoste, Owen.

Era seara târziu. Tallis termină de citit scrisoarea şi se frecă la ochi, obosită după efortul descifrării caligrafiei bătrânului. Cuvintele mesajului i se revelau deodată sinistre şi liniştitoare. Bunicul ei avusese *cumva* ştiinţă de viaţa ciudată pe care nepoata lui avea să o trăiască! Sugerase, într-adevăr, că pentru un timp, cel puţin, trăise şi el o viaţă asemănătoare.

Tallis îşi plimbă degetele peste cuvintele înghesuite; odată atât de neînţelese, acum putea recunoaşte sensul fiecărui rând tremurat.

Era ca şi când până atunci s-ar fi reţinut. Scrisoarea aceea, cu conţinutul ei bizar şi ademenitor, era a ei de şapte ani şi totuşi, amânase să o citească. Poate ştiuse că lucrurile din ea nu îi vor spune nimic până când anumite tipare nu vor fi început să se repete în faţa ochilor ei. Nu ar fi înţeles scrisoarea la cinci ani; nu i se *întâmplase* nimic când avea doar cinci ani…

Acum, însă… La fel ca bunicul ei, auzise cai, călăreţi… Precum bunicul, văzuse şi ea siluete cu coada ochiului, iar cele trei de la marginea codrului, femeile mascate… ele veniseră prima dată după bunicul ei. Bunicul le cunoscuse, ele se retrăseseră, acum veniseră înapoi.

Pe lângă asta, bunicul Owen simţise şi el prezenţa unei ierni ciudate. O iarnă străveche, o numise el, şi Tallis era tulburată de această aluzie.

Pentru prima oară în scurta ei viaţă înţelese că asupra ei era exercitată o *lucrare.* Juca nişte jocuri, însă lucrurile nu stăteau doar aşa. Jocurile ei aveau un scop. Totul, deodată, părea să

aibă un scop…

Acele năluci – mitagourile – erau acolo pe când bunicul ei era în viaţă, supraveghindu-l, influenţându-l în fel şi chip, şoptindu-i…

Nu te teme.

Acum reveniseră să o supravegheze chiar pe Tallis. Gândul acesta o umplea cumva de spaimă; simpla prezenţă a scrisorii reuşea, totuşi, să o calmeze.

Nu te teme!

Care putea fi scopul lor? Să-i arate cum se confecţionează măştile? Păpuşile? Poveştile? Numele?

Dar *de ce?*

Pădurea suntem noi şi noi suntem pădurea.

Tot ce este straniu în pădure eşti tu. Tu eşti începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Atunci, *ea* crease femeile mascate? Din… visele lunii pe care le avusese? Atunci, cum era posibil ca ele să-l fi cunoscut pe bunicul ei? Oare tot ea făcuse cântecul, siluetele zvelte, călăreţii, peştera… mirosul de zăpadă? Poate că doar îşi amintise, inconştient, poveştile pe care i le spusese bunicul, i le şoptise pe când nu era decât un prunc.

Sau era oare adevărat ce spusese Gaunt, că *toţi* poartă astfel de năluci cu ei? Acele arătări simbolice, crâmpeie din trecut, aduse în faţă în umbrele lunii fără ştirea părţii conştiente a minţit…

Umbrele lunii.

Vise.

Harry…

Când te-ai născut tu, m-au abandonat.

Tallis se uită atent la ultima pagină cu însemnări, apoi întoarse la imaginea *Călăreţilor în drum spre mare.* Numără siluetele – patru cavaleri gonind ca vântul şi ca gândul – apoi numără copitele.

Erau optsprezece în imagine!

Deci la asta se referise el. Patru călăreţi, dar cinci cai, cel fără stăpân apărând doar cu picioarele din faţă întinse, alergând pe urmele celorlalţi.

Toate lucrurile sunt ştiute, dar cele mai multe sunt uitate. E nevoie de o magie deosebită ca să ni le aducem aminte.

Reciti cuvintele, după care închise cartea şi strânse din ochi,

sprijinindu-se cu spatele de pernă şi lăsând imaginile și vocile scurtului ei trecut să-i curgă prin minte…

Când o fură somnul, şi-l amintea pe Harry, aplecat, cu ochii plini de lacrimi…

Într-o bună zi ne vom revedea. Îţi promit asta cu tot sufletul.

În toiul unei nopţi de vară, o iarnă străveche începu să sufle. La început se simţi doar o adiere rece, mirosul aspru al zăpezii; apoi veni sunetul: o furtună zbuciumată. După aceea senzaţia, o atingere de gheaţă pe chip, un fulg de nea suflat dintr-un timp apus de zece mii de ani, uitat în veci.

Fulgii veneau din cealaltă lume aidoma unor petale îngheţate, distruse pe dată de căldura umedă a nopţii de august.

Tallis privea nemişcată. Stătea în genunchi între şoproanele de cărămidă, tabăra ei din grădină, chemată acolo de o voce din vis. Păpuşa de foc era îngropată în pământ în faţa ei. Era cât se poate de calmă. Vântul din acel iad glacial sufla în vara nemişcată şi-i flutura părul, îi făcea ochii să lăcrimeze. Stătea cu privirea aţintită spre linia subţire şi cenuşie, cenuşie ca de furtună, o crestătură verticală în aerul întunecat din faţă, la jumătate din înălţimea ei. Din spatele acelei porţi nepăzite se-auzea larmă de oameni, plânset de copil, nechezatul agitat al unui cal. Şi miros de fum, un foc care ardea pentru a păstra căldura în oasele celor care aşteptau.

Întuneric; cu excepţia acelei fâşii de iarnă palidă, un fir din trecut plutind înaintea ochilor ei larg deschişi, deloc temători.

Vântul şoptea şi pe aripile lui veni zvonul unei voci.

— Cine e acolo? strigă Tallis şi, deodată, în spatele porţii se stârni agitaţie.

O torţă se aprinse – Tallis îi văzu pâlpâitul galben – cineva se apropie de poartă şi aruncă o privire de cealaltă parte. Tallis aproape crezu că poate vedea licărul focului în ochiul care o privea. Calul, mai mulţi cai, începură să se agite. Şi apoi începu să bată o tobă, un ritm grăbit, speriat.

Silueta umană din lumea hibernală strigă. Cuvintele erau dintr-un coşmar, familiare şi, totuşi, lipsite de sens.

— Nu înţeleg! strigă Tallis înapoi. Eşti unul dintre şoptitori? Ştii cine sunt *eu?*

Din nou se auzi doar o mormăială nedesluşită. Un copil începu să râdă. Vântul rece aduse miros de sudoare şi animale, precum

mirosul pielii luate de pe o căprioară. O femeie începu să cânte.

— Numele meu este Tallis! strigă fata. Tallis! Tu cine eşti? Cum te numeşti?

Cuvintele ei fură întâmpinate cu strigăte de suferinţă. Siluetele întunecate se mişcau în acea altă lume, acoperind lumina torţei, apoi lăsând-o să strălucească din nou. Flacăra pâlpâia în vântul îngheţat şi aprig şi, chiar în timp ce Tallis stătea cu urechile ciulite, auzi de departe focul începând să vuiască, şi lemne trosnind; întunecimea de dincolo de poartă era străbătută de un licăr palid ca al aurului lustruit.

Veneau călăreţi. Auzea tropotitul copitelor pe pietriş, strigătele lor mânioase, nechezatul cailor forţaţi să urce pe pante periculoase.

Încercă să îi numere. Patru cai, îşi spuse. Patru animale. Recunoscu însă în sinea ei că nu avea cum să îşi dea seama cu adevărat; mai mult decât unu… dar nu foarte mulţi!

Ascultă încordată. Sosirea călăreţilor provocase foială, strigăte, haos. Unul dintre ei – un bărbat – strigă furios. Un câine începu să latre speriat. Copilul care plângea începu să plângă şi mai tare. Vântul, suflând rece, făcu focul înteţit să vuiască deodată şi să izbucnească, astfel încât mişcările agitate din întuneric deveniră pentru o clipă vizibile pe fundalul luminat puternic, zărit prin poartă.

Şi atunci Tallis îşi auzi numele strigat.

Rămase un moment încremenită, aproape fără să poată gândi. Apoi vocea bărbatului începu să i se pară mai familiară. Îşi aminti de primii ani ai copilăriei şi de râsul lui Harry. Îl auzi din nou cum o tachina pe când o ţinea captivă pe ramurile de jos al stejarului de lângă câmpia Lespezilor Stretley. Cele două voci dansară una în jurul celeilalte: aceea din vara trecutului ei, aceea din iarna înflăcărată a lumii subpământene.

Şi, dintr-odată, se îmbinară, întrucât erau una şi aceeaşi.

— Tallis! strigă fratele ei dintr-un loc aflat atât de aproape şi totuşi atât de departe. Tallis!

Vocea lui o înfioră; se simţea disperarea din ea; şi tristeţea. Şi dorul, şi iubirea, de asemenea.

— Tallis! pentru ultima dată-un strigăt prelung, ajuns la ea prin fâşia de non-spaţiu care o despărţea de acel loc interzis al iernii.

— Harry, strigă ea înapoi. Harry! Aici sunt! Sunt cu tine!

Zăpada se învolbura prin poartă. Fumul înţepător o îneca. Unul dintre cai necheză şi Tallis auzi călăreţul îndemnându-l să se liniştească.

— Te-am pierdut, strigă Harry. Te-am pierdut şi acum am pierdut totul!

— Nu! îi răspunse Tallis. Sunt aici…

Vântul rece o suflă înapoi. Auzea furtuna din spatele porţii şi sunetele neliniştite ale oamenilor speriaţi care se adunaseră acolo. Ridică privirea, se uită în jur. Dacă ar fi fost o cale de a deschide fâşia îngustă de contact!

Şi chiar atunci când strigă:

— Vin eu la tine, Harry… aşteaptă-mă!

Chiar atunci, poarta dispăru.

Oare auzise ultimele ei cuvinte? Aştepta oare acolo, ghemuit în frig, privind spaţiul subţire, firul de contact, încă bucurându-se să îşi vadă sora pistruiată şi cu păr bălai? Sau poate plângea, simţindu-se abandonat?

Tallis îşi simţi lacrimile înţepându-i ochii şi şi le şterse apăsat. Inspirând adânc, se lăsă iarăşi pe vine privind fix în întuneric, ascultând liniştea. De cealaltă parte a geamului serei ceva se mişcă abia perceptibil şi Tallis zări luciul alb al măştii pe care o botezase Călăuza. Silueta fusese, aşadar, acolo în tot acel timp.

Avea mâinile reci din cauza lacrimilor, dar mai simţea o răceală, una mai adâncă, răceala zăpezii care i se aşezase pe piele. Viziunea aceea nu fusese un vis. Iar dacă zăpada era reală, atunci la fel fusese şi vocea fratelui ei, precum şi contactul cu lumea interzisă în care el hoinărea, rătăcit, singur şi, judecând după voce… foarte speriat.

Rătăcit. Într-o lume al cărei nume Tallis nu-l cunoştea. Aşa că îi spuse Vechiul Loc Interzis. Totul era corect în privinţa acestui nume particular.

Tallis se ridică şi se duse în grădină. Se căţără în echilibru pe barele de jos ale porţii care dădea spre câmpuri. Era o noapte luminoasă, înstelată. Vedea clar Colina Morndun şi pâlcul de copaci de pe movilele de pământ ale vechiului fort. În nemişcarea generală reuşi să audă susurul slab al unei ape curgând, probabil Apa Vulpii. De jur-împrejurul ei, de fapt, vedea semne sau auzea sunete aparţinând vietăţilor nocturne care trăiau în zona aceea…

De jur-împrejur, desigur, mai înspre Pădurea Ryhope, pădurea

care era sursa mâhnirii lui Harry. Acolo, pădurea mohorâtă era un vid înlăuntrul întunericului, un gol negru şi ameţitor care părea să o atragă, un peşte mic spre o gură mare şi atotdevoratoare.

(vi)

Zăngănitul unei oale în bucătărie întrerupse reveria lui Tallis. Nu ştia de cât timp stătea la poartă, uitându-se peste întinderea tăcută de pământ, dar se iviseră deja zorii şi cerul deasupra satului Shadoxhurst era bogat în culori.

Se simţea odihnită şi plină de energie, dar şi surescitată. Alergă la uşa din spate, dând buzna în bucătărie. Făcu asta atât de brusc, încât mama ei scăpă oala cu apă pe care o ducea la sobă.

— Dumnezeule mare, copilă! M-ai speriat de moarte!

Tallis făcu o figură dezolată, apoi ocoli balta mare şi luă de jos oala de cupru. Mama ei se trezise mai devreme ca de obicei. Încă era îmbrăcată în halat şi avea părul legat cu o năframă roşie. Nu era machiată şi se uita la fată cu ochii tulburi.

— Ce Dumnezeu ai făcut? întrebă mama ei, strângându-şi halatul pe lângă corp.

Luă oala de la Tallis şi-i dădu în schimb o cârpă de şters pe jos roasă şi urât mirositoare.

— Am stat trează toată noaptea, spuse Tallis şi se lăsă în genunchi începând să şteargă apa rece de pe jos.

Mama ei o privi mirată.

— Nu te-ai băgat în pat?

— Nu eram obosită, minţi Tallis. E duminică, oricum…

— Şi mergem toţi la Gloucester, la catedrală, şi apoi la mătuşa May acasă.

Tallis uitase de vizita anuală la mătuşa May şi la unchiul Edward. Vizitele astea erau o corvoadă. În casa lor mirosea întotdeauna a fum de ţigară şi a bere acră. Bucătăria era de obicei plină de rufe agăţate pe frânghii întinse de la un perete la celălalt şi, deşi pâinea pe care o serveau la ceai avea întotdeauna coajă crocantă, nu o ungeau niciodată cu altceva decât cu o maioneză gălbuie şi plină de cocoloaşe. Verişorul ei, Simon, care venea şi el în vizită câteodată, îi spunea „borâtură”.

Strânseră toată apa de pe jos. Tallis auzi mişcările tatălui ei în baie. Voia să fie şi el de faţă când va vorbi pentru prima dată

despre lucrul ciudat şi minunat care se întâmplase. Şi totuşi, uitându-se la mama ei cum turna din nou apă pentru ouă şi o punea la fiert, se simţi bucuroasă că aveau acele câteva momente singure.

— Mami?

— Ar trebui să te duci să te speli. Arăţi de parcă ai fi fost târâtă de picioare printr-o pădure. Dar dă-mi nişte ouă mai întâi.

Tallis îi dădu ouăle, scuturându-le pe rând ca să se asigure că nu se auzea nimic în ele, semn sigur că nu erau stricate, după cum o învăţase Simon.

— Ai fi supărată dacă s-ar întoarce Harry acasă? întrebă ea în cele din urmă.

Mama ei nici nu tresări; puse cu mână sigură ouăle în apă.

— De ce pui o întrebare aşa prostească?

Tallis rămase tăcută un moment.

— Te certai mult cu el.

Mama ei lăsă ochii în pământ, încruntată; o expresie stânjenită.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Tu şi Harry nu vă plăceaţi unul pe celălalt.

— Nu e adevărat, spuse tăios femeia. În orice caz, eşti mult prea mică să ţi-l aminteşti pe Harry.

— Mi-l amintesc foarte bine.

— Ţi-l aminteşti când a plecat pentru că a fost un moment trist. Dar altceva nu-ţi aduci aminte. Cu siguranţă nu-ţi aduci aminte vreo ceartă.

— Ba da, insistă Tallis cu voce joasă. Tata era foarte trist din cauza asta.

— Iar tu mă superi foarte tare acum, spuse mama. Taie nişte pâine, dacă vrei să fii de folos.

Tallis se duse la coşul de pâine şi scoase franzela cea mare cu coaja arsă. Începu să răzuiască partea înnegrită, dar fără prea mare tragere de inimă. Nu putea niciodată să discute cu mama ei despre lucruri importante, iar asta o întrista. Simţea că lacrimile îi umplu ochii şi îşi trase zgomotos nasul. Sunetul atrase o privire nedumerită şi uşor dojenitoare din partea mamei.

— De ce te smiorcăi? Nu vreau să mănânc pâine muiată în lacrimile tale.

— Harry mi-a vorbit, spuse Tallis, cu ochii împăienjeniţi de

lacrimi, uitându-se la femeia neînduplecată.

Margaret Keeton răzuia încet nişte unt de pe calupul întărit, dar ochii îi zăboviră asupra chipului trist al fiicei sale.

— *Când* ţi-a vorbit?

— Noaptea trecută. M-a strigat. L-am strigat şi eu. A spus că m-a pierdut pentru totdeauna şi eu i-am strigat că sunt aproape şi că o să merg să-l caut. Părea foarte singur şi foarte speriat… Cred că s-a rătăcit în pădure şi a luat legătura cu mine…

— Cum a luat legătura?

— Prin mijloacele pădurii, murmură Tallis.

— Mijloacele pădurii?

— Vise. Şi sentimente.

Ezita să-i vorbească despre femeile mascate, despre luminiş şi despre viziunile vii pe care le avea uneori.

— Şi în poveşti. Sunt indicii în poveştile pe care le inventez. Bunicul înţelegea, adăugă ea ca un gând de pe urmă.

— Nu zău. Ei, eu nu înţeleg. Înţeleg doar că Harry a plecat să facă ceva foarte periculos… şi nouă nu ne-a spus ce anume… şi nu s-a mai întors niciodată, iar asta s-a întâmplat acum mulţi ani. Tatăl tău crede că e mort şi eu îi dau dreptate. Chiar crezi că dacă ar fi încă în viaţă, nu ne-ar fi trimis o scrisoare?

Tallis făcu ochii mari. Cum putea să-i spună la ce se gândea? Că Harry nu era în Anglia, probabil nici în *lume,* aşa cum înţelegeau oamenii lumea… ci că era *dincolo* de lume. Era în locul interzis şi avea nevoie de ajutor. Luase legătura cu cineva într-un fel magic, inimaginabil, şi legătura o luase cu sora lui vitregă… în cealaltă lume nu existau cutii poştale. În ceruri…

— Nu am visat, ripostă Tallis. El *chiar* m-a strigat.

Mama ei ridică din umeri, apoi surâse. Puse cuţitul de unt pe farfurioară şi se aplecă spre Tallis. După un moment, clătină din cap.

— Eşti o fată ciudată, fără nicio îndoială. Dar nu ştiu ce m-aş face fără tine. Ia-mă în braţe.

Tallis se execută. Îmbrăţişarea mamei sale fu nesigură la început, dar apoi deveni mai hotărâtă. Părul ei, sub eşarfă, mirosea a şampon.

Trăgându-se încet înapoi, Margaret îşi sărută fiica pe nas, apoi zâmbi.

— Chiar îţi aminteşti cum mă certam cu Harry?

— Nu ţin minte despre ce era vorba, şopti Tallis. Dar

întotdeauna am ştiut că te scotea din sărite.

Mama ei încuviinţă din cap.

— Aşa e. Dar nu ştiu să explic de ce. Erai foarte mică. Mi-a fost foarte greu cu tine. Când te-ai născut, adică. Am fost răvăşită mult timp după aceea. Nu eram eu însămi. Sigur, nu am fost nici *altcineva,* zâmbi ea la propria-i glumiţă şi Tallis zâmbi şi ea. Dar am pierdut ceva…

— O doagă?

— O doagă, aprobă mama ei. Sau poate două. Eram foarte nervoasă. Nu-mi amintesc cum era, dar mă pot vedea – de parcă aş fi fost *în afara* mea. Eram foarte neînţelegătoare. Iar Harry… păi, cum vorbea întruna despre năluci şi tărâmuri pierdute, reuşea pur şi simplu să mă calce pe bătături…

Harry ştiuse şi el!

— …Iar Jim… Tati… îi lua mereu partea. Şi chiar aşa, de ce nu? Era tatăl lui. Harry era primul născut. Când Harry a plecat, când a dispărut aşa, am fost atât de supărată din cauza asta, încât mi-am regăsit doagele.

Se aplecă iarăşi şi o strânse pe Tallis în braţe cu afecţiune. Fata văzu lacrimile din ochii mamei sale şi picătura de pe vârful nasului.

— Din nefericire, şopti Margaret Keeton, în acelaşi timp tatăl tău şi-a pierdut una sau două de-ale lui.

— Îmi amintesc şi asta, spuse Tallis. Dar acum eşti fericită… adăugă ea mai veselă apoi.

Mama ei clătină însă din cap, după care îşi şterse ochii cu dosul palmei. Zâmbi, luă cuţitul pentru unt şi începu să răzuiască încet calupul scos din frigider.

— Într-o bună zi, spuse ea. Într-o bună zi totul va fi din nou normal. Amândoi *suntem* fericiţi. Şi suntem *deosebit* de fericiţi că te avem pe tine. Iar dacă vrei să te duci să-l cauţi pe Harry în pădure, atunci du-te. Numai să nu vorbeşti cu străinii. Nu te apropia de apă. Şi dacă auzi glas de oameni, fie fugi, fie te ascunzi. Şi întoarce-te înainte de ora ceaiului în fiecare zi, altfel *tu,* domnişoară… flutură cuţitul într-un fals gest ameninţător. Altfel *tu* vei fi cea care strigă după ajutor!

— Şi dacă îl aduc pe Harry acasă?

Mama ei surâse, apoi îşi făcu cruce.

— Nu vor mai fi certuri, spuse ea. Pe cuvânt de onoare.

Urmă o vizită deosebit de neplăcută la mătuşa May şi unchiul Edward. Unchiul descoperise o hârtie maro pentru ţigări, le povesti el pe îndelete, care îmbunătăţea nespus gustul tutunului aspru pe care şi-l putea permite. El şi James Keeton fumară mai bine de o oră. Aerul din salonul mic deveni greu de respirat, mirosind puternic a tutun.

În maşină, în drum spre casă, Tallis îl auzi pe tatăl ei spunând că nu mai suportă vizitele astea anuale. Se plânse folosind exact cuvintele pe care le-ar fi folosit şi Tallis.

Dar era o datorie dusă la bun sfârşit.

Acasă, Tallis ceru voie să se joace o oră.

— Ai de gând să mergi în căutarea lui Harry? întrebă tatăl ei zâmbind.

Tallis îi povesti despre întâlnirea cu Harry din noaptea trecută şi explorară aleea împreună şi făcu un semn cu creta pe zidul de cărămidă, un mic semn de încurajare pentru Harry, să comunice din nou.

Tallis îşi dădu seama că nu era luată chiar în serios.

— Nu încă, răspunse. Va trebui să aştept momentul potrivit.

— Păi… nu te duce prea departe. Şi fii cu ochii în patru.

— Mă duc la Colina Morndun. Poate Harry mă va contacta acolo.

— Unde Dumnezeu e Colina Morndun? întrebă Keeton, încruntându-se.

— Dealul Gorganelor, explică Tallis.

— Adică la movilele de pământ?

— Da.

— Terenul acela îi aparţine lui Judd Pottifer şi n-aş vrea să fiu în locul tău dacă te prinde punându-i oile pe fugă.

Tallis îşi privi tatăl cu intensitate, foarte supărată. Când privirea şi tăcerea ei îl făcură să pară incomodat, fata spuse cu toată siguranţa de sine posibilă:

— Am lucruri mai bune de făcut decât să-i pun oile pe fugă.

Era o seară minunată, răcoroasă şi senină, cerul tocmai începea să se întunece spre amurg. Clopotele bisericii din Shadoxhurst băteau încet răsunând plăcut în aerul verii, anunţând începutul rugăciunii de seară. Tallis coborî la Wyndbrook, Pârâul Vânătorului, şi porni încet printre copaci. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să rişte şi să traverseze câmpul fără

nume spre Pădurea Ryhope. Tânjea să viziteze din nou casa ruinată şi deseori era tentată să se aventureze într-o vizită. Acelui gând însă i se împotrivea sentimentul că edificiul era ceva... ceva ce *nu* îi aparţinea. În vreme ce Colina Morndun, la fel ca aleea, la fel ca Pajiştea Peşterii Vântoase, era un loc creat de ea.

Concluzionase deja – în cursul acelei după-amiezi interminabile şi plictisitoare petrecută în suburbiile Gloucester – că locurile care contau pentru ea erau acelea pe care le transformase în tabără. Interesul pentru casa dărăpănată din pădure avea două cauze: primul, că era locul de unde Harry era posibil să se fi aventurat pe cealaltă lume, în Vechiul Loc Interzis; şi al doilea, că era locul unde doi oameni studiaseră „mitagourile” din pădure. Aceştia, după spusele bunicului – şi, poate, conform viziunii ei – consemnaseră prezenţa lor, iar acel registru, acel jurnal poate încă mai era acolo. Indicii, în orice caz, cu privire la cine şi ce erau acele mitagouri. Ele îl fascinaseră pe bunicul şi bunicul îi transmisese fascinaţia.

Ei doi erau la fel. Ea era urmaşa *lui.* Era un adevăr bătut în cuie. Toţi ştiau asta. Ceea ce începuse pentru bunicul ei continua acum pentru ea; împărţeau un *scop.* Şi chiar dacă acel scop nu putea presupune încercarea ei de a-şi găsi fratele – bunicul Owen murise *înainte* ca Harry să fi dispărut a doua şi ultima oară – împărţeau o experienţă. Tallis era convinsă acum că această experienţă avea menirea de a le arăta calea de acces *în* pădurea ciudată, în locul fără nume, dar interzis care-i răpise fratele şi care părea să existe în limitele aceluiaşi spaţiu pe care-l ocupa lumea din Shadoxhurst, numai că nu putea fi văzut.

În seara aceea, sperând că Harry o va chema din nou, îşi croi drum spre tabăra de pe Colina Morndun, dar când ajunse la Wyndbrook se ghemui între copacii de peste drum de Câmpia Knowe, ascultând susurul apei în timp ce urmărea cu privirea ceva ce-i încânta inocenţa: doi cerbi tineri bând din apa care băltea în locul unde pârâul se lărgea.

Erau nişte exemplare frumoase, unul puţin mai mic decât celălalt. Când Tallis se ghemui, ascunzându-se în spatele unui copac căzut ca să privească animalele, cerbul mai înalt şi mai alert ridică privirea şi izbi din copite. Avea urechile găurite, iar ochii mari şi întunecaţi erau ageri. În timp ce tovarăşul lui

continuă să bea, acesta începu să tropotească de-a lungul malului, apoi se opri şi ascultă. În spatele lor, câmpul se întindea până la colina de lângă movila împădurită. Soarele începea să apună şi cerul era de un albastru fabulos. Tallis vedea păsări negre plimbându-se pe lângă latura stearpă a colinei, ciugulind de pe jos. Seara era atât de senină, încât avea impresia că le vedea toate detaliile corpurilor.

Dincolo de ele, căpriorii reacţionară amândoi la un sunet, chiar dacă Tallis nu se clintise din loc.

„Sunteţi cumva copiii Băiatului meu Beteag?” întrebă ea în gând. „E pe aproape şi el? Sunteţi creaturi din cartea cu poveşti şi nu aparţineţi deloc lumii ăsteia?”

În acel loc, pe unde pârâul trecea printre copacii văratici, era uşor să uiţi că acele creaturi simple făceau parte din turma care păştea la liziera pădurii de pe proprietatea Ryhope. Ar fi putut să vină din orice loc şi din orice moment, din basmele de demult, dintr-un timp dinainte de omenire, din visele unei tinere fete care găsea acum, în trupurile lor cafenii, o frumuseţe dincolo de regnul lor animal, ajungând pe tărâmul magiei pe care-l reprezentau.

În stânga lui Tallis trosni o surcică. Liniştea fu sfâşiată de şuieratul unei pietre, sau al unui proiectil, oricum un obiect aruncat cu mare forţă.

Derularea rapidă a evenimentelor o luă prin surprindere. Fiind distrasă un moment, nu remarcă sursa acelui sunet; o clipă mai târziu, când se uită înapoi spre pârâu, asistă la agonia cerbului mai înalt şi mai precaut. Lovea cu copitele în aer. Era pe jumătate în apă, luptându-se să se ridice în picioare. O săgeată îi străpunsese ochiul şi îi ieşise prin spatele craniului, pângărindu-i frumuseţea exemplară.

Animalul scotea un sunet ca de copil care plânge după părinţii lui. Tovarăşul lui o zbughise deja. Tallis îi observă forma netedă mişcându-se printre copaci, îndepărtându-se de pârâu. I se făcu deodată rău. Sângele care curgea din rana căpriorului începuse să se învârtă în apa de cristal. Animalul se împletici, apoi se prăbuşi pe picioarele din faţă, de parcă ar fi îngenuncheat în faţa vreunei icoane. Întoarse puţin capul şi scoase limba, atingând apa în care se scufunda încet şi graţios.

Tallis fu cât pe ce s-o zbughească din ascunzătoare, să se ducă la animalul mort, când o porţiune din pământul dinaintea

ei se ridică, se îndreptă, se întinse, devenind, înaintea ochilor ei speriaţi, silueta înaltă a unui om îmbrăcat în pielea unui cerb.

Stătuse de la început ghemuit în raza ei vizuală şi, totuşi, nu-l observase. Fără îndoială el era cel care trăsese săgeata; nici asta nu observase Tallis. Omul avea însă un arc în mână, şi coarda lui era întinsă şi deja pregătea de tragere a doua săgeată. Când Tallis îl văzu, icni...

Omul se întoarse pe dată, ţintuind-o cu privirea prin fâşiile măştii de cerb care-i acoperea chipul.

Tallis simţi suflarea vântului pe obraz. Când se aplecă şi se uită în jur, văzu săgeata tremurând în copacul din spate, împodobită cu pene albe, cu tija vopsită în dungi roşii şi verzi.

Omul privea locul unde stătea Tallis ghemuită. Când fata ridică puţin capul, o văzu şi ridică o mână cu degetele depărtate. Era o mână micuţă, cu degete delicate. Cu o clipă înainte să se întoarcă şi să fugă spre pârâu, Tallis avu impresia că era foarte tânăr şi că era puţin probabil să o atace. Avea capul şi umerii acoperiţi cu o piele de cerb, ale cărui coarne fuseseră retezate, rămânând din ele doar două cioturi. O cercetase prin găurile tăiate pentru ochi, însă ochii lui erau luminoşi, reflectând lumina palidă a soarelui. Era încălţat în cizme de piele, înalte până la genunchi şi legate cu nojiţe încrucişate. Piciorul drept, pe exterior, era încins cu un cuţit vârât în teacă.

În afară de ceea ce avea pe cap şi în picioare, era gol puşcă. Avea un trup suplu, muşchi vânjoşi, piele foarte palidă. Contrasta puternic cu trupul tatălui ei, care era singurul alt bărbat pe care Tallis îl văzuse gol. În vreme ce tatăl ei avea păr negru, constituţie solidă, cu burtă şi picioare mari, acea bizară apariţie era zveltă în toate privinţele şi mai uşoară; un băiat, poate, şi totuşi contururile corpului erau acelea ale unui bărbat, liniile care îi defineau muşchii erau precise, caracteristice unui atlet.

Toate aceste gânduri, toate aceste senzaţii încăpură în spaţiul unei clipe.

Tânărul costumat în cerb ajunsese lângă căpriorul căzut, îl tăia, îi spinteca pântecele pentru ca viscerele aburinde, un ghemotoc vineţiu lucios, să alunece din corp în apă.

O tăietură de cuţit, apoi încă una, şi încâlceala de maţe se desprinse. Tânărul cu pielea de cerb aruncă animalul peste

umeri şi îşi luă arcul de jos. O luă la fugă pe lângă pârâul Wyndbrook, aplecat, şi se făcu nevăzut în întunericul pădurii.

O vreme se păstră o linişte neobişnuită, încordată. Tallis rămase cu privire aţintită la apa însângerată. Îşi spunea întruna: Pârâul Vânătorului. L-am botezat aşa acum câţiva ani. L-am botezat pentru acest moment…

Apoi văzu mişcarea căpriorului mai mic, întorcându-se la locul morţii şi adulmecând aerul.

Tallis se ridică în picioare. Animalul o văzu şi fugi într-un suflet de lângă apă, străbătând câmpul în direcţia colinei pustii, unde hoitarii ciuguleau viermi. Tallis îl urmări, trecând prin apă şi strigându-l.

— Nu eu am fost! Stai! Dacă eşti al Băiatului Beteag vreau să-mi simţi mirosul! *Stai!*

Alergă pe deal în sus, împleticindu-se şi agăţându-se de iarba deasă. Căpriorul dispăru dincolo de culme, cu ciotul cozii ridicat, picioarele din spate zvâcnind, căutând să scape.

Tallis nu renunţă la urmărire. Era aproape de culmea colinei, acolo unde aceasta se întindea dreaptă, înainte să coboare spre Ryhope.

Vedea linia pământului reliefându-se clar la întâlnirea cu cerul albastru-cenuşiu.

Deodată, două aripi negre se desfăcură mari şi se ridicară înspre cer. Tallis icni şi căzu în genunchi, cu inima bubuindu-i în piept.

Nu erau aripi. Erau coarne, o pereche de coarne întunecate, de demult, înfricoşătoare. Animalul enorm păşi la vedere şi îşi îndreptă ochii către ea, cu picioarele din faţă depărtate, respirând greu pe nările fremătânde. Tallis nu-şi putea lua privirea de la acele coarne: lame de os imense, orizontale, de zece ori mai mari decât ale unui cerb lopătar; aidoma unor iatagane, curbate la vârf, încovoiate şi ascuţite.

Marele Cerb domina împrejurimile, mai înalt decât o casă, cu ochi rotunzi şi uriaşi, întreaga-i formă fiind fantastică, ireală…

Sub privirea lui Tallis, trăsăturile lui deveneau ceţoase, se transformau. Fusese o viziune; viziunea dispăru şi o înlocui imaginea reală a măreţului căprior. Da. Acesta era Băiatul Beteag. Vârfurile rupte ale coarnelor se vedeau clar pe fundalul cerului cenuşiu; coarnele veşnice, ireale, erau late, dar măreţia aceea abominabilă de cu o clipă în urmă dispăruse şi acesta nu

era decât un animal ciudat, un cerb nemort, care o privea de pe deal. O supraveghea. Şi probabil se întreba dacă să atace şi să dea cu copitele sau cu crupa, sau să-şi înfigă coarnele în ea, ori poate să o lase în pace, ca pe o făptură inocentă ce era.

Şi totuşi, simţea mirosul acru de măruntaie şi sânge şi ştia că vlăstarul lui era mort. Tallis *ştia* că el ştia. Se albi la faţă de teamă. Cerbul privi pe lângă ea spre pârâul dintre copaci. Poate că vedea stafia puiului său. Poate că aştepta impulsul criminal. Poate că aştepta mirosul de fum şi trupul de flăcări, carnea mistuită, vlăstarul-nălucă mâncat de vânătorul cu blană de cerb.

— Nu eu am făcut-o, şopti Tallis. Nu am avut nicio legătură cu asta. Eu te iubesc, Băiatule Beteag. Am fost botezată după tine. Trebuie să te însemn. Înainte să pot merge după Harry, trebuie să te însemn. Dar nu ştiu cum…

Se ridică şi păşi spre animalul sălbatic, care îi permise să se apropie la distanţă de un braţ, apoi lăsă capul pe spate şi mugi. Sunetul o făcu pe Tallis să strige. Păşi în spate, se împiedică şi căzu la pământ. Uitându-se în sus, sprijinită în coate, îl urmări pe Băiatul Beteag cum se apropie şchiopătând de ea şi cum se poziţionează deasupra ei începând să dea din cap astfel încât zdrenţele de piele neagră agăţate de coarnele sale se loviră de os.

Miasma pe care o emana corpul lui era ameţitoare: cadavru, bălegar, pădure, lumea subpământeană. Mirosul plutea greu în aer şi, în timp ce animalul se uita în jos, pufnind, simţind, gândind, balele îi curgeau de pe bot…

Tallis zăcea sub cerb şi se simţi deodată liniştită. Îşi relaxă corpul, se întinse pe pământ, cu braţele pe lângă corp, privind cercetătoare silueta cerbului. Tot trupul îi fremăta. Simţea freamătul în piept, în stomac. Saliva cerbului îi mângâia faţa. Ochii lui scânteiară când clipi şi se aplecă spre a-şi cerceta tizul, aleasa…

— Nu eu am făcut-o, şopti Tallis din nou. Este un vânător în pădure. Fii atent la el. Îl va ucide şi pe celălalt vlăstar-nălucă al tău…

Ce expresie ciudată. Şi totuşi, atunci când rosti cuvintele, sunară corect. Probabil le avusese în minte toată viaţa. *Vlăstarul-nălucă* al Băiatului Beteag. Da. Vlăstarul lui nălucă. Născut în mijlocul turmelor care hoinăreau pe Moşia Ryhope, conceput în lumea subpământeană, totuşi palpabil, în carne şi

oase, şi bun ca hrană pentru vânătorul care venise pe moşie.

— Îl voi găsi şi-l voi opri, spuse Tallis şi cerbul rămase deasupra ei tăcut, atent…

— Îl voi ucide…

Cerbul înălţă capul. Se uită spre pădurea întunecată care era adevărata lui casă şi Tallis întinse o mână pentru a atinge copita plină de noroi. Cerbul ridică piciorul, ferindu-se, apoi se dădu în spate cu o mişcare ciudată, greoaie.

Tallis se ridică în şezut, apoi în picioare. Hainele-i erau ude; umezeala de pe faţă, se usca răcindu-se. Mirosurile care-i intrau în nări îşi lăsau amprenta asupra ei. Le adora.

Băiatul Beteag se întoarse şi păşi împleticit spre culmea care domina câmpul. Tallis îi privi trupul înalt şi vinos luând-o câţiva paşi la miazănoapte, către soarele care apunea. Vârful rupt lăsa un gol în coarnele sale măreţe şi fata se simţi vinovată pentru bucata pe care o avea acasă, ascunsă în cufărul cu comori al părinţilor, parte a copilăriei propriei lor odrasle preţioase.

— O pot înlocui, strigă Tallis. Dacă nu a crescut la loc, atunci nu era menit să crească. Ce pot să fac? N-o pot *lipi* la loc. E a mea acum. Cornul îmi aparţine mie acum. Nu poţi fi supărat. Te rog să nu fii supărat.

Băiatul Beteag mugi. Sunetul răsună peste tot ţinutul. Acoperi dangătul sumbru al clopotului din Shadoxhurst. Marcă finalul întâlnirii.

Cerbul dispăru de cealaltă parte a dealului.

Tallis nu-l urmă, ci rămase locului o vreme şi abia când noaptea făcu pădurea să se topească în beznă se întoarse şi porni înapoi spre casă.

Culoarul de trecere: Ţinutul Păsării-Spirit

[FALKENNA]

În timpul iernii, Tallis se simţise abandonată de năluci, dar acum, la începutul lui mai, masca roşu cu alb a Călăuzei părea să o urmărească neîncetat din tufişuri. Silueta, ageră şi întunecată, o urmărea pe Tallis în timpul plimbărilor prin împrejurimi, însă nu-i permitea niciodată fetei să se apropie.

Dar în locul în care stătuse, totuşi, aerul mirosea întotdeauna a zăpadă.

Îndemnată de cuvintele lui Gaunt din vara trecută, Tallis confecţionă până la urmă o mască pe care o boteză *Visul Lunii.* Folosi scoarţă veche luată de pe o creangă rotundă de fag şi pictă pe ea simboluri ale lunii. Un timp nu i se păru în regulă şi lucră la ea mai multe săptămâni, modificând pe ici, colo câte ceva, crestând diverse linii: încercând să lase adevăratul nume să iasă la suprafaţă.

Într-o seară îi veni ideea: *să vadă femeia din ţinut.* Când lipi masca de faţă simţi o prezenţă ciudată – o nălucă – aidoma nălucii din poiana Cabanei de Stejar, când explorase ruinele cu câţiva ani în urmă.

Avea acum opt măşti. Dar Călăuza începu să abuzeze de puterea sa, iar femeia stătea la pândă în pădure…

Călăuza era aducătoarea de viziuni şi Tallis începu să se pregătească pentru viziunea pe care urma să o aibă, simţind intuitiv că aceasta era semnificaţia prezenţei constante, atente.

Cu toate astea, viziunea, atunci când veni, o luă cu totul prin surprindere, nu atât din pricina naturii sale, cât a efectului profund bulversant pe care-l avu asupra ei.

Alerga pe lângă copacii care mărgineau pajiştea Lespezilor Stretley, încercând să se ascundă de vărul ei, Simon, alături de care pornise în explorare. Simon, de cincisprezece ani, era cu doi ani mai mare decât ea şi era un tovarăş nestatornic. De obicei explorau împreună – urau cuvântul „joacă” – o dată la două săptămâni, cel mai adesea în după-amiezile de duminică, pe când părinţii lor se plimbau şi vorbeau despre fermă. Mergeau la aceeaşi şcoală, dar acolo aveau grupuri diferite de prieteni.

Când Tallis dădu ocol marelui stejar „străbun”, noduros, aflat între arbuşti, sperând să se strecoare, aşa firavă cum era, în tufişurile din spate, auzi un sunet ciudat care-i făcu pielea de găină. Fusese un strigăt de om, era sigură de asta. Părea să vină din spatele desişului de măceşi şi mărăcini, dinspre pajişte, dar fusese filtrat cumva de ramurile copacului.

Se duse imediat la poartă şi se uită spre pajiştea plină de ciulini. Era un loc foarte liniştit. Peste tot erau pietre. Acolo unde iarba era înaltă, şi la fel şi plantele de hasmaţuchi, câmpul părea să se mişte în valuri când sufla vântul, talazuri de vegetaţie care se unduiau în pantă.

O vreme, Tallis nu văzu niciun semn de viaţă, dar apoi, în depărtare, în tufişurile întunecate, Călăuza se mişcă, soarele luminând lutul alb şi roşu al măştii.

Atunci o vizită o amintire: o plimbare cu tatăl ei în urmă cu câţiva ani. Veniseră pe pajişte. El părea trist. Zăbovise lângă copacul pe care Tallis, cândva în viitor, avea să-l caute ca ascunzătoare. Acolo, la baza acelui copac, era locul unde murise bunicul Owen, ghemuit, ca şi când ar fi privit ceva atent… cu ochii deschişi, cu un surâs pe buze. Cu faţa către lespezi.

Poate afectată de suferinţa care se trezise iarăşi pentru scurt timp în tatăl ei, Tallis începuse să îşi imagineze prezenţa unei năluci triste. Conversaţia era perfect limpede în amintirea ei, privind în urmă:

— E o senzaţie ciudată aici.

Tatăl ei se încruntase, punându-i o mână pe umăr.

— Cum adică, o senzaţie ciudată?

— Ceva trist. Ceva care plânge. Ceva foarte rece…

Poate încerca să o liniştească.

— Nu te gândi la asta, spuse el. Bunicul tău e fericit acum.

Se duse la lespezile năpădite de buruieni şi plecă la pământ iarba şi trifoiul. Netezi cu mâna suprafaţa gri şi grunjoasă. De-a lungul muchiilor erau adâncituri – încă vizibile.

— Ştii ce e asta, Tallis?

Ea clătină din cap.

— Este *ogham.* O scriere străveche. Zgârieturile alcătuiesc litere diferite, vezi? Grupuri de câte două sau trei, unele în unghiuri diferite. Sunt cinci lespezi ca asta în poiana Stretley.

— Cine a scris pe ele?

O ciocârlie se ridica în zbor, trilul ei oferind un scurt moment de încântare. Tallis îi urmări zborul prin aer. Tatăl ei o privi la rândul lui, spunând:

— Oameni din vechime. Oameni demult dispăruţi. Gaunt spune că o luptă crâncenă s-a purtat aici cu mult timp în urmă. Poate chiar ultima bătălie a lui *Arthur,* zise el uitându-se fix la Tallis.

— Cine este Arthur?

— *Regele* Arthur! răspunse tatăl ei, părând surprins.

Tallis citea întruna culegeri de legende şi poveşti populare. Cunoştea foarte bine legendele din ciclul arthurian. Doar că nu făcuse imediat legătura.

Totuşi, pe lespezile ogham nu era numele lui Arthur. Mai multe cuvinte – care fuseseră traduse cu ani în urmă – nu aveau niciun sens. Sonoritatea lor, îi spuse tatăl ei, era neplăcută şi părea a nu avea legătură cu nicio limbă, cu toate că unul dintre ele îl cinstea pe „fiul rătăcitorului”, iar un altul pe „spiritul păsării”.

Fuseseră lăsate în voia naturii, scrisul lor enigmatic ajungând să fie acoperit de licheni gri şi de ierburi verzi înalte. Asemenea unor trupuri, se remarcau pe câmp. Erau cunoscute drept Oamenii Stretley, lespezile cenuşii care dădeau numele câmpului.

Se întoarse la stejarul masiv şi se căţără pe trunchiul lui aspru până la primele ramuri. Şezând acolo, în inima copacului, îl auzi pe Simon cum o striga, căutând-o. O clipă mai târziu, sunetul acela ciudat se auzi din nou, un sunet înfiorător, funest, aproape final. Şi mai era un sunet, un bocănit surd. Strigătul fusese la fel de sfâşietor precum ţipătul unui bursuc în noapte, plin de tristeţe, plin de disperare.

Tallis se gândi imediat la Harry şi pulsul începu să-i crească. Oare Harry era de cealaltă parte a copacului? Era a doua oară când lua legătura?

Părăsi inima copacului, târându-se de-a lungul unei ramuri, aruncând priviri furişe spre pajiştea de jos în căutarea sursei neliniştii sale. Văzu lumina verii mângâind iarba înaltă şi deasă, presărată cu flori galbene şi albe. Nu se vedea nici ţipenie de om, nici măcar Călăuza. Tallis amuşină aerul: niciun semn de iarnă. Încă intrigată, se căţără totuşi, mai sus pe ramuri. Una dintre ele era aplecată deasupra pajiştii şi fata se târî cu atenţie de-a lungul ei. Curând ajunse chiar deasupra câmpului. Îşi trase un picior mai departe şi atunci se întâmplă ceva ciudat. Intensitatea luminii se schimbă. Deveni mai difuză. Iar căldura soarelui de vară scăzu deodată. Tallis simţi miros de ars, dar nu izul acela plăcut de fum. Era un miros sufocant şi nefamiliar.

Toate simţurile îi spuneau că se afla dintr-odată pe un tărâm al iernii timpurii.

Frunzele aflate mai jos de ea formau un desiş de un verde viu, văratic. Întinse mâna într-acolo şi dădu deoparte rămurelele, putând astfel să vadă iarăşi câmpul.

Ceea ce văzu o şocă atât de tare, încât strigătul pe care-l

scoase ajunse la Simon, care se apropia. Băiatul o luă iute la fugă spre copac şi probabil că o văzu pe Tallis întinsă pe ramură, întrucât aruncă două mere – muniţia lui – înspre frunziş. Al doilea fruct îşi atinse ţinta, lovind-o zdravăn în coaste.

— Eşti moartă! Eşti moartă! strigă el triumfal.

Tallis se furişă cu spatele înapoi la inima copacului, apoi coborî din el. Când sări, era pământie la faţă şi se uită fix la vărul ei. Zâmbetul lui Simon se şterse şi pe chipul băiatului apăru o mină contrariată.

— Ce e? întrebă el.

Când Tallis nu spuse nimic, el adoptă o expresie vinovată.

— Te-am lovit tare cu mărul ăla?

Îi întinse celelalte mere.

— Aruncă în mine cu unul. N-o să mă mişc, promit.

Ea scutură din cap. Ochii îi străluceau şi Simon se foi neastâmpărat, conştient că verişoara lui plângea, însă câtuşi de puţin sigur din ce cauză.

— Asta face parte din joc? Să ne aventurăm sus la fortăreaţă?

— Pe pajişte, spuse Tallis încet. Pare aşa trist!

— *Cine* pare aşa trist?

— Am crezut că e Harry, dar nu este…

Simon aruncă merele pe care le luase din magazie şi se căţără în bătrânul stejar. Tallis îl urmări cum înainta pe aceeaşi ramură pe care stătuse ea pitită. Sări apoi în pajişte, lovind cu picioarele prin iarba înaltă, o vreme, după care dădu fuga de cealaltă parte a porţii.

— Nu e nimic aici, strigă el.

— Ştiu, spuse ea încet.

Se întreba unde se ascundea Călăuza.

Tot restul zilei, Tallis fu întoarsă pe dos. Refuză să mai hoinărească alături de Simon şi nu voia să-i spună ce văzuse din copac, aşa că până la urmă băiatul îşi văzu de-ale lui. Tallis se ascunse o vreme în întunecimea uleioasă a uneia dintre magaziile cu unelte, până când tatăl ei veni să o caute ca să-i dea o mână de ajutor la curăţarea de urzici a locului. Apoi se întoarse pe pajiştea Lespezilor Stretley.

Se căţără repede în stejarul bătrân şi stătu în mijlocul lui un moment, sperând că va auzi numele secret al copacului, dar nu veni nimic. Nu conta. Era sigură că numele i se va dezvălui

înainte să coboare pe pământ.

Înaintă pe creangă până când intensitatea luminii se schimbă din nou şi aerul se făcu mai rece, după care întinse mâna şi trase deoparte frunzele, rupând mai multe rămurele, pentru a-şi elibera câmpul vizual. Apoi îşi aşeză capul pe mâini şi rămase acolo, aşa, uitându-se la acel loc şi la tânărul de jos şi la teribila scenă din jurul său.

Voia să-i vorbească, dar cuvintele refuzau să iasă. Tânărul era întins pe o parte, proptit oarecum pe un braţ, evident având dureri mari. Tremura puţin şi, când întoarse capul, Tallis îi văzu sângele de pe obraji. Îl înconjura o recognoscibilă aură tinerească, însă părea vânjos, arăta ca şi când ar fi dus o viaţă bună. Părul era foarte galben şi foarte lung, barba – blondă şi tunsă scurt. Ochii plini de suferinţă care priveau de pe chipul pământiu erau verzi ca frunzele stejarului printre care ajungea lumina la el.

Pe pieptul lui, sângele dintr-o rană forma un desen în continuă expansiune acolo unde mâna strângea şi trăgea de lama scurtă încă înfiptă.

Tallis se gândi la trăsăturile lui cavalereşti. Avea o gură mică şi nasul foarte delicat. Avea un aspect aspru, puternic şi totuşi blând. Şi-l putea imagina râzând, îi aducea aminte de Harry. Dar nu era Harry. Îi amintea de imaginea din cartea cu legende a bunicului, imaginea cu Sir Gawain din povestea în care acesta se lupta cu Cavalerul Verde. Numai că Sir Gawain era în armură de metal strălucitor, iar războinicul de pe pajişte era îmbrăcat mai mult ca o sperietoare de ciori. Hainele lui se potriveau mai mult cu imaginea lui Peredur, cavalerul curajos, năvalnic, aventuros de la curtea lui Arthur. Purta o tunică maro largă şi o cămaşă fără mâneci, verde şi însângerată. În jurul braţelor şi mijlocului avea legate panglici de un galben închis. Pantalonii îi ajungeau până mai jos de genunchi şi erau strâmţi şi coloraţi în pătrate maro şi roşu închis. Cizmele erau negre şi împodobite cu bucăţi de metal coclit.

Aşa cum stătea acolo, jos, tremurând de durere, Tallis putea să vadă mantia scurtă şi roşie pe care o purta, prinsă la umeri cu câte o broşă galben strălucitor. Din când în când, luptătorul atingea broşa de la umărul stâng şi închidea ochii, de parcă s-ar fi gândit intens la ceva sau cineva.

Tallis ştia că era războinic în parte din cauza felului în care se

stingea şi în parte din cauza sabiei simple, înroşite de sânge, aflată lângă el. În cărţile cu poveşti – şi Tallis citise de acum multe – săbiile erau întotdeauna din oţel lucios, iar mânerele lor erau lucrate în filigran de aur şi bătute cu nestemate verzi. Sabia aceea era din fier cenuşiu, lungă cam cât un braţ de om şi avea muchia foarte ştirbită. Mânerul era legat cu piele neagră. Mai simplă de atât nu se putea.

Tallis întinse gâtul ca să vadă dincolo de copaci. Se cutremură de ceea ce văzu: care de război spulberate, oameni risipiţi, suliţele cu flamuri în capăt înfipte în pământ şi în cadavrele întinse pe jos. Ardeau focuri. Câmpul nu mai exista, ci doar ţinutul deschis, un râu lat marcând locul unde Pârâul Vânătorului curgea în lumea lui Tallis. Erau oameni morţi acolo şi printre ei se mişcau siluete întunecate. Dincolo de râu vedea fum şi alte focuri mărginind pădurea deasă care se întindea, dincolo de acel loc, cât vedea cu ochii. Era o pădure îmbrăţişată de iarnă, de culoarea pământului, înghesuită şi grotescă, o mână de copaci adunaţi laolaltă într-un ţinut necălcat.

Şi deasupra acelei păduri, un cer la fel de negru ca noaptea, curbându-se către râu, către scena măcelului. Sub norii de furtună, păsări negre zburau în cerc.

Tallis ştiu imediat cum trebuia să se cheme copacul şi îl boteză chiar atunci şi acolo: Pavăză în Calea Furtunii.

Nu putea să doarmă. Era o noapte umedă şi călduroasă, vântul nu adia deloc. Avea geamul deschis şi stătea întinsă pe pat, uitându-se la stele. Se întreba dacă războinicul ei privea aceleaşi stele. Furtuna pe care o văzuse nu se materializase, nu în lumea ei, cel puţin. Dar poate că acolo unde războinicul zăcea în agonie, părul lui bălai era deja ud leoarcă. Focurile erau stinse. Îşi imagină câmpul sfârâind sub asaltul apei, sângele scurgându-se în iarbă, pământul umflându-se spre a-i primi pe morţi şi armele lor, precum şi spiritele lor reci.

„Gaunt spune că o bătălie crâncenă s-a purtat aici cu mult timp în urmă…”

Oare Călăuza îi arătase cum să îşi *închipuie* acea mare bătălie, ori poate urmările ei? în mintea ei era un vârtej de imagini, o poveste. Se ridică din pat şi se uită pe fereastră.

Acolo, la adăpostul umbrei lângă gard, era o siluetă? Era Masca Albă, a cărei prezenţă încuraja poveştile şi aventurile

imaginate să-i umple mintea?

Fiul cel mai mic, mezinul dintre cei trei...

Povestea care începea să se contureze era aproape înfricoşătoare. Consta dintr-o vălmăşeală de imagini. Un castel – cu turnuri înalte şi ziduri groase – fiind umplut cu pământ, o mie de oameni cărând glodul negru cu care să blocheze coridoarele şi odăile. Pe tot cuprinsul ţinutului ardeau focuri şi doi cavaleri, în armură, aprigi, goneau călare în jurul castelului, cu flamurile fluturând.

O imagine cu trei bărbaţi tineri, certându-se cu tatăl lor şi fiind izgoniţi din sala tronului.

Imagini cu alte castele din ţinut, unele în mijlocul unor păduri de stejari, altele în mijlocul unor păduri de ulmi, iar altele lângă râuri şerpuitoare şi dealuri abrupte. Imagini cu vânători.

O imagine cu mezinul, izgonit într-o lume creată de visele unei vrăjitoare. Acolo, într-un castel făcut dintr-o piatră ciudată, duce o viaţă nefericită, în frig, întoarcerea fiindu-i interzisă de imensul chei pe al cărui perete nordic se înalţă castelul, un palat de piatră aspră ridicat într-o pădure învăluită într-o iarnă la fel de aspră.

Imagini cu vânători, dezlănţuite creaturi ale pădurii ridicându-se aidoma unor uriaşi pe fundalul lunii, mistreţi, cu părul de pe spinare asemenea unor lănci încinse-n luptă, cerbi cu coarne făcute din ramuri de stejar rupte de vânt, croindu-şi drum cu pieptul prin pădure în goana lor din calea vânătorului furios...

În cele din urmă, imaginea unei bătălii din pădurea neagră, mişcarea pâlpâită a torţelor în întuneric, strigătul muribunzilor, oase însângerate şi armuri rupte azvârlite în ramurile desfrunzite ale copacilor... o imagine sinistră, fulgerătoare, a ceea ce s-ar putea să se fi întâmplat cu doar câteva zile înainte ca acel tânăr prinţ, frumos şi mândru, să se fi târât la rădăcina stejarului, pentru a-şi găsi adăpost, un loc sigur... şi pe Tallis...

Poveste... viziune... şi un straniu sentiment, sentimentul de a fi *fost* cumva în acel ţinut străvechi. Aerul o înfrigurase, fumul o gâtuise, miasma de sânge o scârbise. *Fusese* acolo. Deschisese *drumul* spre „lupta crâncenă” despre care vorbise Gaunt. Modificase peisajul, aducând iarna veche în vara din zilele ei.

Călăuza era cu ea, îşi dădu seama. Toate acestea urmăreau să-i arate ei o altă faţă a puterii, a abilităţii sale. Tallis:

făuritoare de măşti, făuritoare de mitagouri, urmaşa bunicului ei.

Dar până la miezul nopţii, neliniştea pusese stăpânire asupra ei. Asta deoarece, în pofida tuturor informaţiilor – fie ele corecte, fie greşite – nutrea sentimente tot mai puternice faţă de tânărul muribund.

Se aşeză lângă fereastră, o siluetă fragilă într-o cămaşă de noapte subţire. Se uită peste tărâmul cufundat în noapte spre conturul copacului. Îi dădură lacrimile; îşi imagina că auzea strigătul războinicului ei. Nu îi ştia numele şi simţea nevoia presantă de a-l striga, la rândul ei. Trebuia să încerce să îl ajute. Îi putea duce bandaje şi hrană, dar şi unguente antiseptice. Trebuia să sară din copac pe câmp şi să-l liniştească, să-i îngrijească rănile.

Războinicul ei se târâse până la Pavăză în Calea Furtunii; poate că o auzise atunci când hoinărea împreună cu vărul ei! O strigase, îi ceruse ajutorul. Şi ea ce făcuse? Nimic. Nu spusese nici pâs; îl privise doar şi suspinase!

Supărată pe sine, se încălţă, apoi se furişă la parter şi de acolo în grădină. Dintr-un impuls, rupse o fâşie lată din tivul cămăşii de noapte pe care să o folosească în chip de bandaj. Se gândi să se întoarcă în casă după mâncare şi medicamente, dar se răzgândi. La lumina stelelor alergă spre Lespezile Stretley.

Se aşteptase ca noaptea să se fi lăsat şi în locul interzis, dar când se târî pe ramură trecu dintr-odată din întuneric în lumina unei zile de iarnă. Mai jos de ea, tânărul era exact unde îl văzuse ultima dată. Furtuna era încă departe. Focurile erau la fel.

Pentru o clipă, Tallis rămase descumpănită. Apoi înţelese că războinicul ei se uita ţintă spre ramurile lui Pavăză în Calea Furtunii. Murmura mult prea încet cuvinte care nu ajungeau la urechile ei.

— Cum te cheamă? strigă Tallis.

Şi din nou, mai tare:

— Cum te cheamă? Eu sunt Tallis. *Tallis.* Vreau să te ajut…

La sunetul vocii ei, privirea tânărului se concentră puţin.

Fruntea lui palidă se încruntă. Apoi păru să zâmbească, abia perceptibil, ca amuzat, şi închise ochii.

— Tallis… murmură el.

— Pe *tine* cum te cheamă? insistă fata din copac.

El nu spuse decât: „Tallis...” După care strigă cu disperare o serie de cuvinte ciudate, cuvinte care ţâşniră printre ramurile lui Pavăză în Calea Furtunii, fără sens, răspicate, eluzive. Tallis aruncă la pământ fâşia de cămaşă de noapte; bandajul pentru rana tânărului. O secundă o pierdu din vedere, dar apoi reapăru, desfăcută, fâlfâind în jos spre bărbatul întins. O văzu şi el căzând. Se întinse după ea, cu lacrimi de bucurie în ochi, cu buzele, până atunci strânse tare de durere, întinzându-se într-un zâmbet larg de speranţă.

Strânse cârpa în mână şi o duse la buze. Se cutremură puternic şi sângele de pe pielea lui luci acolo unde reîncepu să curgă.

— Tallis! strigă el, după care strigă alt cuvânt: Scathach!

Se lăsă să cadă pe spate, cu braţul întins peste cap, cu bucata de cămaşă de noapte suflată de vânt între degete. Tallis privi şocată. Ochii lui rămaseră deschişi, dar în ei apăru imediat o privire opacă. Zâmbetul de pe buze se stinse şi tânărul amuţi. Pentru o clipă, Tallis crezu că murise, dar apoi i se păru că-i vede mâna mişcându-se. Nu avea să moară. Nu putea. Îl salvase ea. Oricine ar fi fost, îi auzise vocea. Călăuza ajutase, desigur; sau poate că ajutase chiar talentul ei de *călătoare între lumi.* El însă auzise vocea şi poate îşi imaginase că ea era o zeiţă sau spiritul unui copac. Fusese un semn de speranţă şi acum avea să trăiască. Avea să trăiască pentru ea, pentru Tallis. Urma să rămână lângă copac. Când avea să se însănătoşească, urma să îşi clădească acolo casa şi poate să se caţere pe trunchiul gros al lui Pavăză în Calea Furtunii. Sau poate...

Da. Avea ea să coboare la *el.* Când o să fie mai matură. Când o să vină timpul să se alăture spiritelor celor două lumi. Încă nu era pregătită să coboare.

— Tallis!

Vocea mânioasă spulberă acea clipă de bucurie. Fata alunecă pe ramură, reuşi să îşi păstreze echilibrul, dar locul interzis dispăruse.

O lanternă lumina puternic de jos, dincolo de câmpul unde căzuseră Lespezile Stretley. Când îşi auzise numele strigat din nou, îşi dădu seama că era tatăl ei.

Tatăl ei îi bătu la uşă, apoi o deschise. Tallis rămase lângă

fereastră, uitându-se posomorâtă afară, unde zorii îşi făceau apariţia. Nu era deloc somnoroasă, chiar dacă nu dormise deloc. Era îmbrăcată în pantaloni de doc, o bluză albă şi în picioare avea pantofii sport. Refuzase să se spele pe faţă, dorind să păstreze urmele lacrimilor, o amintire a furiei.

— Tallis?

— Pleacă.

Era blând acum. La miezul nopţii fusese nervos, dar şi speriat. Acum, îi explică fetei, era doar neliniştit. Ceva nu era în regulă cu fiica lui şi asta îl îngrijora. Se comporta într-un mod care nu-i stătea în fire. Orice ar fi supărat-o, pentru ea era foarte real. Hotărâse să-şi încerce norocul ca să afle sursa preocupării ei.

— Ce căutai în copac? Ce făceai acolo?

Ea nu răspunse.

— Tallis? Vorbeşte cu mine. Nu mai sunt nervos.

— Dar *eu* sunt. L-ai alungat.

— Un *el?* Pe cine am alungat?

Tallis se uită furioasă la tatăl ei. Strângea din buze şi ţinea ochii mijiţi, de parcă i-ar fi pus la îndoială necunoaşterea. Bărbatul zâmbi. Era neras şi părul cărunt, de obicei atent pieptănat, era răvăşit. Îi dădea un aspect dezordonat, un aspect ciudat. Era încă în pijamale. Acum întinse mâna şi atinse cu blândeţe braţul fiicei sale.

— Ajută-mă să înţeleg, Tallis. *Cine* era acolo? *Cine* era în copac?

Fata se uită spre pajiştea Lespezilor Stretley. Simţi iarăşi lacrimile şi un dor mai adânc decât cunoscuse vreodată. Îl voia pe războinicul ei, voia să fie acolo, să se uite la el. În mintea ei tânără, atinsese un adevăr ciudat: acela că, pentru eroul ei rănit, timpul exista doar atunci când îl privea ea. Furtuna se apropia. Odată cu ea avea să vină ploaia.

Într-un fel care depăşea simpla cunoaştere ştia că, atunci când avea să vină furtuna, povestea ei romantică se va încheia. Era ca şi când o parte din ea ar fi ştiut adevărul de dincolo de ochii tulburi ai tânărului şi al acelui strigăt atât de categoric şi aşa plin de uşurare…

Totuşi, refuza să accepte. El *nu* era mort. Avea să trăiască din nou.

Ceva, însă… ceva teribil…

Se gândise la asta toată noaptea, toate orele mici ale

dimineţii în care stătuse acolo, uitându-se ţintă la locul unde Pavăză în Calea Furtunii o aştepta. Se temea să se ducă înapoi. Se temea să se uite la el. Fiecare minut pe care-l petrecea alături de el era un minut în plus din viaţa lui, iar furtuna era cu un minut mai aproape.

Furtuna o alarma. Văzuse siluetele sumbre ale hoitarilor, zburând în cerc mai aproape, chiar sub nori. Nu era o furtună normală. Era un vânt venit din iad şi mătura pământul eroului ei, hrănindu-se cu morţi, cu muribunzi. Citise despre asemenea furtuni. Ştia toate numele ciorilor din iad, ale ciorilor pleşuve, hoitarii, corbii…

Tatăl ei încă îi vorbea. Fără să se uite la el, îi tăie brusc vorba:

— Ce scrie pe Oamenii Stretley? Pe lespezi?

Bărbatul păru surprins de întrebare.

— Nu prea are sens. Nu ţi-am mai spus asta odată?

— Trebuie totuşi să fie *ceva.* În afară de „rătăcitorul” şi „pasărea”. Nu este cumva *un* nume?

El medită un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Ba cred că da. Mai multe nume. Nume cu sonoritate ciudată. Le am notate pe toate undeva, într-o carte despre istoria locului.

— Unde sunt? întrebă Tallis emoţionată. Care sunt numele? Este unul dintre ele *Scathach*?

El se încruntă, aproape recunoscând cuvântul, dar apoi ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc. De unde ţi-a venit numele *ăla,* totuşi?

— E acolo. Numele lui e Scathach. E unul dintre oamenii din vechime, doar că el e doar un tânăr. L-am văzut. E frumos. E ca Gawain.

— Gawain?

Dădu fuga la rafturi şi scoase dintre teancurile de cărţi cu poveşti un volum legat în piele. Frunzări repede paginile şi îl puse pe pat, deschis la imaginea care îi amintea de omul de pe pajişte. Tatăl ei studie figura un moment, apoi întoarse paginile, găsind scrisoarea compusă de tatăl lui cu mai mulţi ani înainte.

— Este scrisul bunicului tău. Ai citit vreodată ce spune?

Tallis nu asculta. Se uita ţintă spre pajişte şi avea ochii larg deschişi, întregul chip radiindu-i de plăcere. Era sigură că îi ştia numele acum. I-l spusese chiar el. Şi era cu siguranţă unul dintre numele ciudate de pe lespezi. Un nume bizar, dar unul

care suna tandru în urechile ei. *Scathach.* Scathach şi Tallis. Tallis şi Scathach. Scathach şi Duhul Copacului. Lespedea lui Scathach, un monument închinat unui mare erou, mezinul lăsat în câmpul unde îşi găsise viaţa şi iubirea alături de o tânără şi zveltă prinţesă dintr-o altă lume.

Bătu din palme. Trebuia să îl vadă din nou. Atunci îşi aminti de furtună şi se simţi speriată şi neputincios de tânără. Nu era suficient de matură ca să-i fie de un real ajutor. Nu încă. Trebuia să îşi aştepte timpul.

— Tallis! *Cine* este în copac?

Era rândul ei să fie blândă acum, aşa că îşi plimbă degetele peste chipul tatălui ei, încercând să îl liniştească.

— Nu este în copac. Este *sub* copac. Scathach. Aşa îl cheamă. E foarte tânăr, foarte frumos şi, cândva, cu mult timp în urmă, a fost un foarte mare războinic. A fost rănit în luptă, dar duhul unui copac i s-a arătat şi l-a salvat.

Încruntându-se, tatăl îi spuse:

— Du-mă să-l văd, Tallis.

Ea clătină din cap, punându-i un deget peste buze.

— Nu pot face asta, tati… îmi pare rău. E al meu. Scathach e al meu. Îmi aparţine mie acum. De aceea Călăuza m-a lăsat să îl văd. E parte din educaţia mea, înţelegi? Poveştile, măştile… Trebuie să fac ce mi se spune şi să văd ceea ce văd. Nu trebuie să mă opun. Şi trebuie să îl salvez pe Scathach înainte să vină furtuna. Sunt sigură că ăsta e rostul meu. Înainte să vină furtuna. Înainte să vină corbii. Nu înţelegi?

El îşi trecu mâna prin păr şi în ochi îi apăru licărul îngrijorării.

— Nu, draga mea, zise el încet. Nu, nu înţeleg. Nu încă.

O îmbrăţişă iute pe Tallis.

— Dar voi înţelege. Sunt sigur de asta.

Se ridică de pe pat şi ieşi din cameră. Când se uită în urmă, Tallis stătea iarăşi cu faţa la geam. Ţinea ochii închişi. Şoptea.

Sunt pana rămasă la urmă
Cea care bântuie peşteri
Sunt memoria albă a vieţii
Sunt os.

Veneau ciorile. La fel şi bufniţele şi corbii însetaţi de sânge. Toate păsările de pradă. Toate păsările din iad. Veneau să se

înfrupte din morţi, să-şi umfle burţile cu carne. Ea trebuia să le oprească. Trebuia să-l apere. Trebuia să afle vrăjile care să le întoarcă din drum. Trebuia să le găsească oasele. Eliberă un perete al camerei, dând jos măştile de scoarţă pe care le agăţase acolo, toate mai puţin Falkenna, întrucât şoimul era un vânător; ea era un vânător, Scathach era un vânător, şi prin ochii şoimului ar fi putut vedea odioasele păsări care se ospătau cu morţii.

În jurul lui Falkenna pictă ciori şi corbi, folosind acuarele şi cărbune. Cum termina o pasăre, o orbea cu un cuţit, făcând crestături adânci peste găvanele reci, iscoditoare. Confecţionă modele ale păsărilor folosind paie, hârtie şi lut. Le îngropă pe toate în pajiştea Lespezilor Stretley, cu faţa în jos, spre străfunduri. Însemnă fiecare dintre aceste morminte cu penele păsărilor moarte pe care le găsi în tufişuri. Legă pene negre şi fâşii din propria-i cămaşă de noapte albă de fiecare dintre stejarii care mărgineau pajiştea Lespezilor Stretley. Făcu o pastă din sângele ei (stors dintr-o zgârietură la genunchi) amestecat cu apă de pârâu şi sevă de ciulini şi urzici. Vopsi cu ea stejarii din jurul câmpului, desenând păsări ale căror corpuri erau despicate în două, desenând săgeţi în nori, unde se ascundeau păsările şi desenând ciocuri rupte.

În cele din urmă, desenă cele două măşti pe Pavăză în Calea Furtunii, una cu faţa spre ieşirea din pajişte, cealaltă spre interior. Erau măşti *triumfale* şi ambele aveau forma unor şoimi.

În felul acesta, deci, transformase pajiştea într-un cimitir pentru păsările hrăpăreţe. Şi totuşi, *încă* simţea păsările zburând în cerc mai aproape. Aşa că adună ţestele şi oasele tuturor înaripatelor peste care dădu, smulgând penele din cadavrele lor pline de viermi şi desprinzând carnea cu cleştele. Puse oasele la păstrare într-un săculeţ de piele şi în fiecare zi alerga în jurul pajiştii cu ele.

În miezul verii, Tallis simţi nevoia copleşitoare de a-l revedea pe Scathach, măcar o dată, măcar să-l întrezărească, atât cât să aibă puteri în noul trimestru şcolar, până la Crăciun măcar, mai aproape de Anul Nou, mai aproape de o vârstă la care să-l poată ajuta cu adevărat.

Se plimbă pe câmpii. Se aşeză la rădăcina lui Pavăză în Calea Furtunii şi citi din cărţi. Îi plăcea mult să se ducă în pajiştea ascunsă şi să se întindă la umbra stejarului, cu braţul peste

frunte, trupul răsucit puţin, exact cum stătea Scathach chiar în clipa aceea. Se uita şi el în sus, la fel cum se uita ea, şi poate că vedea ceea ce vedea ea, desişul de frunze, forma întunecată a crengii. Pentru Tallis nu se zărea niciun chip cunoscut, niciun duh al copacului, aşa cum era pentru el.

Era conştientă, de-a lungul săptămânilor, că femeile cu glugă care bântuiau pădurea se mişcau tot mai agitate la adăpostul arborilor. Aproape că nici nu le mai băga în seamă acum. Imaginea acelui tânăr, Scathach, ajunse să o consume. Uită şi de Harry.

Într-o zi, când auzi cai, încercă să le urmărească mişcarea, dar renunţă în scurt timp. Alte părţi ale poveştii lui Scathach, pe care o numea acum Vechiul Loc Interzis, începură să se cristalizeze. El nu era doar un fiu rătăcit, ci povestea lui se rătăcise şi ea, uitată de limbile şi minţile care păstraseră atât de multe alte lucruri de legendă. Se strădui să desluşească ceva din gândurile sale, din emoţia senzorială, din ceea ce zărise dintr-o lume străină şi o fortăreaţă acoperită de pământ, din sunetele sălbatice ale ciclului de aventuri care era Povestea Vechiului Loc Interzis.

Renunţă să mai meargă la şcoală. Asta îi înfurie pe părinţi, dar nu avea timp pentru ei acum. Uneori era conştientă că mama plângea. Alteori se trezea şi o găsea în camera ei, privind-o din întuneric. Toate astea o întristau, însă îşi reprimă sentimentul; nu avea timp pentru el; orice ar fi fost ceea ce îi făcea Călăuza, trebuia să fie receptivă la *tot.* Nu putea totuşi să nu fie conştientă de certuri. Comportamentul ei prilejuise apariţia unei crize domestice. Când îşi auzi părinţii vorbind despre Pavăză în Calea Furtunii, ascultă cu maximă atenţie prin uşă. Margaret Keeton voia să taie copacul. Dar James se împotrivea. Dacă făceau asta o puteau încuia pe Tallis în acea nebunie de o vară pentru totdeauna. Îl pierduseră pe Harry… nu putea îndura să o piardă şi pe Tallis.

Nebunie de o vară? Despre ce nebunie vorbeau, oare? Ascultă mai departe. Se vorbi despre „închipuiri” şi „fantezii” şi „halucinaţii”. Nimic despre ce făcea ea pentru Scathach. Nimic despre teama ei că hoitarii îl vor ataca în timp ce era inconştient. Se încruntă şi închise urechile la trăncăneala adulţilor. Era oare o nebunie să încerce să înţeleagă cum să protejeze un om rănit? Era o nebunie să îşi facă farmecele?

Avea cărţile, acele cărţi cu poveşti cu vrăjitori şi vrăjitoare, precum şi mijloacele magiei. În toate citise cum *credinţa* era cel mai important ingredient în orice vrajă şi acum îşi concentra mintea tânără să *creadă* în abilitatea ei de a ţine ciorile la distanţă. Nu conta *ce* făcea, avea să fie forţă în toate acţiunile sale, în toate cuvintele şi în toate talismanele sale.

Aproape deodată ştiu cum să confecţioneze cea de-a noua mască. Tăiată din scoarţa unui ulm tânăr, căzut într-una dintre pădurici, o vopsi întâi în alb, apoi cu azuriu în jurul ochilor pentru a-i da un aspect inocent. Aceasta era *Sinisalo* şi o ducea cu gândul la pădurile care tremurau albastre în zare, însă numele secret era *a vedea copilul în câmp.*

În poiana Stretley, între lespezile ogham prăbuşite, găsi alte roci, mai mici, pietre cât pumnul, netede la atingere. Adună cât de multe putu duce, apoi se întoarse după altele, strângându-le grămadă sub stejar. După ce le curăţă, aduse pensule şi vopsele din casă şi luă câteva pietre sus, pe Colina Morndun, unde se aşeză pe marginea movilei de pământ, cu faţa spre Pădurea Ryhope, încercând să îşi imagineze marea întunecată a pădurii care existase cândva acolo.

Pe câteva pietre desenă cu vopsea Ochiul Ucigaş, iar pe altele semnul Păsării de Pradă. Pe restul pictă cruci, cercuri şi spirale, ca acelea din vechime. Căută în cărţile din colecţia ei, dar şi în cele de pe rafturile părinţilor, farmece potrivite. Copie feţele oarbe ale victimelor druizilor, căpăţânile de piatră fără viaţă din vremuri celtice, şi simţi deodată energia vieţii nepământene închisă în ele. Creă cea de-a zecea mască, moartă din faţă, dar atât de vie din spate. Se numea *Morndun,* ceea ce o făcu să privească nedumerită movilele de pe deal. Al doilea nume, unul secret pentru ea, era *primul drum al unei năluci într-un tărâm neştiut.*

În cele din urmă pictă *Omul Frunză* şi *Mama Frunză,* fiecare pe o piatră. Îi vopsi cu verde, după care adăugă ochi roşii, sânge roşu din propriu-i sânge, legătura comună cu Scathach.

Legă aţe în jurul Omului Frunză şi Mamei Frunză şi urcă pe ramură. Nu simţea că făcea un lucru înţelept. Nu mai fusese acolo de opt săptămâni. Luase hotărârea să nu-l privească pe Scathach până în prima zi a trimestrului de toamnă. Dacă tânărul trăia doar atunci când ea se uita la el, atunci trebuia să îi lungească viaţa pe parcursul mai multor ani.

Totuşi, ideea chipurilor de piatră o subjugase şi voia ca acestea să îl protejeze. Aşa că se apropie din vară spre începutul iernii de locul interzis. Aruncă o privire în jos la războinicul adormit.

Era exact cum fusese cu atâtea săptămâni în urmă. Nu se schimbase nimic. Ea îi zâmbi, îl strigă, apoi dădu drumul pietrelor protectoare de pe creangă. Le pierdu din vedere, după care reapărură. Văzu cum aţa de pe creanga ei dispărea, pentru a apărea apoi plutind în aer câţiva metri mai jos, dar nu o deranja iluzia. Cele două feţe frunză se legănau deasupra lui Scathach, întorcându-se încet dintr-o parte în alta. Le legă de ramură, făcu nod şi se lăsă mai jos ca să-l mai strige o dată…

Şi atunci le văzu.

Fusese aproape prea încordată ca să se uite la norii negri din depărtare. Se uită însă într-acolo acum, peste râu şi pădurea întunecată, şi văzu că păsările negre erau mai numeroase. Dar nu ele o făcură totuşi să strige, ci hoitarii care traversau râul şi începeau să umble după pradă la poalele dealului, acolo unde Câmpul Knowe din lumea lui Tallis mărginea Pârâul Vânătorului.

Erau patru la număr, aduse de spate, siluete de bătrâne îmbrăcate în zdrenţe negre. Tallis ştiu imediat că erau femei, dar dincolo de asta nu vedea alte detalii, doar că aveau părul lung şi cărunt sub glugile negre. Nu erau şoptitoarele, nici femeile mascate de la marginea pădurii. Una dintre ele împingea un cărucior, un vehicul şubred cu două roţi mari, solide.

Vocile lor, exclamaţiile şi râsul lor piţigăiat, străbăteau câmpul de luptă unde veniseră să jefuiască morţii.

Tallis îl strigă degrabă pe Scathach. Acesta nu se mişcă. Fâşia albă ruptă din cămaşa de noapte flutura între degetele lui. Sufla un vânt mai puternic, începutul furtunii. Tallis simţi deodată că nu mai are astâmpăr. Avea în buzunar două pietre mici şi le aruncă pe amândouă în Scathach. Ţinti spre picioarele lui, dar când pietrele dispărură, apărură în dreptul pieptului, traiectoria lor fiind deviată la trecerea între lumi. Tallis icni când le văzu atingând ţinta, dar se rostogoliră de pe corpul războinicului fără niciun efect. Scathach rămase neclintit.

Tallis se apleacă din nou ca să se uite la jefuitoarele de cadavre. Vântul le umfla straiele negre şi largi, făcându-le să

fluture în jurul corpului aidoma aripilor de liliac. Ceea ce o făcea pe Tallis să se cutremure, însă, era ocupaţia lor. Dezbrăcau şi dezmembrau morţii. Întindeau cadavrele şi le dădeau jos vestoanele, curelele, pantalonii şi cizmele. Una dintre ele ciopârţea trunchiurile goale cu un cuţit care scânteia orb, în vreme ce femeia cea mai bătrână, care aducea, totodată, cel mai mult cu o vrăjitoare, mânuia o lamă lungă şi curbată pentru a reteza gâturi. Când se mutau în alt loc, capetele oarbe se legănau şi se loveau de lemn, gurile triste se căscau într-un protest mut.

Căruciorul femeilor era împovărat de carnea celor morţi. Acum îl împingeau două. În mijlocul dealului mai erau trei morţi, după care – da, Tallis era sigură de asta – aveau să îl vadă pe Scathach la umbra stejarului.

Se târî înapoi pe creangă până când anotimpul se schimbă. Îi bubuia inima şi îşi simţea capul greu de îndoială. Ce să facă? *Ce* să facă? Trebuia să afle mai multe. Ştia cât de primitivi erau oamenii aceia, aşa că putea găsi o metodă potrivită de apărare – cu timpul! Şi timpul îl putea face ea. Îl putea ţine pe Scathach în viaţă pur şi simplu neuitându-se la el. Dar asta nu era posibil. Era prea îngrijorată. Dacă timpul nu se oprea în lumea lui? Dacă, *chiar atunci,* hoaştele se apropiau de el ca să îl jefuiască, croncănind în timp ce îşi trăgeau căruciorul trăncănitor spre prada suculentă?

Se furişă înapoi în iarnă. Auzi râsul femeilor înainte de a trage frunzele deoparte ca să vadă mai bine. Metalul zăngănea, roţile scârţâiau şi vântul furtunii aducea miros vechi de sânge şi fum de pe câmpul întunecat pe care se purtase bătălia.

Era frig acolo. Copacii din zare se legănau în timp ce iarna începea să le golească ramurile. Fumul se ridica sufocant spre cerurile aprinse. Şi Tallis îşi dădu seama că hoaştele îl văzuseră pe Scathach.

Ignorară cadavrele însângerate din mijlocul câmpului şi îşi traseră căruciorul scârţâitor spre stejar. Vântul le umfla glugile şi Tallis le văzu feţele cenuşii, pielea întinsă pe oase, gurile deschise – simple găuri negre din care ieşeau strigăte de prădătoare.

Se opriră. Văzuseră capetele de piatră – Omul Frunză şi Mama Frunză – atârnând deasupra corpului pe care veniseră să îl jefuiască. Poate observaseră că atârnau în aer. Scârţâitul roţilor

încetă. Căpăţânile morbide se legănară când lăsară mânerele căruciorului din mână. Femeile înaintară cu băgare de seamă.

Se uitară la pietre. Se uitară la Scathach. Apoi cea mai bătrână scoase cuţitul de măcelar şi făcu un pas în faţă.

— Nu! strigă Tallis dintre ramurile lui Pavăză în Calea Furtunii. Plecaţi!

Bătrânele împietriră. Ridicară privirea, se traseră înapoi, după care se opriră. Atunci, cea mai bătrână făcu doi paşi spre stejar.

— Înapoi! se răsti Tallis. Lăsaţi-l! E al meu! Al meu!

Femeia mai în vârstă părea să se uite direct la Tallis, dar privirea din ochii ei lăptoşi nu era focalizată. Se uita prin Tallis, şi pe lângă ea, şi pe deasupra…

— E al meu! Plecaţi! strigă fata.

Şi atunci femeia înţelese în sfârşit situaţia. Nu era nimeni în copac, nimeni *uman.* Strigară, retrăgându-se repede, cu braţele încrucişate înaintea feţei, cu degetele de la mâna dreaptă ridicată în chip de coarne, iar cele de la mâna stângă indicând Ochiul. Rostiră cuvinte neînţelese, apoi luară căruciorul şi îl întoarseră pe loc, trăgându-l după ele peste câmp, în direcţia furtunii şi a pădurii unde ardeau focurile.

Tallis râse, văzându-le că plecau. Râsul ei le urmări pe bătrâne, care începură să alerge mai repede. Câştigase! Le alungase! Scathach avea să fie în siguranţă cu ea, acum.

Numai că izbânda ei fu de scurtă durată.

Rămase mulţumită pe ramură câteva minute, privind apropierea furtunii, simţind cum se înteţea vântul, văzând cum dealul se umplea de umbre şi devenea cenuşiu. Scathach stătea în continuare nemişcat şi ea îl lăsă să doarmă. Dimineaţă avea să se trezească odată cu soarele iernii, era sigură de asta. Ciorile nu aveau să-l atace acum.

Se lăsase înserarea şi dinspre pădure lumina pâlpâia. Când se uită într-acolo, Tallis văzu mai multe torţe. Tresări.

Siluete negre traversau râul. Torţele luminară mai puternic. Auzea voci.

Erau iarăşi femeile. Trăgeau după ele acelaşi cărucior, dar acum era plin cu ceva ce păreau a fi lemne… şi o piatră lungă. În spatele lor venea un bărbat. Era înfăşurat într-o mantie sură lungă, făcută din blană. Se sprijinea într-un toiag înalt. Când se apropie, Tallis văzu că avea o mustaţă lungă, la fel de sură ca

părul, dar că-i lipsea barba. Umbla în picioarele goale. De data asta nu erau patru femei, ci cinci. Cea nouă purta un văl negru ciudat şi înfricoşător peste faţă, dar altfel era la fel de zdrenţuit îmbrăcată precum tovarăşele ei.

— Plecaţi… şopti Tallis, simţind mai întâi disperare şi apoi furie. Plecaţi! comandă cu voce mai tare şi procesiunea încetini un moment înainte să îşi continue înaintarea.

Înainte de a ajunge lângă stejarul bântuit, Tallis opri iarăşi timpul. Adună mai multe dintre pietrele vopsite, le alese doar pe cele pe care desenase ochi şi cercuri.

Înapoi în lumea lui Scathach, flăcările torţelor fluturau sălbatic în bătaia vântului. Norii negri de furtună se mişcau iute peste câmp şi Tallis simţi miros de ploaie în aer. Auzea şi tunete.

Femeile înfipseră torţele în pământ, formând un semicerc în jurul stejarului. Se opriră acolo, cu hainele zdrenţuite fluturându-le cu furie în jurul corpului. Strigară într-un singur glas, sunetul fiind un bocet bizar şi înfiorător. Se uitau spre ramura stejarului unde Tallis stătea ghemuită şi descriseră semne magice cu mâinile şi braţele. Femeia cu faţa acoperită de văl îi şopti ceva bărbatului, apoi făcu un pas mic în spate. Bătrânul păşi în faţă. Ridică toiagul şi lovi cu el în capetele Frunză de deasupra corpului lui Scathach. Acţionă brusc şi violent şi Tallis răspunse cu un strigăt şi aruncând cu putere o piatră spre capul lui. Piatra îl lovi însă în umăr.

Bătrânul strigă mânios spre copac, apoi se aplecă să ridice talismanul. Îl scăpă aproape imediat, speriat de el, dar femeia cu văl se grăbi să îl recupereze, întorcându-i în mână; lui Tallis i se păru că o aude râzând, şi asta o sperie.

Aşa că ţipă:

— El e al meu!

Şi aruncă încă o piatră spre una dintre torţe. Femeile continuau să bocească, cea mai în vârstă agitând în aer cuţitul lung şi tocit.

— Lăsaţi-l în pace! ţipă Tallis. Nu îl tăiaţi. Nu îl răniţi!

Bătrânul era furios. Flutură toiagul şi descrise semne ciudate în aer cu mâna stângă. Arătă spre silueta adormită a lui Scathach, apoi se lovi cu palma peste piept. Spuse ceva; cuvintele erau simple, pripite.

Tallis aruncă spre el cu o piatră-ochi şi îl nimeri în frunte, făcându-l să se clatine în spate. După ce îşi reveni de pe urma

loviturii, bărbatul luă alte torţe din cărucior şi le aprinse pe rând, înfigându-le în pământul moale pentru a închide cercul de foc din jurul copacului. Tallis privi. Întunericul se adâncea; flăcările făceau feţele palide ale hoaştelor să strălucească.

Când Tallis coborî din copac pentru a mai culege pietre împodobite cu ochi şi cercuri, îşi dădu seama că apusul era aproape şi în lumea ei. Aduse alte pietre de la rădăcina lui Pavăză în Calea Furtunii în mijlocul lui.

Trecu din nou de la apusul liniştit în noaptea ameninţată de furtună. Torţele trosneau tare şi ţipătul hoaştelor semăna cu urletul de durere al animalelor sălbatice. Când coborî privirea spre lumea interzisă văzu că bătrânul şi două dintre femei împingeau lespedea lungă şi gri din cărucior. Abia se descurcau. Reuşiră să o ridice în picioare, clătinându-se, ţinută de cele patru femei. Femeia cu văl puse mâinile pe ea o clipă, apoi îi spuse ceva bătrânului, care o lovi cu toiagul şi începu să se învârtă în jurul ei, strigând în limba lui ciudată. De fiecare dată când trecea prin dreptul lui Tallis, lovea suprafaţa netedă şi gri a lespezii.

În cele din urmă, straniul ritual se încheie. Tallis îl văzu scoţând un cuţit şi zgâriind o linie pe piatră, de sus până jos, după care lovi cu putere de-a lungul muchiilor cu lama…

Loviturile nu păreau a fi suficient de puternice pentru a fi lăsat urmele adânci de scriere ogham, dar Tallis privi atentă, intrigată. Scrijeleau oare numele lui Scathach? Era aceea cea mai puternică vrajă pe care o ştiau, cu ajutorul căreia să îl răpească pe războinic?

Deodată, se termină. Lespedea căzu grea la pământ. (În locul acela, în timpul lui Tallis, nu era niciun Om Stretley.) Femeile dădură fuga la silueta adormită a lui Scathach şi fură întâmpinate cu o ploaie de pietre aruncate din copac. Atacul le forţă să se retragă, pline de sânge şi strigând. Numai femeia cu văl negru era calmă, stătea ceva mai în spate, privind copacul.

— Nu îl veţi lua. Nu îl veţi lua! strigă Tallis. E al meu. Îmi aparţine mie…

Rămăsese iarăşi fără pietre. Se furişă repede înapoi spre inima stejarului ca să adune altele. Tunetul răsună puternic şi Tallis fu scuturată, în echilibrul ei precar, de o pală zdravănă de vânt. Tocmai îşi umplea braţele, când, deodată, încremeni.

Unde era apusul? Ce căuta furtuna *acolo*?

— Scathach! strigă. O, nu. O, nu!

Se furişă repede de-a lungul crengii, aproape alunecând. Se trânti înapoi la postul de observare şi scrută câmpul printre focuri.

Scathach dispăruse. Auzi scârţâitul căruciorului şi se aplecă mai mult ca să-l şi vadă. Scathach era aşezat acolo, cu picioarele atârnându-i peste margine. Bătrânul păşea pe lângă el, cu toiagul ţinut de-a curmezişul pieptului. Femeile bătrâne se tânguiau şi îşi trăgeau prada spre cine ştie ce loc liniştit, unde să o dezmembreze în pace. Vălul negru fusese legat în jurul lespezii ridicate în picioare, stindardul cotoroanţei fluturând în furtună.

— *Scathach!* strigă Tallis, repetând numele la nesfârşit, copleşită de lacrimi şi durere.

Eşuase. Nu reuşise să îl apere. Ratase misiunea pe care i-o dăduse Călăuza. Chinul era un cuţit rece care se răsucea, retezându-i oasele, crestându-i carnea, hăcuindu-i spiritul.

Focul de la două dintre torţele care fuseseră aruncate la rădăcina stejarului începuse să urce. Tallis suspină, privind flăcările. Încercase din răsputeri să îşi salveze adoratul războinic şi nu fusese suficient de matură ca să o facă, vrăjile ei nu fuseseră suficient de puternice. Călăuza şoptise modul de creare a viziunii, iar ea controlase timpul din viziune până când se *îndoise* de sine: îşi amintea exact momentul când pierduse controlul culoarului de trecere, când o cuprinsese teama că simpla ei prezenţă în copac nu va fi îndeajuns pentru a influenţa cursul vieţii lui Scathach…

Aşa că plătise preţul, şi Scathach plătise preţul. Nu reuşise să îl salveze. Îndoiala ei fusese o intervenţie şi, intervenind, *modificase* povestea lui Scathach.

Eu ştirbesc fierul
Arunc o umbră prin Timp
Sunt Pământul fără formă. Sunt singură.
Sunt a doua din trei. Eu sunt Piatră.

Sau *chiar* schimbase povestea?

Doar atunci când forţa disperării şi a deznădejdii mai scăzu, reuşi să retrăiască evenimentele din ultimele câteva ore şi în sfârşit să vadă acţiunile care îi zdruncinaseră credinţa în

cumplita soartă a lui Scathach.

Îşi dădu seama şocată că strigătul femeilor nu fusese unul de triumf, ci un vaiet de disperare, de tristeţe; dacă exista vreun triumf acesta era pentru salvarea, nu pentru furtul corpului războinicului.

Tot ce îşi amintea acum îi întărea credinţa că le confundase vocile tărăgănate cu croncănitul păsărilor de hoit, singure cu prada lor. Imaginea bătrânului arătând spre Scathach, arătând spre sine... Spunea oare că locul lui era alături de ei? De aceea abandonaseră cotoroanţele cadavrele din mijlocul câmpului, fiindcă îşi văzuseră unul dintre prinţi?

Totul căpătă o claritate oribilă. Cotoroanţele fuseseră dintre oamenii *lui* şi îl văzuseră sub copac, şi văzuseră duhul copacului care îl apăra, şi presupuseseră că duhul încerca să *îl răpească.* Ele încercaseră să îl *salveze* pe Scathach de duhul copacului. Ce mult greşiseră interpretându-i intenţiile! Ea îl apăra de pericol. Acum se părea că îl apărase de propriii săi oameni, de propriul său clan.

Poate reuşea să îl aducă înapoi strigându-l mai încet. Da, asta putea fi bine. Nu ajunseseră încă la râu şi o mai auziseră strigând înainte. Se putea căţăra în braţele lui Pavăză în Calea Furtunii pentru o ultima dată şi să îi strige, să îi liniştească şi să le spună numele ei, astfel încât atunci când Scathach îşi revenea complet de pe urma rănilor să îşi aducă mereu aminte de ea cu drag.

Acum nu era momentul să fie împreună, avea să fie mai târziu, după ce va fi crescut şi ea.

Pentru moment nu era decât un duh din copac, dar nu unul de care ei să se teamă.

Alergă de trei ori în jurul fiecărei dintre lespezile prăbuşite, Oamenii Stretley, neştiind care dintre ele era lespedea lui Scathach, apoi se întoarse la copac şi urcă în el degrabă, târându-se pe ramură spre locul unde furtuna bubuia şi noaptea luminată de torţe trona asupra morţilor unei bătălii demult pierdute.

Se aşteptase să vadă căruciorul şi femeile în zdrenţe, dar avu un ultim şoc ameţitor când îşi dădu seama că timpul îi scăpase din nou. Acum, lângă râu ardea un rug mare, flăcările lui executând un dans mut pe fundalul pădurii compacte.

Pe rug era întins un om. Scathach, desigur. Tallis ştia asta –

vedea, de asemenea, că focul încerca deja să îl transforme în cenuşă.

Sub ea, stejarul era ars şi înnegrit, focul se stinsese, urma lui fiind vizibilă pe trunchiul care încă mocnea; Tallis, însă, abia dacă era conştientă de asta. Îl strigă pe Scathach, privind cum flăcările începeau să îl consume, lumina vieţii înălţându-se spre cerul învolburat.

Şi ultimul lucru pe care îl văzu fu un cal cu călăreţul său ieşind în galop din pădure şi venind pe după rug, cu mantia neagră şi coama neagră, de asemenea, fluturând. De ce credea că era vorba de o femeie, Tallis nu ştia, dar văzu călăreţul ocolind rugul de la dreapta la stânga, o dată, de două ori şi apoi din nou, flăcările luminându-i părul alb, întărit de noroi, liniile negre ale feţei supte, dârele roşii de pe picioarele şi mâinile goale. Strigătele ei de durere semănau cu ţipetele fulgerătoare ale păsărilor în zori, alungate din acest loc interzis al iernii, din acest Ţinut al Păsării-Spirit.

Umbra pădurii

[SKOGEN]

(i)

O săptămână mai târziu – venise deja începutul lui august – Tallis era încă tulburată şi nu se implicase în niciun fel în pregătirile din Shadoxhurst pentru festivalul anual de cântec şi dans. Nu prea mai stătea de vorbă cu nimeni, iar părinţii o lăsau să se uite, îngândurată, în zare. Când mama ei deschise vorba despre evidenta întristare a fiicei sale, Tallis spuse doar atât:

— Trebuie să îmi răscumpăr greşeala faţă de el. Am înţeles greşit. Trebuie să-l fi durut. *Trebuie* să îmi răscumpăr greşeala faţă de el. Până nu fac asta nu pot reîncepe să-l caut pe Harry. Sau pe Vânător.

Răspunsul nu o lămuri cine ştie cât pe Margaret Keeton, aşa că o lăsă în pace.

Dar ce pace?

Tallis comisese o greşeală oribilă. Călăuza o ajutase să deschidă prima poartă *evidentă* spre lumea interzisă, spre cealaltă lume, spre tărâmul antic al cărui nume real încă îi scăpa, deşi se străduise de mai multe ori să „audă” numele în

gând. Călăuza o pregătise şi ea aruncase totul pe apa sâmbetei. În loc să asiste la trista moarte şi minunata eliberare spirituală a lui Scathach, *intervenise* într-un proces la care nu ar fi trebuit decât să *asiste.* Modificase ceva. Făcuse ceva foarte rău. Călăuza, femeia mascată din pădure, era foarte agitată. O urmărea pe Tallis acum, dar se retrăgea în umbră ori de câte ori fata încerca să se apropie.

Tallis *modificase* viziunea. Intervenise. Acţionase în mod greşit.

Simţea o nevoie presantă de a îndrepta lucrurile cu Scathach. Nu ştia însă cum să rupă vraja schimbării. Nu ştia ce vrajă să folosească pentru a-i pune spiritul în mişcare, pentru a-l dezlega de imaginea din propria-i minte chinuită, o imagine despre care era convinsă că îl ţinea prizonier în Ţinutul Păsării-Spirit.

Ea îl reţinea între lumi. În purgatoriu. Trebuia să găsească vraja care să-i deschidă drumul călătoriei. Atunci avea să fie liberă şi ea să îşi continue propriul drum, în căutarea lui Harry, în căutarea căii de acces în Pădurea Ryhope.

În ziua festivalului, Tallis se trezi înaintea zorilor. Se îmbrăcă repede şi ieşi din casă pe furiş, luând-o la fugă peste câmpurile din apropiere până ce ajunse la Lespezile Stretley. Acolo se opri lângă Pavăză în Calea Furtunii şi îi cercetă cu privirea crengile văratice, cu urechile ciulite, aşteptând să audă ceva ce să trădeze prezenţa unei furtuni de iarnă. Nu auzi nimic. Chipurile ciorilor, scrijelite acolo cu puţine zile înainte, se şterseseră. Măreţul copac absorbea deja magia, îşi vindeca rana. În zilele scurse de când se încheiase „călătoria” Tallis observă fără putinţă de tăgadă că nicio pasăre nu intrase pe pajişte.

Simţea dorinţa nestăvilită de a intra în Ţinutul Păsării-Spirit şi de a sta pe lespedea care îşi imagina că era a lui Scathach, dar se împotrivi pornirii, gândindu-se la ce se întâmplase. Din cine ştie ce motiv, îşi imagina că pajiştea, dar şi mormântul lui, îi erau interzise. Aşa că ocoli câmpul şi se duse la Pârâul Vânătorului, unde se ghemui la pământ şi rămase cu privirea aţintită spre câmpul fără nume şi spre pâlcul întunecat de copaci, în lumina răcoroasă şi umedă a noii zile.

Era aceeaşi pădure pe care o văzuse în viziunea ei, cea din care călăreţul vopsit cu lut ieşise strigând, plângând tânărul mort...

„*Trebuie* să traversez câmpul”, îşi spuse Tallis cu furie.

„Trebuie să îi aflu numele, ca să-l pot traversa în siguranţă şi să îl caut pe Harry. Nu are însă niciun semn, nicio lespede, nicio colină, niciun copac, nicio urmă, niciun şanţ. Cum ţi se spune? *Cum ţi se spune?”*

Auzi pe cineva fluierând. Era o melodie zglobie. Îi amintea de cântecele pe care le auzise mereu de când se ştia; Gaunt fluiera mereu în surdină. Era genul de melodie care în curând urma să răsune în Shadoxhurst, pe când dansurile şi jocurile aveau să înceapă. Numai că melodia aceea nu venea de la un dansator cu pălărie înflorată şi nici de la vreo localnică cu fuste viu colorate, cu saboţi şi bonetă.

Tallis se uită la bătrân cu luare aminte. Părea să se fi desprins din Pădurea Ryhope. În timp ce se concentra asupra figurii lui, la marginea câmpului ei vizual siluete plutitoare se mişcau iute. Era un mitago, deci; îl invocase din propria-i minte, ca pe Călăuză, ca pe Gaberlungi…

Bătrânul merse de-a lungul lizierei Pădurii Ryhope, prin iarba înaltă şi tufişurile dese. În scurt timp, terenul mlăştinos începu să-i îngreuneze pasul. Se opri din fluierat şi mormăi nervos ceva. Ieşi cu greu dintre buruieni şi străbătu câmpul uscat, venind spre Pârâul Vânătorului. Şchiopăta şi se ajuta la mers de un băţ. O văzu pe Tallis ghemuită de cealaltă parte a apei şi, ridicând băţul în semn de salut, fata se ridică în picioare.

Străinul era foarte înalt şi foarte robust. Purta pantaloni verzi şi ghete solide şi un soi de jachetă impermeabilă care îi atârna pe umeri ca o mantie lălâie. Avea părul foarte scurt şi foarte alb şi pieptănat cu o cărare precisă, pe o parte a capului. Faţa îi era palidă şi destul de rotofeie, dar avea o alură bonomă, de om cald. Îi zâmbi fetei, apoi strânse din buze şi începu iar să fluiere, ajungând la malul pârâului, unde se aşeză ca să îşi scoată ghetele din picioare.

— Nu m-am gândit ce fac, îi strigă uriaşul lui Tallis. Mergeam liniştit, mă bucuram de dimineaţa asta şi am intrat direct în mlaştină. Puteam fi la şase metri sub pământ acum.

„Sunt mlaştini pe câmpiile astea”, gândi Tallis, „dar nu acolo pe unde te plimbai tu.”

Nu spuse nimic, tensionată din cauza apariţiei… pe minut ce trecea tot mai puţin convinsă că *era* un mitago. Străinul se uita la ea stânjenit.

— Şi tu ai ieşit cam devreme, strigă.

Tallis încuviinţă din cap. Omul surâse.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Ea scoase limba, veselă, ca să demonstreze că nu şi-o înghiţise.

Bărbatul îşi dăduse ghetele jos de tot. Avea şosetele ude leoarcă. Întinse picioarele pentru ca soarele abia răsărit să le poată usca. Se lăsă pe spate în iarbă, odihnindu-se, relaxat.

— Am stat peste noapte la Conac. O reşedinţă foarte frumoasă. Am avut parte de o cină pe cinste. Henric al VI-II-lea obişnuia să vâneze pe aici, ştii? zise el, sprijinindu-se în coate. Am venit la festival. Te duci la festival?

„Sigur”, gândi Tallis. „Toată lumea merge la festivalul de la Shadoxhurst.”

— Dacă da, atunci sigur ne vom vedea acolo. Totuşi, eu n-o să dansez, chicoti el, uitându-se în jur la natura liniştită. Te informez, adăugă, ca să ştii, că am fost un dansator foarte bun. Am venit aici pe când aveam vârsta ta. Culegeam cântece. Cântece vechi. Cântece populare. Un festival ca ăsta, ţinut la ţară, a fost *foarte* interesant pentru unul ca mine, abia ieşit din Londra. Locul ăsta are un farmec aparte. O *magie* anume. Nu o pot explica. Tu poţi? Ştiu doar că m-a făcut să revin după mulţi ani şi că mă simt la fel de emoţionat ca un copil care primeşte primul lui trenuleţ.

Se uită din nou la Tallis întrebător.

— Ţi-e frică de mine? Ţi s-a spus să nu intri în vorbă cu străinii?

„Sigur că nu”, gândi ea. „Nu mă tem de tine.”

— Sigur că nu, rosti cu voce tare.

— Ah! Vorbeşti, totuşi. Ai cumva şi un nume, tânără precaută?

— Tallis, spuse ea.

Străinul păru impresionat.

— Ce nume neobişnuit şi adorabil. Ţi se şi *potriveşte.* Cândva, un om important a purtat acest nume. Acum câteva sute de ani. Compunea muzică religioasă. Muzică foarte bună, pe deasupra.

Îşi pipăi tălpile, apoi îşi trase ghetele în picioare şi se ridică.

— Totul începe la miezul zilei, nu e aşa? Aşa mă gândeam, adăugă el când Tallis aprobă tacit. Păi, e timp suficient pentru un mic dejun frugal. Apropo, *tu* ştii vreun cântec?

Bărbatul şi fata se priviră peste apa curgătoare a pârâului. Tallis zâmbi, după care intonă cu forţă *Bee-bee, oiţa neagră.*

Bărbatul râse şi îşi dădu ochii peste cap.

— Da. Bine. Cântecelul ăsta cred că e prea cunoscut ca să-l pun la colecţie.

— Colecţionezi cântece? întrebă Tallis.

— Nu ţi-am spus? Tot cu muzica mă ocup. Am auzit o mie de cântece cântate într-o mie de feluri şi multe dintre ele sunt cu adevărat frumoase şi chiar foarte vechi. Mă întreb însă uneori câte cântece mi-au scăpat. *Unul* cu siguranţă mi-a scăpat. L-am auzit pe când eram tânăr şi mi s-a şters din minte înainte să îl pot nota, zâmbi bărbatul. Mi-ar plăcea să îl regăsesc. Aşa că dacă îl auzi, poate îmi dai de ştire. Un cântec nou poate fi ca o vrajă.

Tallis încuviinţă solemn din cap. Atunci când bărbatul uriaş plecă, ridică o mână. Apoi strigă:

— Ai cumva un nume, căutătorule?

El se întoarse, ridică băţul şi râse.

— Williams, strigă. Foarte comun. Foarte simplu. Dar Tallis este un nume *adorabil.* Chiar adorabil. Ne vedem la festival!

Se întoarse şi porni grăbit înapoi spre pădure, mergând cu pas precaut, dar hotărât.

Nici nu dispăru bine bătrânul, dincolo de pădurea care o bântuia, că vorbele lui avură asupra lui Tallis un impact la fel de puternic ca un ecou neaşteptat şi sâcâitor.

Un cântec nou poate fi ca o vrajă.

Da! Sigur că da! Acesta era răspunsul. Un cântec. Unul nou.

În sfârşit. Ce uşor. Ce evident! Avea să *cânte* amintirii lui Scathach. Un cântec tăcut depănat în preajma lespezii lui, repetat şi îmbogăţit din acele zone necunoscute care erau propriile-i pasiuni, din plăcerile şi viziunile care-i aparţineau ei şi numai ei. Un cântec: până când vraja se va rupe.

Un cântec pentru Scathach.

O luă la fugă spre pajiştea Lespezilor Stretley. Ştia deja cum va începe cântecul, deşi cuvintele, în mintea ei, aveau o ciudată calitate incantatorie, o răceală care nu se potrivea imaginii pe care o invocau… şi le lipsea încă melodia:

Un foc arde în Ţinutul Păsării-Spirit,
În Ţinutul Păsării-Spirit se află iubirea mea…
Am s-alung hoitarii negri…

Gaunt cânta deseori. Uneori cânta în timp ce lucra, alteori în timp ce stătea şi bea cidru, alteori când se trezea dintr-un pui de somn, în scaunul lui de lângă magazia cu mere. Tallis nu înţelegea niciodată versurile, fiindcă bătrânul le mormăia într-un dialect complicat, într-un fel melodic, dar apăsat. Totuşi, în urmă cu aproximativ un an îi spusese ceva ce ţinea minte şi acum.

— Cum de îţi aminteşti atât de *multe* melodii diferite? îl întrebase ea.

— Cu melodiile e uşor, spusese el. Importante sunt versurile. Odată ce ţi-ai lămurit cuvintele în sufletul tău, melodiile vin după cum simţi. Întotdeauna există o melodie.

— Dar melodiile tale sunt foarte frumoase.

— Îţi place cum cânt, aşa-i?

— Nu, recunoscu Tallis. Nu cum *cânţi.* Doar *ce* cânţi. Melodiile sunt plăcute.

Auzind asta, Gaunt chicoti.

— Bine. Asta fiindcă nu mă gândesc prea mult la ele. Aşa că vin de acolo de unde sălăşluiesc, neînfrumuseţate în niciun fel. Tatăl meu le-a cântat înaintea mea şi tatăl lui înaintea sa. Familia Gaunt le cântă de, oh, nici nu ştiu cât timp. Încă de dinainte ca Atotputernicul să-l fi învăţat pe Adam să le cânte, probabil.

Acum Tallis se duse pe câmpul unde se aflau lespezile şi, dintr-un impuls de moment, sări pe monolitul prăbuşit care bănuia că purta numele lui Scathach. În ramurile copacilor din jurul pajiştii se mişca ceva. Păsări, desigur. Stăteau nevăzute în stejari şi în tufişuri, atente la păşunea mănoasă, dar fără să poată să traverseze în zbor câmpul.

Începu să fredoneze cântecul încet, fără să se gândească la o melodie anume, lăsând doar cuvintele să-i zboare prin minte. Notele urcau şi coborau, ritmurile se schimbau. Cântând în surdină, coborî de pe lespede şi începu să păşească încet în jurul ei, dansând în ritmul pe care îl impunea singură versurilor acelora stângace, lăsând cuvintele să se schimbe după cum doreau, lăsând totul să vină de acolo de unde sălăşluia.

Înainte să îşi dea bine seama, cânta cu voce tare. Ramurile foşneau de agitaţie. Vântul alerga prin iarba înaltă. Vocea ei urca mult în aer, un sunet dulce, purtând Promisiunea lui Tallis departe de sanctuar.

Un foc arde în Ţinutul Păsării-Spirit,
În Ţinutul Păsării-Spirit se află iubirea mea.
O furtună s-a dezlănţuit în Ţinutul Păsării-Spirit,
Am s-alung hoitarii negri,
Am să veghez asupra iubirii mele de lut,
Voi fi cu el în Ţinutul Păsării-Spirit.
Un foc arde în Ţinutul Păsării-Spirit.
Oasele-mi se mistuie.
Într-acolo voi pleca.

Odată vraja ruptă, cântul se opri. O clipă, Tallis simţi o mâhnire puternică şi lăsă lacrimile să i se rostogolească pe faţă. Se uită ţintă la lespede, apoi la Pavăză în Calea Furtunii.

Totul fusese cu un scop. Undeva, la depărtare de o mie de ani, cântecul ei îl trimisese pe Scathach într-un loc unde vânătoarea nu avea să se încheie vreodată, unde fiecare om ştia să cânte şi unde iubirea era la fel de aprigă iarna cum era primăvara. În ţinutul multicolor. În cealaltă lume. În partea luminoasă a locului interzis…

Nu mai avea ce să facă acolo, acum. Pajiştea era doar o pajişte şi lespedea cenuşie era rece din nou, spiritul dispăruse din ea.

S-ar fi bucurat peste poate să o vadă pe Călăuză în clipa aceea, dar în pădure umbrele erau goale.

(ii)

În după-amiaza aceea, Tallis hoinări prin aglomeratul sat Shadoxhurst, căutându-l pe bătrânul domn Williams pe care-l întâlnise lângă Pârâul Vânătorului. Voia să îi spună ce mult o ajutase şi să îi cânte noul cântec pe care îl compusese pentru Scathach. Nu-l vedea însă nicăieri şi asta o nedumeri şi o îngrijoră.

Aşa că se aşeză cu Simon şi cu alţi câţiva copii din sat pe zidul de piatră care împrejmuia biserica, privind mulţimea şi dansurile şi ciudatul spectacol cu păpuşi, cunoscut drept Piesa Nebună, şi, sigur, cireada de vite mânată spre păşunea satului. Lui Tallis îi plăcea să se uite la şirul de vite. De fiecare dată când dobitoacele blânde erau mânate printre două focuri deschise, o luau razna, dând din copite printre spectatori, provocând haos.

Momentele acelea de emoţie şi pericol, deşi rare, erau cele care dădeau festivalului nota de distracţie.

După-amiaza începea să pară nesfârşită. O jumătate de bou se frigea deasupra cărbunilor şi până la urmă carnea se desprinse de oasele roz. Cursele şi concursurile alternau cu dansurile, dar Tallis rămase pe zid, un observator pasiv. Abia când bărbaţii Shadox se prinseră în dans îşi abandonă locul incomod de la hotarul bisericii şi se duse să privească mai de aproape. Simon o însoţi.

— Când o să cresc, voi fi bărbat Shadox, spuse el cu ochii strălucindu-i în timp ce urmărea echipa locală Morris. Eu voi fi Fier!

Îşi ţinea privirea aţintită spre lama argintie cusută pe pieptul dansatorului.

Fiecare dintre cei zece dansatori purta o altă emblemă şi era cunoscut după numele ei. Tallis le ştia pe de rost: pană, fier, clopoţel, bufniţă – acesta purta un cap împăiat de bufniţă la gât –, stejar, păducel, iederă, piatră, os, iar conducătorul – foc. Conducătorul ţinea în mână o torţă cu catran care urma să fie aprinsă la ora nouă; o folosea apoi la cele mai importante ceremonii. Os, cel mai înalt şi robust din grupul de dansatori, purta la cingătoare un mare corn de os.

— Dacă o să fii Fier, îi spuse încet Tallis vărului ei, atunci nu vei mai fi prietenul meu.

Simon îi aruncă o privire înnegurată, dar ea îl ignoră.

Bărbaţii Shadox executară patru dansuri înainte să lase locul uneia dintre echipele invitate. Totul era în linii mari o rutină. Bărbaţii dansau pe două rânduri de câte cinci. Purtau bătălii imaginare cu beţe de alun şi scuturi mici pe care, până la urmă, le dădeau jos şi le aruncau în mulţime. Persoana care prindea scutul „focului” era urmărită printre dansatori în timp ce se scanda tot mai rapid „*În* pădure şi *afară* din pădure şi *în* pădure şi *afară* din pădure...” înainte să fie ridicată de la pământ într-un strigăt de „Legată şi-n-junghiată, ar muri de-ar putea!”

Scutul focului era întotdeauna aruncat spre o tânără femeie şi Tallis nu era conştientă de sinistra conotaţie a acelui obicei popular.

La apus, părinţii veniră să o caute. Toată după-amiaza dăduseră o mână de ajutor la mai multe gherete şi acum se duceau să cineze. Tallis hotărî să rămână în sat şi i se spuse să

nu se despartă de Simon. Ea încuviinţă. Dar imediat ce soţii Keeton dispărură din piaţa satului, Simon o zbughi, lăsând-o pe Tallis singură din nou.

Acum, însă, în vreme ce privea mulţimea de adulţi în continuă mişcare, îl zări pe bărbatul înalt de la Pârâul Vânătorului, cum mergea pe drum de cealaltă parte a pieţei, observându-i părul alb. Era înconjurat de oameni şi se îndrepta încet spre un loc de peste drum, pe partea cu păşunea. Mai târziu, acolo avea să se desfăşoare ultimul dans – Dansul Umbrei.

Era ora nouă şi adevăratele ceremonii stăteau să înceapă. Lumina încă mai întârzia pe cer, dar deja scânteile tăciunilor din groapa deasupra căreia se perpelise boul se vedeau bine în aer şi cele două reflectoare fuseseră aprinse pentru a ilumina faţada cenuşie a bisericii, cu ferestrele ei întunecate. O schimbare palpabilă se produse în atmosfera din sat, oamenii deveneau mai molcomi, aerul vibra mai tare pe măsură ce emoţia creştea.

Tallis se strecură, croindu-şi drum prin mulţime, până ce ajunse la locul de pe drum unde tocmai îl văzuse pe domnul Williams. Îl găsi stând pe un scaun de pânză între doi bătrâni ai satului şi înconjurat de alţi patru. Erau toţi la fel, îşi spuse Tallis despre fermieri, de la cizmele pline de noroi şi pantalonii largi, gri de flanel, la jachetele de doc, largi şi ele, care le atârnau pe umeri. Purtau şepci şi aveau părut tuns drept deasupra urechilor, astfel încât pielea lucea albă între şapca neagră şi faţa bronzată. Pe unii îi ştia după nume – Pott'nfer, Chisby, Madders. Pipele mocneau şi ţigaretele subţiri fumegau între degete dure, îngălbenite. Vorbeau încet, dar foloseau dialectul complicat al lui Gaunt, şi lui Tallis îi era greu să urmărească ce spuneau, chit că ea însăşi era localnică. Totuşi, domnul Williams, care râdea zgomotos şi vorbea în propriu-i fel susurat, părea să înţeleagă tot ce se spunea.

Stăteau cu toţii întorşi cu faţa la drum, unde torţele neaprinse erau deja aliniate, gata pentru „alergarea focului”. Conducătorul bărbaţilor Shadox avea să înceapă cursa, aprinzându-şi torţa de la tăciunii focurilor de pe păşune. Apoi avea să alerge în jurul pieţei, pe la periferia satului, aprinzând fiecare dintre cele cincizeci de torţe. Până la urmă întreaga comunitate avea să fie înconjurată de un dublu zid de foc.

Dacă toate torţele încă ardeau atunci când conducătorul ajungea înapoi la marele stejar de pe păşune, satul avea să fie

în siguranţă de ameninţarea Morţii însăşi!

Tallis se opri în spatele umerilor laţi ai domnului Williams, strâmbând din nas din pricina izului puternic de tutun emanat de pipa celui de alături.

— Aleargă mai iute cu fiece an, mormăi chiar acel localnic.

— Îmbătrânim noi, observă domnul Williams. Doar ni se pare că aleargă mai iute.

— Dar în zilele demult apuse, torţele deseori se stingeau înainte ca cercul să se închidă… murmură fumătorul de pipă. Şi-atunci lovea ghinionul.

— Torţele de calitate mai bună ajută mereu, zise domnul Williams cu un chicotit forţat şi toţi fermierii râseră.

În spatele lui, Tallis rosti încet:

— Însă o torţă veche are ceva *magic.*

Domnul Williams se întoarse dintr-o mişcare în scaun, încruntându-se. Respira destul de greu şi hainele îi miroseau a fum şi bere, deşi nu avea în mână nici ţigară, nici pahar. Era foarte palid la faţă, i se păru lui Tallis, dar ochii, recunoscând-o pe copilă, îi sclipiră a bună dispoziţie şi încântare.

— Chiar aşa? Şi o torţă nouă? N-are nimic magic?

— Numai un cântec nou, zise Tallis. Tu mi-ai spus asta. De dimineaţă.

— Da, zise el mulţumit. Ştiu.

— Ai avut noroc până acum?

Bărbatul se strâmbă.

— Dacă te referi la vreun cântec nou… clătină din cap, părând descurajat. Câteva versiuni bune ale unor cântece vechi. Nimic din arhivele necunoscute.

— Nici acel cântec pierdut?

— Nu. Din păcate.

— Am eu unul pentru tine, anunţă ea bucuroasă.

— Nu zău!

Mulţimea ovaţionă cu entuziasm. Conducătorul bărbaţilor Shadox ridică torţa în aer, apoi o înfipsese în tăciunii aproape stinşi şi acum ardea cu furie în semiîntunericul înserării. Traversă păşunea spre poarta bisericii şi aprinse următoarea torţă. Tânărul începu să alerge în cerc. Fiecare torţă deveni o văpaie de lumină. O văpaie flutura, mişcându-se.

Cineva goni prin dreptul grupului de bătrâni pe scaune, flacăra alungindu-se în aerul imobil, înmiresmând noaptea cu iz

de catran. Copiii se luară după el; doi câini se luară după copii. Agitaţia se mută din centrul satului la periferie, acolo unde pândeau demonii.

Pentru câteva minute se lăsă pacea, deşi dansatorii locali aplaudau şi cântau o piesă simplă (i se spunea „Fugi, torţă, fugi”). Domnul Williams se întoarse din nou, lăsându-se pe speteaza scaunului, aţintindu-şi privirea asupra fetei.

Toţi ceilalţi bătrâni se uitau la ea, unul sau doi dintre ei zâmbind. Tallis se simţi puţin intimidată de privirile lor amuzate, binevoitoare, dar intense.

— Ei, aşteptăm, spuse domnul Williams.

Tallis inspiră adânc. Apoi, cântă cântecul lui Scathach cât putu de bine.

Un foc arde în Ţinutul Păsării-Spirit,
În Ţinutul Păsării-Spirit se află iubirea mea.

Era o piesă melancolică şi imediat izvorâră lacrimile, întrucât deopotrivă amintirea şi caracterul mişcător al cântecului treziră emoţiile în sufletul tânăr al fetei.

— Ăsta e *Ucenicul Căpitanului*... spuse unul dintre fermieri.

— Şşş, făcu domnul Williams.

Tallis, care ezitase din cauza întreruperii, continuă cântecul.

O furtună s-a dezlănţuit în Ţinutul Păsării-Spirit,
Am s-alung hoitarii negri.

Încheie cântecul, dar nu ieşise bine. Cuvintele se schimbaseră, la fel cum se schimbase şi melodia. Fusese *perfect* de dimineaţă, dar acum, în alte împrejurări, simţea că îl modificase.

Se uită la domnul Williams, căruia îi luă o clipă să priceapă că momentul se încheiase.

— E foarte frumos, spuse. Şi ai o voce frumoasă. Foarte frumoasă.

— Este un cântec nou? întrebă Tallis cu nerăbdare. Are ceva magic?

Domnul Williams ezită, stânjenit, înainte de a spune:

— Este un cântec cu adevărat *adorabil.* Are cele mai ciudate versuri pe care le-am auzit vreodată. Cu adevărat adorabil. Cu

permisiunea ta, aş vrea să mi-l notez.

— Dar este un cântec *nou*?

— Hmmm…

Fata îl fixă cu privirea. Chipul lui spunea tot.

— Un cântec vechi? insistă ea.

— Un cântec vechi, aprobă el înţelegător.

— Dar l-am inventat abia în dimineaţa asta.

Bătrânul se aplecă spre ea. Era impresionat, îşi spuse Tallis.

— Atunci este, totuşi, o realizare remarcabilă.

Era nedumerită, tristă, puţin iritată.

— Nu înţeleg… Eu am inventat cuvintele! Jur!

Domnul Williams se uită la ea gânditor.

— Ce cuvinte ciudate… şopti. Ce minte ciudată…

Trase aer în plămâni şi suspină.

— Dar, vai… melodia pe care ai folosit-o este doar… păi, cum să o spun? Aminteşte doar puţin de altceva.

— E *aceeaşi* melodie, la naiba, zise unul dintre oameni şi ceilalţi de faţă râseră.

Domnul Williams îi ignoră, lăsând-o pe Tallis să îi împărtăşească dispreţul zâmbindu-i abia perceptibil.

— Se numeşte – într-o formă a lui, cel puţin – *Ucenicul Căpitanului.* L-am folosit şi eu odată, într-o piesă a mea.

Piesa aceea nu era la fel de frumoasă ca a ta. Prea multe viori. Dar este o melodie destul de veche.

— Am auzit-o pe Pajiştea Cântului Trist, explică Tallis. Nu era nimeni acolo, aşa că m-am gândit că o pot folosi. Nu am vrut să o fur.

Domnul Williams o iscodi cu privirea.

— Ai auzit-o prima oară… *unde* spui că ai auzit-o?

— Pe Pajiştea Cântului Trist. E aproape de ferma unde locuiesc. Se cheamă de fapt Buturugi. Dar când aveam nouă ani am început să aud cântecul. Nu mi-e frică. Bunicul mi-a spus să nu-mi fie, aşa că nu-mi este, zise ea încruntându-se. *Chiar* nu am vrut să o fur.

Domnul Williams clătină din cap. Îşi scărpină agitat bărbia.

— De ce nu? De-asta există. Melodiile aparţin tuturor. La fel şi poveştile.

— Cuvintele nu le-am furat, rosti fata încet.

— Ştiu asta. Cuvintele sunt întotdeauna intime, chiar dacă sunt ciudate, ca acelea folosite de tine! spuse el zâmbind.

„Iubirea” ta din acest „ţinut al păsării-spirit” este într-adevăr un tânăr norocos. Sunteţi colegi de şcoală?

Bătrânii râseră din nou. Tallis ridică privirea spre ei, neplăcându-i sentimentul că o luau în râs. Domnul Williams afişa un aer pocăit, dar nu spuse nimic. Tallis decise să-l ierte.

— Îl cheamă Scathach.

— Cântecul este foarte trist, spuse domnul Williams. Ai vreun motiv pentru asta?

Pentru o clipă, Tallis nu vru să spună nimic despre cele întâmplate în poiana Lespezilor Stretley, dar privirea blândă a prietenului ei şi uşoara lui încruntare, trădând îngrijorare, îi doborî până la urmă zidul precauţiei. Cu toate că îi cântase lui Scathach, nu împărţise încă povara suferinţei cu nimeni, iar acum, împotrivindu-se lacrimilor, dădu frâu liber sentimentelor şi cuvintelor.

— A plecat de lângă mine, spuse. Nu ştiu pentru cât timp. L-am văzut la rădăcina stejarului. Este un *prag.* Stejarul. Un loc al viziunii. Ştii, acolo unde poţi vedea în Cealaltă Lume? Aşa că, sigur, el nu aparţine deloc lumii noastre. A fost rănit foarte grav. Probabil a trăit cu sute de ani în urmă. Ciorile încercau să ajungă la el, dar le-am alungat. Am transformat locul în Ţinutul Păsării-Spirit şi probabil că asta le-a înfuriat. Dar apoi au venit cotoroanţele. Nu cred că ele sunt siluetele cu glugă şi mascate care bântuie pădurea. *Acelea sunt* mitagouri. Cotoroanţele astea erau parte din viziune. Au venit şi l-au dus de acolo într-un cărucior oribil de care erau legate capete şi membre. Am crezut că îl vor dezmembra, dar până la urmă erau de partea lui. I-au ars corpul pe un rug. Nu şi spiritul, desigur. Acela trebuie să fi trecut propriul lui prag şi îl pot aduce înapoi. Dar atunci… dar atunci a venit o femeie. A ieşit din pădure, era toată plină de pământ şi striga. A galopat în jurul flăcărilor. Era foarte tulburată, probabil era iubita lui, şi-atunci, eu cine sunt? Şi ce sunt? Nu poate avea *două* iubite. Nu ar fi corect. Eram prea preocupată de gândul ăsta, şi atunci calea de comunicare, pragul, s-a închis. Aşa că acolo nu mai e decât un copac acum. Dar am simţit că trebuie să îi cânt cântecul ca să-i dau de ştire că vreau într-adevăr să îl iubesc într-o zi, dar că încă nu sunt destul de matură ca să merg după el. Şi, în orice caz, fratele meu Harry este în pădure şi am promis să îl caut şi pe el. Nu pot totuşi să-i caut pe amândoi, aşa că nu ştiu încotro s-o apuc…

Se şterse la ochi şi inspiră adânc, privindu-l pe domnul Williams, care, cu o mină inexpresivă, stătea cufundat într-o tăcere deplină. Fermierii din jurul lui o priveau miraţi.

În cele din urmă, ridicând abia perceptibil din sprâncene, domnul Williams trase aer în piept şi spuse foarte încet:

— Ei, da. Asta chiar că explică totul…

Dinspre mulţimea care participa la festival se ridică o ovaţie prelungă. Focul Shadox ajunse înapoi în mijlocul păşunii şi traversă către stejar, unde prima torţă încă ardea, ţinută de Mărăcinele Shadox. Cei doi bărbaţi Morris ridicară făcliile deasupra capului şi flacăra stinsă prinse viaţă, astfel încât reînnoirea, protecţia, să fie completă.

Când aplauzele şi ovaţiile încetară, domnul Williams îi făcu semn cu ochiul lui Tallis, care îşi recăpătase stăpânirea de sine, apoi se lovi cu palmele peste genunchi şi rosti:

— Ei bine. Poftim. Suntem feriţi de Diavol pentru încă un an.

Tallis surâse. Mai mulţi bătrâni râseră în barbă, dar Judd Pott'nfer ridică din umeri.

— Mai bine aşa decât să ne pară rău, spuse el şi Tallis observă că domnul Williams deveni deodată umil, gândindu-se atent la această afirmaţie.

— Ce e mai bun abia urmează, totuşi, continuă domnul Pott'nfer, cu o faţă morocănoasă. Dansul Umbrei, acum. Dansăm Dansul Umbrei încă dinainte ca oraşul să aibă nume.

Tallis îl privi cu luare-aminte. Ceea ce spusese pur şi simplu *nu* putea fi adevărat.

— Dar Shadox este vechiul nume al oraşului, protestă ea. Nimic nu e mai vechi ca Shadox…

Fără să se uite la ea, Pott'nfer spuse:

— Dansul ăsta este cel mai vechi din zonă. Mai vechi decât Oamenii Stretley. Mai vechi decât orice.

— Atunci e mai vechi decât istoria, murmură Tallis, uitându-se la inelul alb de piele proaspăt rasă de sub şapca neagră şi ţuguiată a fermierului.

— Nu te pot contrazice, spuse Pott'nfer şi prietenii lui râseră ca de o glumă pe care nici Tallis şi nici domnul Williams nu o puteau înţelege.

Domnul Williams se uită la ea şi întrebă:

— De unde ştii de numele satului?

— Am o carte despre asta, răspunse Tallis. Despre toponime.

Iar grădinarul nostru, domnul Gaunt, ştia şi fără carte. Shadox înseamnă *umbre,* dar nu se referă la umbra făcută de soare. Înseamnă un loc întunecat. Un loc cu năluci. O umbră a *lunii…*

Domnul Williams se arătă fascinat.

— Mi se pare că satul ăsta are mai multe legături cu nălucile decât oricare altul.

Înainte ca Tallis să poată răspunde, Pott'nfer zise ursuz:

— Dansul ăsta e mai vechi decât cuvintele. Aşa că ce-ar fi să mai taci din gură, domnişoară, şi să te distrezi?

Domnul Williams ridică din sprâncene ca pentru a-i spune lui Tallis: „Ei, asta-i. Cu asta ţi-a închis gura."

— Ne întâlnim pe câmp? şopti el. Mâine? înainte de micul dejun?

Tallis încuviinţă cu entuziasm şi bărbatul se întoarse spre dansatori, urmărindu-i cum se aşezau pe rânduri, gata pentru Dansul Umbrei din Shadoxhurst.

Apusul trecuse de-acum şi noaptea era aproape complet stăpână. Biserica era iluminată şi răsărise luna. Torţele continuau să ardă în jurul păşunii, cele din afara satului fiind aduse înăuntru. Se stingeau încet, dar lumina avea să fie suficientă pentru a vedea dansul până la capăt.

— *Ador* dansul ăsta, şopti domnul Williams.

— Pe mine mă sperie, mărturisi Tallis. Nu seamănă cu celelalte.

— Tocmai de-asta îl găsesc aşa fascinant. Dansul Abbot's Bromley Horn şi acest Dans al Umbrei vin dintr-o tradiţie *foarte* veche. N-are nimic dintr-o „dănţuială bucolică". În afară de izbucnirea sălbatică de la final.

Tallis se cutremură de teamă la acest gând.

Pe păşune, aproape de stejarul singuratic, bărbaţii Shadox se aliniaseră pe două coloane, cu faţa unii către alţii. Între ei era o femeie înaltă şi ciudată, îmbrăcată în zdrenţe negre, lungi până la pământ şi învelită într-o dulamă din piele şi lână cârpită stângaci. Chipul îi era atât de zbârcit, că devenise inexpresiv. Pe cap purta o „coroană" de pene, paie şi rămurele. Într-o mână ţinea o bucată de corn de cerb în formă de L – trunchiul şi o ramură – şi în cealaltă un laţ de cânepă. Stătea perfect nemişcată.

Pe sunetul unei singure şi simple viori, o melodie melancolică şi totuşi sprinţară, dansatorii se apropiară unii de alţii şi se

îndepărtară, apoi ţopăiră încet în jurul femeii din mijloc. Melodia se schimbă brusc, transformându-se într-o gigă şi cei zece localnici voinici se supuseră, lovindu-se reciproc în timp ce săltau în aer. Însoţind acest sprint teribil, strigară într-un singur glas:

— Unul dintre noi trebuie să plece, dar nu eu!

Când aterizară înapoi pe pământ, unul dintre ei se desprinse de grup şi alergă în mulţime, lăsând în urmă doar nouă oameni, apoi opt şi tot aşa, până ce mai rămase un singur bărbat Shadox, care se învârtea în jurul femeii.

— Asta e partea care *chiar* îmi place cel mai mult, şopti domnul Williams.

Tallis, ştiind ce avea să se întâmple la sfârşitul dansului, se uita cu teamă în jur, în mulţime. Unde erau dansatorii care părăsiseră ringul? Unde erau dansatorii invitaţi, cei din Pocker, din Thacker, din Leicester Hubbyhouse şi ceilalţi? Se furişau printre spectatori, alegându-şi ţinte pentru giga finală. Tallis îşi dorea în taină să fie trasă pe iarbă să danseze, dar se ruşina şi se temea chiar şi numai de gând.

Nu remarcă nicio mişcare în spatele ei.

Pe spaţiul verde, ultimul localnic rămas în joc – Shadox Os – scoase cornul de os de la curea şi începu să cânte la doar câţiva centimetri de faţa femeii încremenite, parcă provocând-o… sau chemând-o. Acea profundă şi bizară chemare dură un minut întreg şi publicul asistă în linişte, cu răsuflarea tăiată.

Şi, deodată, femeia se cutremură. De sub fustele ei ţâşni o fată îmbrăcată într-o tunică verde cu roşu, cu faţa vopsită uniform în verde. Mulţimea ovaţionă şi sunetul de corn încetă. Fata luă cornul de cerb ca un târnăcop şi laţul din mâinile femeii-manechin. „Lovi” în dansator, apoi îl „spânzură”. Fiecare acţiune fu însoţită de o mare rumoare aprobatoare din partea spectatorilor, după care acordeonul atacă o melodie săltăreaţă, ritmică.

Mulţimea se împărţi în două şi opt din cei nouă dansatori care fuseseră „pierduţi”, plus toţi dansatorii invitaţi, se întoarseră în pas alergător pe spaţiul verde, fiecare aducând cu el o „victimă” care se zbătea, printre ei şi copii, dar majoritatea adulţi, deopotrivă bărbaţi şi femei.

Tallis începu să râdă cu voioşie la vederea protestelor din partea publicului, dar râsul i se transformă în strigăt când două

mâini ferme o ridicară de la pământ şi o purtară printre bătrâni până pe ringul de dans.

— Nu! ţipă Tallis. Domnule Williams!

Nu auzi însă decât râsul zgomotos şi vesel al domnului Williams.

Cine o luase? Care dintre bărbaţii Shadox o luase? Trebuia să ştie! Trebuia să ştie!

Fu răsucită ameţitor, trasă în faţă în vârtejul dansului şi apoi iarăşi înapoi. Bărbatul care o ţinea părea să i se rotească înaintea feţei, o imagine neclară de alb şi culoare, un miros vag de la florile care-i împodobeau cureaua, un clinchet cristalin de la clopoţeii pe care îi avea legaţi la încheieturile mâinilor. Încercă să-i vadă faţa, dar nu îi văzu decât barba portocalie. Căută din priviri simbolul…

Bufniţă? Piatră? Fier? Pană? Care? Care?

Îl văzu, până la urmă. O rămurică, având pe ea cinci fructe mici şi roşii, cusută la rever.

Era Păducel, deci. Păducel.

Un prieten.

Stejar trecu prin faţa ei, rânjindu-i, un bărbat cu barbă deasă, vânjos precum arborele. Clopoţel o răsuci, clopoţelul de alamă de pe pieptul lui sunând pe-un ton diferit, mai spart. Se ţinu de mâini cu alţii şi ţopăi într-o linie spiralată, trecând pe sub o boltă de braţe, prin tunele de corpuri îndoite de la mijloc, intersectându-se cu siluetele săltăreţe ale bărbaţilor Morris.

Braţele sus, braţele jos, un şuvoi indescifrabil de cuvinte *(riggery, jiggery, hoggery, huggery*) şi răsucire, prizonieră din nou în vârtejul de corpuri. Se uită în sus şi văzu conturul palid al ceasului de pe biserică. Cerul nopţii era plin de scântei de la focurile care reveniseră la viaţă datorită dansurilor dezlănţuite.

Ajunse aproape de stejarul despicat de pe pajişte şi tocmai când trecea învârtindu-se prin faţa lui văzu păsări albe ieşind din scorbură. Urmă o clipă de panică. Ceva lovi aerul lângă capul ei, o furtună de aripi. Se uită înapoi…

Stejarul trepidă şi se aplecă spre ea…

Ceva se ridica înlăuntrul lui… fantomatic…

Tallis se simţi săltată către cer de braţe puternice, apoi lăsată jos, trasă şi învârtită de dansatori înfocaţi. Râse, apoi se împletici.

Căzu pe pământul rece, murdărindu-se pe mână când atinse

un loc unde iarba fusese răscolită. Un braţ vânjos o săltă în picioare. Se uită în sus şi o încercă panica pentru o clipă văzând capul de bufniţă pe pieptul bărbatului. Un al doilea dansator o prinse şi o trimise în zbor, şi atunci văzu trăsăturile palide ale lui Pană, aripile de pasăre zburătăcindu-i pe pălărie. Muzica se stinse, vârtejul de corpuri, strigătele participanţilor la festival se îndepărtară, chiar dacă se îngrămădeau de fapt în jurul ei. Nu auzea decât ţipătul păsărilor, vocile ridicate, piuitul, cârâitul tuturor păsărilor din lume, şi simţea aripile şi aerul agitându-se şi cerul nopţii întunecându-se în timp ce zburau roată deasupra ei.

O prinse Bufniţă, o aruncă spre Pană. Fier păşi între ei, cu faţa serioasă; pământie, lama de fier scăpărând în lumina torţei.

Fier ridică mâna, aplicându-i o lovitură usturătoare peste faţă, făcând-o să se împleticească în spate. O altă mână, o altă lovitură. Era într-un vis. Cercul de dansatori se transformase în umbre, umbre negre pe fundalul luminos al zidului de foc, torţele ardeau prea tare, prea sus, prea aprig pentru a fi reale.

Păsările o ocărau. Lovituri ca de palmă, lovituri de aripi, lovituri de degete, propriile lacrimi orbind-o.

— Ajutor! strigă. Lăsaţi-mă!

Capetele de pasăre o loveau cu ciocul. Bărbatul în strai alb era cumva mai înalt. Faţa i se alungi într-un cioc, ochii îi scăpărau puternic. Erau mai mulţi acum – toţi păsări, cu corpurile învelite în pene, cu părul zburlit, cu mişcările de dans scurte şi smucite ca ale ciorilor.

Între ei călca apăsat o arătare înaltă, oribilă la vedere, terifiantă la auz când deschise pliscul lung şi scoase un strigăt de furie. Era ca o creatură pe catalige, un corp subţire, picioare subţiri, incredibil de înalt, de două ori cât un stat de om înalt. Ciocul era de lungimea unui braţ de la rădăcină la vârf. Coroana cu pene lungi i se legăna în jurul gâtului în timp ce păşea ţanţoş în cerc, nedezlipindu-şi ochii de la Tallis. Deodată, se avântă asupra fetei, aplecându-se, înfigându-şi pliscul spre ea, dar retrăgându-se atunci când Tallis scoase un strigăt. Ochii strălucitori care o priveau erau omeneşti, deşi restul trăsăturilor aparţineau unui bâtlan.

Se ridică, atunci, sus în noapte, graţios, nemişcat, cu aripile întinse şi purtat în bezná de un vânt pe care Tallis nu-l putea simţi. Muzica izbucni, dansatorii râdeau, oamenii se prăbuşeau

epuizaţi pe iarbă: dansul se isprăvise.

Tallis rămase acolo, tremurând, uitându-se la bărbaţii Shadox, văzând că Bufniţă şi Pană nu erau decât oameni normali, râzând cu ceilalţi, dezlegându-şi legăturile de pe umeri, eliberând muşchii prea tare încercaţi. Tallis se uită fix deasupra ei, unde licăreau câteva stele. Nu zbura nimic acolo.

Un vis? O viziune? Doar ea să fi văzut pasărea? Nu-l mai văzuse nimeni pe Pană plesnind-o peste faţă?

O viziune. O reverberaţie brutală a călătoriei dintre lumi din urmă cu câteva zile. Asta era singura explicaţie.

Văzu bucata de corn căzută pe jos, unde fusese scăpată în timpul nebuniei. Se aplecă să o culeagă, dar o altă mână ajunse la ea mai repede. Ridică privirea şi văzu fata vopsită în verde ţinând osul la piept şi retrăgându-se, cu un zâmbet prostesc întipărit pe faţă. Fata se întoarse şi o luă la fugă, dispărând în mulţimea care deja se risipea.

Tallis se întoarse acasă foarte abătută.

Pădurea de oase

[CUNHAVAL]

Cea mai mare parte a dimineţii următoare, o furtună de vară o ţinu pe Tallis în camera ei, îmbufnată, urmărind ropotele întunecate care măturau pământul. În acel răstimp văzu totuşi doi călăreţi străbătând la trap uşor câmpul din zare şi urcând panta Coamei Morndun. Alte detalii nu reuşi să vadă. De asemenea, mintea îi era extrem de activă. Retrăi întâmplarea înfricoşătoare din seara precedentă şi înţelese deodată ce se petrecuse. Crease, chiar fără să ştie, un culoar de trecere. Prin el veniseră spiritele răzbunătoare ale păsărilor şi îi posedaseră pentru scurt timp pe dansatori. Tallis se simţi deodată uşurată şi, în acelaşi timp, plină de regret. Tânjea să se întoarcă pe pajiştea din Shadoxhurst.

Când se opri ploaia, îşi luă haina şi le spuse părinţilor ce voia să facă. În mod normal ar fi intrat în Shadoxhurst pe drumeagul care străbătea ferma familiei, pe acolo ar fi putut să meargă singură. Dar drumeagul era desfundat şi acum era plin de noroi. Trebuia să meargă pe drum. James Keeton insistase să le spună mereu când voia să meargă pe drumurile naţionale.

Zece minute mai târziu ajunse în sat. Se duse direct la stejarul despicat şi se aşeză pe rădăcina lui cea mai proeminentă.

— Eşti un copac bătrân, ştiu asta, îi spuse. Dar eşti *stejar.* Credeam că toţi stejarii îmi sunt prieteni. Ca Pavăză în Calea Furtunii, care m-a ajutat să îl văd pe Scathach. Credeam că toţi stejarii sunt de partea mea. Aşa că am fost supărată aseară, când am crezut că ai ajutat spiritele păsărilor.

Se apleca înainte şi îşi plimbă degetele peste scoarţa ridată, apăsând copacul cu palma, astfel încât căldura ei să pătrundă în lemn.

— Dar nu a fost vina ta! înţeleg asta. Am aflat azi-dimineaţă. S-au folosit de tine, asta e tot. Nu a fost vina ta. Eşti parte din pădure. Chiar aşa departe, tot eşti parte din pădure. Acum îţi ştiu numele. Tu eşti Unul Singur. S-au folosit de tine şi n-ar fi trebuit să mă supăr pe tine…

Cu coada ochiului îl observă pe preot, doar în cămaşă, stând în uşa deschisă a bisericii, uitându-se la ea circumspect. Îi făcu semn cu mâna, se îndepărtă de copac şi merse de-a lungul rădăcinii masive, expuse, îndreptată spre ferma familiei sale şi spre Pădurea Ryhope din spate.

Aproape sigur avea dreptate. Viaţa copacului ajungea până la pădurea străveche, întunecată. Îşi putea imagina rădăcina străbătând pământul un kilometru şi jumătate, unindu-se cu graniţa împădurită a moşiei; poate că fusese întotdeauna acolo, fragilul contact dintre un aventurier singuratic pe tărâmul de cărămidă şi asfalt al lumii şi lumea umedă, scăldată în lumină difuză, în care se născuse.

O maşină opri pe dreapta drumului şi claxonul ei sună de două ori, risipind starea contemplativă a lui Tallis. Domnul Williams coborî de pe bancheta din spate, călcând direct pe iarbă. Tallis îşi acoperi gura cu mâna, simţindu-se deodată foarte vinovată şi foarte ruşinată. Williams îi adresă un zâmbet scurt, apoi porni spre ea, încheindu-şi jacheta ca să se apere de răcoarea după-amiezii de vară.

— Mai bine că am uitat, îi spuse când ajunse lângă ea.

Lui Tallis i se părea că simţea un dram de tensiune în vocea lui.

— Ai uitat? îl întrebă.

— Că trebuia să ne întâlnim.

— Am uitat şi eu. Dar măcar nu ne-am udat.

Bărbatul păru puţin iritat. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi, zâmbi şi spuse:

— Nu. Nu ne-am udat, aşa-i? A, bine, zise el şi se lumină la faţă. Ţi-a plăcut dansul?

— Nu prea.

— Mi se părea că te simţi bine, aşa, cum te învârteau tinereii ăia voinici. Eu m-am simţit obosit, voiam să meditez la cântecul tău ciudat, aşa că m-am înapoiat la Conac.

Se uită în jur la pajiştea cu iarbă răscolită de paşi, plină de gunoaie. Apoi se uită la copac – şi la Tallis.

— Ai o privire anume în ochi, spuse el, încruntându-se. O privire din *aceea.* Se întâmplă ceva. S-a întâmplat deja. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Vechiul Loc Interzis, zise Tallis.

— Scuză-mă, ce?

— Vechiul Loc Interzis, repetă ea. Încă nu-i ştiu numele adevărat. Este un loc într-o altă lume. Eratele meu Harry s-a pierdut acolo, sunt sigură de asta. Am văzut frânturi din locul ăsta. Şi cineva – nu Harry – a venit din acel loc interzis la marginea pădurii. Noaptea trecută am mai desluşit o parte din poveste, dar încă nu o înţeleg pe de-a întregul. Şi încă nu ştiu ce rol joacă Harry în ea…

Domnul Williams zâmbi şi clătină din cap.

— Nu înţeleg o boabă din ce spui, zise el după o clipă. Dar îmi place cum *sună* ceea ce spui: Vechiul Loc Interzis. Da, are o sonoritate aparte. Sună misterios. Necunoscut.

— Aşa este. Foarte necunoscut.

Se aplecă spre ea şi îi vorbi foarte încet.

— O, suflet, cutezi tu acum să vii cu mine spre ţinutul neştiut. Totul este un gol înaintea noastră, totul aşteaptă nevisat în acel ţinut, acel teritoriu inaccesibil.

— Da, zise Tallis, tremurând. Da. Vin.

Domnul Williams păru luat prin surprindere pentru o clipă. Apoi chicoti.

— E un fragment de poezie. De Walt Whitman. Numele tău ciudat mi-a amintit de ea.

— O!

— Locul acela, locul tău interzis… trebuie să fi existat demult.

— Mai demult decât memoria, spuse Tallis. Dar nu trebuie să

mai rosteşti numele. Asta până când nu-i aflăm numele *adevărat.* Eu l-am rostit deja de două ori, iar dumneata, o dată.

Domnul Williams încuviinţă amuzat din cap, apoi se uită la stejar, la Unul Singur.

— Este un minunat exemplar vechi. Sigur are mai bine de trei sute de ani. Crezi că rădăcinile lui sunt adânc înfipte în pământ? Chiar până în locul tău tainic şi interzis?

— Acesta este Unul Singur, spuse Tallis. Numele lui tocmai mi-a venit şi mi-am dat seama ce este. Nu este deloc un copac singuratic. E parte din pădure.

— Parte din pădure? Care pădure?

— Pădurea Ryhope, spuse fata. Pe unde te plimbai dumneata ieri, adăugă.

— Asta e la aproape doi kilometri de aici…

— Dar acest copac e parte din ea, şi probabil că întotdeauna a fost. Rădăcina lui ne spune asta…

Domnul Williams îi urmări mişcarea mâinii, care cuprinse toată pajiştea până la drum, unde se vedea că rădăcina ajungea deasupra nivelului ierbii. Tallis continuă:

— Dacă stau aici… (se duse de cealaltă parte a copacului) mă aflu în afara pădurii. Dar când vin în faţă… aşa… intru în ea. Marginea pădurii este definită de ultimul copac, indiferent cât de departe se află de restul pădurii. Aşa se face că, seara trecută, spiritele păsărilor au putut veni la mine.

— Spiritele păsărilor? întrebă domnul Williams moale.

— Mitagourile. M-au atacat. Eu am creat poarta prin care au pătruns. Nu ştiu dacă eu le-am creat pe ele sau nu. Dar sunt fără îndoială mitagouri.

— Mitagouri?

— M-au atacat. Am crezut că stejarul mi-este duşman, dar copacii nu se pot împotrivi felului în care sunt folosiţi şi mitagourile vin întotdeauna din copaci. Păsările au venit să mă pedepsească fiindcă le-am alungat de lângă Scathach. Ţi-am spus asta ieri. Am transformat câmpul unde zăcea el rănit într-un loc magic, un loc secret. Nicio pasăre nu putea ajunge acolo decât ca spirit. Pasăre-spirit. Din cine ştie ce motiv, asta a provocat *mânie.* Sunt foarte supărate pe mine.

După un răstimp de tăcere contemplativă, bătrânul râse.

— Asta-i un joc, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Tallis, mirată. Nu. Nu este.

— Atunci, tu chiar poţi face vrăji? întrebă Williams încruntându-se.
— Vrăji simple. Destul de simple ca să pun păsările pe fugă.
— Îmi vei spune mai multe despre asta? Despre Vechiul Loc Interzis.
Fata duse un deget la buze.
— Să nu mai rosteşti numele. Aduce ghinion.
— Dar îmi vei spune?
— Nu ştiu toată povestea. Îţi pot spune doar o parte.
— E suficient.
Tallis căzu pe gânduri.
— Mâine, spuse ea şi ridică privirea spre Unul Singur. Încă o mai descopăr. Mâine s-ar putea să ştiu ceva mai mult.
— Mâine… repetă domnul Williams.
Luă atunci o hotărâre şi se întoarse la maşină, unde schimbă două vorbe cu şoferul. Maşina demară. Când se înapoie la Tallis, zâmbea.
— Am hotărât să rămân. Îmi doresc foarte tare să îţi aud povestea. Mă pregătesc să încep lucrul la o piesă muzicală şi am nevoie de un pic de inspiraţie. Dacă nu pot găsi cântece originale… zise el aruncând o privire intensă în jos spre fata cu păr bălai… poate reuşesc măcar să aud o poveste originală.
— Ştiu o mulţime de poveşti, spuse Tallis. Ai vrea să auzi povestea Ţinutului Păsării-Spirit?
Bătrânul încuviinţă din cap gânditor.
— Aş prefera totuşi să aud despre tine. Povesteşte-mi în timp ce ne plimbăm. Apoi găsim un loc unde să bem o cană de ceai…

Ceva mai târziu erau în poiana Lespezilor Stretley, înaintând anevoie prin iarba umedă în direcţia megaliţilor prăbuşiţi. Soarele era sus pe cer, era din nou cald. Tallis îi arătă domnului Williams simbolurile ogham şi îi explică ce credea ea că însemnau; îl lăsă să stea sub stejarul unde Scathach zăcuse neputincios; el închise ochii şi încercă să-şi închipuie scena.
Când se aşezară pe lespedea lui Scathach, Tallis se întristă şi domnul Williams, dându-şi seama de asta, atent, păstră din respect tăcerea. Când clipa de tristeţe trecu, Tallis îi spuse povestea. Bărbatul stătu tăcut tot timpul, fascinat, iar când fata termină, rămase cu privirea ţintă la ea, clătinând încet din cap.
— E o poveste bună.

— E o poveste reală, spuse Tallis. S-a petrecut aici. Mi s-a întâmplat mie.
— Ce lume sumbră ai zugrăvit. Ţinutul Păsării-Spirit pare a fi un loc înfricoşător, chiar crezi că a existat cu adevărat?
— Acum există, spuse Tallis. L-am creat eu. Sau, cel puţin, eu l-am *văzut.* Acesta e. Ne aflăm în el. Pajiştea asta. Oriunde ar fi Scathach, locul acela există şi aici.
— În „vremea de demult”, poate? în trecutul îndepărtat.
— În trecutul îndepărtat, aprobă Tallis. Mi-a fost arătată o viziune a acelui loc, dar eu m-am amestecat în ceea ce am văzut. Am deschis *culoarul de trecere* spre lumea lui Scathach; am făcut asta cu mintea mea, dar apoi am atacat păsările de pradă, le-am alungat. De aceea m-au atacat ieri spiritele păsărilor. Au venit la marginea pădurii ca să încerce să mă omoare, dar am dansat prea repede ca să mă prindă…
Nu era adevărat. Se cutremură, recunoscându-şi minciuna. Fusese neputincioasă în ghearele lor, aruncată între ele ca o păpuşă de cârpe. Din cine ştie ce motiv, o lăsaseră să trăiască, o lăsaseră să cadă în noroi şi să se întindă după cornul de cerb… doar pentru a-l vedea luat de fata în verde, spiritul pământului de la Dansul Umbrei.
Îşi dădu seama că prietenul îi vorbea.
— Este singura lume ciudată pe care ai creat-o? o întrebă el. Singurul loc ieşit dintr-o viziune? spuneai ceva despre Vechiul Loc Interzis.
— Vechiul Loc Interzis este peste tot, spuse Tallis încet, fixând stejarul din faţa ei. Toate culoarele de trecere sunt o parte din el.
— Culoare de trecere?
— Viziunile. Mai mult decât viziuni… contacte. Dar nu le pot desluşi înţelesul, nici al lor şi nici al locului interzis. Poate doar după ce îi voi afla numele adevărat.
— Treaba asta cu numele, spuse domnul Williams, e niţel neclară. Cine, mai exact, *ştie* adevăratul lui nume?
— Cei care au fost acolo şi s-au întors. Dacă nu i-ar fi ştiut numele, nu ar fi reuşit să se *întoarcă.*
— Mi se pare că ştii toate regulile…
Tallis clătină din cap.
— Tocmai că nu le ştiu. Şi nu ştiu nici toate numele.
— Pare a fi într-adevăr un loc foarte sumbru. Este ca Lumea

Subpământeană, nu crezi?

— Presupun că da. Dar o lume a celor vii, nu a morţilor.

— Ca Avalon?

Tallis, poate spre mirarea lui, se întoarse spre el cu ochii larg deschişi. Părea luată prin surprindere. Apoi se încruntă, şoptind:

— Da… chiar aşa… ceva de felul ăsta. Numele acela. Este un nume vechi. Avalon… ceva ca Avalon…

— Aval*in*? propuse domnul Williams. Ovilon? Uvalain…?

Tallis îi făcu semn să tacă.

— Îl voi auzi curând. Sunt sigură de asta.

— Iviluna? Avinesse?

— Şşş! făcu Tallis, alarmată.

Îşi simţea capul plin de ecouri, ca o voce reverberând într-o vale, strigând la ea, pe jumătate pierdută în vânt. Sunetele veneau şi plecau, un nume, atât de aproape… atât de aproape…

Dar se pierdu din nou şi Tallis rămase cu mirosul de umezeală şi cu atingerea caldă pe obraz a soarelui care începea să răzbată în plină forţă printre nori.

Domnul Williams o privi încordat pe Tallis minute întregi. Rămăsese perfect nemişcată, cufundată parcă într-o visare, fixându-l cu ochi goi. Părea să asculte ceva de foarte departe. Într-adevăr, în tufişuri se mişcă ceva iute şi când domnul Williams se uită într-acolo îşi dădu seama că erau priviţi. Zări o glugă neagră şi ceva alb mai jos de ea. Aproape cât ai clipi, silueta se retrase între umbre, dar Tallis se făcuse albă ca varul, cu chipul aproape împietrit, aproape ca de om bătrân…

— Te simţi bine?

— Numele este ca o chemare, spuse Tallis. Când numeşti ceva, îl invoci. Acum încep să înţeleg…

— Ce înţelegi?

Întreaga înfăţişare a lui Tallis se schimbase. Tremura, în pofida căldurii. Chipul exagerat de alb deveni şi mai străveziu şi părul bălai care îi atârna atât de moale pe umeri părea să tremure şi să lucească odată cu tremurul întregului corp. Domnul Williams simţi o adiere blândă în jurul lui şi aruncă o privire înapoi spre locul unde, cu câteva secunde în urmă, stătuse acea siluetă enigmatică.

Un chip alb… o mişcare… apoi doar o umbră.

Tallis îi zâmbi deodată dezarmant.

— Pădurea de Oase, spuse ea. Da… sigur că da… acum ştiu…

— Spune-mi şi mie, o rugă domnul Williams, preocupat de binele fetei. Ce îţi trece prin minte?

— O poveste, şopti ea. Mă gândesc la ea, când şi când, de mai multe zile. Acum mi s-a arătat complet. Nu te-ai săturat de poveşti?

— Nu. Nu încă. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

— Atunci îţi voi spune Povestea Pădurii de Oase.

— Titlul e bun.

— E o poveste veche, dar nu cea mai veche şi nici nu e versiunea ei cea mai veche.

Întinzându-se ca s-o ia de mână, domnul Williams spuse:

— Ţi-a spus cineva povestea asta?

— Da.

— Când?

— Adineaori. Acum un moment. Vrei să o auzi?

Domnul Williams se simţea speriat, nu ştia de ce. Dădu drumul mâinii lui Tallis şi se ridică în capul oaselor.

— Da, te rog.

Fata era ciudată, foarte încordată. Avea aceeaşi voce, dar cuvintele nu păreau să i se potrivească. Deşi ochii îi sclipeau în timp ce vorbea, şi buzele i se mişcau, şi limba îi umezea buzele, şi respira între propoziţii… bătrânul avu sentimentul clar că altcineva vorbea *prin* ea.

Şi totuşi…

Era un moment îngrijorător, dar nu avu prea mult timp să se gândească la asta, căci Tallis ridică ambele mâini cerând linişte, închise ochii şi îi redeschise, arătând o privire umedă, goală, concentrată în mijlocul nicăieriului.

— Aceasta este povestea Pădurii de Oase, rosti ea încet. Atunci când invoci binele, întotdeauna invoci şi răul…

Pădurea de Oase

Tânăra femeie nu se născuse în sat, aşa că a fost nevoită să îşi ridice tabăra în afara zidurilor lui. Ajunsese la marginea pădurii într-o zi de primăvară. Oferea o imagine foarte jalnică. Fustele ei erau lungi, dar zdrenţuroase, încropite parcă din petice dintr-o cârpă folosită la ştergerea sudorii de pe cai. Bluza îi era pătată cu zeamă de fructe de pădure. Părul foarte încâlcit

era atât de murdar, încât trebuia să ai ochi foarte buni ca să îţi dai seama de adevărata lui culoare. Era frumuşică, totuşi, chiar dacă îi lipseau doi dinţi. Şi avea cu ea – în afara unui sac de pânză în care se afla cortul simplu şi uneltele – două desăgi de piele.

În sat era un tânăr care primise numele de Cuwyn, întrucât odată fusese de neoprit şi iute la vânătoare, dar acum era olog. Era mezinul familiei şi fraţii lui luptaseră în bătălii, căzuseră ca martiri şi fuseseră înmormântaţi sub movile mari de calcar şi pământ. Cuwyn o urmărea pe tânăra femeie de pe zidul satului şi după un an se hotărî să iasă şi să o întrebe trei lucruri. Aşa că se îmbrăcă în hainele verzi de vânătoare şi îşi încinse un pumnal la cingătoare. Ascuţi două suliţe şi cârpi o plasă.

În sat, oamenii râseră de el. Cuwyn „picior-iute” pleca la vânătoare. La apus trăieşte un cerb şchiop, îi spuseră ei şi apoi râseră. Un peşte fără înotătoare fusese văzut înotând în pârâul leneş!

Cuwyn nu-i luă în seamă. Era un paria în propriul sat. Era războinicul care nu murise şi nu fusese înmormântat alături de fraţii lui.

Ştia să recunoască un călător ca el.

Aşa că îşi curăţă dinţii cu o bucată de scoarţă de alun şi se duse la tabăra femeii, pe care o găsi răscolind într-un foc mic. Părea foarte slabă şi foarte înfometată.

— Am trei întrebări pentru tine, îi spuse el.

— Să le aud, îl pofti femeia.

— Prima e cum te numeşti.

— Sunt aici de un an, neluată în seamă şi nedreptăţită, şi nimeni nu m-a întrebat cum mă numesc. Aşa că alege ce nume pofteşti.

— Îţi voi spune Ash, fiindcă văd că ai o ramură de frasin în mâna dreaptă şi cel mai probabil în cenuşă[6] te vei transforma după moarte.

Tânăra zâmbi, dar nu spuse nimic.

Cuwyn dădu glas celei de-a două întrebări.

— Cu ce te-ai hrănit de când eşti aici?

— Cu inima mea, spuse Ash. Am venit aici ca să vă aduc noroc tuturor şi voi m-aţi lăsat aici numai cu lupii şchiopi, mistreţii urât mirositori şi păsările de pradă. Din fericire, am o

---

[6] *Ash,* în limba engleză, înseamnă „frasin” şi „cenuşă”.

inimă mare care m-a ţinut în viaţă.

— Ei, mă bucur s-aud asta, spuse Cuwyn. Uite a treia întrebare. Ce ai în cele două desăgi?

Atunci, Ash ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Profeţii, spuse ea. Credeam că nu mai întrebi.

— Profeţii, spui? murmură tânărul, scărpinându-şi obrazul, căzut pe gânduri. Există o singură profeţie care i-ar putea fi satului de folos…

— Care e aceea?

— Cunoaşterea pădurii. De prea multe ori vânătoarea se încheie fără izbândă. Pădurea este adâncă, întunecată şi deasă. Poţi sta lângă un urs brun şi nici tu, nici el să nu vă vedeţi unul pe altul.

— Eşti vânător, deci? întrebă Ash.

— Sunt, minţi Cuwyn, ferindu-şi privirea.

— Atunci, te pot ajuta, zise Ash. Dar numai pe tine. În schimbul unei bucăţi mici de carne am să te transform în Vânătorul însuşi. Vei putea vâna mai ceva ca Diavolul. Fiarele pe care le vei aduce acasă vor hrăni armate întregi.

Astfel Cuwyn se aşeză lângă focul tinerei femei şi-i urmări felul bizar de a profeţi.

În prima desagă avea ramuri din toţi copacii care creşteau în pădure. Le adunase de-a lungul anilor şi nu era copac în ţinut care să nu se afle în desaga ei sub forma unui beţişor bine curăţat.

— Asta e pădurea mea, spuse Ash întinzând crenguţele spre el. Am aici toate pădurile, chiar dinainte de Epoca de Gheaţă, şi până la următoarea Glaciaţiune, cea pe care câteva femei au văzut-o uitându-se în flăcările care topesc cupru. Toate pădurile din toate epocile, aici, în mâna mea. Dacă rup o ramură, uite aşa…

Şi rupse rămurica de frasin pe care o ţinuse mai devreme în mână…

— …am distrus o pădure dintr-un loc îndepărtat şi dintr-un timp îndepărtat. Auzi vuietul focului? strigătul oamenilor care fug din calea flăcărilor?

— Nu, spuse Cuwyn.

Ash zâmbi.

— Pentru că nu ştii să asculţi.

Făcu să zornăie a doua desagă de piele.

— Aici am oasele multor animale, fragmente mici pe care le-am adunat în drumurile mele. Nu am totul aici. Dar Omul este. Iar pentru hrană sunt porci şi iepuri şi căprioare şi cai. Sunt păsări împănate şi peşti graşi. Destule pentru ca un tânăr palid ca tine să nu moară de foame.

Cuwyn se uită la aşchiile de os maroniu pe care Ash şi le golise în palmă.

— Astea nu înseamnă nimic. Sunt fragmente de ivoriu ciobit. Cum le deosebeşti?

— Nu pot, spuse ea. Pot doar după ce sunt aruncate.

Aşa că închise ochii şi aruncă beţele şi oasele. Cu ochii încă închişi, băgă mâna în grămada de lemne şi scoase două beţişoare. Le aşeză înaintea ei în cruce. Tot fără să se uite, luă o bucată de os şi o aşeză deasupra rămurelelor. Când se uită totuşi la ele, avu un moment de ezitare, apoi spuse:

— Într-o pădure de stejar şi alun, un porc uriaş aleargă spre apus.

Cuwyn nu avu nevoie de altceva. Îşi culese suliţele, plasele şi capcanele şi alergă douăzeci de kilometri prin codru, până ce văzu un loc unde stejarii şi alunii se înghesuiau spre lumină. Când intră în pădure, cerul se schimbă şi totul în jur se cufundă în tăcere. La început, asta îl sperie, dar şi vederea lui se schimbase şi putea să vadă direct prin copaci. Observă cum un porc uriaş, cu ţepii de pe spinare ridicaţi ameninţător, gonea spre apus. Porni după el şi îl prinse şi, chiar dacă lupta fu lungă, reuşi să-l răpună şi-i târî trupul acasă. Tăie o bucată de carne din el şi i-o lăsă lui Ash.

Când o vizită în următoarea săptămână, se simţea mai viguros. Avea cu el două suliţe şi două cuţite, dar de plasă şi de capcane se lipsise. Se lăsă pe vine în faţa lui Ash, care deşertă desagii pe jos, alegând orbeşte două rămurele şi o bucată de os lucios.

— Asta e o pădure unde carpenul creşte amestecat cu păducelul. În ea vei găsi un cerb mai înalt la greabăn decât un stat de om înalt.

Cuwyn se uită ţintă la ea.

— În tot ţinutul nu există o pădure de carpen şi păducel.

— Cheam-o şi va veni, spuse Ash. Aşteaptă să fie găsită. Nu am spus că vânezi doar în acest ţinut.

Mirat, Cuwyn începu să alerge pe la marginea pădurii. După o

vreme obosi şi intră în pădurea deasă ca să caute umbră şi câteva alune. Îşi zgârie mâna într-un păducel şi merse mai în adâncul pădurii şi, în scurt timp, trunchiurile argintii ale carpenilor începură să lucească ademenitor. Se zbătu să treacă prin desişul de păducei, ascultând atent, urmărind cerul înspăimântător, întrucât se întunecase, dar nu la fel ca noaptea. Era frig, totodată, de parcă pământul din jurul lui ar fi fost îngheţat. Într-un hăţiş rămăsese agăţat un căprior şi îl lovi repede în gât. Înainte să-i târască trupul neînsufleţit în ţinutul său, se încălzi de la carnea lui.

— Ai găsit pădurea de carpen şi păducel? îl întrebă Ash când se întoarse.

— Da, spuse tânărul, dându-i o bucată de carne. Dar jur că nu era acolo acum un an.

— Nu este acolo nici acum, spuse femeia. Dar a existat odată, pe când ţinutul era tânăr.

— Găteşte-ţi carnea, spuse Cuwyn. Vorbele tale mă înspăimântă.

Şi aşa merse mai departe:

Într-o pădure de arin şi salcie, doi cai sălbatici beau apă dintr-un iaz.

Într-o pădure de stejar şi tei, iepuri de câmp graşi ca nişte purcei alergau pe o cărare către miazăzi.

Într-o pădure de fag pitic şi ienupăr, păsări, îmbuibate de mâncare, numai bune de vânat.

Preţ de nouă săptămâni, Cuwyn alergă pe la lizieră şi găsi aceste păduri ciudate şi în fiecare găsi vânatul care să întreţină satul. Încrederea lui crescu. Rana de la picior îl deranja mai puţin. Începu să fie tot mai iute. Sătenii nu mai râdeau de el. Râdea el de ei. Îl anima un mare curaj.

Cu ocazia celei de-a zecea vizite la Ash, aduse cu el doar o singură suliţă şi un cuţit de vânătoare.

Tânăra aruncă beţişoarele şi alese osul, aşezându-le deasupra crucii şi deschizând ochii. Dar nu spuse nimic. Sub mizeria care-i acoperea chipul, se făcu palidă. Pe când dădea să acopere amuleta, Cuwyn se întinse şi o opri.

— Satul e înfometat. Spune-mi unde e vânatul.

— Este în pădurea de mesteacăn şi păducel, zise Ash.

— Şi ce este acolo de vânat?

— Un animal pe care niciun muritor nu-l cunoaşte, rosti încet

ea. Nu recunosc bucata asta de os.

— Atunci, trebuie să risc, sperând că va fi bun de mâncat.

— Vei risca mai mult decât atât. Ceea ce pândeşte în pădurea aceea este mai feroce decât tot ce ai vânat până acum. Şi nu fuge, ci te caută. Este, el însuşi, un vânător. Aşteaptă o săptămână, Cuwyn, şi voi arunca din nou beţele.

— Nu pot să aştept. Satul nu poate să aştepte. Acum eu sunt singurul vânător.

Ash se uită la pădurea de oase.

— Pădurea asta e un loc rău. Până şi pământul o respinge, zise ea, împrăştiind aranjamentul de crenguţe şi oase.

— Ceea ce umblă acolo este o fiinţă smintită născută dintr-o minte smintită. S-a desprins din întuneric ca să te oprească. Ai luat prea mult. Nu ai dat nimic înapoi. E şi vina mea. Farmecele mele şi talentul tău de vânător au invocat o forţă veche.

— Va trebui să se pună cu mine, spuse Cuwyn. Îţi voi aduce o bucată din carnea vietăţii înainte să se lase seara.

— Vei fi mort până la prânz.

— Voi trăi mai mult de atât.

— Te cred, spuse Ash, dar nu în lumea asta.

Şi-apoi el se duse, alergând pe lângă marginea pădurii.

Ash se gândi la cuvintele lui. La prânz, aruncă beţişoarele şi osul, dar nu află nimic din felul în care căzură. Zâmbi şi se simţi mulţumită.

Tânărul avusese dreptate, atunci, măcar în privinţa aceea.

Dar o oră mai târziu, aruncă beţişoarele şi osul şi clătină din cap cu tristeţe uitându-se la pădurea de mesteacăn şi păducel şi la aşchia de os uman de peste ea.

Într-o pădure de mesteacăn şi păducel, un om fuge de o umbră…

Când luă de jos osul, simţi strigătul şi căldura sângelui.

Câteva minute mai târziu durerea îi săgetă corpul, iar piatra i se răci în mână.

Ash îşi adună lucrurile şi se pregăti să plece de la marginea satului. Luă de jos ramura ruptă de frasin şi o mână din cenuşa focului, se uită la ele şi surâse.

— A fost un nume bun, spuse cu voce tare. Aproape ai înţeles. Mi s-au dat multe nume, dar acesta a fost cel mai potrivit. Când mi se dă un nume, sunt chemată, iar atunci când sunt chemată trebuie să servesc conform numelui. Dar acest nume a fost cel

mai apropiat de adevărata mea natură. Tu aproape mi-ai înţeles natura şi acea parte din mine care este nenaturală. Cuwyn, tu ai fost deopotrivă vânător şi vânat; umbra gândurilor tale a fost bestia care te-a răpus. Dar graţie blândeţii numelui meu, vei hoinări în lung şi-n lat fără durere.

În pădure, bestia se apropia. Părăsise locul străvechi, după ce fusese invocată de Ash, şi venea spre sat pentru a se hrăni cu carnea celor care locuiau acolo. Misiunea ei se încheiase acolo. Vânătorul avea să termine treaba. Pentru sat, vremurile aveau să se schimbe acum. Iar înaintea ei se deschidea un drum lung, înainte de a găsi timpul şi locul unde să îşi cheme iarăşi stăpânul pe lume.

Dar înainte să plece, împrăştie cenuşa peste o movilă mică de pământ şi calcar proaspăt şi scrise numele lui Cuwyn pe crenguţa ruptă, îngropând-o acolo împreună cu bucata de os a fiului ei mort.

Când Tallis termină povestea, domnul Williams medită la ce auzise.

— Nu înţeleg, mărturisi el în cele din urmă.

Tallis îşi recăpătase culoarea. Îşi trecu o mână prin păr şi inspiră adânc, de parcă şi-ar fi revenit de pe urma unui mare efort. Îl privi curioasă.

— Ce nu înţelegi?

— Femeia aceea, Ash, l-a invocat pe diavol intenţionat?

— Nu a fost diavolul. A fost Vânătorul.

— Dar l-a chemat să distrugă satul şi pe tânărul Cuwyn. De ce să-l ucidă pe tânăr?

Tallis ridică din umeri.

— Nu cred că voia să-l omoare. Asta era misiunea ei. Funcţia ei. L-a chemat pe Vânător în ţinut.

— Dar de ce?

Frustrată de întrebare, Tallis spuse:

— Nu ştiu. Întreab-o pe ea. Pentru că ea singură nu avea putere, presupun. Puterea ei profetică venea de la Vânător şi astfel, orice bine putea face, avea să-l facă fără doar şi poate, dar în acelaşi timp avea să ajungă să cheme furtuna.

Domnul Williams se uită la ea.

— Să-l aducă în lumea aceea. Să distrugă.

Tallis ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Cred că da. Satul a beneficiat de pe urma a nouă vânători reuşite. Dar nu a dat nimic înapoi.

— Povestea părea însă a sugera că Vânătorul şi Cuwyn erau unul şi acelaşi.

— Sigur că da, spuse Tallis. Cuwyn luase din pădure. Pădurea a luat de la el, a luat o parte întunecată, a făcut Vânătorul *din* el. Asta a şi spus Ash că va face. Cuvintele ei au fost ambigue.

— Eu sunt încă nedumerit, recunoscu domnul Williams. Până la urmă, al cui a fost osul acela? Cuwyn era fiul ei?

— Nu e decât o poveste, suspină Tallis. S-a întâmplat cu adevărat odată, cu mult timp în urmă, dar asta e o versiune foarte recentă.

— Cât de recentă? întrebă domnul Williams curios.

Răspunsul ei îl uimi evident.

— Are câteva sute de ani, poate. Ceva mai mult…

— Câteva sute de ani. De unde ştii tu aşa ceva?

— Sunt inspirată, spuse Tallis glumeaţă.

— Chiar că eşti. Dar dacă aş fi în locul tău, aş mai lucra puţin la final.

Tallis clătină din cap, neînţelegând sugestia.

— Dacă aş face asta, aş schimba povestea.

— Într-adevăr. În bine.

— Dar nu poţi schimba ceva ce este, spuse ea cu exasperare. Povestea există. Aşa e ea. E reală. Dacă o schimb, dacă inventez ceva, atunci devine neadevărată.

— Sau îmbunătăţită.

— Dar nu asta e ideea. Nu este un *basm.* Nu e scrisă de Enid Blyton. E *reală.* De ce nu înţelegi asta? Dacă născoceşti o melodie, şi este frumoasă, o notezi aşa cum este ea…

— Sigur.

— Nu o schimbi mai târziu.

— Ba o schimb.

Fata se arătă descumpănită.

— Atunci, viziunea originală este slăbită, nu?

— Viziunea originală, clătină domnul Williams din cap într-un semn mut de mirare. Din gura unui copil de treisprezece ani…

Tallis părea supărată; se îndreptă de spate pe lespede şi se întoarse cu spatele la el.

— Nu mă tachina, spuse ea înţepată.

— Scuze. Dar ideea rămâne. O poveste, sau o melodie, vine

ca un fragment de magie…

— Da. Ştiu.

— Dar îţi aparţin ţie. Poţi face orice vrei cu ele. Poţi să schimbi ce vrei. Să o faci personală.

— Să o faci neadevărată. Când schimbi lucruri în poveşti, ele se schimbă şi în viaţa adevărată.

— Te asigur că nu este aşa.

— Te asigur că este, ripostă ea tăios.

— Aşadar, îmi spui că… îşi reculese el gândurile. Îmi spui că, dacă ai zice ultima poveste din nou şi ai schimba-o pe tânără într-un tânăr, atunci undeva în cursul istoriei aceleiaşi tinere i-ar creşte pe loc barba?

Tallis râse de această imagine.

— Nu ştiu, spuse ea. Cred că da.

— E ridicol!

— Dar poveştile sunt fragile. Ca viaţa omului. E nevoie doar de un cuvânt deplasat pentru a o schimba pentru totdeauna. Dacă auzi o melodie frumoasă şi apoi o schimbi, noua melodie poate că e frumoasă şi ea, dar pe prima ai pierdut-o.

— Dar dacă *rămân* la prima melodie, atunci o pierd pe a doua.

— Dar poate o va descoperi altcineva. Ea rămâne să se nască.

— Şi prima melodie nu?

— Nu, insistă Tallis, deşi acum era confuză. Ţi-a venit deja în gând. S-a pierdut pentru vecie.

— Nimic nu se pierde pe vecie, spuse domnul Williams încet. Tot ce am ştiut ştiu şi acum, doar că uneori *nu ştiu* că ştiu.

Toate lucrurile sunt ştiute, dar cele mai multe sunt uitate. E nevoie de o magie specială ca să ni le aducem aminte.

— Bunicul mi-a spus ceva de felul ăsta, şopti Tallis.

— Ei, poftim. Bătrâni înţelepţi, cum e unul, aşa sunt toţi…

— Dar tu ţi-ai pierdut copilăria, spuse Tallis. Asta nu se mai întoarce niciodată.

Domnul Williams se ridică şi se plimbă în jurul lespezilor prăbuşite, lovind cu piciorul iarba şi scoţând la iveală inscripţiile ogham.

— Nu cred asta, spuse. Că e pierdută, adică. E greu să îţi aminteşti întâmplări din copilărie, uneori. Sigur că da. Dar copilul continuă să trăiască în adult chiar şi atunci când ai vârsta mea, zise el făcându-i lui Tallis cu ochiul.

— Este întotdeauna prezent, păşind şi alergând în umbra

spiritelor mai înalte şi mai noi. A spiritelor mai înţelepte.

— Tu poţi simţi asta?

— Sigur că o simt.

Tallis ridică ochii spre cer, gândindu-se la una dintre măştile ei: Sinisalo, *a vedea copilul din ţinut.* O intrigase masca aceea atunci când o făcuse. Oare ce copil avea să vadă?

Începea să înţeleagă. Ţinutul era bătrân, ţinutul ţinea minte, ţinutul fusese tânăr odată, iar acea inocenţă era încă prezentă, vizibilă. Da: Sinisalo avea să o ajute să vadă umbra copilului, iar asta însemna chiar propria ei umbră în timp ce se maturiza.

Mult prea repede, ziua începea să se stingă şi clopotul bisericii din Shadoxhurst începu să bată, chemând la rugăciunea de seară. Tallis se întoarse acasă şi domnul Williams porni pe drumul lung spre Conac.

Ultimele lui cuvinte adresate fetei au fost:

— Mâine vreau să aud adevărata poveste. Mi-ai făcut o promisiune, acum. Aşa că nu uita.

Tallis privi cu drag după bărbatul înalt. „Mâine nu îţi voi spune doar o poveste. Îţi voi arăta şi unde se aventurează Harry. Vei înţelege. Ştiu că vei înţelege."

Ţinându-se de promisiunea pe care şi-o făcuse, în ziua următoare Tallis îl duse pe domnul Williams pe aleea îngustă dintre şoproanele cu unelte. Bărbatul înaintă precaut printre urzici, păşind puţin lateral, în ochi citindu-i-se o uşoară panică trezită de neaşteptata experienţă. În spaţiul gol de lângă geamul serei, se lăsă pe vine între păpuşi şi măşti colorate, bucurându-şi privirea cu simbolurile ciudate şi idolii hidoşi.

— Toate sunt făcute de tine? o întrebă pe Tallis.

Fata încuviinţă din cap cu ochi strălucitori.

Stătură acolo cam o jumătate de oră. Domnul Williams începu să se simtă niţel agitat şi Tallis începu să se întrebe, la rândul ei, dacă nu cumva doar prezenţa ei *solitară* reuşea să deschidă poarta către lumea iernii.

Tocmai când era pe cale să abandoneze veghea, un fulg de nea îi atinse obrazul şi aerul din jur se aburi, devenind înţepător.

— E aici, rosti ea încet şi se răsuci pe genunchi către sticla murdară.

În scurt timp începu să audă vântul din Vechiul Loc Interzis. Era furtună acolo şi aerul rece sufla pe cărarea de munte. Auzea uruitul obişnuit de pietre când cineva sau ceva se mişca,

precum şi fâlfâitul unei pânze, corturile oamenilor care vizitau acea parte a lumii ascunse.

— Mă auzi? strigă ea.

Alţi fulgi reci îi atinseră pielea şi ea îi înlătură, ştergând umezeala cu degetele. Domnul Williams se uită la ea încruntat. Fata se aplecă spre fanta dintre lumi, privind dincolo, în ninsoarea înteţită. Un cal necheză şi se abătu în pripon, curelele şeii zornăind. O femeie cânta ceva într-o limbă necunoscută şi un obiect se lovea regulat de lemn, auzindu-se ca o bătaie de tobă.

— Mă auzi? strigă Tallis din nou.

Şi îşi aminti cum strigase Harry. *Te-am pierdut. Acum am pierdut totul…*

— Harry? strigă ea, speriindu-l pe domnul Williams.

Dar strigătul ei era în van. Oricum, nu se aşteptase cu adevărat să audă iarăşi vocea lui Harry.

Cineva se furişă spre deschizătură, totuşi, şi veni aproape de locul unde Tallis stătea scrutând furtuna cenuşie. Fata văzu mişcare, simţi miros de transpiraţie. O umbră întunecată. Persoana de pe cealaltă parte se uită cu atenţie atent în lumea văratică a lui Tallis.

— Cine eşti? şopti Tallis.

Vocea turui cuvinte ininteligibile. Tallis îşi dădu seama că era un copil. O clipă mai târziu, umbra dispăru, sunetul strigătului său tânguit fiind acoperit de ninsoare.

Tallis se lăsă pe vine, apoi se întoarse spre domnul Williams şi zâmbi.

Bărbatul se uită spre ea, apoi spre seră.

— Cu cine vorbeai?

Tallis era alarmată. Înţelese că el nu auzise nimic.

— N-ai auzit copilul?

Williams se încruntă, apoi clătină din cap. Tallis arătă spre despicătura evanescentă din aer.

— Nu vezi aia? Nu vezi calea de trecere?

Domnul Williams urmări degetul fetei, dar mărturisi că nu vedea decât sticlă. Tallis încercă un sentiment vecin cu panica. Gaunt simţise miros de fum în ziua aceea, cu mulţi ani în urmă, aşa că experienţa nu era *complet* solitară. Se putea oare doar ca domnul Williams, spre deosebire de Gaunt, să nu fie din acea parte a ţinutului? Se putea ca cenuşa clanului Williams să nu se

fi amestecat cu cenuşa clanului Gaunt sub stratul de iarbă?

Un fulg îi atinse mâna. Ridică mâna spre bătrân.

— Zăpadă, spuse şi domnul Williams atinse punctul umed cu un deget şi păru surprins.

— Dumnezeule mare! Mi s-a părut mie că simt răceala iernii în aer.

— Asta a fost! făcu Tallis, bucuroasă. Ai simţit-o, totuşi... ai simţit lumea subpământeană. Acolo este Harry, e blocat acolo. M-a strigat odată. O să mă duc după el, să-l ajut.

— Cum vrei să faci asta?

— Prin Pădurea Ryhope. Pădurea aceea are ceva straniu. De îndată ce voi găsi calea de intrare, o voi explora...

Tallis plecă prima de pe alee. Intrară pe câmp şi merseră încet spre Pârâul Vânătorului, aflat în depărtare.

— Fulgi de nea, şopti domnul Williams şi Tallis îşi privi mâna, încă rece de la acea atingere tainică.

— Dintr-un loc teribil... spuse ea şi bărbatul o privi pieziş.

— Deci încă nu îi cunoşti numele secret?

— Nu încă, spuse Tallis. Şi poate că nu-l voi cunoaşte niciodată. Numele secrete sunt foarte greu de aflat.

Trecură pârleazul şi porniră peste pajiştile luminoase.

— Şi nu cunoşti nici măcar numele *comun* al locului.

— Nici măcar pe acela, zise Tallis. Numele comune sunt grele şi ele. Trebuie să găsesc pe cineva care a fost acolo sau care a auzit de acel loc.

— Deci... rosti bătrânul. Dacă am înţeles corect... pentru a descrie acea lume ciudată îţi rămâne doar numele pe care tu singură i l-ai dat.

— Doar numele meu particular, aprobă Tallis.

— Vechiul Loc Interzis, murmură domnul Williams şi Tallis se întoarse către el, făcându-i semn să tacă.

Aducea ghinion (aflase el) să rosteşti un astfel de nume de mai mult de trei ori într-o zi, iar în cursul discuţiei lor de pe alee îşi epuizaseră deja norma. Domnul Williams era categoric tulburat de „regulile numelor”. Unele lucruri aveau trei nume, altele doar două. Uneori, numele propuse de Tallis erau cele comune care puteau fi repetate. Alteori erau particulare şi supuse unui tabu al rostirii. Una peste alta, reflectă bărbatul ironic, regulile jocului numelor nu par foarte bine delimitate.

Nu spuse nimic, desigur. Nu era treaba lui să pună la îndoială lumea secretă a copilei…

Copilă? surâse în sinea lui când se uită la tânăra aceea sofisticată, cu trupul aşa osos şi înalt, ca de copil, dar cu chipul, cu atitudinea atât de mature. Era o privire în ochii ei care îi amintea nu de o copilă, ci de o femeie bătrână, foarte bătrână. Putea vedea adultul din ea la fel de uşor cum îi vedea părul de culoarea paiului. Cutremurându-se, avu impresia că văzuse cadavrul din ea atunci când copila se albise atât de tare, spunând o poveste. Oasele obrajilor îi ieşeau în evidenţă şi buzele i se subţiau. Era o imagine teribilă şi înfricoşătoare, iar de faptul că era vorba de posedare nu se îndoia defel acum.

Un spirit? Un înger? Un demon? Ce însemnau cu adevărat toate astea? Urmând-o pe Tallis peste câmp, îşi amintea doar cuvintele ei din ziua trecută: *cineva mi-a spus povestea… chiar acum… chiar acum un moment.*

Cineva din mintea ei? O voce tăcută în capul ei… ea însăşi, desigur, vreo formă de comunicare subconştientă desfăşurată în graniţele minţii ei tinere. Dar efectul era dramatic.

În capul fetei nu se afla doar Tallis Keeton.

Domnul Williams stătea acum în soarele fierbinte şi Tallis îl informa că era de fapt într-o peşteră. Fata, amuzată de privirea lui nedumerită, insista că *ea* simţea o peşteră adâncă şi umedă care pătrundea într-un deal invizibil. În acea clipă, el nu putea face şi nici spune nimic, şi îi remarcă dezamăgirea din ochi. Fata încerca să-i arate ceva cu disperare, din propria-i experienţă şi nu reuşea. Poate că nu era destul de aproape de ţinut acolo.

„Nu te chinui aşa tare, copilă”, îşi spuse el. „Poveştile tale sunt cele care mă fac să te cred.”

Fata crease propria lume fantastică din pâraiele, câmpiile, dealurile şi pădurile din jurul fermei. Acum, ceva ancestral îi vorbea, popula acele păduri, călătorea peste câmpii. Iar lespezile ogham căzute, pe care şezuseră amândoi cu o zi înainte, arătau clar că locul avea o istorie foarte lungă. Era locuit de oameni de mii de ani. Tallis era descendentul lor spiritual, dar nu chiar cel de sânge. Poate că ei *chiar* vorbeau prin ea.

Păşind, simţi că muzica îi umplea capul. Imaginile din trecut, sentimentul insuflat de peisajul întunecat şi ameninţat de furtună, de călăreţi în noapte, de râuri umflate… toate erau muzică, iar el auzea vocea-muzică a unui bocet şi agitaţia

vântului şi cântul oamenilor ghemuiţi în corturi. Era o muzică stranie şi îşi dorea să fi avut caietul cu el, pentru a-şi nota temele esenţiale, legătura dintre sunetele naturii şi sunetul vocilor.

Se întrebă dacă astfel, creându-și propria poveste, nu se apropia mai mult decât crezuse de viziunea lui Tallis a lumii aceleia străine.

Pentru fiecare, intrarea sa în tărâm. Pentru fiecare, poarta sa.

Pământul avea amintiri. Erau peste tot în jurul lui. Păşea prin ele. Îi şoptea în timp ce mergea, la fel cum îi şoptea lui Tallis, dar vorbind o altă limbă, făcând apel la o altă pasiune…

Ceva s-a petrecut aici…

Gândurile rămaseră nerostite. Curând ajunseră la un copac numit Vechiul Prieten. Trunchiul lui fusese despicat de fulger, formând un scaun incomod pe care domnul Williams încercă să se aşeze.

— Stai comod? întrebă Tallis.

— Nu, spuse el tare şi îl amuză când fata îi răspunse:

— Bine. Atunci, am să încep.

Când începu povestea, folosi cea mai veche formulă dintre toate. El o tachină pentru asta, întrerupând-o şi bucurându-l într-un fel răutăcios faptul că fata era tot mai iritată. Simţi atingerea unei adieri pe piele. În spatele lui, în ierburile dese, domnea o tăcere grea, aproape palpabilă. Tallis stătea cu faţa spre pădure, dar pentru un timp păru să nu îşi dea seama de asta, mustrându-şi însoţitorul că nu-i ia povestea în serios.

Şi atunci se întâmplă.

Fu ca şi când ceva ar fi păşit pe lângă el, o prezenţă teribilă, tremurătoare. Tallis se schimbă complet la faţă. Acum, pentru prima dată, el tăcu şi se aplecă în faţă, urmărind posedarea.

Limbajul fetei se schimbă. Citise *Mabinogion,* acele poveşti obscure din ce mai rămăsese din ciclurile celtice. Remarcă ce tare se asemăna limba ei cu stilul acelor poveşti. Fata vorbea repede, dialogurile se îmbinau perfect, folosea o frazare formală, aproape rigidă, un stil oarecum arhaic, semănând cu cel folosit de scriitorii contemporani când încercau să dea senzaţia de vechi, numai inversiuni şi adjective antepuse.

Dar avea putere, gândi el. Pe tot Cerul, avea putere, şi el rămase vrăjit, cuvintele ei creându-i o lume în minte:

O lume în care un Rege hotărâse să se îngroape în propriul lui

Castel, umplând odăile cu pământ, un enorm tumul funerar, acoperind ruinele.

O lume în care o Regină folosea magia pentru a-şi bântui soţul mort pe Lumea Cealaltă, pe toate Celelalte Lumi, pe toate tărâmurile morţii prin care hălăduia spiritul soţului ei: Tărâmul Luminos, Ţinutul Multicolor, Insulele Tinereţii.

O lume în care trei fraţi se întreceau pentru supremaţie. Mezinul se numea Scathach, numele pe care Tallis îl dăduse nălucii din pajiştea Lespezilor Stretley. Fiindu-i refuzat dreptul prin naştere la un castel în ţinut, Scathach trecea în Cealaltă Lume, în Vechiul Loc Interzis, şi acolo găsea o fortăreaţă făcută din ur-piatră, piatră care *nu era* piatră, ci o substanţă magică. Făptuise acea ispravă care trebuie că stârnise imaginaţia oamenilor de rând din vechime: călărise, pe când era încă viu, în tărâmul morţilor. Se izolase de morţi şi de vii deopotrivă într-un loc fără nume, fără căldură, fără suflet. Un loc mort, o închisoare, ascunsă de ochii celor din lumea reală şi, totodată, lumea de apoi.

Şi voia să vină acasă.

Şi sora lui îl iubea…

Şi lucruri smintite îi fugeau din cotloanele minţii smintite.

Era un sentiment ciudat pentru cel care asculta. Toate elementele poveştii îi erau cunoscute şi, chiar şi aşa, povestea în sine îi era necunoscută. Nu semăna cu nimic din ce mai auzise vreodată, iar asta avea poate de-a face atât cu maniera, cât şi cu natura felului ei de a povesti. În esenţă, nu era decât un basm; dar Tallis îl învestise cu ceva din sine care era atât de extraordinar, încât făcea călătoria să fie cu totul alta. Povestea sugera atât de multe lucruri! Ani întregi, secvenţe întregi de acţiune fuseseră transformate de misterioasele cuvinte ale fetei: *Ani mulţi se scurseră. Ani fără nicio viziune.*

Şi domnul Williams o cunoştea destul de bine pe copilă acum ca să înţeleagă că aştepta venirea acelor viziuni, pentru a umple golurile… pentru a-i arăta unde se ascundea Harry şi cum l-ar putea găsi.

Tallis scurtase povestea. Nu o făcuse fiindcă aşa alesese, ci mai degrabă ca şi când un oblon ar fi coborât, întrerupând fluxul cuvintelor. Aşadar, minţi atunci când răspunse negativ, întrebată fiind de domnul Williams dacă aceea era toată

povestea.

Avu nevoie de câteva clipe ca să îşi revină de sub efectul intensităţii imaginilor care i se îngrămădiseră în minte, de pe urma mirosurilor şi a sunetelor şi a căldurii acelui foc. Încă mai putea să vadă focul în sala marelui Castel. Ardea cu furie în faţa ochilor ei, o pălălaie enormă, ajungând mult deasupra meselor de ospăţ şi a podelei reci. Încă mai vedea lumina necruţătoare şi umbrele întunecate pe care le arunca pe chipurile palide şi furioase ale tinerilor din faţa ei. Stăteau de partea cu focul a mesei, în dizgraţie, cu părul de culoarea cuprului lustruit, cu straie viu colorate, dar cu o expresie sumbră pe chipuri.

Era o imagine atât de vie, încât fata ştia că exact aşa trebuie să se fi întâmplat. O speria gândul că fusese atât de aproape de nişte întâmplări adevărate din viaţa lui Scathach. Scathach o speria şi el, întrucât văzut prin ochiul minţii sale era mult mai aspru decât fusese în viziunea din pajişte. Cicatricele lui erau teribile. Părul lui era moale şi drept, iar pumnii înnegriţi de vânătăi şi răni vindecate. Dintre toţi fraţii, el avea cea mai aprigă privire şi fiecare mişcare a cuţitului său pe farfurie era ca şi când ar fi înfipt jungherul în inima tatălui său, dar şi în inima lui Tallis, care şedea parcă alături de tatăl lui, uitându-se peste masă la fiii mânioşi.

Cine era ea în acea poveste? De ce o privea Scathach cu aşa furie?

Regina era acolo, de cealaltă parte a ei. Mirosea a olandă umedă şi a parfum dulceag, înecător. Mâinile ei erau ca două păsări, plutind deasupra mesei, degete lungi şi albe ciugulind ca nişte ciocuri din pâine şi brânză. Cel mai neplăcut miros pe care îl emana era mirosul morţii. Deşi vie, era deja aproape de Tărâmul Luminos, unde umbra ei avea să-l bântuie pe crudul Rege.

Cea mai vie şi tulburătoare dintre toate: imaginea locului care o bântuia pe Tallis însăşi, tărâmul de dincolo de prăpastia adâncă şi largă. Când spuse povestea, aproape căzu din picioare, atât de ameţitoare era distanţa care o despărţea de râu. Vântul o învălui, ameninţând să o arunce în prăpastie. Râul de jos era o panglică argintie şi, totuşi, Tallis ştia că apele lui se învolburau zgomotoase peste pietre, un torent înfricoşător. Cum reuşise Scathach să treacă acel abis, nu ştia. Se uită în zare către ceţurile lumii care era Vechiul Loc Interzis, spre marginea

lui de gheaţă. Pădurea fremăta, agăţându-se de pământ, rădăcinile copacilor înfipte în el ca nişte gheare uriaşe, o mantie imensă şi sufocantă a morţii şi confuziei. Din strânsoarea ei multiplă se ridicau ruinele cenuşii ale unui castel străvechi…

Toate astea le văzu fără să îşi dorească. Îşi simţi limba mişcându-se, simţi forţa de a vorbi şi, în acelaşi timp, se simţi controlată de cel care se întinsese către ea, îmboldită să spună povestea. Aşa că scurtă istorisirea, simţindu-se oarecum nedumerită. Avusese o imagine a lui Scathach şi a unei fete sub clarul lunii. Şi un gând bizar: *a luat numele copacului.*

Nu se potrivea cu povestea pe care i-o spusese domnului Williams.

Când spiritul o abandonă pe Tallis, fata se simţi de parcă o mare greutate i-ar fi fost luată de pe piept. Aproape avea senzaţia că pluteşte. Domnul Williams îşi puse întrebările şi ea le răspunse cu nerăbdare şi tristeţe, întrucât ştia că bătrânul va pleca peste puţin timp.

În cele din urmă, se întoarseră pe cărare la Shadoxhurst, îndepărtându-se de câmpul fără nume care păzea Pădurea Ryhope.

— Chiar *trebuie* să pleci?

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Am muzică de compus. Şi nu am mult timp la dispoziţie. Ăsta e blestemul bătrâneţii.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Tallis.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, spuse el. Dar am să vin şi anul viitor, dacă am să pot. În locul acesta, chiar în ziua aceasta. Ţi-o promit.

— Şi o promisiune dată, îi reaminti ea, trebuie respectată.

— Chiar aşa.

Domnul Williams merse pe potecă mai departe în direcţia satului unde, fără îndoială, avea să-l întâmpine maşina.

Tallis îl strigă:

— Să scrii nişte cântece bune.

— Bine! Să spui nişte poveşti bune.

— Bine!

— Apropo, strigă el.

— Ce?

— Câmpia din jurul pădurii. Cred că îi ştiu numele. Se cheamă Câmpia Găseşte-mă Iar. Încearcă-l. Aşa vei putea merge în poiană fără să te temi.

Dispăru, dar Tallis nu băgă de seamă. Se uita fix la pădurea din depărtare şi ochii îi erau larg deschişi de mirare şi emoţie.

Câmpia Găseşte-mă Iar.

Geistzonele

[MORNDUN]

(i)

În seara aceea confecţionă Păpuşa Găseşte-mă Iar. Folosi o bucată de păducel, esenţa din care confecţionase prima păpuşă. Numele o făcu să se gândească la întoarcerea la primii prieteni sau la primele viziuni. Păpuşa avea să fie îngropată la marginea Câmpiei Găseşte-mă Iar, aproape de Pârâul Vânătorului.

În cursul nopţii, se duse pe aleea dintre şoproane, unde se aşeză în genunchi purtând Călăuza. Simţi imediat apropierea Vechiului Loc Interzis şi privi liniştită cum se deschise spaţiul între lumi, fâşia subţire întinzându-se de la pământ până la un punct deasupra capului său. Prin acea poartă pătrunse ninsoarea suflată de un vânt năprasnic care începu să-i fluture părul. Bocitoarea era acolo, la fel şi calul care se smucea şi copilul gălăgios. Toba care se făcea auzită uneori începu să bată deodată, ropotul ei ciudat devenind mai ameninţător cu fiecare minut.

Când Tallis cântă cântecul, răspunzând la bocetul femeii, simţi puterea muzicii şi resimţi incredibilul efect pe care propria ei voce îl avea asupra acelui loc îngheţat. Ştiu atunci că drumul o va purta în aceeaşi zonă montană izolată. Nu se putea altfel. Visase locul acela. Spusese poveşti despre el. Fratele ei Harry rătăcea acolo. Poate cântecul uitat al domnului Williams era cântat şi acolo. Era locul unde vieţile se sfârşeau şi unde lucrurile pierdute puteau fi găsite. Era un loc interzis oamenilor de rând, însă Tallis Keeton nu era ca toţi ceilalţi. Acest gând i se părea la fel de firesc ca acela că, nu peste mult timp, va scăpa de corvoada zilnică de a bea seara suc de vişine. Simţea un mare confort numai ştiind acest lucru, acceptându-l. Era conştientă de apropierea făuritorilor de măşti, dar şi de faptul că datoria lor se încheiase… Gaunt i-o spusese nu cu mult timp în urmă: *cineva îi arăta cum să facă păpuşile.* Iar astăzi, domnul Williams o spusese şi el, atunci când o chestionase cu privire la

povestea pe care o istorisise, iar ea zisese că cineva tocmai i-o încredinţase, cineva viu şi totuşi ne-viu.

— Ce vreţi de la mine? le şopti ea nălucilor din Vechiul Loc Interzis. Ce pot să fac? Nu l-am putut salva nici măcar pe Scathach. Am înţeles totul pe dos. Am încercat să îl salvez de voi. Din cauza mea aproape că nu a avut parte de înmormântare. Ce puteţi să vreţi de la *mine*?

Când şopti asta, îi veni în gând o imagine a lui Scathach în castel, tânărul aprig cu faţa plină de cicatrice înfigând cuţitul în farfuria de pe masă, fiecare mişcare sugerând o lovitură furioasă, privind când la tatăl lui, pe care îl ura, când la Tallis... Tallis stătea alături de Rege... Tallis la masa mare din castel... dar cine era ea? Ce rol juca ea acolo? Cine era, în povestea Regelui şi a Vechiului Loc Interzis, cel pe care nu îl putea vedea, dar a cărui conştiinţă o împărţea?

— Domnul Williams s-a înşelat, spuse ea încet. Totul îmi aparţine mie, da. Dar mi-a fost *predat* de cineva. E o mică moştenire. Altcineva era stăpânul poveştilor înainte. Nu trebuie să încerc să le modific. Îmi aparţin doar parţial şi, în orice caz, sunt ale mele doar pentru o vreme. Dar cine sunt eu? *Cine* sunt eu?

Stând lângă Rege... stând aproape de Regină... Privindu-i pe cei trei fii furioşi... Privind focul...

— Eu sunt fiica, atunci. Trebuie să fiu. Numai asta pot fi. Fiica Regelui. Fiica Reginei. Şi-atunci de ce mă simt aşa bătrână? De ce mă simt aşa *bătrână* în această poveste din vis?

Îşi aminti cum o tachinase domnul Williams când încercase să-şi spună povestea:

Dar măcar ştim că era şi o soră... şi că fraţii ei o iubeau în moduri diferite... povestea ei este diferită de aceasta... o iubeau în moduri diferite...

Poarta către lumea unde domnea iarna se închisese demult. Tallis, uitându-se fix la un licăr de lumină pe panoul de sticlă murdar al serei, îşi dădu seama că era semnul unei noi zile. Începu să audă zgomotele activităţii venind de peste tot. Era de parcă ar fi ieşit dintr-un vis. Sunetele zorilor îi pătrunseră în partea conştientă a minţit şi o înfriguraseră dintr-odată.

Luă de jos noua păpuşă şi se duse în grădină, târşâindu-şi

picioarele prin iarba plină de rouă şi lăsând urme după ea. Câinele hoinărea prin grădină, adulmecând urmele vizitatorilor nocturni. Departe, corbii croncăneau şi ţipau neliniştiţi în cuiburile lor de la înălţime.

Mai era însă un sunet, care-i făcu inima să bată mai tare. Era ca un răcnet profund, foarte animalic, foarte ciudat. Dădu fuga la poartă şi scrută depărtările. O ceaţă grea se lăsase peste pârâul de la capătul câmpului. Dar, pe când privea, auzi sunetul din nou şi remarcă mişcarea ferită şi totuşi încrezătoare a unui animal înalt în vâlcea.

Coamele lui străpungeau suprafaţa ceţii, mişcându-se asemenea unor degete osoase în lumina tot mai puternică a zilei.

Deodată, animalul ieşi la iveală. Se afla de cealaltă parte a apei şi, după ce îi zări pentru o clipă trupul vânjos, Tallis îl pierdu din vedere pe Băiatul Beteag prin bariera de stejari şi ulmi care mărginea Pajiştea Cântului Trist.

— Aşteaptă-mă! strigă ea şi se căţără peste poartă.

Câinele o urmă în fugă, lătrând tare. Nu sări peste poartă şi, pe când Tallis ajunse la pârleaz, se linişti din nou. Fata pătrunse în ceaţa de lângă pârâu, îşi croi drum peste lespezile din apă şi ajunse pe celălalt mal, pe urmele cerbului, urmărindu-l cu grijă de-a lungul barierei de verdeaţă.

Câteva minute mai târziu, fără suflu, ajunse la Pârâul Vânătorului.

Fără nicio ceremonie, dar mişcându-se foarte precaut, făcu patru paşi pe Câmpia Găseşte-mă Iar. Era privită din pădurea de departe, dar când se uită într-acolo nu observă nicio mişcare şi nici nu intui unde s-ar fi putut ascunde privitorul. Dar era Băiatul Beteag, de asta era convinsă. O aşteptase toţi anii aceia. Fusese crezut mort, ucis de braconier, sau poate chiar avusese exact soarta aceasta. Băiatul Beteag era însă mai mult decât nişte carne bătrână pe oase lungi.

Şi o voia pe Tallis!

Se aplecă acum şi împinse păpuşa de păducel spre solul dur, apăsând cu forţă pentru a trece de iarba arsă de soare, apoi o învârti în ţărâna de dedesubt. Când capul păpuşii ajunse sub nivelul ierbii, închise rana cu degetele, scuipă pe tăietură şi puse mâna peste ea.

— Acum îţi ştiu numele, spuse cu voce tare. Îţi ştiu numele.

Nu mă poţi ţine prizonieră.

Câteva minute mai târziu, ajunse la drumul desfundat care odinioară făcea legătura cu cabana. Rămase în iarba înaltă, ascultând mişcările din pădurea deasă. Apoi se apropie de gardul cu panoul lui şters de vreme şi trecu repede peste sârma lăsată. Văzu imediat lumina galbenă din poiană, lângă casa dărăpănată.

Îşi croi cu grijă drum pe cărarea bătătorită şi ajunse, pentru a doua oară în viaţa ei, în curtea locului pe care pădurea pusese stăpânire. O şocă ceea ce văzu.

Uriaşul totem negru se prăbuşise, crăpat de-a lungul. Prin scobitura lui se târa o armată de cărăbuşi. Se scufunda în iarba viguroasă care cândva fusese o peluză. Rânjetul era întors spre pământ. Pe copacii din jurul dumbrăvii erau agăţate piei şi bucăţi de blană – de căprioară, vulpe şi iepure. Groapa adâncă din peluză, care cu câţiva ani în urmă era stinsă şi moartă, acum mocnea. Tallis se apropie de ea cu precauţie, aruncând priviri dese spre pâlcul de copaci pe care atârnau bucăţi putrede de piele de animal.

Groapa era plină de oase carbonizate. Lovi cu piciorul în rămăşiţele focului şi o cenuşă fină se ridică în lumina dănţuitoare.

Speriată, strigă. Trunchiurile grele ale stejarilor absorbiră cuvintele, amortizând sunetul, şi răspunseră doar cu foşnetul păsărilor dintre ramuri. Tallis se plimbă prin curtea mică observând totul: ici rămăşiţele unui gard de sârmă; colo, străpunse de rădăcini, mai multe şipci de lemn care proveneau probabil de la un ţarc pentru găini sau vite.

Tresări, văzând cadavrul viermănos al unei oi; fusese aruncată în buruieni şi părea să o privească cu chipul însângerat, descărnat. Acum, cu urechile ciulite, auzi zumzet de muşte, şi când se aplecă mai aproape, simţi primele arome ale prezenţei putrefacţiei.

Cine fusese acolo?

Se lăsă pe vine lângă cenuşa caldă şi culese cinci sau şase bucăţi de os. Erau mici, proveneau de la un animal mic… un iepure, poate, sau un purceluş. Când le strânse în pumn, nu îi veni nicio imagine în minte. Zâmbi, amintindu-şi propria poveste despre Pădurea de Oase.

— Nu am talent pentru profeţii, murmură ea cu voce tare.

Mai culese nişte oase şi îşi umplu buzunarele cu ele. Căută în jur urme de paşi, dar nu găsi decât urme de copite. Urmându-le, găsi cărarea care ducea spre adâncul pădurii, printre ferigile uscate şi urzicile care creşteau întotdeauna ca să astupe cărările.

Şi se gândi la tânărul care purta pielea unui cerb, soarele făcându-i trupul palid să pară neted, mişcările agile, ca ale unui animal, acţiunile, lângă pârâu, atât de iuţi, atât de sălbatice...

— Deci aici te ascundeai...

Oare o privea? Oare era acolo acum? Se uită încet prin preajmă, dar nu simţi niciun pericol.

Şi, în orice caz, ea se afla acolo cu un alt scop. Păşi printre puieţii care crescuseră în jurul casei, pătrunse dincolo de bariera lor protectoare şi împinse ferestrele sparte ale biroului, lăsându-i să între, apoi trase de crengi înapoi afară pentru a încropi un fel de spărtură prin care să se poată strecura înăuntru. Era destulă lumină în cameră, întrucât acoperişul era deschis în mai multe locuri spre natură.

Peste tot erau împrăştiate cărţi cu copertele rupte şi putrezite. Tallis călcă printre ele, dându-le deoparte cu piciorul, şi dădu ocol piesei centrale din birou, un stejar masiv, bifurcat la bază, unde forma un fel de scaun ciudat. Trunchiul lui dublu străpungea tavanul cu tencuiala scorojită, ieşind la lumină. Ca toate celelalte lucruri din odaie, era îmbrăcat în iederă.

Unele vitrine încă aveau geamurile de sticlă intacte, dar erau răsturnate şi conţinutul lor se împrăştiase. Tallis scormoni într-o grămadă de vase sparte, atingând cioburile şi dându-le deoparte cu delicateţe pentru a scoate la lumină vârfuri de săgeţi metalice, artefacte din silex şi tot soiul de monede stranii şi statuete de os.

Însă nu după acele vestigii istorice venise ea, aşa că se duse înapoi, pe după copacul din mijloc, la masa acoperită de iederă pe care o văzuse cu ocazia vizitei anterioare.

Când începu să înlăture iedera de pe sertare, îşi dădu seama, şocată, că altcineva fusese deja acolo; iedera era deja ruptă, dar aşezată la loc, pentru a acoperi masa cu un fel de faţă de masă din frunze. Când trase de sertarul de sus, acesta se deschise cu uşurinţă, iar amalgamul umed şi putrezit dinăuntru ieşi la iveală în toată gloria lui puturoasă: foi de hârtie şi plicuri compactate într-o unică masă galbenă, fotografii şi cărţi de exerciţii, o biblie

şi un dicţionar, o pereche de mănuşi din lână, un ghem fojgăitor de larve de cărăbuşi.

Tallis închise sertarul şi inspiră adânc, strâmbând din nas din cauza izului oribil. Dar în al doilea sertar găsi ce căuta, jurnalul despre care ştia că se afla acolo; scrisoarea bunicului făcea referire la el şi ea visase un om bătrân scriind chiar la masa aceea, o imagine a omului care studiase „mitagourile” din Pădurea Ryhope.

Şi jurnalul era îmbibat cu apă şi muced, în pofida legăturii de piele groasă şi a bucăţii de muşama în care fusese înfăşurat. De-a lungul anilor, se scursese pur şi simplu prea multă apă prin gaura căscată deasupra mesei, infiltrându-se până la paginile preţioase.

Dar văzu din nou că… altcineva deschisese deja jurnalul. Când îi desfăcu paginile, se deschise automat spre sfârşitul caietului, unde o frunză verde fusese aşezată între două foi. Întoarse paginile cu atenţie şi reuşi să desluşească nişte slove, deşi cerneala se spălăcise în bună parte, iar pe alocuri un mucegai portocaliu atacase hârtia. Când ajunse la pagina unde scrisul precis şi rotund putea fi citit cu uşurinţă, se aplecă şi începu să citească.

…*Siluetele mitagourilor se grupează încă în câmpul vederii mele periferice. De ce niciodată în faţă? Aceste imagini ireale sunt simple reflexii, în definitiv. Forma lui Hood era uşor diferită – mai mult maro decât verde, chipul mai puţin prietenos, mai hăituit, mai tras…*

Tallis era nedumerită. Hood? Robin Hood? întoarse la prima copertă a jurnalului, deschizând-o încet. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile. Se străduia să nu strice caietul mai mult decât o făcuseră anii întregi de ploaie şi putreziciune. Pe frontispiciu erau scrise nişte cuvinte la care se uită fix îndelung:

George Huxley. Istorisire şi observaţii ale fenomenelor din pădure, 1923-1945.

După un minut de contemplare tăcută, Tallis răsfoi cu mişcări lente restul jurnalului:

...Mitagourile se dezvoltă din puterea urii şi a fricii şi se întrupează în ţinuturile împădurite natural din care pot fie să iasă – precum forma Arthur, sau Artorius, omul ca un urs cu alură de conducător – sau rămân în mediul natural, ascunşi, speranţa fiindu-le ţel – forma Robin Hood, poate Hereward, şi, desigur, forma-erou căreia îi spun Twigling...

...Wynne-Jones propune să ne întoarcem în pădure şi să-l ademenim pe Twigling în adânc, poate în poiana de pe coama dealului unde ar putea rămâne în puternicul vortex de stejar şi-n cele din urmă să pălească. Dar ştiu că a pătrunde în adâncul pădurii înseamnă o absenţă de mai bine de o săptămână şi biata Jennifer e deja profund mâhnită de comportamentul meu...

Tallis continuă să întoarcă paginile şi până la urmă ajunse înapoi acolo unde frunza fusese pusă ca semn. Scrisul era şters, cerneala întinsă şi aproape imediat dădu peste un cuvânt care nu-i spunea absolut nimic. Dar când privirea îi alunecă pe rânduri în jos, un pasaj ieşi în evidenţă:

...Pe când îşi revenea, repeta sintagma „locuri interzise” de parcă ar fi existat vreun secret ce trebuia numaidecât comunicat. Mai târziu am aflat asta: că a ajuns în pădure mai departe decât...

Apoi, într-o paralelă supărătoare cu scrisoarea bunicului, cuvintele deveneau de neînţeles.

Tallis cercetă pagina şi ajunse la o concluzie. Va trebui să ceară ajutorul tatălui ei ca să înţeleagă cuvintele. Aşa că înveli jurnalul în muşama, îl luă la subraţ şi împinse uşor sertarul. Simţea cumva că deranja somnul morţilor, dar ştia că va aduce documentul înapoi.

Se întoarse spre glasvand, având de gând să iasă din cabană şi să se întoarcă acasă, dar un sunet de afară o făcu să rămână stană de piatră. Era un foşnet în tufişuri. Aproape imediat îşi spuse: „Băiatul Beteag!”.

Fugi la ferestre şi dădu să le împingă în lături, sperând să vadă cerbul aşteptând-o în luminiş, dar încremeni, apoi făcu doi paşi rapizi înapoi în cameră, văzând că venea spre ea, printre copăcei, cel mai înalt şi vânjos om pe care-l văzuse în viaţa ei. Era încotoşmănat în blană, de la gluga care-i proteja capul până

la ghetele din picioare. Blana era neagră cu argintiu şi părea udă; era petrecută la braţe şi la mijloc şi la picioare cu benzi late de piele, de care atârnau fragmente lucioase de os alb şi pietre şi corpurile stafidite ale unor păsări mici, având încă penele negre pe ele. De sub glugă, chipul care se uita atât de atent la casă părea foarte întunecat, dar Tallis nu îşi dădu seama la început dacă asta era din cauza mizeriei sau bărbii.

O secundă după ce Tallis ajunse la ascunzătoare – în spatele trunchiului în V al stejarului din cameră – lumina care pătrundea prin glasvand fu obturată de silueta bărbatului. Era atât de înalt, încât trebui să se aplece ca să intre în birou. În mod ciudat, în acea zi călduroasă de vară, omul aducea cu el miros de zăpadă şi de umezeală. Tallis, cu inima bubuind, se ghemui lipită de lemnul tare şi rece, strângând la piept jurnalul lui Huxley. Pe când bărbatul îşi croi atent drum printre gunoaie, lovind cu picioarele în bucăţi de lemn şi sticlă, Tallis se mişcă în aşa fel încât copacul să fie mereu între ea şi străin.

Respiraţia lui era înceată. Şoptea ceva în barbă, cuvintele ieşind uneori ca un mormăit.

Apoi, din altă parte a casei se auzi trosnet de lemn. O voce clar feminină strigă vorbe de neînţeles. Bărbatul din birou îi răspunse. Tallis riscă o privire din spatele stejarului şi văzu că omul îşi lăsase gluga pe spate şi că trăgea de uşa care dădea spre hol. Avea păr des şi negru prins în creştetul capului, cu două şuviţe lungi atârnându-i la tâmple. Părea unsuros. Două dungi roşii fuseseră trasate deasupra fiecărei şuviţe. De bucata de piele care ţinea moţul strâns atârna craniul unei mierle al cărei cioc galben era înfipt în părul de la spate al bărbatului.

Când uşa se sfărâmă sub forţa lui, omul trecu pragul. Tallis o zbughi imediat afară, strângând cu îndârjire jurnalul greu. Auzi un strigăt din spate şi individul îmbrăcat în blană se întoarse tropotind prin birou. Tallis ţipă şi trânti glasvandul. Alergă printre puieţi şi ajunse la cărarea care ducea spre siguranţă. Dar ezită, zărind ceva cu coada ochiului.

Dintre tufişuri o privea un băiat. Păşi afară, la vedere. Era aproape la fel de înalt ca ea şi încotoşmănat în aceeaşi blană negru cu argintiu ca bărbatul. Şi el avea părul strâns într-un moţ în creştetul capului, dar nu era prea lung; purta o bentiţă albă pe cap de care atârnau mai multe picioruşe de mamifere. Avea obrajii mânjiţi cu vopsea verde şi albă. O privea cu ochi mari,

negri ca smoala. Tallis observă că ţinea într-o mână o mică figurină de lemn.

Doar asta observă înainte ca băiatul să înceapă să ţipe cât îl ţineau plămânii, arătând spre ea. Ţipa un singur cuvânt, iar Tallis şi-l aminti în vreme ce fugea de huiduma care porni pe urmele ei.

— Rajathuk! Rajathuk!

Alergă prin pădurea întunecată, luând-o prin tufişuri când simţi iarăşi un om aproape de ea, deşi, când se uită înapoi, nu văzu nimic. Auzea cum uriaşul mormăia şi se lupta cu mărăcinii care se agăţau de el. Tallis ajunse la lumina zilei şi se căţără peste gardul de sârmă.

Afară, uitându-se înăuntru: se îndepărtă de copaci, păşind cu fereală prin iarba înaltă. Vântul mişca sârma, făcea frunzele să foşnească. Un chip se desprinse încet din beznă, chipul unui bărbat, acoperit de verzeală. Se uită fix la ea, apoi se încruntă. Ea rămase perfect nemişcată, neştiind dacă bărbatul va părăsi pădurea, urmărind-o, dar după un timp chipul se retrase.

Nu era vopsit. Nu era acoperit de barbă.

Mergând spre casă, pe Tallis o încercă neplăcutul sentiment că cineva ţinea pasul cu ea, ascuns, înaintând prin tufişuri.

Citi toată după-amiaza şi în primele ore ale serii, începând să priceapă cât de cât însemnările acelea dezlânate, cu toate că mare parte din ce era lizibil îi depăşea puterea de înţelegere. Când începură să-i lăcrimeze ochii de atâta încordare, închise caietul şi-l duse la parter. Tatăl ei era în sufragerie, lucra la masa rotundă cu o ţigară fumegându-i între degete. Ridică privirea când Tallis intră în cameră şi stinse ţigara într-o scrumieră de sticlă.

Din sala de muzică se auzeau gamele; Margaret Keeton îşi dezmorţea degetele pentru o oră şi ceva de exerciţii. Când Tallis puse jurnalul pe masă, o sonată înlocui gamele şi Tallis se relaxă, bucurându-se de familiaritatea şi delicateţea execuţiei muzicale a mamei sale.

Tatăl adulmecă aerul, apoi aruncă o privire la caietul umed.

— Ce ai acolo? Miroase urât. De unde l-ai mai găsit şi pe ăsta?

— În Pădurea Ryhope, spuse Tallis.

Tatăl ei îi aruncă o ocheadă, pe faţa lui citindu-se un dram de exasperare. Părul lui cărunt era încă ud după baie – soţii Keeton

erau invitaţi la o cină în seara aceea – şi mirosea vag a *after-shave.*

— Alte fantezii? murmură el, închizând dosarul la care lucra.

— Nu, răspunse Tallis pe un ton plat. Era în biroul din casa dărăpănată de la marginea pădurii. În Cabana de Stejar. Am mers să explorez.

Tatăl o privi cu asprime, dar apoi zâmbi.

— Ai văzut vreo fantomă? Vreo urmă de Harry?

— Nicio fantomă, spuse Tallis clătinând din cap. Şi nici pe Harry. Dar am văzut un mitago.

— Un mitago?

Căzu pe gânduri un moment.

— Ăsta e unul dintre cuvintele inventate de bunicul tău. Ce este, totuşi? Ce înseamnă?

Tallis se apropie cu jurnalul de locul unde şedea tatăl ei. Îl deschise la una dintre paginile mai uşoare, unde apa nu întinsese cerneala, unde scrisul lui Huxley era mai puţin criptic decât în majoritatea celorlalte însemnări.

— Am încercat să citesc fragmente din ce scrie, spuse ea, dar n-am înţeles foarte multe. Pagina asta e simplă, însă…

Keeton se uită ţintă la cuvinte, apoi citi încet: *Am detectat clare fluxuri de energie mitopoetică în cortex: forma mitago provine din partea dreaptă a creierului şi realitatea ei din emisfera dreaptă. Dar unde este zona pre-mitago? WJ crede că adânc în trunchiul cerebral, cea mai primitivă parte a structurii neuromitogenetice. Dar există activitate în cerebel ori de câte ori el induce mitogeneză în pădure. Echipamentul nostru e prea rudimentar. E posibil să măsurăm energia psihică greşită…* Totul e un nonsens. Nu are nicio logică. Sună ştiinţific, dar nu sunt decât vorbe goale… întoarse pagina. *Forma Hood s-a întors într-o variantă foarte agresivă. Acest Robin n-are alături nicio ceată de oameni veseli, e doar un demon preistoric al pădurii…*

Ridică privirea, încruntându-se la fiica sa.

— Robin Hood? *Acel* Robin Hood?

Tallis încuviinţă din cap cu fermitate.

— Şi Green Jack. Şi Arthur. Şi Sir Galahad, nobilul cavaler. Şi Twigling…

— Twigling? Pentru numele lui Dumnezeu, ce e asta?

— Nu ştiu. Un fel de erou. Dinainte de vremea romanilor. Sunt şi eroine, dintre care unele foarte ciudate. Toate în pădure…

James Keeton se încruntă iarăşi şi mai tare, străduindu-se să înţeleagă.

— Ce vrei să spui? Că oamenii ăştia încă trăiesc în pădure? Dar asta-i o prostie…

— Sunt acolo! Tati, pe unii dintre ei *i-am văzut* cu ochii mei. Femei cu glugă. Bunicul ştia despre ei. Ies uneori din pădure şi îmi şoptesc.

— Îţi şoptesc? Ce îţi şoptesc?

Note puternice răsunară din sala de muzică şi Tallis se uită spre peretele despărţitor, după care se întoarse spre tatăl ei.

— Cum să fac unele lucruri. Păpuşi, de exemplu, sau măşti. Cum să dau nume unor lucruri. Cum să îmi amintesc lucruri, poveşti… cum să văd lucruri… culoarele de trecere…

Keeton clătină din cap. Se întinse după altă ţigară, dar în loc să o aprindă o plimbă între degete.

— M-ai pierdut. Ăsta-i unul dintre jocurile tale, nu? Una dintre fanteziile tale?

Auzindu-l, Tallis se înfurie. Îşi îndepărtă părul de peste frunte şi îi aruncă tatălui o privire rece, serioasă.

— Ştiam că asta o să spui. E răspunsul tău la orice.

— Ai grijă, o avertiză bărbatul, fluturând din deget. Nu uita cine e capul familiei în casa asta…

Fără să se lase, Tallis încercă din nou.

— I-am văzut cu ochii mei. Jur! Cerbul. Băiatul meu Beteag. Toţi ştiu că ar fi trebuit să moară cu ani în urmă. Dar el e totuşi acolo…

— Eu nu l-am văzut niciodată.

— Ba da. L-ai văzut când m-am născut şi ştii că a fost văzut în apropierea pădurii încă de când erai copil. *Toţi* ştiu despre el. E o legendă. E real, dar a venit de *aici!* Spunând asta, Tallis îşi atinse capul. Şi de *aici…* atinse capul tatălui ei. Scrie totul în caiet.

Keeton atinse pagina deschisă, vârî degetul sub ea şi o întoarse; păstră tăcerea un moment lung. Ţigara i se rupse între degete şi o lăsă să cadă. Poate era sfâşiat între două credinţe contrare: că fiica sa era niţel nebună şi că avea în faţă jurnalul unui om de ştiinţă, iar acel jurnal conţinea afirmaţii la fel de ciudate ca viziunile fiicei lui…

Şi *într-adevăr* îl văzuse pe Băiatul Beteag şi nu putea nega faptul că cerbul era o ciudăţenie.

Se aplecă iarăşi în faţă şi frunzări paginile umede ale caietului.

— Zone mitogenetice, citi el, trecând peste paragrafe în zbor.

Vorbi pe un ton sceptic, articulă cuvintele ca şi când ar fi vrut să spună: asta e uimitor, asta e pur şi simplu incredibil.

— Vortexuri de stejar! Zone de frasin-stejar… memorie reticulară… vortexuri pre-mitago de putere generativă… *matrice ale aliniamentelor,* pentru Dumnezeu. Forme ale imaginii elementare…

Închise caietul cu un bufnet.

— Ce înseamnă toate astea?

Se uită la Tallis înnegurat, însă era mai degrabă confuz decât nervos.

— Ce înseamnă? Totul e doar o…

— *Trăncăneală*! încheie ea în locul lui, ştiind ce cuvânt avea să folosească într-un mod condescendent. Dar *nu* e o trăncăneală. Ai vise. Toţi avem vise. Oamenii au visat dintotdeauna. E ca şi când acele vise ar deveni reale. Toţi eroii şi toate eroinele din cărţile cu poveşti, toate lucrurile palpitante pe care ni le amintim din copilărie…

— Auzi ce zice. Auzi cum vorbeşte. E posedată…

Ignorându-i uluirea, Tallis continuă:

— Toate lucrurile alea devin cumva *reale,* în Pădurea Ryhope. Este un loc al viselor…

Suspină şi clătină din capul bălai.

— Bunicul trebuie să fi înţeles mai bine decât mine. El a vorbit cu cel care a scris acest jurnal. Apoi mi-a scris mie în cartea cu basme.

— Am citit scrisoarea, murmură Keeton. Rătăciri. Prostii. Un bătrân care se seniliza. Un bătrân pe moarte, spuse el cu amărăciune.

Tallis făcu o grimasă, apoi îşi muşcă buza.

— Ştiu că era pe moarte, dar nu îşi pierdea minţile. Doar că nu înţelegea *totul.* La fel ca tine. La fel ca mine. Dar a spus ceva în scrisoarea aceea ce acum *încep* să înţeleg. Iar în jurnalul ăsta… întoarse repede la pagina însemnată cu o frunză, unde cerneala se scursese mult… pagina asta e importantă, dar nu o pot citi. Mă gândeam… mă gândeam că mi-ai putea-o citi tu. Vezi? Aici, unde scrie „Locuri interzise…” Propoziţia asta o pot citi fără probleme, dar nimic altceva.

Tatăl ei se uită la pagina cu scrisul şters de vreme îndelungată, muşcându-şi buza de jos, masându-şi fruntea ridată, după care suspină şi se aplecă pentru a studia scrisul. În cele din urmă se îndreptă de spate.

— Da, spuse el. Înţeleg. Cuvintele, cel puţin…

WJ s-a întors din pădure. A fost plecat patru zile. Este foarte surescitat, dar şi foarte bolnav. Suferă de pe urma frigului, are două degete degerate destul de rău. A fost supus unor temperaturi mult mai scăzute decât cele din această toamnă englezească friguroasă şi umedă: a fost într-un tărâm al iernii. I-au trebuit aproape două ore să se „dezgheţe”, cu degetele bandajate. A băut supă de parcă ar fi fost ultima din viaţa lui. Pe când îşi revenea, repeta sintagma „locuri interzise” de parcă ar fi existat vreun secret ce trebuia numaidecât comunicat.

Mai târziu am aflat că a ajuns în pădure mai departe decât oricare dintre noi. Subiectiv, WJ spune că a stat două săptămâni; un gând înfricoşător. Acest simplu efect relativist pare a fi limitat la anumite zone împădurite. S-ar putea să fie altele unde efectul timpului asupra corpului uman este opus, timpul tradiţional al lumii poveştilor, unde un călător se întoarce după un an de hoinărit şi află că au trecut o sută de ani.

WJ spune că are dovada aceştia fapt, însă e mai interesat de aceea ce el numeşte „geistzone”, iar eu trebuie să consemnez cât pot de bine povestea complicată şi dezlânată a recentei sale experienţe.

A ajuns să creadă că efectul mitogenetic acţionează nu doar pentru a crea figuri legendare, misterioase şi de neatins, figuri eroice, ci creează totodată locurile *interzise ale trecutului mitologic. Asta mi se pare îndeajuns de evident. Clanurile şi armatele legendare – cum ar fi anticii* shamiga *care păzesc vadurile – sunt asociate, în acelaşi timp, cu locuri. Castelele ruinate şi movilele de pământ intră şi ele în această categorie. Dar WJ a zărit aceste tărâmuri pe care le numeşte* geistzone, *peisaje arhitecturale generate de energiile primordiale subconştientului moştenit, pierdut în creierul inferior. A găsit un mitago pe care l-a denumit „oolering”, după strigătul pe care acesta îl scoate înainte să păşească din pădure prin intrarea în* geistzona *pe care a creat-o sau a făcut-o să apară.*

Geistzona *este un arhetip logic, generat în mod logic de*

minte. Poate fi deopotrivă tărâmul dorit şi tărâmul cel mai temut, locul de început şi locul ultim, locul vieţii dinainte de naştere şi viaţa dinainte de moarte, locul lipsit de greutăţi şi locul unde viaţa e pusă la încercare şi tranziţia de la o stare a fiinţei la următoarea împlinită. Un astfel de tărâm pare să existe în inima pădurii. Există suficiente indicii care susţin acest fapt în ruinele mitice care abundă în zonele externe ale pădurii.

WJ îl vede pe „oolering" ca pe un gardian al căii *către acel ţinut. Este o figură şamanică, asta e clar. Caracteristicile lui sunt faţa vopsită în alb, dar cu ochii şi gura pictate în roşu, un corp înveşmântat în fâşii zdrenţăroase de piele şi blană netăbăcită, unele înnegrite de vreme, altele proaspete şi încă însângerate, un colier cu capete de păsări, zburătoarele cu cioc lung, cum ar fi bâtlanii, berzele şi cocorii, ocupând un loc central, iar pliscurile colorate ale unor păsări mai mici continuându-l spre spate, şi o mişcare fluidă care imită o pasăre păşind prin apă, ciugulind noroiul de pe fund.*

WJ va încerca să lege asta de miturile păsărilor ca mesageri ai morţii, aducători de semne prevestitoare, şi transformarea în formă umană. (Prin ochiul unei păsări, toate hotarele ţinutului *sunt vizibile şi şamanul imită această vedere departe adoptând tehnicile zborului.) Dar „oolering-ul", cu rolul său la intrarea în rai sau iad, este de mai mare interes decât acest simplu şamanism. Pare a fi capabil să creeze aceste porţi. Credinţa într-un atare lucru trebuie să fi fost foarte puternică odinioară.* Geistzona *pe care a văzut-o WJ era un ţinut al iernii, şi un vânt glacial, diavolesc, a suflat dinspre el trei zile la rând, în timp ce „oolering-ul" a stat în faţa lui, întors spre vizitatorul nepoftit, aproape sfidându-i să se apropie. WJ a suferit din cauza asta, însă „oolering-ul" pare să nu fi păţit nimic. Până la urmă s-a ridicat, a trecut pragul în* geistzona *sa şi a pliat spaţiul în jurul lui.*

Când James Keeton ridică privirea de pe textul mânjit, îşi văzu fiica stând lângă fereastră, uitându-se la el prin ochii decupaţi stângaci ai măştii alb cu roşu pe care o ţinea în dreptul feţei.

— *Oolering*-ul? spuse el. Geistzone? Shamiga? Tu înţelegi *ceva* din toate astea?

Tallis lăsă jos masca. Ochii ei negri erau luminoşi, pielea palidă – plină de viaţă. Se uită fix la tatăl ei şi, în acelaşi timp, se

uita prin el.

— Culoare de trecere, şopti ea. *Oolering*-ul… *călăuza…* acelaşi lucru. Gardieni. Creatori ai cărării. Creatori ai tărâmurilor fantomatice. Povestea începe să se lămurească…

Tatăl ei era nedumerit.

— Poveste? Ce poveste?

Se ridică în picioare în timp ce vorbea, îşi aranjă bretelele şi începu să se plimbe prin sufragerie. Mirosul de lemn putred şi pământ era puternic.

— Povestea Vechiului Loc Interzis. Călătoria spre Vechiul Loc Interzis. Geistzona lui Harry. Atât de aproape şi totuşi aşa departe…

Deodată, o cuprinsese emoţia.

— Asta mi-a spus Harry. Ţi-am zis asta, mai ţii minte?

— Aminteşte-mi tu.

— A spus că pleacă într-un loc foarte ciudat. Undeva foarte aproape. Că va face tot posibilul să ţină legătura…

Tallis se duse şi-l luă de mână pe tatăl ei, iar Keeton îi cuprinse degetele mici şi reci cu ambele palme.

— S-a dus în pădure, continuă ea. Dar a mers mai departe. A intrat într-o geistzonă, folosind un culoar de trecere. Am crezut că erau doar viziuni, dar sunt porţi. E aici, tati. E în jurul nostru, peste tot. E undeva aproape, poate încearcă să ajungă acasă chiar acum. Se poate să fie chiar în camera asta, dar pentru el… camera este un alt loc: o pădure, o peşteră, un castel. Un tărâm neştiut.

Îşi puse iar masca pe faţă. Trăsăturile ei sinistre îl priviră pe Keeton dintr-o altă epocă. Tallis, din spatele lemnului, şopti:

— Dar este în partea greşită a Celeilalte Lumi. Sunt sigură de asta acum. Este în iad. De aceea m-a chemat. E pierdut în iad şi are nevoie de mine, să merg la el.

Lăsă masca jos – părea confuză.

— Am deschis trei porţi. Am creat *culoare* de trei ori. Dar le-am deschis doar pentru simţuri. Am putut doar să văd şi să aud şi să miros lucruri… nu… în pajiştea Lespezilor Stretley am aruncat cu pietre în cealaltă lume. Dar încă nu ştiu cum să ajung dincolo. Nu ştiu cum să deschid spaţiul şi să-l închid la loc, ca „oolering-ul”.

Tatăl ei părea panicat.

— Doar nu ai de gând să fugi de acasă, acum, nu? În iad? Va

trebui să pun piciorul în prag, în cazul ăsta. Când vei avea douăzeci şi unu de ani vei putea face orice doreşti.

Tallis surâse şi se uită fix prin geamuri, peste peluză şi gard, către Colina Morndun.

Cum să *traverseze*? Asta era întrebarea.

Ce îi scrisese bunicul? *Am lăsat propriu-mi semn pe acel copac zdrenţăros. Când vei fi făcut şi tu la fel, va însemna că eşti pregătită pentru călăreţi.*

Toată viaţa auzise tropotul călăreţilor, deşi niciun călăreţ nu se făcuse văzut. Aceleaşi năluci păreau să-l fi bântuit şi pe bunicul Owen. Ştiuse mai multe decât cele pe care le scrisese în cartea cu poveşti…

— Trebuie să-l găsesc pe Băiatul Beteag, rosti ea de lângă fereastră. Cerbul zdrenţăros. Trebuie să-l însemnez.

— Continui să crezi în închipuirea asta… spuse tatăl ei pe un ton blând.

— Da. Şi tu ar trebui să crezi, tati. Când îl voi găsi pe Băiatul Beteag şi-l voi marca…

— Cum ai să faci asta?

— Nu sunt sigură încă. Dar atunci voi putea face primul pas în pădure. Îl voi aduce pe Harry acasă. Îţi promit. E scris în poveste. Sunt sigură de asta. E scris în poveste. Dacă aş cunoaşte, măcar, *sfârşitul* poveştii…

În poveste!

Bunicul ei ştiuse măcar despre Pădurea de Oase: în scrisoarea lui făcuse referire la „Ash”. Avusese oare cunoştinţă de celelalte poveşti şi de Vechiul Loc Interzis?

Ei îţi vor spune *toate* poveştile, scrisese. Toată viaţa, Tallis născocise poveşti gingaşe şi aventuri eroice şi istorii triste cu cavaleri rătăciţi şi poveşti amuzante cu oameni care trăiau în pădure. Poate că le avea pe toate, atunci, poate că îi fuseseră spuse toate de Masca Albă. Bănuia că nu era aşa.

Mai erau unele, mai multe poveşti, mai multe fragmente din cea mai veche poveste dintre toate, versiunea eroică din mintea ei, cu prăpastia adâncă, arborii uriaşi, creaturile imposibile şi castelul de piatră care nu era piatră…

Undeva în povestea aceea se aflau indiciile pentru a-l găsi pe Harry. Era absolut convinsă acum că Harry şi povestea erau legaţi. Pentru a-l aduce înapoi trebuia, pur şi simplu, să aştepte să audă cum se încheia Vechiul Loc Interzis.

Tatăl ei frunzărea iarăşi jurnalul, distras acum, poate copleşit de ceea ce auzise, epuizat de ciudăţenia fiicei lui, dar şi de strania ei vigilenţă.

— WJ, rosti el. Mă întreb cine era închise caietul. Sunetul pianului încetă. Afară sună un claxon de bicicletă şi Simon, vărul lui Tallis, apăru traversând peluza cu mâinile în buzunare. Urma să-i ţină de urât lui Tallis în acea seară cât timp părinţii ei erau plecaţi de acasă.

— Începe să-mi fie frică de tine, spuse James Keeton. De ceea ce spui.

— Să nu-ţi fie. Nu ai de ce să te temi.

Tatăl ei îi întoarse un zâmbet obosit, sarcastic.

— Nu am? Harry hoinăreşte printr-o *geistzonă* sumbră şi înzăpezită, sub pământ, la graniţele iadului, păzit de oolering-ii ăia…

— Oolering. Şaman.

Keeton râse şi îşi trecu o mână prin părul jilav; râsul lui era o expresie a disperării.

— Dumnezeule mare, copila mea! Nici măcar nu ştiu ce e acela şaman! Mă duce cu gândul doar la vraci!

— Sunt păstrători şi propovăduitori ai cunoaşterii, zise Tallis. Cunoaşterea animalică din pământ. În viziune, în poveste, în găsirea cărărilor.

— Unde ai citit asta?

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu ştiu. Presupun că mi-a spus-o una dintre femeile mascate.

— Ţi-a şoptit…

— Da.

— Puteri parapsihice? La asta te referi?

— Şoptitoarele *îmi aparţin,* zise Tallis. Eu le-am creat. Într-un fel, ce ştiu ele, ştiu şi eu.

— Mitagouri, spuse Keeton respirând adânc. Imagini mitice. Şi cu toţii le purtăm în gând. Am dreptate?

Tallis încuviinţă din cap.

— Dar nu le putem vedea, nici auzi şi nici cunoaşte până când nu devin *reale,* continuă tatăl ei. Sunt aduse pe lume, în pădure, şi atunci putem vorbi cu ele…

— Da.

— Ca şi cum am vorbi cu noi înşine.

— Cu avatarurile noastre trecute. Avatarurile noastre moarte. Noi, cei de acum mii de ani.

— De ce nu am creat *eu* nicio apariţie din asta?

— Pentru că eşti prea bătrân, îi răspunse Tallis, cu un râs răutăcios.

— Dar bunicul pare să o fi făcut.

— El avea sentimentele potrivite, murmură Tallis.

— Asta e altceva, desigur, zise tatăl ei zâmbind.

Se aplecă şi o sărută pe creştetul capului.

— Îţi propun un târg. Nu face nimic necugetat, cum ar fi să te aventurezi în lumea subpământeană, până ne întoarcem de la cină. Mâine seară, când vin acasă de la serviciu, am să merg cu tine la casa din pădure. Şi vom sta acolo până când vom vedea un mitago. Voi asculta şi voi învăţa.

Tallis era încântată, atât datorită uşurării pe care cuvintele lui i-o aduceau, semn că începea să o creadă, cât şi ofertei de a o însoţi la Cabana de Stejar.

— Crezi sincer că Harry este încă în viaţă? îl întrebă ea.

Keeton se aplecă, puse ambele mâini pe umerii ei şi încuviinţă solemn din cap.

— Da, spuse el apăsat. Da, cred. Nu înţeleg cum şi de ce. Dar sunt gata să aflu. Mâine. Lecţiile încep mâine. Atât pentru mine, cât şi pentru mama ta. Trebuie să primim amândoi cunoaştere.

Tallis îşi strânse tatăl în braţe.

— Ştiam că o să mă crezi într-o zi.

Deşi trist, Keeton zâmbi. Avea lacrimi în ochi.

— Nu vreau să te pierd, şopti. Trebuie să încerci să înţelegi câtă tristeţe s-a adunat în casa asta. Te iubesc foarte tare, chiar dacă eşti foarte ciudată. Acum aproape doar tu mi-ai mai rămas. Am primit o lovitură teribilă când l-am pierdut pe Harry…

— Nu e pierdut pentru vecie!

Un deget mare îi atinse nasul mic.

— *Ştiu* asta. Dar nu este cu noi *acum.* Lucrurile între mama ta şi mine…

Se întrerupse, părând stânjenit.

— Se întâmplă uneori ca doi oameni să se îndepărteze. Margaret te iubeşte la fel de tare ca mine. Am fi pierduţi amândoi fără tine. Ea nu îşi arată sentimentele la fel de uşor ca alţii. Dar nu trebuie să gândeşti niciodată că *nu* te iubeşte.

— Nu gândesc asta, zise Tallis încet, încruntându-se puţin.

Doar că se supără foarte tare pe mine.

— Aşa e ea… spuse tatăl ei fără ocoliş. Acum, du-te să-l saluţi pe Simon.

(ii)

Avea nevoie să mediteze; fusese o zi puţin spus plină de evenimente. Imagini şi informaţii i se înghesuiau în mintea tânără. Avea nevoie de timp şi de un mediu liniştit unde să lase lucrurile pe care le văzuse şi faptele pe care le aflase să se contureze mai bine.

Ceva o nelinişte a. Ceva din ceea ce văzuse, sau poate citise, încerca să-i atragă atenţia. Se simţea copleşită şi în acelaşi timp hotărâtă. Un gând avea nevoie să se cristalizeze, iar asta însemna că trebuia să se ducă într-unul dintre locurile ei secrete.

De la geamul dormitorului ei vedea câteva vaci mergând pe marginea pajiştii Lespezilor Stretley. Linia întunecată a copacilor care formau Pădurea Ryhope era şi ea evidentă. Aleea dintre magaziile cu utilaje era goală şi tăcută. Dar pe Colina Morndun, aproape de movilele antice, împădurite, se zăreau siluetele unor oameni. Sub ochii lui Tallis, aceştia părură să se dizolve în umbrele după-amiezii târzii şi atunci fata se simţi, imediat, chemată.

Urmată de vărul ei Simon, Tallis părăsi casa şi urcă dealul către vechile fortificaţii. Băiatul porni cu pas apăsat printre copacii care creşteau din malurile de pământ, dând ocol parapetelor, poate lăsându-şi gândul să zboare la cavalerii care trăiseră cândva acolo.

Tallis se opri la intrarea în cercul de pământ. Odată, poate, acea poartă fusese flancată de lespezi uriaşe sau de trunchiuri înalte de copac. Malurile fuseseră abrupte şi înalte. Înăuntru, unde acum păşteau oile… ce fusese acolo? Măreţul castel pe care şi-l imaginase dintotdeauna? Ori doar un sat? Sau chiar un altar? Tallis nu ştia, deşi, când se uită înapoi în îngrăditură, simţi un fior: o adiere a morţii, i se păru. Pentru o secundă simţi miros de fum, dar şi altceva, ceva putred, ca un animal mort. Vântul serii îi înţepa ochii, aşa că se întoarse iarăşi, privind înapoi spre casă, peste câmpiile unduitoare. Casa ei era învăluită în umbre, o formă întunecată. Deasupra, cerurile începeau să se acopere, nori negri învolburându-se spre est, formând tipare ciudate pe

cer peste câmpurile din spatele fermei Keeton. Se simţea izul ploii în aer, deşi seara abia lăsată era caldă.

Se lăsa întunericul. Era mişcare pe câmpii, imitând mişcarea de deasupra colinei. Pământul îi vibra uşor sub picioare, dar senzaţia stranie dispăru repede.

Iarna.

Toate lucrurile la care era martoră, tot ce părea să o obsedeze avea legătură cu iarna. Bunicul ei îi scrisese într-o noapte de iarnă, apoi ieşise pe pajiştea Lespezilor Stretley, unde se aşezase pe o piatră şi murise în tăcere, poate având o viziune care-l încântase în acel ultim moment îngheţat al vieţii sale. Poveştile pe care le spunea erau mai vii în mintea ei atunci când le plasa în decoruri hibernale. Fusese iarnă în ţinutul în care-l văzuse pe Scathach. Tabăra de pe alee, culoarul de trecere pe care îl putea invoca acolo, pe acolo veneau cele mai puternice mirosuri ale acelei perioade moarte a anului.

Şi omul în blănuri de azi!

Sigur că da. *Asta* o preocupa la nivel conştient! Pieile reci şi ude de animal cu care era înfăşurat intrusul în casa dărăpănată; şi el venea dintr-o iarnă aspră. Ar fi murit de cald în toropeala verii şi, chiar sub privirea ei, omul din odaie începuse să îşi dea jos straturile groase, protectoare.

Emoţionată, Tallis retrăi mişcarea şi sunetele acelei întâmplări. Omul venise din adâncul pădurii, iar gheaţa încă se mai ţinea agăţată de el. Ultima oară când fusese în dumbravă, visase o apariţie asemănătoare…

Un „oolering”, conform jurnalului lui Huxley, păzea poarta spre o iarnă teribilă, o geistzonă înfricoşătoare.

Era posibil, deci, ca vizitatorii să fi venit la Cabana de Stejar *printr-o* astfel de poartă. Da! Exista un culoar de trecere în pădure, o cale de acces în lumea frigului. Aceea putea fi şi calea lui Tallis către tărâmul unde fratele ei era un suflet speriat, rătăcitor.

Simon hoinărise prin pădurea deasă din partea de nord a movilelor de pământ. Auzind strigătul lui Tallis, reapăru în câmp.

— Ce este? strigă el.

Cu răsuflarea tăiată şi fremătând de emoţie, Tallis dădu fuga la el.

— Există o poartă în pădure. Aproape de vechea casă. *Trebuie* să fie. Oameni îmbrăcaţi în blănuri au venit azi pe acolo. De

aceea erau încă îngheţaţi.

— Cine era încă îngheţat?

— Oamenii din vechime. Doi la număr. Un bărbat şi o femeie. Era şi un băiat cu ei. El mi-a spus *rajathuk.*

— Eu îţi spun că eşti nebună, rosti Simon după un moment, dar Tallis îi ignoră comentariul.

Un culoar de trecere spre lumea iernii, aproape de casă. Nu trebuia decât să-l găsească. Aşa îşi imagina că intrase Harry prima oară în Lumea Cealaltă. Un loc aproape, da, dar şi departe.

Trebuie că găsise calea de a-şi lăsa semnul asupra cerbului, dacă într-adevăr asta făcuse. Şi poate... poate era pierdut pentru că *nu* marcase cerbul.

Ce implica ritualul? Ce însemna?

Simon îi flutura o mână în faţa ochilor.

— Tallis? Trezeşte-te, Tallis! Vin oamenii în halate albe...

Ea rămase acolo, cu spatele la copaci, amurgul aruncându-i umbre peste chip. Simon avea în mână un băţ lung şi se îndepărtă lovind iarba cu el. Se îndreptă spre adăpostul animalelor, uitându-se ţintă dincolo de poartă spre casa fermei.

Tallis era gata să-l urmeze, când o mână se desprinse din întuneric, în spatele ei, şi o atinse pe umăr.

Rămase perfect nemişcată, inima bubuindu-i în piept. Era îngrozită. O a doua mână îi atinse creştetul capului şi îşi prefiră degetele prin părul ei. Simţi că ameţeşte de frică. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se, dar erau chiar în spatele lor; simţea o respiraţie uşoară la baza gâtului.

— Simon, zise ea pe o voce pierită. Simon...

Băiatul se întoarse. Păru deodată şocat. Căscă puţin gura şi băţul îi căzu din mână. Rămase totuşi perfect nemişcat, holbându-se la Tallis şi la oricine ar fi fost cel care o ţinea.

O pală de vânt rece o făcu să se crispeze. O înţepau ochii. Neaşteptata strălucire a zăpezii o făcu să clipească. Ce se întâmpla? Unde dispăruse vara? În aer plutea greu mirosul de ars. Mai multe siluete străbăteau îngrăditura – erau înfăşurate în haine negre. Se îndreptau dinspre poarta de intrare către o colibă ciudată din care ieşea fum. Intrarea era păzită de doi copaci uriaşi cu ramurile tăiate, două trunchiuri simple, groase. Un gard înalt de lemn era ridicat deasupra zidurilor abrupte de

pământ. În colţuri fluturau zdrenţe colorate. Una dintre siluete ţinea o prăjină în vârful căreia erau legate coarnele mari ale unui elan. De ramurile lor fluturau zdrenţe albe.

Viziunea nu dură mult, un crâmpei dintr-o lume de dincolo de lumea ei. Apoi realitatea reveni şi Simon stătea în faţa ei, la distanţă de câţiva metri. Se făcuse şi mai întuneric. Mâinile îşi plimbară degetele bătrâne şi reci peste pielea ei de pe ceafă, apoi peste obraz. Degetele miroseau a pământ. Unghiile erau rupte, murdare. Când îi atinseră buzele, Tallis nu tresări. Simţi gust de sare.

Mâinile se retraseră. Mintea i se umplu de şoapte. Copacii trosneau şi gemeau îndoiţi de un vânt năprasnic, caii nechezau şi se opinteau prin zăpadă. Călăreţii strigau, bicele de piele plesneau crupa animalelor. Harnaşamentele zornăiau. Femeile strigau. Copiii plângeau şi li se cerea să tacă. O tobă ţinea un ritm lent, precis. Tallis auzea sunet de fluiere, imitând un cântec de pasăre.

Încet, Tallis se întoarse; neaşteptatele sunete din mintea ei se stinseră din nou. Una dintre femeile cu glugă stătea în spatele ei, mantia sa neagră mirosind puternic a sudoare şi pădure. Mâinile bătrâne, cu piele albă şi osoase, erau ridicate înaintea ochilor, cu degetele uşor îndoite şi atingându-i la răstimpuri pielea. Masca albă o privea fără expresivitate cu ochi oblici. Gura serioasă părea să se fi întristat puţin.

Tallis ridică mâna şi luă masca, înlăturând-o cu blândeţe de pe chipul pe care-l ascundea. Ochi negri, ochi bătrâni, o priveau din găvane adânci, mărginite de piele lăsată. Gura surâse, dar buzele rămaseră lipite. Nările mari se lărgiră când trase în piept aerul blând al verii. Vântul suflă şuviţe de păr alb de sub glugă.

— Tu eşti cea care îmi spune poveşti, şopti Tallis. De ce te chem?

Nu primi niciun răspuns. Privirea din vremuri de demult persistă, studiind chipul de copil cu mare curiozitate. Apoi degetele osoase smulseră masca din mâna lui Tallis şi buzele se strânseră din nou într-un zâmbet subţire, dar care se şterse aproape imediat. Pământul se cutremură puţin. Bătrâna aruncă o privire înfricoşată spre vest. Deodată, între copaci se întrezări o mişcare înspăimântată şi Tallis le văzu pe cele două însoţitoare ale Măştii Albe, le auzi strigătele grăbite.

Pământul vibră.

Tallis se încruntă şi se încruntă tot mai tare când Masca Albă o cercetă cu privirea, mai mult cu teamă decât cu prietenie. Ochii scânteietori se lărgiră puţin în cuibul lor de riduri. Mâna dreaptă a femeii se întinse şi o împinse uşor pe Tallis, pe umăr.

— Oolerinnen, zise femeie într-o şoaptă forţată.

— Oolering? repetă Tallis.

— Oolerinnen! zise Mască Albă pripit şi atinse capul lui Tallis înainte să facă semn spre reşedinţa Keeton pe dealul din depărtare.

Apoi o luă la fugă iute spre adăpostul copacilor, urcând pe malul de pământ şi îndreptându-se spre locul unde tufişurile câmpului duceau spre Pădurea Ryhope.

Când Simon îi vorbi, Tallis tresări speriată. Nu observase când băiatul se apropiase; acum îi stătea alături. Fusese pierdută în propria minte, o imagine intensă, de data asta: umbla crispată şi atentă pe marginea unei faleze uriaşe, cu inima încercată de o disperare teribilă…

— *Cine* erau? întrebă Simon din nou.

Chipul lui îşi pierduse complet trăsăturile obişnuite. Era rotund şi palid, speriat.

— Educatoarele mele, murmură Tallis. Dar ceva le-a speriat.

Se duse grăbită la adâncitura din malurile de pământ şi se uită spre casa ei, care nu era decât o formă întunecată, colţuroasă pe fundalul cerului.

— Au spus… au spus că eu favorizez trecerea… dar cum se poate aşa ceva? Nu înţeleg. Ce încercau să spună?

Simon era speriat. Îşi recuperase băţul şi îl ţinea acum ca pe o suliţă, ridicat deasupra umărului.

— Eu plec acasă! spuse.

Apusul era un nimb portocaliu presărat cu nori negri. Îi amintea lui Tallis de un foc, dincolo de pădure, dincolo de ţinutul întunericului.

— Stai… strigă ea şi băiatul se înapoie după ce ezită un moment.

— Mi-e frică, şopti el. Oamenii ăia erau ţigani.

— Nu erau ţigani. Erau prietenii mei.

Simon se uită în direcţia pantei împădurite.

— Prietenii tăi?

— Pe cuvânt! Şi unul dintre ei mi-a spus o parte dintr-o poveste. Trebuie să ţi-o spun ţie, ca să o fixez. Ca să o fac

reală…

— Mi-o spui la tine acasă.

— Vreau să ţi-o spun acum. Aici. Pe locul mormintelor.

Din nou, Simon era nedumerit. Se uită înapoi.

— Locul mormintelor? Aici e un fort vechi. Ştii că asta e. De aici au plecat călare, cu săbiile lucind şi scuturile zăngănind, luptători curajoşi.

— Aici erau arşi morţii, îl contrazise Tallis. Oasele ardeau mocnit. Acum, ţine-ţi gura.

Luptase împotriva tatălui său şi fusese izgonit într-un loc unde nu exista nicio piatră adevărată. Era numai el în acel ţinut străin, şi animalele sălbatice. Le vâna cu arme de os şi frasin şi obsidian lustruit. Călărea cai sălbatici. Gonea însoţit de ogari care ajungeau până la greabănul cailor. Cu suliţele cu vârf de os prindea somoni ai căror solzi erau făcuţi din argint. Pentru a călători iute în acea lume creată de-o minte nebună era purtat în gheare de o bufniţă.

Nevoia de a se întoarce la locul de baştină deveni greu de suportat. Nu exista însă cale de întoarcere pentru el şi, deşi călărea la nord şi sud de-a lungul uriaşului hău, găsind peşteri şi morminte vechi prin care sufla un vânt ciudat; nu putea evada din vis. Lumea lui era imposibil de atins.

Îşi legă stindardul alb de coarnele unui elan şi călări pe spinarea sălbăticiunii, dar când ajunse în munţii înalţi, animalul îl aruncă la pământ.

Îşi făcu o canoe din scoarţă şi se lăsă purtat de râu, dar adormi în timpul nopţii şi când se trezi era iarăşi pe mal, aproape de cărarea abruptă care urca spre porţile castelului.

Încercă magia şi intră într-o pădure ciudată. Acolo, găsi imaginea unei femei cioplită în lemn; la lumina lunii, aceasta prinse viaţă şi el se îndrăgosti, aşa că zăbovi acolo şi se pierdu din nou ani mulţi.

Dar într-o noapte, dintr-un vis, mama lui veni să-l viziteze. Îl luă de mână şi-l duse la apele prăpastiei. Îl urcă în barca ei, unde el zăcu întins cu capul pe o pernă făcută din veşminte. Femeia invocă spiritul tatălui ei, care apăru sub forma unui animal. Dezlegă vraja şi împinse barca de la mal. Curentul o luă şi de data asta o purtă dincolo de apă. Mama îl însoţi cu privirea.

Drumul lui spre casă în sfârşit începuse.

— Ai terminat? întrebă Simon la final.

Părea îngrijorat. Tallis era conştientă de el, dar gândurile îi erau în altă parte. Se uita ţintă la locul unde le întâlnise pe femeile cu glugă, unde ele în sfârşit luaseră contact fizic cu ea.

De ce se speriase aşa deodată?

— Ar *trebui* să ne întoarcem, spuse ea neatentă. Se întâmplă ceva… nu ştiu exact ce anume. Dar mi-e teamă.

Simon nu avu nevoie de altceva. O luă imediat din loc.

— Nu vreau să ajung în frigarea nimănui… strigă el plin de dramatism.

Pe Tallis o enerva laşitatea vărului ei. O luă la fugă după el, şi ieşi pe poarta movilelor, strigând:

— Eşti destul de mare ca să ştii că poveştile cu ţigani sunt inventate doar ca să ne facă să nu umblăm haihui.

— Aşa am crezut şi eu, până când ne-au urmărit babornişele alea, ripostă Simon.

Ajunsese deja la poalele dealului.

— Simon. Stai! Ceva nu e în regulă…

La jumătatea dealului, fata se opri. Se simţea o mişcare în bezna dimprejur, o schimbare nenaturală a peisajului. În spatele ei, copacii fremătau. Dealul părea să tremure, să vibreze. Vântul, o adiere caldă de vară, se înteţi; aducea cu el miros de zăpadă.

— Simon! întoarce-te…

— Ne vedem acasă!

Era aşa întuneric! Nu era normal. Cu câteva momente înainte era apusul, acum era noapte, chiar dacă spre vest cerul era încă tivit cu o panglică portocaliu-deschis.

La poalele Dealului Gorganelor, fata se lăsă pe vine, conştientă de faptul că lumea întreagă se cutremura. Suprafaţa apei din Pârâul Vânătorului începu să se unduiască puternic. Aninii aproape şuierau, tremurând. Deasupra ei, norii nopţii formau un vârtej, o mare furtună se dezlănţuia deasupra movilelor.

Şi-o imagină pe Mască Albă atingându-i din nou capul… rostind cuvântul… oolerinnen… oolering… deschizând culoarul…

— Deschid culoarul, spuse Tallis cu voce tare. Se întâmplă *prin* mine. Creez o poartă. Simon o să rămână prizonier. *Simon!*

Se ridică în picioare, strigând. Simon era o siluetă în

depărtare, tot mai alerga. În jurul lui, pământul se zbătea ca un şarpe. Ceva se zvârcoli în aer, împrăştiind materie neagră. Forma băiatului dispăru.

— Simon!

O luă la fugă. Cu un trosnet puternic şi o exalare de aer fetid, pământul dinaintea ei se deschise şi o lespede apăru pe lume, ridicându-se în noapte, împrăştiind noroi şi iarbă. Ţărâna se prefiră ca o ploaie. Lespedea scrâşni animalic în timp ce se înălţa, de două ori mai mare ca ea, apoi de trei. Începu să se încline…

Tallis se trase înapoi, năucită, buimăcită. Uriaşul monolit se cutremură, apoi începu să se prăbuşească, strivind copacii şi pământul, căzând cu un bubuit primordial care făcu stomacul fetei să se strângă ghem de frică.

„Nu se poate ca eu să fac asta…”

Traversă pârâul zbuciumat. Înaintea ei, acolo unde terenul începea să urce, apăru un pilon de lemn răsucindu-se, trunchiul lui noduros fiind strâmbat de forţe nevăzute. Pârâi ca un copac frânt de o furtună; acolo unde bucata ruptă căzu la pământ se formă un arc incredibil şi o lumină puternică de iarnă străluci în aerul serii; o trâmbă de zăpadă trecu prin el răsucită, înţepând pielea fetei.

Se vedea mişcându-se o formă, un om călare, făcând bidiviul să se întoarcă pe loc, iar şi iar, pentru a-l împiedica să iasă valvârtej pe poartă. Lumina se răsfrângea pe coiful lucios, pe fierul zăbalei şi al frâului. Se văzu o scăpărare de culoare. Metalul zornăia.

Tallis viră din fugă la dreapta, evitând copacul rupt. Rădăcinile acestuia se încovoiară înfricoşător prin aer, lovind ca un bici spre ea, formând bucle şi arcade prin care vânturi de gheaţă suflau din lumi tainice. Tropotul călăreţilor era puternic; bărbaţi strigau, chemând-o.

— Nu sunt pregătită! ţipă ea. Nu mă luaţi acum! Nu sunt pregătită.

Unde era Simon? Ce se întâmplase cu el?

— Tallis!

Strigătul se auzi tare, dar era rostit de o voce pe care nu o recunoştea. Aproape o tachina. Se împletici în direcţia opusă celei din care venea sunetul, împiedicându-se în rădăcinile şerpuitoare, strigând când i se înfăşurară în jurul picioarelor.

Smuci şi lovi, se opinti în pământ ca să se elibereze...

Pământul bubui. Se deschise, făcând-o să se clatine în spate, când o lespede cenuşie mare ţâşni din ţărână şi lângă ea apăru o a doua, formând împreună o poartă roasă de vreme prin care strălucea strania lumină a Celeilalte Lumi.

Se împotrivi vântului înteţit al iernii, lăsând bărbia în piept, întinzând mâinile ca să se desprindă de lângă stânca îngheţată. De jur-împrejurul ei, monoliţi de piatră şi trunchiuri de lemn zgâriat se înălţau în bezna nopţii. Morţii reveneau la viaţă. Trecutul se întorcea să o ia prizonieră, să o împiedice, să o cheme în pădure.

Ajunse la Pajiştea Peşterii Vântoase. Puţin lipsi să pătrundă într-un *henge*[7], văzând licărul ciudat al stelelor în spaţiul dintre piloni abia când era aproape în pragul lui. Se întoarse pe o parte, se împiedică într-o rădăcină groasă care ieşea şerpuind din pământ, apoi se ridică şi ajunse la poarta grădinii ei.

Nu reuşi să găsească încuietoarea. Sări peste poartă, străduindu-se să ajungă acasă, şi ateriză greoaie pe iarbă, de cealaltă parte.

O tăcere ciudată păru să se pogoare. Tallis rămase lângă gard, uitându-se peste câmpiile chinuite, văzând formele negre ale copacilor şi lespezilor pe fundalul de un cenuşiu vag al cerului. Un bărbat o strigă din nou. Felul în care îi strigă numele era curios, aproape înfricoşător. Întoarse privirea în direcţia sunetului şi văzu trei siluete omeneşti alergând spre casă.

Îşi auzi numele strigat a treia oară. Bărbaţii urcau dealul dinspre pârâu, unul aflându-se în fruntea mai multor cai. În spatele lor, patru torţe ardeau înfipte în pământ şi o siluetă albă, asemănătoare unui om, se mişca într-un fel ciudat, haotic, de parcă ar fi dansat. Deasupra zburau păsări. Fâlfâitul aripilor îi spunea lui Tallis că zburau în cerc. Se uită la ele un moment înainte ca un alt sunet să-i atragă atenţia spre magaziile de lemne.

Pentru o secundă crezu că se uita la un copac. Apoi observă că de fapt era un om. Când acesta se desprinse dintre umbrele nopţii, fata văzu că purta ramuri lungi şi subţiri de păducel cusute pe o glugă neagră care-i ascundea jumătate din faţă.

— Păducel... şopti Tallis, înfricoşată. Credeam că îmi eşti prieten...

---

[7] Monument preistoric circular, asemenea lui Stonehenge.

Porni în fugă spre casă, unde, odată ajunsă, trânti uşa şi o zăvorî. Rămase în bucătărie, cu ochii aţintiţi spre clanţă. Când aceasta se mişcă, Tallis strigă şi trecu dincolo, în sufragerie. Trase draperiile tocmai când o pasăre se lovi de sticla geamului, corpul ei negru zbătându-se un moment înainte să îşi revină în simţiri şi să se piardă înapoi în noapte.

Uşa din faţă era deschisă. O trânti, o zăvorî, apoi observă băţul lui Simon pe podeaua holului. Băiatul fugise repede. Era în siguranţă.

Pe palier, sări la fereastră şi aruncă o privire spre movilele de pământ.

Focurile încă ardeau pe câmpii, între casă şi pădurea mitagourilor. Siluete se mişcau.

— Nu sunt pregătită, şopti ea. Harry!... Nu sunt încă pregătită să plec! Nu l-am marcat pe Băiatul Beteag...

O cârpă albă pe-o ramură a coarnelor. Imaginea din viziune era puternică. *Faşa ei de botez, o fâşie albă, legată de cornul rupt al cerbului. Asta trebuia să facă. Întâi! înainte să plece!*

Se furişă înapoi în camera ei.

Închizând cu grijă uşa după ea, rămase o clipă cu urechile ciulite, după care se întoarse spre geam, cu gândul de a vedea cine sau ce se afla în grădină.

Acolo stătea un om, şi ea strigă. Deodată, omul străbătu odaia venind spre ea. Rămurelele de păducel încâlcite în părul lui foşniră încet. Ridică o mână şi întinse un obiect spre fata îngrozită.

Când se opri în mijlocul camerei, Tallis se calmă. La lumina palidă care venea de afară reuşi să vadă că fereastra din spatele lui era deschisă şi că silueta din grădină fusese a lui.

Ţinea în mână Păpuşa Găseşte-mă Iar.

— Am îngropat-o pe câmpie, şopti Tallis.

Mâinile lui mari le luară pe ale ei şi îi puseră bucata de lemn mânjită cu pământ între degete. Nu era un om înalt. Trupul lui emana miros de frunze. Masca de pe chip era făcută din piele moale de animal, un animal cu blană închisă la culoare...

— Tu eşti Păducel, rosti Tallis încet. Credeam că îmi eşti prieten.

Păducel clătină din cap. Buzele lui groase, vizibile mai jos de mască, se lăţiră într-un zâmbet ciudat. Omul avea ceva familiar... Apoi ridică mâinile şi îşi dădu jos ramurile spinoase de

pe bentiţa de piele legată în jurul capului.

— M-am deghizat în Păducel, spuse el pe un ton blând. Dar îţi sunt prieten.

Vocea lui… reverbera în mintea lui Tallis, un sunet bănuitor… atât de familiar…

Omul ezită, apoi adăugă:

— E o bună măsură de apărare împotriva mâncătorilor de stârvuri.

Tallis era nedumerită. Nu doar din cauza sunetului vocii lui, ci şi din cauză că vorbea engleză. Ajunsese să se aştepte doar la sunete bizare din partea creaturilor pădurii, a mitagourilor. Acel discurs împleticit, dar inteligibil era o surpriză pentru ea.

— Vorbeşti engleza, remarcă ea ceea ce era evident.

— Sigur că da. Este limba tatălui meu.

Tallis se încruntă auzindu-l.

— Şi mama ta ce limbă vorbeşte?

Ne-Păducel spuse:

— Limba *amborioscantii.*

Tallis înghiţi în sec.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nu mă mir, zise Ne-Păducel. Nu mai este vorbită în zona asta de generaţii întregi. *Amborioscantii* sunt oamenii *umbrelor-din-piatră.* Ei au construit un măreţ loc spiritual de piatră; chipurile morţilor privesc de pe fiecare stâncă cenuşie. Mama a fost legendara fiică a marelui lor conducător. O chema Elethandian. Poveşti despre ea probabil încă există în lumea ta, dar despre tata nu se ştie exact. Cu toate astea, povestea ei este una teribilă şi are un final teribil. Tata a cunoscut-o doar pentru o perioadă foarte scurtă de timp, câţiva ani, înainte ca inima pădurii să o cheme din nou şi să dispară. Eu păstrez doar vagi amintiri legate de ea…

— E trist… şopti Tallis.

Ochii ei se adaptaseră bine la întuneric acum şi îşi dădu seama că tânărul acela era Cerbul Tânăr de anul trecut, după care botezase Pârâul Vânătorului. Acum însă era mai bine îmbrăcat, avea o cămaşă largă ce putea fi făcută din lână şi pantaloni care păreau să fi fost încropiţi din fâşii de piele şi pânză, o vestimentaţie ciudată şi neatrăgătoare.

Şi totuşi vocea lui… continua să îi spună ceva. O mai auzise înainte. Îl cunoştea pe omul acela dintr-un alt loc şi poate chiar

acum ştia care era locul acela, dar nu era pregătită să-l accepte…

— Ultima dată când te-am văzut, rosti ea, erai gol. Nu aveai pe tine decât masca şi cizmele.

Cerbul Tânăr râse.

— Atunci nu te cunoşteam. Eram în lumea interzisă doar de câteva zile. Muream de foame şi căpriorul acela mi-a salvat viaţa.

— Dar de ce erai aşa gol?

— De ce? Pentru că animalul de pe capul meu, masca, mă ajută să gândesc ca el. Animalul de pe picioare mă ajută să păşesc ca el. Pământul mânjit pe corp mă ajută să mă ascund de împrejurimi. Doar aşa poţi ucide un căprior.

— Acum vânezi? întrebă Tallis cu îndrăzneală. De ce porţi masca?

Bărbatul ridică mâinile şi o înlătură. În lumina palidă, ochii lui verzi scânteiau. Părea a nu avea astâmpăr, cum se uita aşa la fată, văzându-i surpriza, apoi un surâs slab îi flutură pe buze.

— Mă cunoşti, deci…

Tallis era paralizată. Se holba la el, era conştientă, cu ochii larg deschişi, aproape speriată de moarte.

Ce trebuia să spună? Ce *putea* să spună? Că doar cu câteva zile în urmă îl văzuse zăcând pe jumătate mort într-un câmp, la rădăcina unui stejar? Că simţise cum viaţa se scurgea din el chiar sub ochii ei?

Cerbul Tânăr era Scathach. Vocea îi spusese asta, iar acum, la lumina stelelor, vedea cu ochii ei aceleaşi trăsături mândre, acelaşi chip blând, aceeaşi vigoare, acelaşi foc în ochii lui.

Ce trebuia să spună?

— Mă *cunoşti*? întrebă el din nou.

Tallis se simţea ameţită. Fusese martoră la moartea acelui om şi acum el se întorsese din moarte pentru a o găsi. Ori poate nici măcar asta: ea crease viziuni; era noul ei talent. Aşa că poate că avusese o viziune din viitor. Şi iată-l pe Scathach, stând liniştit în faţa ei, neştiind că ea era singura deţinătoare a ştiinţei despre cum va pieri el, cum va fi ars…

— Scathach… şopti şi ochii i se umplură de lacrimi.

Omul din faţa ei o privi mirat.

Dar înainte să-i poată vorbi, cineva strigă de afară. Tânărul se duse la fereastră, aruncă o privire, după care strigă ceva într-o

limbă necunoscută. Tallis auzi un cal nechezând agitat. Un alt strigăt, mult mai grăbit acum.

Scathach părea speriat.

— Mai este foarte puţin timp, spuse el, întorcându-se înapoi spre fată. S-a întâmplat ceva… ai făcut ceva… ai făcut să fie prea periculos pentru noi să rămânem în lumea interzisă…

Expresia aceea din nou. Lumea interzisă.

— Trebuie să plecăm, spuse Scathach. Şi am nevoie de ajutorul tău…

— Care este lumea interzisă? întrebă Tallis.

Scathach se încruntă iarăşi, nedumerit de întrebare.

— Asta. Care alta?

O falsă înţelegere înflori în mintea fetei.

— Sigur că da! Eşti un mitago. Eu te-am *creat. Visele* mele te-au creat. Cum scria în jurnal…

Tânărul scutură din cap.

— *Eu* sunt mitago? Mi-aş dori să ştiu. Dar orice aş fi, nu tu m-ai creat. Am făcut cale lungă până aici. Mi-a luat mulţi ani. Şi am petrecut un an întreg aici, în tabăra ridicată aproape de altar, explorând teritoriul, supraveghindu-te.

— M-ai supravegheat *pe mine*?

El încuviinţă din cap.

— Mi-a luat un timp, dar până la urmă am înţeles cine eşti. Le-am văzut pe *gaberlungi,* femeile mascate. *Ele* sunt mitagourile tale. Le-am văzut cum te urmau. Am văzut cum te-au ajutat să creezi *oolerinnen*-ele, porţile, unele dintre ele simple, altele sălbatice… periculoase… de aceea am deschis Cartea pentru tine.

Deschisese Cartea? Atunci Tallis înţelese. Se referea la jurnal, la locul unde fusese pus semnul pentru ea.

— Tu ai făcut-o? Tu l-ai deschis la acea pagină?

— Da, murmură Scathach.

Afară, strigătele nu conteneau. Îl distraseră pe Scathach pentru o clipă, iar când se întoarse înapoi la Tallis, în vocea lui se simţea o nouă grabă.

— Dar nu ar fi trebuit să iei Cartea de la altar. Nu trebuie luată niciodată. Este acolo pentru hoinari, pentru călătorii ca mine. Mi-a luat mult timp să o caut, să o descopăr. Este o carte cu mari puteri. Nu ar fi trebuit luată de la altar.

Nedumerită pentru o secundă, ea începea să înţeleagă.

— Casa ruinată? întrebă fata. Te referi la vechea casă din pădure? Acela e altarul?

Scathach încuviinţă încet din cap.

— Este un loc despre care se vorbeşte în legende.

— Nu e decât o ruină veche.

— Este prima Cabană, locul primei înţelepciuni, a primei observări. Omul care a scris cuvintele din Carte se născuse din malul noroios al unui râu, din uniunea cu rădăcinile sălciilor care creşteau acolo. Al lui erau ochiul care a văzut şi urechea care a auzit, ale lui erau vocea care a cântat primele istorii şi mâna care a scris cuvintele. Din visele lui a venit pădurea, din pădure au venit profeţiile.

— Gaunt zice că era un bătrân ramolit…

— Nu trebuia să iei Cartea, insistă Scathach. Locul ei este în cabana umbrelor, în cutia cu iederă.

Tallis era buimăcită de povestea aceea ciudată. „Cartea” era un simplu jurnal scris de un cercetător (după câte se părea, un om excentric), lăsat să putrezească în ruinele casei sale. Dar pentru Scathach jurnalul era deja o icoană, un Graal, un obiect impregnat de o mare putere mistică.

— O să ţi-o dau, spuse ea. O poţi duce chiar tu înapoi.

— *Tu* trebuie să o aduci, spuse el pe un ton tăios. Tu ai luat-o. Pune-o înapoi în cutia cu iederă, exact cum a fost. Peste ani vor fi alţii care vor veni să afle ce scrie în paginile ei.

— Şi tu? întrebă Tallis ezitând. Tu ai găsit ce te interesa?

Scathach nu spuse nimic. În lumina slabă, Tallis îi văzu ochii scânteind.

— Nu, spuse el. Nu cred că am găsit. Motivele pentru care căutam altarul sunt ciudate, personale. Am venit aici să găsesc ceva, dar nici acum nu sunt sigur… aici e locul meu? Sau este într-adevăr un loc interzis pentru mine? Nu pot să răspund la întrebarea asta. Dar ştiu că sunt speriat şi mai ştiu că îmi era scris să te găsesc. Faptul că te-am găsit s-a dovedit a fi cel mai important lucru.

— Pe mine? spuse Tallis. De ce pe mine?

De dincolo de geam se auzi din nou strigătul grăbit al unui om.

— Jaguthin nu mai au răbdare, murmură Scathach şi se întoarse iar să se uite afară în noapte.

Tallis îl urmă.

— Jaguthin… spuse ea, uitându-se la cei trei bărbaţi călare; unul dintre ei ţinea calul negru al lui Scathach.

— Prietenii mei călăreţi… direct din inima pădurii. Erau doisprezece cândva… mi-au fost tovarăşi buni…

Atunci scoase un sunet: de mirare, de groază. Privea dincolo de călăreţi, spre zona întunecată pe unde curgea Pârâul Vânătorului. Acolo plutea forma albă, mai înaltă decât copacii. Era prima dată când o vedea.

— Se scurge timpul, şopti el. E *clar* că ai făcut ceva să permiţi arătării ăleia să ajungă aici.

Se întoarse repede spre Tallis şi o prinse de umeri.

— Care este *gurla* ta? Cum o invoci?

— Ce să fie?

— Forţa ta de animal! Călăuza ta!

Expresia lui Scathach deveni una de groază, apoi scoase un sunet de exasperare, de parcă în sfârşit ar fi înţeles ceva.

Confuză, Tallis păşi înapoi în întunecimea camerei. Se gândea la Ţinutul Păsării-Spirit. Oare simplele ei acţiuni – faptul că alungase păsările de pradă de lângă trupul unui prinţ – chemaseră cumva creaturi răuvoitoare?

— De ce e important că m-ai găsit? îl întrebă.

— Ai darul oolering-ului. Ai ceva dintr-un şaman. Poţi să deschizi porţi. Dar fără o *gurla* mă îndoiesc că poţi să le foloseşti chiar tu. Sunt blocat în lumea asta. Speram că mă vei ajuta să reintru în tărâm. Deşi aceasta este, sigur, lumea primei mele naşteri, locul meu nu e aici, cum i-a fost tatei. Jaguthin se pot întoarce în inima pădurii şi chiar aşteaptă să o facă. Dar nu şi eu. Locul meu nu e aici, Tallis. Nu este însă nici în pădure. Nu pot trece dincolo de un loc de la marginea pădurii pe care tata l-a menţionat: un altar închinat calului. Pădurea mă întoarce din drum. Nu-i mai aparţin şi totuşi trebuie să mă întorc la cabana tatei…

Tallis sesiză tristeţea din vocea bărbatului. Scathach ezită, apoi murmură:

— Simt o mare nevoie de a-l revedea, măcar o dată, înainte să-l cheme inima pădurii. Înainte să călătorească pe vântul spiritului la Lavondyss şi mai departe…

Lavondyss!

Cuvântul o marcă pe Tallis. Îi sări inima din loc. Gândurile începură să-i vâjâie. Cuvintele lui Scathach, grija lui, se

estompară. Tristeţea lui fu dată uitării în vârtejul extatic al descoperirii.

Lavondyss!

Găsise în sfârşit numele secret. O tachinase şi îi scăpase ani întregi. Ajunsese aproape. *Simţise* numele; *mirosise* numele, dar o bântuise, o umbră, neputând să-l ajungă.

Acum o făcuse! Un nume, aşa cum spusese domnul Williams, foarte asemănător cu Avalon. Foarte asemănător cu Lyonesse. Şi în acele nume mai familiare se afla ecoul primului nume, memoria, în folclor şi legendă, a numelui care fusese *prima dată* articulat pentru a descrie un loc cald, un loc magic, un loc interzis… locul păcii, un nume folosit atunci când marea iarnă se întindea peste lume, atunci când frigul şi gheaţa împinseseră vânătorii la sud şi le intraseră în oase, şi le zbârliseră părul, şi ei fugiseră de spiritul îngheţat al ţinutului… visând la siguranţă.

Şi totodată un loc al morţii, acolo unde morţii reveneau la viaţă. Locul aşteptării. Locul vânătorii veşnice şi al petrecerii nesfârşite. Locul tinereţii, ţinutul femeilor, tărâmul cântecului şi al mării. Vechiul Loc Interzis. Lumea subterană.

— Lavondyss… zise ea, expirând, făcând cuvântul să i se rostogolească pe limbă, savurându-i silabele, lăsându-l să-i formeze imagini în gând, îngăduind sunetului să-şi trimită adierea prin tot corpul…

— Lavondyss…

(iii)

Fusese conştientă că Scathach se mişca pe lângă ea în timp ce visa, dar nu reacţionase. Acum îşi dădu seama că tânărul plecase. Se duse repede la fereastra deschisă şi îl văzu, ghemuit pe acoperişul latrinei, câţiva metri mai jos, gata să sară.

— Nu pleca! strigă ea. Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să aflu despre Lavondyss!

— Grăbeşte-te, atunci! şuieră el ca răspuns. Dacă vrei să vii, vino acum!

Chiar în timp ce vorbi, Tallis văzu din nou forma din depărtare care părea să-i fi speriat pe călăreţi. Se încruntă, uitându-se la copacii întunecaţi de lângă Pârâul Vânătorului. Ochii i se umplură de strania viziune care se mişca acolo: imensă, albă, ca o pasăre şi totuşi ca un om, înălţându-se deasupra copacilor, dar nu zburând, ci doar zăbovind lângă râu, supraveghind terenul

îmbrăţişat de noapte dinspre casă.

Detaliile erau neclare. Reuşea să vadă ciocul, reuşea să vadă lumina pâlpâind în corpul ei. Iar în jurul şi deasupra ei era un nor întunecat, ca un stol de lilieci rotindu-se pe cerul nopţii. Formele zburătoare ieşeau din lumina corpului şi zburau roată deasupra Pajiştii Peşterii Vântoase...

— N-avem timp! strigă Scathach. Trebuie să plecăm. *Acum!* E prea periculos să stăm.

— Vin cu tine, zise Tallis grăbită, cu ochii aţintiţi spre înfiorătoarea formă de pasăre ce părea să păzească intrarea în Pădurea Ryhope. Dar trebuie să iau ceva... ca să-l marchez pe Băiatul Beteag...

— Grăbeşte-te! o zori Scathach.

Lângă gard, cei trei călăreţi îşi chemau deja conducătorul, caii lor tropăind agitaţi pe loc, torţele pâlpâind în aerul nopţii.

Cerul era o mişcare continuă de aripi.

Tallis dădu fuga de îndată în dormitorul părinţilor, deschise cufărul în care îşi păstrau comorile (fotografii, haine şi şuviţe de păr) şi scotoci printre ele, căutând bucata de corn pe care i-o încredinţase Băiatul Beteag. O găsi. Era mai mare decât se aştepta, o ramură curbată lungă de câţiva centimetri. Era învelită într-o bucată de faşă galbenă, pentru botez, legată cu două bucăţi de panglică albastră. Scoase cornul din material şi îl puse înapoi în cufăr. Fâşia de material o îndesă la curea.

În camera ei, trecu o bucată de sfoară prin găurile pentru ochi ale măştilor, înnodă sfoara şi îşi agăţă legătura la gât. Era grea, îi împiedică mişcările atunci când se duse la pat, unde se afla jurnalul secret. Închise caietul şi se duse repede la fereastră. Scathach era deja pe cal, dincolo de gard. O văzu pe Tallis şi-i strigă aproape cu mânie.

— Dacă vii, *vino!*

Unul dintre tovarăşii lui se îndrepta călare spre silueta păsării, cu lancea ridicată. Făcea slalom printre lespezi şi copaci, galopând peste câmpia pustie.

Tallis luă jurnalul şi ieşi pe geam. Păşi pe acoperişul latrinei. Când sări pe peluză, ateriză greoi. Scathach veni să o întâmpine la poartă. O săltă de spatele cămăşii pe crupa calului. Fata se agăţă de cămaşa lui de lână cu mâna dreaptă, ţinând strâns caietul cu stânga. Măştile începură să clămpănească atunci când Scathach dădu pinteni armăsarului şi cei trei călăreţi

porniră la galop prin haosul de pe câmpie.

— *Ce* e aia? strigă Tallis, înfruntând fâlfâitul asurzitor al aripilor.

— Oyzin, răspunse Scathach. Am simţit că vine. Am crezut că o să scăpăm înainte să treacă de partea asta…

Tallis se ţinea cu disperare de tânărul călăreţ. Avea picioarele învineţite, vederea înceţoşată din pricina zdruncinăturii la care o supunea galopul calului. Îi era rău şi era speriată. Dar nu-şi putea lua ochii de la ciudata creatură de lângă Pârâul Vânătorului.

— Nu este real… şopti ea.

— Ba este, o contrazise încet Scathach. Dar Gyonval va pleca… Du-te acum! strigă el deodată şi Gyonval, cu lancea, îşi mână calul la galop, gonind spre arătarea cu chip de pasăre.

Când se apropiară, Tallis văzu că stolul de păsări din jurul lui Oyzin zbura *prin* corpul alungit al arătării. Ieşeau în spirală din lumina hibernală a unei lumi întrevăzute printre pene, apoi zburau în cerc pe cerul întunecat de furtună al lumii reale înainte să se reverse ca un val înapoi în iarnă. Aripi uriaşe se ridicau şi cădeau. Un strigăt asemănător cu ţipătul unui cocor străbătu noaptea şi vântul se înteţi nemilos în jurul lui Tallis, zgribulită.

Calul lui Gyonval se ridică pe picioarele din spate şi se cabră, un ultim gest de protest înainte ca straniul cavaler să se avânte în forma nestatornică a mitagoului. În ultimul moment, calul se ridică în aer, de parcă ar fi zburat. Lancea scăpără şi se înfipse în carnea puhavă a gâtului creaturii. Apoi calul şi călăreţul dispărură, înghiţiţi de corpul bestiei, pierduţi în vârtejul de aripi şi zăpadă.

Oyzin explodă, împrăştiindu-se într-o ploaie tăcută de zăpadă şi gheaţă, de păsări şi pene. Tallis se aplecă. Aripi îi loviră părul, ciocuri îi pişcară spatele. Scathach lovi cu mâinile în stolul haotic, dădu pinteni calului astfel încât animalul sări peste pârâu, se împletici, se ridică şi galopă mâncând pământul către adăpostul pădurii.

Supravieţuitorul Jaguthin veni după ei. Nu mai era nici urmă de Gyonval. Tallis se uită în spate şi văzu un vortex de lumină urcând în noapte, stoluri dese de păsări urmându-l în timp ce se estompa.

Scathach o duse pe Tallis de-a lungul cărării şerpuite, pe poteci năpădite de mărăcini şi peste stânci acoperite de muşchi, până când, într-un sfârşit, ajunseră în luminişul din faţa casei, vechea grădină. Fata strângea jurnalul lui Huxley la piept. Îi era frig; caietul îi oferea o ultimă fărâmă de căldură. Pentru o clipă, rămaseră la marginea pădurii, privind casa liniştită, luminişul tăcut, scăldat în clar de stele, cu totemul lui prăbuşit, cu zdrenţele şi nălucile lui. Când Scathach fu convins că era sigur, deschise drumul prin întuneric către glasvand, apoi rămase de strajă afară până când Tallis puse caietul înapoi în altar, închizând sertarul, întinzându-se în întuneric ca să tragă iedera la loc, acoperind locul secret.

Când termină, rosti un „mulţumesc” mut către omul a cărui înţelepciune crease acea icoană de credinţă şi năzuinţă, apoi se furişă afară, unde o aştepta Cerbul Tânăr.

— Gata, spuse ea.

— Gata e şi şederea mea aici, şopti Scathach. Vino. Dacă s-a format Oyzin, hoitarii nu pot fi foarte departe…

— Hoitarii?

— I-ai văzut astăzi. Aici. Vânătorii de stârvuri, cei care se hrănesc cu carne de om. Mai este foarte puţin timp şi încă nu ştiu ce vrajă ai folosit ca să-i aduci de partea asta.

— Ţinutul Păsării-Spirit, spuse Tallis încet şi simţi spaima care puse stăpânire pe corpul lui Scathach în timp ce alergau.

Tânărul se opri şi o scrută cu privirea. Numele nu-i era străin.

— Ţinutul Păsării-Spirit, şopti el, clătinând din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă cuvintele pe care le auzea. Ce ai făcut? *Ce* ai făcut?

Crispată, Tallis se întinse să-i atingă braţul.

— O să-ţi arăt, spuse. E pe pajişte. Pajiştea Lespezilor Stretley. Aproape de pârâu…

— Repede, atunci…

Fata îl conduse prin pădure spre locul unde vechea pancartă încă zăngănea pe gardul de sârmă. Dând ocol Pădurii Ryhope, la adăpostul întunericului, pe la liziera mlăştinoasă, ajunseră înapoi la Lespezile Stretley. Nu era nici urmă de Oyzin. Pe cerul presărat cu nori, dar luminos, nu se mai vedea nicio pasăre. Totuşi, în aer plutea un miros neplăcut, înţepător, ca de înălbitor.

Tallis deschise drumul spre Pavăză în Calea Furtunii. Ceilalţi

stejari înalţi din jurul pajiştii Lespezilor Stretley părură să tremure la apropierea sa. Tallis îi arătă lui Scathach masca păsării pe care o cioplise în stejar. Bărbatul îşi trecu degetele uşor peste liniile de pe scoarţă, simţindu-le mai mult decât văzându-le.

— Când ai făcut asta? întrebă.

— La începutul verii, răspunse Tallis. Acum vreo două luni.

El râse, lovind copacul cu mâna.

— Atunci m-am simţit chemat *înapoi* în pădure. Cineva a vrut să ne întâlnim… Acum două luni mi-am dat prima oară seama cine şi ce eşti…

— Asta nu e tot, spuse Tallis.

Şi îi arătă cum câmpul fusese înconjurat, cu totul, de simbolurile ei protectoare. Îi arătă unde îngropase oasele mierlelor, ciorilor şi vrăbiilor. Arătă spre mănunchiurile de pene legate în păducelul dintre stejari. Îşi aminti cercul de sânge de pasăre şi urină pe care îl trasase în jurul câmpului.

— Ţinutul Păsării-Spirit, îi spuse, privindu-l pe Scathach îndeaproape, speriată să se gândească la ce ştia şi la ce trebuia să îi spună. Totul pentru a împiedica păsările să vină şi să ciugulească dintr-un prieten.

Acum, ochii trişti ai lui Scathach o priveau cu maximă atenţie. Fata îi simţea îngrijorarea; *ştia* că el ştia. Dar tânărul întrebă:

— Ce prieten?

Ce să-i spună? Ce ar fi fost corect? Dacă îi spunea ce văzuse poate că avea să o ia la sănătoasa, speriat, înapoi în pădure. Poate că o s-o părăsească, iar ea avea nevoie de el acum. El cunoştea pădurea. El cunoştea tărâmul de dincolo de pădure, acolo unde Harry era ţinut prizonier. Le jurase părinţilor că îl va aduce pe Harry acasă şi, de când îl întâlnise prima oară pe Scathach, începea să simtă că putea îndeplini această sarcină dificilă. Avea nevoie de Cerbul ei Tânăr la fel de mult cum el părea să aibă nevoie de ea. Avea nevoie ca el să o ajute să înţeleagă. Avea nevoie de tertipurile şi cunoştinţele lui despre pădure. Avea nevoie de sentimentul de confort al tovărăşiei sale. Şi, în orice caz, îşi declarase iubirea pentru el. Era puternic şi era arătos. Ştia că trebuia să *simtă* ceva pentru el, în suflet, în piept, dar asta avea să vină. Asta avea să vină.

„Egoistă! Egoistă!” îşi spuse ea şi, cu toate astea, alese din nou calea laşităţii, tremurând în timp ce spunea o minciună.

— A fost o viziune. Viziunea unei bătălii. Una dintre femeile cu glugă m-a învăţat arta viziunii…

— Continuă…

— Am văzut bătălia care a avut loc aici odinioară. Erau morţi peste tot. Era la apus, la începutul iernii, şi se apropia furtuna. În depărtare ardeau focuri. Pe câmp, printre morţi, umblau nişte bătrâne. Despărţeau capetele de corp şi adunau armuri…

— Bavduin, spuse Scathach, cu o voce tremurătoare ca şi când un adevăr teribil ar fi fost revelat.

Tallis îl privi în întuneric, amintindu-şi numele – *Bavduin* – din povestea Vechiului Loc Interzis.

— Bătălia pierdută… rosti Scathach. Armata uitată… Bavduin. Ai văzut-o. Ai avut o viziune cu locul acesta. Şi spui…

Întinse mâna spre umărul ei.

— Spui că ai văzut un prieten acolo?

— Erau nori de furtună şi sub ei, păsări, păsări zburând în cerc ca acelea care au venit din Oyzin. Era o imagine înfricoşătoare şi mi s-a făcut frică. Un războinic stătea întins sub copac, sub copacul ăsta. L-am strigat. Era grav rănit. I-am spus numele meu şi el mi-a spus numele lui după care am ajuns să-l cunosc. Îmi era aşa milă de el, era un prieten de suflet. Nu puteam îndura să-i văd trupul prăduit, aşa că am făcut o vrajă ca să opresc păsările. Le-am speriat pe bătrâne. Au fugit. Dar s-au întors cu un bărbat, un druid sau aşa ceva. Puterea lui era mai mare decât a mea…

— Şi ce s-a întâmplat?

Tallis ridică din umeri.

— S-a dovedit că erau prietenii lui. Au venit şi l-au luat cu ei şi eu am ajuns prea târziu ca să-i pot opri.

Încă mai vedea flăcările rugului, lângă pădure, la poalele dealului, şi călăreaţa, şi strigătul ei, şi părul ei uns cu lut şi luminos ca flăcările. Nu putea totuşi să-i spună lui Scathach că pe el îl văzuse că, de fapt, la finalul lui asistase.

Scathach i-o luase însă înainte; poate că adevărul îi scăpase prin fiecare gest, prin fiecare clipă de ezitare.

— Care era numele prietenului? întrebă el.

Tallis îşi simţi inima galopând când şopti:

— Scathach. Numele tău…

El încuviinţă cu un aer serios.

— Numele cu care mă striga mama. În limba *amborioscantii,*

„scathach” înseamnă „cel care aude vocea”. La naşterea mea s-a făcut o profeţie, şi anume că voi deveni „Dur scatha achen”. Este o profeţie banală. Înseamnă „băiatul care va asculta vocea stejarului”. Am crezut întotdeauna că asta înseamnă că voi ajunge un om puternic ca un copac. Un luptător. Pavăză în Calea Furtunii, adăugă el şi Tallis ridică privirea spre vechiul său prieten, copacul tăcut, locul viziunii. Dar poate că întotdeauna a însemnat ceva mai mult, continuă Scathach. Când am fost cufundat în vis, vocea ta a ajuns la mine din stejar. Şi tu ai avut o viziune cu acel vis…

Ce spunea el? Că minţile lor se întâlniseră prin intermediul tărâmului spiritual al viselor? Nu părea să înţeleagă că ea asistase de fapt la *moartea* lui. Şi totuşi… poate că avea dreptate.

— Cineva pare să se fi asigurat de întâlnirea noastră. Dar cine ne-a făcut legătura prin viziune? Care suflet pierdut, mă întreb? Ce „soartă”?

— Gaberlungi? se hazardă Tallis.

Scathach nu era sigur.

— Ele sunt mitagouri. Ele provin din propriile tale amintiri…

— Sau ale bunicului meu, spuse Tallis încet, gândindu-se că femeile erau cunoscute în regiune dinainte de naşterea ei. Ce spui de hoitari? Se poate ca ei să fi făcut legătura dintre noi?

— Nu. Ei au venit de partea asta doar azi… (Desigur!) Şi în orice caz, ei sunt aici din cauza asta… zise Scathatch şi lovi cu palma scoarţa dură a stejarului. Când tu ai creat Ţinutul Păsării-Spirit în lumea asta… l-ai creat şi în alta. În multe altele! Tallis, eşti tânără şi necoaptă în multe privinţe, dar ai o minte mai puternică decât mi-aş fi imaginat. Abilităţile tale au ajuns dincolo de pădure, dincolo de ani. Ai făcut ceva ce cred că doar anumiţi şamani pot face: ai manipulat pădurea în lumea ta şi ai creat schimbări în pădurile din multe alte ere. Dacă e folosită cu atenţie, aceasta e o abilitate care oferă acces la multe timpuri, la multe epoci, la multe locuri ascunse. Jaguthin, ceata de cavaleri care rătăcesc pe drum, folosesc căile de acces în legendă de când au fost rostite primele poveşti. Fiecare este la mila timpului şi a visului, folosind magia celor ca tine pentru a închide ciclul propriei legende. Când creezi un culoar de trecere, trimiţi chemări în timpuri trecute şi viitoare, iar şamanul ar trebui să controleze chemarea, continuă el mângâind chipul

păsării de pe Pavăză în Calea Furtunii. Dar tu ai chemat fără control. Ai eliberat fără măsuri de siguranţă.

Tallis îşi dădu seama că tânărul tremura. Când îl luă de mână simţi cât de rece era, ce tare tremura.

Şi se gândi la povestea Pădurii de Oase, la Ash, care putea să frece două rămurele şi să adauge un os şi astfel să-l trimită pe vânător într-o pădure străină, unde vânatul era fermecat.

„Eu sunt Ash”, gândi. „Eu sunt Ash.”

— Îmi amintesc că tata vorbea despre Ţinutul Păsării-Spirit, spuse Scathach. Un loc teribil. Un loc al iernii şi al morţii lente, un loc unde s-a purtat o mare bătălie. Un loc care face sufletele prizoniere. Partea întunecată a Lavondyss-ului. Când îl creezi, el cheamă spiritele furioase din douăzeci de mii de ani. De aceea a venit Oyzin, la fel şi hoitarii. Şi alţii vor mai ieşi din pădure. Ţinutul Păsării-Spirit este un loc al *furiei.* Bietul Gyonval… o parte din ciclul de poveşti despre Jaguthin conţine cele Şapte Călătorii ale Lunii; într-una dintre ele, un cavaler distruge un uriaş deghizat în pasăre. Nu mă aşteptam să îl cheme soarta atât de repede. De obicei sunt semne ale chemării…

Deveni brusc agitat, uitându-se în lungul câmpiilor întunecate de noapte, apoi în sus spre cer, adulmecând aerul, ascultând murmurul vântului.

— Avem aşa de puţin timp, spuse el. *Trebuie* să ne întoarcem dincolo de marginea pădurii înainte de revărsatul zorilor. *Trebuie* să găsim animalul care te călăuzeşte…

O luă iarăşi pe Tallis de mână şi fugiră înapoi spre drumul desfundat care ducea la Pădurea Ryhope.

— *Cine* este tatăl tău? reuşi Tallis să întrebe, cu răsuflarea tăiată.

— Mă tem că e deja oale şi ulcele, spuse Scathach. Sunt plecat de mult timp şi anii se scurg altfel în pădure. Dar dacă este încă în viaţă, ne poate spune multe. Îţi poate explica lucrurile mult mai clar decât pot eu. Trăieşte în pădure, chiar la graniţa cu Lavondyss, de mulţi ani. Ştie ce înseamnă nălucile, ce înseamnă şamanii, ce înseamnă visele…

— Dar *cine* este el? A aparţinut lumii ăsteia, ai spus.

— Ai citit despre el în Carte. E motivul pentru care sunt aici. M-a trimis cu o misiune. Mă tem însă că l-am dezamăgit…

— WJ… rosti Tallis.

Scathach se oprise la marginea pădurii şi se uita înapoi spre

locul unde Gyonval distrusese apariţia lui Oyzin. Părea încordat, atent la orice mişcare.

— Marele tovarăş al tatei a fost Huxley. Omul care locuia în Altar. Huxley a murit aici, în această lume interzisă, doborât de o săgeată trasă în urmă cu zece mii de ani. Dar tata a intrat în pădure, a ajuns aproape de inima ei şi a devenit *Wyn-rajathuk.* A găsit pacea şi magia…

Wyn-rajathuk.

Tallis recunoştea o parte din cuvânt de la întâlnirea cu hoitarii din dimineaţa aceea. Copilul îi strigase acea particulă ciudată temător parcă… sau recunoscând-o. *Rajathuk.*

Şi Wyn?

Wynne-Jones, desigur, colegul lui Huxley, omul mărunţel care-l ajutase pe Huxley să desluşească natura primordială a pădurii şi existenţa fiinţelor mitago care locuiau în pădure.

Wynne-Jones, omul de ştiinţă. Iar Scathach era fiul lui jumătate om şi jumătate mitago, născut din carne şi lemn, născut din ştiinţă şi legendă: o femeie, fiica unei căpetenii legendare, care fusese chemată să îndeplinească termenii propriei sale poveşti uitate.

Tallis voia să întindă braţele şi să-l îmbrăţişeze pe tânărul bărbat, pe Cerbul ei Tânăr. Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, era tristă şi simţea afecţiune faţă de el. Dar tânărul strigă deodată, scoase un sunet de încântare, şi alergă prin iarba înaltă spre locul unde un om trăgea după el un cal şchiop, în sus pe panta Câmpiei Găseşte-mă Iar.

Gyonval supravieţuise întâlnirii cu Oyzin.

(iv)

Jaguthin erau vânători mitici, îi spuse pe şoptite Scathach lui Tallis, mai târziu, în cursul nopţii, pe când stăteau ghemuiţi în jurul unui foc mic într-un luminiş. Existau multe forme mitago din aceeaşi legendă, întinzându-se înapoi în timp până la un moment necunoscut celor din lumea lui Wynne-Jones, Anglia – ţinutul interzis al lui Scathach.

Primele forme Jaguthin fuseseră căutători, nu luptători. Fuseseră selectaţi în grup din rândul clanurilor primilor vânători-culegători pentru a străbate ţinutul zăpezilor la finalul a ceea ce fusese cunoscut drept o Epocă Glaciară. Plecaseră în căutarea unor văi, platouri, păduri şi turme de vânat; misiunea lor fusese

simplă şi practică, aceea de a ajuta familiile din clan să afle pacea şi căldura şi hrana într-o lume care părea hotărâtă să-i distrugă.

În cursul vieţii sale trăite în pădurea sălbatică, Scathach întâlnise forme mai recente ale celor doisprezece: erau întotdeauna doisprezece, un număr care conţinea un secret pierdut sau poate o semnificaţie pierdută. Doisprezece călăreţi formau Jaguthin, dar, deşi călăreau laolaltă, erau nişte suflete singuratice, călăuzite de vântul nestatornic al sorţii. Chemarea lor putea veni în orice moment, iar vocea era vocea Pământului, iar forma pe care o lua era a unei Femei. Ea era Jagad. Când îndoia un deget, unul dintre Jaguthin pornea la drum prin timp. Nu se mai întorcea niciodată. Devenea subiectul uitat al unei legende.

Doar cei trei călăreţi care erau prietenii lui Scathach mai rămăseseră dintr-o ceată eroică. Scathach era „străinul” care apărea întotdeauna la loc de cinste în mit. Astă-seară păruse că şi Gyonval fusese sacrificat, dar Jagad nu îl chemase şi fapta lui de vitejie nu îl luase din timpul camarazilor săi.

În timpuri mai recente existau alte forme ale Jaguthin. Unele dintre acestea erau oameni sălbatici şi ciudaţi, înalţi, înfofoliţi în blănuri, cu coarne pe cap, ori cu ramuri de copac, pentru a-şi ascunde adevărata natură. (Unul dintre ei era Păducel, copacul în care se deghizase Scathach în timpul şederii sale în acel tărâm al „primei lui naşteri”, şi un copac, alături de stejar, faţă de care Tallis simţea o afinitate specială.) Wynne-Jones spusese poveşti despre Arthur, despre masa rotundă şi despre cavaleri îmbrăcaţi într-un fel de armură care strălucea ca lumina lunii pe apă şi care putea să reziste celor mai iuţi săgeţi. Aceştia erau ultima formă de Jaguthin, deşi nu mai erau identificaţi cu străvechiul nume. Scathach îi zărise în treacă cândva, dar erau ca nişte umbre, lipsiţi de substanţă. Cel mai adesea, atunci când întâlnea ceata de vânători, ei aparţineau unei forme mai vechi, mai sălbatice, erau în căutarea unor locuri şi obiecte totemice care-i depăşeau puterea de înţelegere.

Cu toate astea, pentru Tallis erau importanţi.

— Măcar de l-aş fi ascultat pe tata mai atent… murmură Scathach abătut. El înţelegea atât de multe! Dar, cum spuneam, în ciclul Jaguthin există întotdeauna un „străin”, o figură supranaturală care deţine cunoştinţe şi abilităţi mai mari decât

ale cetei Jaguthin. În pădure, aceste entităţi îşi lasă urma asupra concepţiei şi modificării legendei. Dacă Harry a intrat în pădure, atunci s-ar putea să îl găseşti alături de Jaguthin într-una dintre formele ei. Se poate ca pentru tine să fi fost real, Tallis… dar pentru noi era dintr-o „Altă Lume” stranie şi minunată.

La lumina focului, zâmbetul lui Scathach era acum zâmbetul unui om foarte informat.

— Orice s-ar întâmpla cu mine când vom intra în adâncul pădurii, tu trebuie să faci un singur lucru ca să îţi găseşti fratele: să îţi deschizi urechile şi ochii pentru poveşti despre Jaguthin.

Deodată, râse cu amărăciune.

— Vezi? Eu *deja* îmi îndeplinesc rolul în poveste. Sunt creatura din lumea interzisă care s-a întors în ţinutul tatălui său şi află că acesta îl respinge. Nu aparţin niciunui tărâm. Gyonval e foarte mişcat de asta. Curundoloc crede că ar trebui să fiu sacrificat. Gwyllos a acceptat să mă însoţească spre locul morţii mele. Toate reacţiile camarazilor mei de drum fac parte din legendă. Vei afla şi tu asta. Vei căuta pe cont propriu, dar orice faci şi orice vor face oamenii cu tine sau pentru tine, sau ţie, totul e parte din mitul lor. Nu se pot împotrivi. La fel cum mama nu s-a putut împotrivi chemării de a-şi continua legenda. A petrecut timp cu un străin, cu un spirit dintr-o lume interzisă. A dat naştere copilului acelui spirit. Apoi Pământul a chemat-o şi ea s-a dus…

— Ca să facă ce?

— Ca să facă un lucru teribil şi minunat, spuse Scathach cu tristeţe. Să ducă la capăt un ciclu de poveşti care ţi-ar tăia răsuflarea dacă le-ai auzi.

— Spune-mi…

— Altădată, zise el ferm. Mai întâi trebuie să găsim animalul care te călăuzeşte. Trebuie să existe unul. Trebuie să fi existat un animal care părea să te supravegheze…

— Băiatul Beteag, confirmă Tallis.

Îi trecuse prin cap aproape imediat ce venise vorba de *gurla* în camera ei, cu câteva ore în urmă.

— Numai că a fost aici, în zonă, cu ani întregi înaintea naşterii mele.

— Un cal? întrebă Scathach.

— Un cerb.

— Te aştepta, zise Scathach plin de încredere. A fost trimis să

aştepte. Probabil că l-ai trimis tu însăţi.

— Cum se poate asta?

— Am încercat să-ţi explic. Anii, lunile… în pădure, nu mai au niciun sens. A fost singurul lucru despre care tata m-a avertizat înainte să plec. Diferite părţi ale pădurii îşi trăiesc anii la viteze diferite. Un amestec de anotimpuri.

— Eu trebuie să găsesc o iarnă. Harry este acolo şi *ştiu* că îl pot găsi.

Zâmbetul lui Scathach era liniştitor.

— Sigur că da. Şi eu voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Dar nu pot să plec pur şi simplu de *acasă*! zise Tallis tare, deodată înfricoşată.

Curundoloc se foi în somn, sub pieile grele, apoi rămase neclintit. Tallis îşi amintea cuvintele tatălui ei. „Nu am suporta să te pierdem, nu după ce l-am pierdut pe Harry.”

Petrecuse ani în şir străduindu-se să-şi facă părinţii să o creadă, să o înţeleagă, şi pentru prima dată – chiar în noaptea aceea, înainte ca lespezile şi păsările să se nască din pământ – fuseseră de acord să vină şi să vadă lucrurile care o bântuiau.

Dacă pleca acum, îi trăda.

Dacă pleca acum, le frângea inima…

Scathach o privi la lumina slabă a focului. Avea o expresie blândă.

— Cât timp poţi să lipseşti de acasă?

— Nu înţeleg…

— Ai putea veni cu mine pentru o zi?

Nici măcar nu avu nevoie de timp de gândire.

— Sigur.

— Două zile?

— Şapte zile, spuse ea. Îşi vor face griji. Dar dacă le-aş spune că e vorba doar de o săptămână, nu şi-ar pierde minţile în răstimp. Dacă mă întorc într-o săptămână…

Scathach se aplecă în faţă şi ridică un deget.

— La marginea pădurii, înainte să se îndesească prea tare, poţi rămâne *o lună* pe tărâm şi să se scurgă de fapt doar o săptămână. Tata era cât se poate de sigur de asta…

Tallis îşi aminti de jurnalul lui Huxley, de însemnările legate de absenţele lui Wynne-Jones.

— O lună să asculţi, să întrebi, să vezi, să auzi, continuă Scathach. O lună ca să aduni indicii despre unde ar putea fi

blocat Harry. Vei pleca pentru patru săptămâni, dar te vei întoarce în doar şapte zile. Şi vei intra şi vei ieşi folosindu-ţi propriile abilităţi. Câştigul meu este că voi putea să mă întorc acasă folosind aceleaşi abilităţi. Ce spui?

— Vom avea nevoie de Băiatul Beteag. Trebuie să-l marchez…

— Va veni, spuse Scathach încrezător.

Tallis încuviinţă din cap, apoi surâse.

— De acord, spuse.

— Atunci, dormi şi odihneşte-te. Drumul de mâine va fi extrem de dificil.

Îl văzuse pe Băiatul Beteag la apus, în mai multe rânduri, şi în zori, cu două ocazii, dar niciodată la orele de lumină sau întuneric dintre cele două momente. Aşa că urmă sfatul lui Scathach şi se înfăşură într-o pătură de lână aspră, ghemuindu-se lângă tăciunii aprinşi din vatră şi alunecă în somn.

Era o odihnă binevenită. Era istovită şi confuză, şi în vis trecu precum o nălucă printr-o pădure deasă şi ajunse să plutească deasupra unei prăpastii largi, uitându-se la straniul castel agăţat pe piscurile împădurite la distanţă de doi kilometri, dincolo de hăul abrupt şi înfricoşător. Dar când, în vis, se întoarse cu faţa spre pădure din nou, copacii dispăruseră şi în locul lor se năpustea spre ea un mare zid de zăpadă şi gheaţă, un val al iernii. Mai multe siluete omeneşti fugeau înaintea lui, încercând să scape cu viaţă.

Când trecură pe lângă ea, fata simţi mirosul morţii care îi urmărea. Era un copil între ei, ducea un totem de lemn, dar era o statuetă mică, nicidecum ca totemul mare şi putred din casa ruinată. Copilul strigă *rajathuk!* Zăpada îi copleşi. Loviră aerul cu braţele şi strigară, iar Tallis strigă şi ea, încercând să se ridice deasupra gheţii rostogolitoare, apucându-se de ramurile moarte şi reci ale copacilor, luptându-se să iasă la lumină în vreme ce iarna lichidă încerca să o înece.

Pe când se împotrivea valului uriaş, văzu o peşteră, şi gura peşterii se lărgi. Un răcnet răsunător o asurzea…

Era răcnetul unui animal care se apropia…

Se auzi din nou şi Tallis îl recunoscu. Era un prieten, o scutura în timp ce se îneca, o scutura ca să se trezească…

Trezirea… trezirea…

Deschise ochii, dar o parte din ea continuă să doarmă. Focul strălucea, fumul lui dulce înmiresmând tare aerul nopţii. De acolo unde stătea întinsă, învelită în pătura lui Scathach, Tallis o putea vedea pe femeia ghemuită. Imaginile din vis se învălmăşeau; focul pâlpâia şi se schimba. Trează şi totuşi dormind… Tallis păşea într-un tărâm aflat undeva între două stări ale minţii, acolo unde mitagourile o urmăreau, unde femeile gaberlungi o puteau ajunge cu uşurinţă.

„Linişte”, zise Masca Albă. O mână bătrână pe fruntea ei tânără, mângâind pielea netedă în noaptea de vară. Mintea lui Tallis curgea ca un râu iute şi scânteietor, apa era un torent de cuvinte, malurile care rămâneau în urma ei erau pline cu imagini de legendă: creaturi şi siluete, şi locuri înalte de piatră, şi pământuri străine…

„Linişte”, zise Masca Albă.

În somn, pe jumătate trează, Tallis simţi că o poveste i se strecură în mintea curgătoare, imprimându-se în ea, lăsând asupra-i urma simplităţii ei, a clarităţii şi a *vârstei* ei… Era o poveste de la început, de la sursă; era magie de la sursă. Era muzică acolo, în vânt, în fâlfâitul de piei întinse pe rame de lemn, în scrâşnetul pietrei lovind piatra.

Şi muzică, totodată, în strigătele vânătorilor pe când se luptau cu moartea în teribila epocă a gheţii şi a bestiilor abia întrevăzute, mergând spre miazăzi peste râuri îngheţate, căutând un loc unde să găsească iarăşi hrană şi căldură…

În zăpadă rămân amintiri străvechi.

Pământul îşi aminteşte.

Am venit prin furtună, la capătul unei vânători fără izbândă.

Asha era bătrână, îngheţată, demnă de milă.

Am aşezat-o în pântecele de zăpadă.

Am suflat peste pielea ei palidă răsuflarea spiritelor.

Am cântat despre vânătorile din viaţa ei.

Am cântat despre focurile din marile adăposturi.

Ea a cântat despre focurile care au ars fără sfârşit.

Tânărul Arak avea un cuţit de os.

Cioplea un ochi de lemn pentru Asha, care trăgea să moară.

Arak a cioplit faţa Ashei în lemn verde.

Am pus noul ochi al bătrânei Asha peste carnea ei îngheţată în pântecele zăpezii.

Noul copac a vegheat-o pe Asha.

Furtuna ne-a separat, clan de clan, rudă de rudă.
Oriunde s-a deschis pământul noi am fost asemenea copiilor.
Am îmbrăţişat întunericul şi siguranţa.
Focul nostru era acum o căldură slabă.
Lupi sfâşiaţi de urşi fugeau din calea zăpezii.
Urşi muşcaţi de lupi mureau din picioare.
Semeţul elan îngheţase.
În ochiul elanului erau amintirile turmei, dar şi ale vânătorului.
Sângele era rece în trupurile noastre.
Apa era gheaţă în copacii negri.
Copacii erau ca piatra, reci şi lipsiţi de viaţă.
Spiritul soarelui nu avea căldură mângâietoare.
Golul din burţile noastre se umplea cu frig.
Pământul era duşmanul nostru.
Vânatul urmărea gâştele de iarnă departe de râurile de gheaţă.
Neamurile ţineau pasul cu greu.
Mirosul de sânge proaspăt pe zăpadă era dulce.
Apropierea lupului era iute.
Mai târziu, pământul a dat naştere păsărilor-hoitar.
Un foc ardea în Ţinutul Păsării-Spirit.
Oasele celor înrudiţi mocneau, şi într-acolo au pornit ei.
Toate neamurile au strigat la zâmbetul de lemn al lui Asha.
Toate neamurile au ascultat vocea din stejar.
Atunci tânărul Arak a plecat spre locurile nevăzute ale pământului.
Arak a plecat spre locurile nevăzute ale pământului.
Dar după ce fusese pierdut a fost adus înapoi acasă.
Ziduri de zăpadă îl păzeau.
Era acasă acolo.
În zăpadă rămân amintiri străvechi.
Pământul îşi aminteşte toate lucrurile.
Asta e ceea ce îmi amintesc.

Trezirea! Tallis! Trezirea!

Bestia răcnea. Se ridica deasupra ei. Mirosul greu o învăluia.

— Tallis! Nu mai visa!

Fata se ridică iute în capul oaselor, confuză şi deodată speriată că fusese trezită atât de brusc. Apoi teama se risipi, şi odată cu ea şi frigul. Era învelită în pătura cu care Scathach îşi

acoperea calul; focul ardea mocnit. Se afla tot în luminiş. Cei trei Jaguthin stăteau în picioare şi se uitau atenţi printre copacii negri. Lumina zorilor le ilumina chipurile întunecate, sclipiri aurii pe piele tăbăcită de vreme, pe haine zdrenţuite. Cenuşa din vatră era ridicată încet de vântul blând care adia prin dumbravă. Caii răsuflau încet, scuturând din cap, trăgând uşor de pripoane.

„Am găsit sursa. Aceea a fost o poveste de la început... Am atins sursa. Am ajuns aproape de Harry. E acolo, sunt sigură de asta. Am atins sursa. Harry este sursa...”

Scathach o privea, dar era atent la altceva. Şi o clipă mai târziu, sunetul se auzi din nou, inconfundabilul răget al unui cerb.

— Băiatul Beteag! spuse Tallis.

— Lângă pârâu, încuviinţă Scathach. Dincolo de Ţinutul Păsării-Spirit...

Tallis urmări agitaţia care se stârnise pe neaşteptate în jurul ei, stând lângă foc, înfofolită în pătura mare de lână. Caii, care fuseseră duşi pe cărarea îngustă până la marginea pădurii, erau pregătiţi. Scathach stinse focul cu piciorul, după care îşi luă pe umăr desaga de piele. Tallis făcu acelaşi lucru cu măştile şi căută în buzunar ca să se asigure că încă mai avea bucata din faşa de botez.

Dintr-odată, totul se întâmpla prea repede. Se gândi la casa ei, la părinţii care poate încă dormeau. Nu le spusese că pleacă, nu îşi luase rămas-bun. Aveau să fie îngrijoraţi, chiar dacă nu urma să lipsească mai mult de câteva zile. Ar fi trebuit să le lase un bilet.

Tallis remarcă ce umedă şi ceţoasă era dimineaţa. Alergă alături de Jaguthin, ocolind pădurea, traversând câmpul mlăştinos şi pătrunse între copacii rari care mărgineau Pârâul Vânătorului.

— Animalul trebuie să fie pe aici, pe undeva, şopti Scathach.

Curundoloc duse caii la apă ca să-i adape şi se ghemui lângă pârâul rece, dar rămase cu ochii în patru la orice semn care ar fi trădat prezenţa cerbului zdrenţuros. Tallis se plimbă printre ferigile jilave, trăgând de pătură când se agăţa în mărăcini.

Nu se auzea niciun sunet, nici măcar un tril de pasăre. Ceaţa dimineţii plutea alene prin pădurea încremenită, aidoma unui animal care îşi trage sufletul, studiind atent mişcarea furişă a

prădătorului.

Şi în acea tăcere se auzi numele lui Tallis, strigat tare, strigat de un bărbat, strigat pe un ton care trăda nu doar nelinişte, ci şi o frică teribilă.

Scathach ridică privirea, ochii lui albaştri luminându-se. Tallis însă se uita de-a lungul câmpului către linia orizontului unde, cu o seară în urmă, copaci şi lespezi ciudate luaseră formă; acum dispăruseră, iar pământul nu arăta niciun semn al puterii pe care ea o exercitase asupră-i. Se vedea silueta unui om; alerga.

— Tallis! strigă din nou tatăl ei.

Se simţea panică în vocea lui. Tallis începu să tremure şi să simtă înţepături în ochi. Era în cămaşă de noapte. Fâlfâia în jurul lui când alerga. Se împiedică şi se ridică, o siluetă pirpirie, întunecată, încă nedesluşită în semiîntuneric.

— Grăbeşte-te… murmură Scathach către pădure.

Caii începură să se agite. Gyonval le şopti cuvinte guturale, mângâie botul unui bălţat cu mâna acoperită de mănuşa de zale.

— Trebuie să-i spun că sunt bine, rosti Tallis. Trebuie să-mi iau rămas-bun…

Dar când se ridică, Scathach o trase înapoi jos.

— N-avem timp, spuse. Uite. Acolo!

Băiatul Beteag păşi în faţă, ieşind din ceaţă, călcând ţeapăn prin apă în apropierea cailor agitaţi. Jaguthin se traseră înapoi, lăsând măreţul animal să treacă pe lângă ei. Coarnele atingeau ramurile de jos ale aninilor de lângă pârâu. Răsuflarea lui se adăuga ceţii. Ochii lui negri sclipeau, privind-o pe fată. Mirosul îl preceda, plutind în direcţia Pădurii Ryhope.

Scathach trase pătura de pe umerii lui Tallis, apoi o împinse înainte.

— Repede. Leagă cârpa. Fă-o. Animalul e stăpânul tău acum. Va deschide drumul.

Tallis se împletici printre ierburi, apoi sări în apă. Tatăl ei încă o striga. Din copacii din jurul Ţinutului Păsării-Spirit se înălţară în zbor ciori şi un tril de păsări începu să se repete peste întinderea fermei.

Oprindu-se în faţa cerbului, Tallis se simţi din nou copleşită. Ridică privirea spre silueta lui uriaşă, apoi întinse mâna şi îşi trecu degetele peste părul aspru de pe botul lui. Încet, Băiatul Beteag coborî capul. Tallis îşi văzu faţa în ochii lui. Arăta ciudat

de întunecată, ochii larg deschişi, gura cu o formă ciudată, însă era fără îndoială faţa ei, iar în spatele acelei imagini: ninsori de iarnă şi forme întunecate mişcându-se – trei la număr, apoi una, ieşind din animal şi intrând în conştientul lui Tallis.

Mirosul lui o învălui. Căldura lui se întinse în jurul ei. Îi simţea răsuflarea pe gât, greutatea corpului lângă al ei. Pielea o furnica, trupul i se electriza într-un fel neaşteptat şi tulburător. Era aşa aproape de ea. Se uită dincolo de el, parcă la cerul albastru. Îi simţi presiunea mişcărilor, pe şi în carnea ei…

Momentul trecu. Tallis, fără suflu, îmbujorată, se întinse şi legă faşa de botez de ciotul cornului rupt, făcu două noduri ca să nu se desfacă. În clipa aceea, atinse cu degetele trei crestături adânci în corn: urma lui Owen, poate.

Deodată, Băiatul Beteag ridică fruntea şi mugi, apoi trecu pe lângă fată, împingând-o aşa de tare cu corpul, încât căzu greoaie în apă. Când se agăţă de colierul de măşti grele, acesta se rupse. Măştile se împrăştiară în pârâu şi Tallis le adună, dar una îi alunecă iar din mână şi nu mai avu timp să o recupereze. Scathach era în spatele ei, o împingea după crupa largă a cerbului, spre Ţinutul Păsării-Spirit şi Pădurea Ryhope de dincolo de el. Jaguthin erau deja călare. Gwyllos se lupta să îşi controleze calul, care se cabrase panicat, şi tropăia agitat în cerc. Strigă la animal şi-l linişti. În spatele lui, pe câmp, tatăl lui Tallis se oprise să-şi tragă sufletul cu mâinile pe genunchi, cu faţa roşie şi înlăcrimată.

— Tati! strigă fata.

— Tallis! strigă el înapoi. Nu pleca! Nu pleca, fata mea. Nu ne părăsi.

— Tati, n-o să lipsesc mult. Doar o săptămână!

Dar vocea ei fu acoperită de strigătul furios al lui Scathach.

— *Vino.* Nu mai avem timp… am deschis cea mai bună poartă de până acum. Uite!

Întinse braţul după ea şi o trase pe spinarea îngustă a celui mai mic cal. În jurul ei, Jaguthin goneau prin apa râului, împroşcând-o, pe urmele cerbului. Tallis se îndreptă anevoie în şa, ţinându-şi măştile cu o mână, strângând frâiele cu cealaltă. Scathach chiui de emoţie, un strigăt păgân de încântare, de triumf, după care o luă la galop înainte, lovind animalul peste crupă, astfel încât Tallis fu săltată în şa, apoi târâtă prin desişul de crengi.

Văzu înainte ceea ce Scathach numise „poartă”; văzu culoarul de trecere pe care îl crease, în sfârşit, cu ajutorul animalului ei stăpân. Acolo, în lumea tatălui ei, exista un pâlc de copaci înalţi şi mărăcini deşi. Dar în lumea lui Tallis, terenul cobora între maluri înalte, pline de iarbă, un adevărat culoar, misterios şi împădurit, afundându-se în pământ parcă, deşi lumina soarelui continua să strălucească deasupra ei, pătrunzând prin bolta deasă de frunze.

Şi în depărtare, un licăr alb, un vârtej schimbător care o cutremură când îl văzu; primul semn al iernii care o bântuia de la naştere încoace…

Locul frigului. Locul Interzis. Acolo unde hoinărea Harry. Acolo unde cântecul pierdut al domnului Williams putea fi o blândă melodie purtată de vânturi îngheţate.

Hotarul cu Lavondyss…

Scathach dădu pinteni calului şi porni la galop prin culoar, coborând în lumea subpământeană. Jaguthin îl urmară; numai Gyonval se întoarse şi-i făcu semn lui Tallis să vină, cu chipul strâmbat într-un zâmbet, un zâmbet prietenesc. Strigă un cuvânt în limba lui, inconfundabil: *Vino!*

Tallis simţi că şi calul ei începea să galopeze, de parcă ar fi fost nerăbdător să se întoarcă în lumea care nu-i fusese îngăduită atâta timp. În vreme ce galopa, Tallis văzu lespezile care flancau culoarul de trecere şi se gândi la bunicul ei şi la felul în care fusese găsit, şezând lângă o piatră mare, uitându-se chiar în direcţia aceea; poate că zărise lumea care nu îl chemase. Acea ultimă viziune îl bucurase.

Ultimul lucru pe care îl auzi pe când susurul apei începea să crească fu vocea tatălui, foarte departe acum, sunetul numelui ei mai mult ascuţit decât trist, ca şi când el ar fi fost deja la doi kilometri distanţă, la o sută de ani distanţă.

Când se uită înapoi, îl zări. Stătea în apa pârâului, cu cămaşa de noapte transformată într-o mantie zdrenţuită care-i atârna pe umeri, privind-o, întinzând mâinile după ea. În clipa dinainte ca distanţa şi lumea subpământeană să o răpească, îl văzu cum se apleacă spre apă şi ia masca scăpată de ea.

Partea a II-a
Tărâmul neştiut

...totu-i negru înaintea noastră.
Totul aşteaptă nevisat în ţinutul acela,
în tărâmul de nepătruns.
Walt Whitman

Casa mortuară

[ŢINUTUL PĂSĂRII-SPIRIT]

O amintire nouă apărea pe tărâm, urma o schimbare. Dura de câteva săptămâni. Afecta totul: pădurea, râul, poienile spiritelor cu uriaşele lor statui de lemn, casa mortuară de pe deal... îi afecta chiar şi pe oameni, pe *Tuthanach,* clanul neolitic care locuia în acea parte a pădurii.

La început, bătrânul pe care clanul îl cunoştea drept Wynrajathuk crezu că de schimbări era el însuşi responsabil, un ultim efect al genezei din acele zone primitive ale minţii sale încă legate de pădurea primordială. Dar asta nu era posibil, îşi dădu el seama curând. Atinsese pacea de acum, subconştientul lui se golise deja demult de visele lui antice. Trăia de mulţi ani în pace.

Nu, schimbarea aceea subtilă şi stranie avea o altă sursă.

Se duse în poienile spiritelor, se plimbă printre idolii uriaşi şi studie fiecare chip sumbru, ascultă vocile. Urmă o cărare de vânătoare care străbătea o zonă puternic împădurită şi ajunse în cele din urmă la panta acoperită de păducei a unui deal scund. Printre tufişurile dese de păducel abia reuşi să vadă zidul de pământ calcaros care fusese ridicat pe culmea dealului; un gard viu de porumbar se întinsese pentru a-l acoperi. Îşi croi drum printre mărăcini, împingând deoparte ramurile cu spini, până se văzu în faţa porţii năruite de la intrare, ale cărei coloane de lemn se prăbuşiseră, răscolind pământul şi pietrişul.

Ca să ajungă în curtea năpădită de ierburi trebui să se târască de-a buşilea.

Ieri, poarta fusese liberă, iar cărarea printre păducei largă şi uşor de străbătut.

Urcă pe zidul de pământ şi îşi întoarse privirea către miazănoapte. Soarele era jos deasupra pădurii; totul în depărtare era învăluit într-o pâclă rubinie. Bolta de copaci era o mare neagră, întinzându-se la nesfârşit în toate zările. Vântul

care sufla dinspre inima pădurii devenise muşcător; plutea miros de iarnă în aer, un amestec de anotimpuri.

Wyn se întoarse la baza îngrăditurii şi merse în jurul semicercului de statui înalte, cioplite, care păzeau calea spre casa mortuară. Erau zece de toate, iar chipurile lor aveau un aspect înfricoşător; ochii străvechi îl urmăriră în timp ce mergea în cerc.

În cele din urmă se opri şi surâse strâmb. Chipul uneia dintre statui se schimbase, la fel ca şi forma. Din lemnul mort creşteau rămurele. O viaţă nouă animase totemul tăcut, erupând din putregaiul negru al scoarţei.

Ar fi trebuit să ştie! Desigur! Ar fi trebuit să-şi dea seama. În definitiv, el nu era doar Wyn-rajathuk: *Wyn-vocea-din-pământ.* El era străinul. Era un om de ştiinţă. Era singurul om care studiase imaginile mitologice vii ale propriului său subconştient… acolo: în pădure, în pădurea mitagourilor.

Întâmpină acest moment de aroganţă cu o dojană ironică, întrucât sigur că nu văzuse decât un fragment din magia care trăia şi se ascundea şi ieşea, goală şi urât mirositoare, din stratul de frunze moarte al acelui ţinut straniu.

Cu toate astea, ar fi trebuit să înţeleagă mai devreme sursa schimbării.

Era Umbra-Pădurii-Nevăzute. Era Făuritorul-Dealurilor. Exista un nume străvechi pentru aşa ceva, nume pe care îl descoperise şi care era plin de putere atunci când i se permitea să se fixeze în partea tăcută a minţit: *skogen.*

Un skogen se mişca spre interior, tot mai aproape de inima pădurii, şi venea din *afara* pădurii. Venea din tărâmul pe care Wyn-rajathuk şi-l mai amintea doar vag.

Înaintea lui, în vreme ce călătorea spre ţinutul Tuthanach, tot pământul, toată pădurea era stoarsă de nebunia sa.

— Wyn! Wyn-rajathuk!

Vocea fetei ajunse la el de la mare depărtare. Îl tulbură din contemplarea tăcută şi încremenită a pădurii. O ignoră pe moment. Îşi dădu seama că şedea pe iarba rece de câteva ore bune; oasele lui de şaptezeci de ani îl dureau. Soarele se ridicase tot mai sus pe cer. Bolta copacilor era învăluită în ceaţă, înspre inima codrului, însă lumina era puternică, deşi ţinutul era în continuare bântuit de umbre.

Wyn se ridică greoi pe vine, scuturându-şi pantalonii peticiţi, din blană de lup, de insecte şi pământ, masându-şi muşchii înţepeniţi. Observă felul în care se aglomerau la un loc umbrele totemurilor, formând o singură umbră, o singură voce. Se întoarse şi ridică privirea spre marele semicerc de lemn putred, rupt: rajathukii. Erau diferiţi cu toţii şi se aflau în acel loc cu ani mulţi înainte să ajungă el în ţinut. Cineva trecuse pe acolo înaintea lui, creând tuthanachii, totemurile lor, poienile spiritelor. Locuia în visul altui om. Ştia însă numele totemurilor, pe toate: Skogen (umbra pădurii), Falkenna (zborul păsărilor), Oolerinna (deschiderea vechii cărări), Morndun (spiritul care umblă)… şi toate celelalte, nume familiare, funcţii familiare, şi totuşi, toate străine, bizare.

Şi în timpul petrecut acolo, printre tuthanachi, devenise Wyn-rajathuk. Acele totemuri erau ale lui, acum, şi el le modificase, le modelase în felul său. El le controla. Asculta vocile şi le desluşea vorbele atunci când vorbeau pe *o singură* voce. Erau oracolul lui. Aşa funcţionaseră în mit şi, datorită faptului că în lumea aceea *magia funcţiona,* păreau să funcţioneze pentru el. Dar omul de ştiinţă din spatele şamanului recunoscuse de mult mecanismul subconştient de *eliberare* al fiecăruia dintre chipurile desenate, simboluri trasate pe regiunile primitive ale minţii sale; zece simboluri, îngrămădite laolaltă, dând naştere unei eliberări puternice de lucruri intuite şi prevăzute.

Oracolul lui.

Între acei trunchi monolitici şi ameninţători putea să întrezărească structura pe care o păzeau. Casa mortuară. *Cruig-morn,* pe limba tuthanachilor: locul-de-pământ-cu-piele-rece. Se gândea întotdeauna la ea ca la coliba de oase.

Atât cât îşi putuse da seama, tuthanachii erau un clan din neoliticul târziu, originar din vestul Europei: construiau case mortuare, ciopleau forme în piatră şi lemn, vânau mai mult decât cultivau, nu erau violenţi şi aveau o sofisticată credinţă în lumea subpământeană care implica mersul cu bărci mici spre bulboane mari, pe unde să coboare în spirală în pământ, către „marea de lumină”. Reuşise să pună cap la cap legenda din care se formase acel clan cu statut mitologic. Categoric ei erau legendarii constructori dintâi ai uriaşelor morminte megalitice risipite pe tot cuprinsul Irlandei, Britaniei şi Franţei. Zeitatea lor dominantă era spiritul râului.

Tuthanachii erau mitagouri, desigur, deşi nu din cei creaţi de el. Cineva trecuse pe acolo înaintea lui, împrăştiind prin pădurea adormită reziduurile vii ale visurilor sale. Era însă cu siguranţă un copil printre ei, care venise din propriul lui „ecou primordial", zonele neuro-mitologice epuizate ale subconştientului său primitiv. Şi acel unic copil îl fascina. Îl fascina la culme. Îl îngrozea.

Zece copaci uriaşi îl priveau, chipurile lor fiind încrustate nu atât cu reprezentărilor strămoşilor totemici, cât cu strania simbolistică a subconştientului. Ceva ca un ogar, ceva ca o lună, ca un peşte, ca o bufniţă, ca o nălucă… dar acelea erau doar manifestările totemice ale imaginii mai profunde, ale imaginilor puternice care se puteau combina pentru a crea *viziune.*

Ce mult tânjea după lumea lui de baştină – doar să *discute* diverse concepte cu oameni. Văzuse atât de multe. Găsise legende pierdute. Înţelesese modul moştenirii din trecut. Şi nu era nimeni, nici măcar un suflet, cu care să vorbească. Nota totul pe foi de pergament fie şterpelite de la formele călătoare ale mitagourilor din epoci viitoare, fie făcute de mâna lui, din lut şi fibre din veşmintele aruncate ici-colo în pădure: vestigiile tangibile ale mitagourilor care se estompaseră şi fuseseră resorbite de pădure.

— Wyn!

Fata îşi făcu apariţia, venind peste malul de pământ printre tufişurile de păducel. Părea nedumerită de schimbare, alarmată. Ţinea în mână un obiect mic şi negru, o păpuşă; colierul de oase încropit neîndemânatic îi zornăi pe piept când se lăsă să alunece în îngrăditură.

— Ce ai acolo? o întrebă Wyn pe fiica sa.

Fata stătea în faţa lui, o copilă rotunjoară, încotoşmănată în blănuri cenuşii şi brune, cu pantaloni şi încălţări din piele de căprioară. Avea un chip luminos, cu ochii de un castaniu intens şi cu o formă aproape migdalată. Buza de sus era umedă. Părul negru fusese bine strâns în codiţe în urmă cu câteva zile şi uns cu grăsime de animal pentru a-l face să strălucească. Codiţele începeau deja să se desfacă şi printre firele de păr licăreau bucăţi de frunze.

— Este primul meu rajathuk, spuse Morthen, ridicând păpuşa spre tatăl ei. L-am făcut în dimineaţa asta.

Wyn luă păpuşa şi o răsuci în mână. Era înnegrită la foc. Nu

se putea recunoaşte un chip, dar cercurile pe care fata le zgâriase erau suficient de sugestive. Un instinct, apărut după ani de experienţă, îi spuse că lemnul era de păducel.

— Cum poate să fie un rajathuk? întrebă el ironic.

Morthen îl privi nedumerită.

— Din ce parte a copacului l-ai făcut? continuă tatăl ei.

Bruscă iluminare! Fata zâmbi.

— O creangă…

— Deci este un…?

— *Injathuk!* spuse ea tare. Vocea vântului!

— Exact! Trunchiul aduce vocea oaselor care se află printre pietrele din pământ, creanga transmite vocea seminţelor, insectelor şi aripilor de pasăre. O funcţie complet diferită.

Morthen se uită înnegurată în sus la rajathuki, cei zece idoli uriaşi.

— Skogen se schimbă, rosti ea încruntată. E diferit.

— Ai dreptate…

Wyn se simţea mulţumit de sine. Prevăzuse că Morthen – creatura jumătate om, jumătate pădure, asemenea fratelui ei pierdut, bietul aventurier Scathach – va remarca schimbarea ca un om. Tuthanachii, mitagourile, sigur că nu ar fi putut simţi astfel de lucruri.

— Skogen se schimbă. Ce îţi spune asta?

Fata atinse colierul de oase, găsind alinare în netezimea lui rece de ivoriu. Ochii ei îl subjugau complet, străluceau, erau atât de frumoşi; mama ei fusese frumoasă şi ea. Acum, acea frumuseţe fusese redusă la oase, oase care se înnegreau în aerul stătut al casei mortuare.

— O nouă voce este în ţinut, spuse Morthen.

— Aşa e. O voce de afară, din lumea fantomatică despre care ţi-am vorbit deseori.

— Anglia, zise ea, rostind numele perfect.

— Da. Cineva din Anglia. Se apropie de noi. E sursa schimbării.

Wyn se ridică în picioare şi se întinse după mâna fiicei sale. Ea îi răspunse la gest, mutând păpuşa în cealaltă mână. Merseră încet de-a lungul semicercului de statui. Ceva se mişcă în pragul uşii deschise a colibei de oase.

— Un şacal! şuieră Morthen alarmată.

— Păsări, spuse tatăl ei. Păsările au întotdeauna voie printre

morţi. Dar numai păsările.

Fata se linişti. Îşi continuară plimbarea. Un nor negru îşi aduna forţele deasupra pădurii. Se simţea miros de zăpadă în aer.

— Zece măşti ca să vezi copacii, spuse Morthen, recitând liturghia magică a tatălui ei, şi zece copaci ca să poarte vocea…

— Şi când vorbesc? Despre ce vorbesc?

Fata uitase răspunsul. Wyn îi ciufuli părul şi zâmbi.

— Spun ce au văzut!

— Da! Copacii aruncă umbre mai lungi şi mai bătrâne decât tuthanachii. Ei văd mai departe decât pot vedea oamenii.

— Bravo. Vom face curând din tine Morthen-rajathuk!

Din nou, ceva se mişcă în casa mortuară. Wyn se încruntă şi o împinse pe Morthen în spate. Întrucât era copil, ea nu avea voie să treacă dincolo de cercul protector al pădurii.

— Aceea nu-i o pasăre, spuse Morthen, făcând ochii mari şi strângând păpuşa la piept, parcă pentru a o proteja.

— Cred că ai dreptate.

Wyn-rajathuk păşi nesigur între idoli, atingând coloanele masive cu umerii. I se păru că pământul se cutremura uşor atunci când pătrunse în locul interzis. Intrarea îngustă în casa mortuară era goală, neagră. Mirosul descompunerii era puternic; mirosea şi a cenuşă, nu doar a carne putredă. Iarba de pe acoperiş era înaltă, pământul alunecase, ascunzând partea de sus a pietrelor care formau intrarea. Schimbarea aceea era cât se poate de naturală, dar, cum se întâmplase peste noapte, însemna că era opera lui skogen. Vântul flutura zdrenţele de pe stâlpii care flancau casa – hainele morţilor – în vreme ce tăcerea colibei de oase înghiţea trupurile pe care le îmbrăcaseră cândva.

Wyn-rajathuk păşi în întunericul unde era stăpân. Pasajul de la intrare era lung. Două şiruri de trunchiuri de stejar susţineau acoperişul. Între acestea erau urnele celor care fuseseră incineraţi şi lespezile scobite unde fusese aşezată materia cenuşie din craniile lor pentru ospăţul păsărilor. În altă parte erau oasele celor fără copii. În partea din spate a casei stăteau ghemuite cadavrele stafidite şi urât mirositoare ale celor doi tuthanachi înecaţi de curând. Nu puteau fi incineraţi până când spiritul apei nu era stors din trupurile lor.

Cu siguranţă fuseseră şacali acolo. Oase încă pline de carne,

roase, risipite pe podeaua de piatră îi arătau asta şamanului. Hoitarii se ospătaseră şi ei, intrând prin spărturile speciale din acoperiş. Lumina slabă pătrundea prin ferestrele ierboase. Două păsări băteau din aripi în întuneric.

Şi atunci…

Băiatul ieşi aplecat în lumina slabă, temător. Ţinea în mâini un os lung al unui cadavru de copil.

— Pune-l la loc, spuse încet Wyn-rajathuk.

— Am nevoie de el, zise Tig.

— Pune-l la loc. Trebuia să mă întrebi înainte.

Băiatul o tuli în spatele unuia dintre stâlpii de lemn. Wyn păşi înapoi la lumina zilei, rămânând în faţa intrării. Câteva minute mai apoi, Tig ieşi, ţinând încă la piept femurul de copil. Se ghemui la intrarea în coliba de oase, cu o expresie disperată pe chip, un animal gata să fugă.

— Pune osul înapoi în cruig-morn, Tig.

— Am nevoie de el. Nu mă poţi obliga.

— De ce ai nevoie de el? Ce vrei să faci cu el?

Tig se cutremură, uitându-se în dreapta, apoi privi în sus la cercul de toteme protectoare care aveau chipul întors de la el. Se temea şi totuşi îşi păstra o doză de semeţie. Wyn aştepta momentul de mult timp. Recent, înfăţişarea lui Tig se schimbase. Era acelaşi băieţaş cu chip de elf, în vârstă de opt ani, cu trăsături ascuţite, cu ochi ca de pisică, cu părul prins la spate cu o fâşie de blană de vidră, dar aerul feciorelnic îl părăsea în ultima vreme; începuse să capete aspectul unui cadavru, adesea era tras la faţă, istovit şi alb ca varul. Wyn ştia foarte bine că atunci când era în starea aceea, de fapt, „călătorea”, zbura… experimenta detaşarea de corp care făcea parte din procesul de a deveni şaman. Era o schimbare normală, şi nu influenţa skogenului. Numai că grijile şi neglijarea corpului lăsau urme asupra înfăţişării. Purta acelaşi fel de haine din blană de lup ca Morthen, însă el şi le împodobise cu oase de pasăre, ace ascuţite, cu sutele, iar unele îi străpunseseră pielea. Sângele negru păta blana sură. Îşi făcuse intenţionat cicatrice pe faţă (dar nu adânci). Devenea un şaman, păzitor al memoriei. Şi nici măcar nu devenise încă rajathuk.

— Ce vrei să faci cu osul? întrebă Wyn din nou.

— Îl voi ciopli. Voi extrage tot ce a mai rămas din năluca lui.

Wyn clătină din cap.

— Năluca acelui copil a fost deja înapoiată oamenilor lui. I-au consumat carnea. Nu este nicio nălucă în os.

— Întotdeauna există o nălucă în os. Când o voi sorbi, mă voi sătura bine. Voi deveni *memoria albă a vieţii.* Voi deveni *bântuitorul peşterilor.* Voi deveni osul însuşi. Osul rezistă întotdeauna mai mult ca pana. Magia mea va fi mai puternică decât magia ta, pe care o ai de la pasăre.

— Tu eşti Tig. Eşti un copil. Nu ai nicio putere magică. Eşti fiul meu.

— *Nu* sunt fiul tău… şuieră Tig nervos, scuturând din cap.

Violenţa cuvintelor lui îl sperie pe Wyn, iar furia îl reduse la tăcere. Rămase cu privirea aţintită asupra lui Tig. Băiatul începea să pară nesigur, dar nu-i apăru nicio lacrimă în ochii oblici.

Băiatul înţelesese, deci. Un lucru uimitor pentru un mitago. Wyn ştiuse dintotdeauna că Tig va ajunge să se împace cu felul în care fusese creat. Că va face asta, era parte din povestea-mit care *era* Tig însuşi. Era de mult conştient de faptul că nu avusese o mamă naturală. Iar tuthanachii, cu toate că îl hrăneau şi îl îmbrăcau, întotdeauna se temuseră de el. Locuia cu tatăl şi sora lui Morthen în coliba mică şi pătrată a lui Wyn, în afara satului, dar rareori era acasă, căci petrecea mai tot timpul în poienile din pădure.

Tuthanachii erau întruchiparea unei legende. Şi Tig era o legendă. Cele două mituri – Tuthanach şi Tig – se suprapuneau. Acest amestec ciudat a două poveşti forma unul dintre primele cicluri ale poveştii „străinului”: băiatul cu un talent bizar ajungând în mijlocul unei popor destinat măreţiei sub lumina lui călăuzitoare. Peste câteva mii de ani, acel mit avea să fie reluat într-o formă mai memorabilă! Dar povestea era aceeaşi, în esenţă, cu cea din urmă cu patru mii de ani. Ceea ce Tig urma să facă pentru acel clan neolitic – a cărui poveste trebuie să fi fost ciudată pentru multe secole din cauza ritualului care implica nu *una,* ci *zece* entităţi totemice – era să-i transforme cu magia lui, să le afecteze gândirea conştientă. Povestea lor se pierduse de mult din Anglia la vremea naşterii lui Wyn – într-un alt tărâm, o altă lume, într-o cu totul altă viaţă –, dar cândva avusese o putere imensă; şi în mod natural aceasta dăinuise în umbră…

Wyn nu avea niciun rol real de jucat în povestea lui Tig şi a

constructorilor de megaliţi. Cunoştinţele, înţelepciunea, ideile lui despre natură şi despre oameni, toate însemnau că era inevitabil ca el să devină magicianul clanului, şamanul lor. El era din Oxford, la urma urmei! Fusese acceptat. Era îmbrăcat şi hrănit. Îi sfătuise în privinţa armelor de vânătoare. Se însurase cu o femeie din clan şi ajutase la aducerea pe lume a unui copil (propria-i potenţă îl uimise).

Deşi locuise la un moment dat laolaltă cu ceilalţi, acum se ţinea la distanţă. Un singur lucru îl îngrijora, totuşi, acum, că devenise şaman, îşi arogase oare, fără să vrea, un rol minor, dar foarte scurt în povestea lui Tig?

— Tărâmul se schimbă, îi spuse Wyn-rajathuk băiatului. Observi?

Tig adulmecă aerul.

— Simt mirosul unei noi ierni. A unei noi zăpezi. Simt mirosul unei noi memorii. Da. Există o schimbare.

— Înţelegi sursa acestei schimbări?

Tig căzu pe gânduri un moment, apoi păru să înţeleagă ceva.

— O nălucă nouă este în ţinut, şopti. O să mă împotrivesc, ridică el vocea. Şi pentru asta o să am nevoie de forţa clanului!

Agită osul în aer, sfidător.

În spatele lui Wyn, Morthen nu avea astâmpăr, zgâria cu unghiile unul dintre totemuri. Tig îi aruncă o privire, dar o ignoră. Nu erau cu adevărat frate şi soră, deşi uneori împărţeau aceeaşi casă şi cândva îl numiseră amândoi pe Wyn „tată”. Dar în tot timpul petrecut împreună nu îşi vorbiseră niciodată. De fapt, Tig niciodată nu părea să *o vadă* pe fată.

Mişcările lui Morthen în spatele lui îi distraseră atenţia lui Wyn. Îngrijorat că fiica sa va intra pe pământul interzis, se întoarse puţin şi, în clipa aceea de neatenţie, Tig o luă la fugă din faţa casei mortuare, căţărându-se peste movile printre arbuştii de porumbar.

— Fir-ar!

Wyn se luă după el, dar oasele lui erau bătrâne şi avea trupul slăbit. Când reuşi să se caţăre pe malul de pământ, Tig era deja departe printre arbuşti. În scurt timp dispăru în pădure. Apoi Wyn observă un licăr de lumină pe o faţă palidă când Tig ieşi puţin din ascunzătoarea din tufişuri ca să-şi supravegheze creatorul.

Morthen şi tatăl ei coborâră dealul şi intrară înapoi în pădurea deasă, urmând o cărare fără obstacole printre stejarii uriaşi, cu coroane bogate. Dădură ocol terenului curăţat unde fusese ridicat satul, uitându-se doar în treacăt la palisada de ţepuşe şi scânduri, în care erau înfipte ţeste fioroase de animale. Auziră râsetul unui copil şi bubuitul puternic al unei tobe.

Mergând înainte pe cărare, ajunseră în cele din urmă la un râu lat.

Lumina era mai puternică acolo; bolta verde era mai rară deasupra apei. Zona era plină de prăjini decorate cu pene, fiecare reprezentând unul dintre morţii clanului care fusese adus să zacă în îmbrăţişarea spiritului râului, înainte de a fi dus la casa mortuară şi lăsat să putrezească, urmând apoi a fi dezmembrat şi incinerat.

Morthen ura locul ăsta, prefera verdele şi lumina mai intensă a cărărilor de vânătoare aflate mai în aval, unde apa era mai adâncă şi peştii mai graşi şi unde se găseau ruine ciudate de explorat, în care putea să-şi facă tabără.

Niciun tuthanach nu ar fi venit în acel loc al spiritului râului, desigur, decât dacă aducea cu el trupul în descompunere al unui mort, însă Wyn nu avea astfel de probleme, iar fiica lui nu era nici ea mai superstiţioasă.

Totuşi, plecă de lângă de el acum şi o luă la fugă de-a lungul malului ca să găsească un loc unde să pescuiască folosindu-şi suliţa scurtă, cârligele de os şi plasa de gută. O auzi călcând prin apa puţin adâncă, îi zări silueta întunecată furişându-se pe fundalul luminos verde-gălbui înainte de a se confunda din nou cu umbrele.

Wyn rămase singur cu vuietul blând al râului, cu foşnetul ramurilor în bătaia vântului de toamnă şi cu ciripitul şi ţipătul păsărilor.

Îşi găsi locul de veghe, un cotlon adânc într-un pâlc de stânci mari, netezite de apă, de la marginea pădurii. Cândva, râul era mai mare, spălase lespezile de calcar şi formase un adăpost folositor atunci când ploua, un loc comod unde putea să stea şi să scrie, dar şi făgaşe şi crăpături în care îşi putea ascunde obiectele şi totemurile *celeilalte* meserii: aceea de *cercetător.*

Se ghemui în spaţiul dintre bolovani, se făcu comod şi îşi aţinti privirea asupra râului, abandonându-se iarăşi gândurilor despre Anglia.

Petrecea ore întregi în fiecare zi acolo şi uneori rămânea toată noaptea. Morthen ştia asta şi uneori îşi făcea griji, dar nu punea niciodată la îndoială acţiunile tatălui ei. Îi spusese că, atunci când venea acolo, „călătorea” în visele lui spirituale. Pentru Morthen era un răspuns mulţumitor.

Ca fiică a şamanului, era obişnuită să se ocupe de locuinţa lui şi să ajute la adunatul şi pregătirea mâncării, tatăl avea treburile lui de rezolvat: pentru binele clanului.

Adevărul era că venea acolo ca să *scape* de Epoca de Piatră! Voia să se gândească la trecutul lui şi să îşi satisfacă plăcerea de care nu se dezbărase niciodată: documentarea mişcării mitagourilor de-a lungul râului.

În ultimele câteva luni, mişcarea crescuse simţitor, ceea ce-l făcuse pe Wyn să se gândească cu interes reînnoit la râu şi la marea întindere a mlaştinii şi lacului din care curgea porţiunea aceea de apă.

Era convins că întregul curs de apă era un avatar al unuia dintre micile pâraie care traversau moşia Ryhope, acolo unde locuise colegul lui, George Huxley, şi unde el, Wyn, fusese deseori invitat. Pârâul la care se gândea mai precis intra în Pădurea Ryhope la doar două sute de metri de casă, ieşea după nu mai mult de cinci sute de metri şi îşi continua curgerea.

Şi totuşi…

În timpul trecerii prin pădurea primordială, acel simplu pârâu suferea o transformare fantastică, devenind la un moment dat o succesiune de praguri mari, apa lui fierbând între stânci abrupte, iar într-un alt loc transformându-se în mlaştinile tăcute pe care Wyn ajunsese să le cunoască şi să le iubească în anii petrecuţi alături de tuthanachi. Râul intra în *inima* pădurii, direct în Lavondyss. Apoi ieşea, întorcându-se în pădurea sălbatică, înapoi în Anglia…

Tuthanachii locuiau pe cursul de ieşire, casa lui Wyn era în aval. Dar mitagourile treceau în direcţie opusă, către nord, către inima ţinutului…

Mitagourile care treceau prin locul acela mergeau pe jos, cel mai adesea. Câteva trecuseră în bărci mici, împotriva curentului, altele veniseră călare. Toate trecuseră cu fereală pe lângă stâlpii totemici împodobiţi cu cârpe, ştiind că nu trebuiau să întârzie într-un astfel de loc bântuit.

În anii de când stătea acolo, studiind produsul visurilor sale şi

al altor oameni, văzuse vreo cincizeci de creaturi legendare. Îi văzuse pe Arthur, Robin şi Jack-in-the-Green în atâtea avataruri, încât avea impresia că le văzuse pe toate. Văzuse sălbatici nordici, călăreţi, soldaţi britanici, cavaleri în armură, romani, greci, creaturi cu trăsături preponderent animalice, animale ce păreau înzestrate cu conştiinţă umană şi o sumedenie de fiinţe cu trăsături atât arboricole, cât şi umane, căci umblau în două picioare. Văzuse ceea ce credea că era *Twrch Trwyth,* uriaşul mistreţ vânat de Arthur, o creatură măreaţă în forma ei totemică, care o luase razna printre stâlpii totemici ai morţilor, atingând cu spinarea bolta de frunze, crestând cu colţii trunchiurile copacilor. Alergase de-a lungul râului, dispărând în pădure. Exceptând această turnură, întâlnirea îl încântase pe Wyn-rajathuk, întrucât mai văzuse şi clanul războinicilor, un grup timpuriu aparţinând culturilor din Epoca de Fier, din Europa mijlocie, ale căror violenţe şi flamuri cu „mistreţul sălbatic” generase mai apoi legendele „vânătorii animalelor uriaşe”. Un mit cu formă umană fusese transformat într-un mit nou, cu formă animală, şi totuşi povestea chintesenţială a represiunii, confruntării şi subjugării era aceeaşi.

„Să fie în stare să vorbească despre ceea ce văzuse! Măcar de…”

Dădu gândul deoparte, căci era ceva mai important de contemplat.

Dintre toate creaturile care trecuseră prin locul acela, călătorind spre nord, spre tărâmul inaccesibil, Lavondyss, o singură creatură *nu* fusese produsul minţii, fusese născut din carne şi sânge.

De ce se gândea la un bărbat, Wyn nu îşi dădea seama, dar era convins că un om, unul ca el, un om din *afara* pădurii… un astfel de om trecuse prin locul de lângă râu. Trecuse înaintea sosirii lui Wyn acolo, dar poate cu doar câţiva ani înainte. Oricine ar fi fost acel om, el era cel care lăsase tuthanachii în urmă, la fel ca şi ruinele şi aproape toate celelalte lucruri, el era cel care risipise în acea parte a pădurii din forţa lui vitală mitogenetică.

Acum, însă…

Acum venea *altul* asemenea lui.

Intuiţia îl anunţa pe Wyn-rajathuk de apropierea lui cu fiece prilej. Din nou, vedea noul venit în chip de om şi simţul său

practic îl ajuta să observe natura schimbării din pădure; acesta nu era rodul şamanismului, al călătoriei lui în tărâmul spiritului. Era pur şi simplu *sigur* de apropierea unui seamăn al său, unul venit din afară…

Privi în depărtare, unde o suflare mai puternică se prefira alene prin bolta pădurii.

„Cine eşti?” îşi spuse. „Cât îţi va lua să ajungi aici? Cum vei intra în Lavondyss?”

Deodată deveni conştient că Morthen stătea acolo, uitându-se la el. Părea speriată şi agitată.

— Ce este?

Fata se uita de-a lungul râului.

— Am auzit ceva. Cred că vine cineva.

— Repede. Între stânci…

Fata se furişă în ascunzătoare, după tatăl ei. Câteva momente se lăsă tăcerea, apoi ceva se mişcă iute în copaci şi păsările zburară gălăgioase prin luminiş. O clipă mai târziu, trei călăreţi veniră în galop prin apă dinspre verdeaţa umbroasă din aval, copitele cailor împroşcând apa în jur. Un al patrulea călăreţ ieşi din pădure şi veni la marginea apei, aproape de stâlpii spiritelor. Primii trei scoseseră strigăte puternice – strigăte de luptă, îşi imagina Wyn – când năvăliră în acea porţiune a cursului de apă. Acum se opriră, întorcându-şi caii pe loc, o mişcare pripită executată în timp ce cercetau totemurile cu cârpele lor zdrenţuite, şi apoi cercetară împrejurimile şi pădurea din apropiere. Conducătorul păru să se uite direct la Wyn şi bătrânul se ghemui şi mai bine în ascunzătoare.

Călăreţii semănau între ei: înalţi, laţi în umeri, cu mantii negre, pregătiţi pentru un drum de iarnă. Aveau bărbi roşcate pieptănate înfoiat. Purtau căşti de piele cu apărători pentru obraji şi îşi mânjiseră pe faţă dungi negre. Valtrapurile bidiviilor masivi cu coamă neagră erau foarte simple, păturile pentru şa erau imprimate cu carouri mari, în culori şterse.

Unul dintre ei se duse iute la un totem, o sabie de bronz scăpără scurt, se auzi trosnet de lemn crăpat şi vârful stâlpului, cu zdrenţe cu tot, zbură douăzeci de metri peste apă. Râseră toţi patru. Sabia fu pusă în teacă. Frâiele loviră greabănul, pintenii de pe cizmele de piele loviră coastele şi călăreţii porniră în galop prin apa mică de la mal, în amonte, până ce dispărură din raza privirii.

Încet, cu precauţie, Wyn şi Morthen se întoarseră la marginea apei, uitându-se îngânduraţi după ceata de călăreţi.

— Erau skogen? întrebă Morthen.

— Nu.

— Atunci cine erau?

— Nu ai înţelege dacă ţi-aş spune.

— Pune-mă la încercare. Am mai înţeles lucruri ciudate până acum…

— Mai târziu! şuieră Wyn, deodată foarte grăbit. Haide. Vreau să văd ce vor face când ajung la mlaştini.

— La mlaştini? Ce mlaştini?

— Nu mai pune întrebări. Vino. Să mergem după ei…

Wyn îşi descoperi un pas iute care o încântă pe fiica sa.

Deşi fata alerga înaintea lui, tatăl ei nu rămase nicio clipă foarte în spate. Uneori ea deschidea drumul pe lângă linia copacilor, pe unde malul era liber, alteori de-a lungul cărărilor din pădure, unde uriaşii copaci, care alunecaseră în râu, făceau dificilă trecerea pe la lizieră. Wyn se ajuta de un toiag, însă era energizat, surescitat şi îl deranjau privirile mirate pe care i le arunca Morthen văzându-i agilitatea.

Fiii lui Kiridu… era oare într-adevăr posibil ca aceia să fi fost primii precursori ai lui Pryderi din Epoca de Bronz? Se pierduse mult din măreaţa saga celtică a lui Pryderi, înghiţită de legenda mai recentă a lui Arthur… dar faptul că el fusese un personaj de poveste într-un timp foarte îndepărtat era incontestabil. Wyn văzuse atât de multe părţi ale acelui ciclu de poveşti, însă niciodată pe protagonist în persoană. Avusese patru fii… în vechea legendă…

Se putea ca acei călăreţi să fie acei fii? Toţi ca unul, cu inimă neagră, cu suflet negru, damnaţi…?

Dacă da, atunci urmau să traverseze lacul din faţă cu barca! Wyn grăbi pasul, dorindu-şi cu disperare să vadă acea parte a ciclului mitic care-l intrigase atât de tare în anii petrecuţi în pădure. Apariţia luntraşului avea să confirme identitatea călăreţilor…

După o zi, râul se tulbură cu noroi. Pădurea se rări. Aninii fură înlocuiţi de stejari, apoi de sălcii uriaşe şi pâlcuri de păducel argintiu. O altfel de tăcere plana asupra tuturor lucrurilor.

— Suntem aproape de lac, anunţă Wyn.

— N-am mai fost niciodată aşa departe, spuse încet Morthen.

— Vin des aici, murmură tatăl ei. Lacul este unul dintre locurile naturale de adunare pentru sălbăticiunile pădurii. Este un loc de netrecut, simplu, dar memorabil. Există sute de poveşti asociate lui, majoritatea foarte sumbre.

Coborî privirea spre fata care asculta cu luare aminte.

— Poveşti care variază de la Luntraşul Morţilor până la barca funerară a lui Arthur…

— După timpul meu, rosti copila tăios, într-un fel oţărât care ar fi trebuit să nu i se potrivească defel.

Wyn chicoti.

— După timpul tău, încuviinţă. Vino! îţi voi arăta patru mii de ani din viitorul tău într-o singură pârloagă noroioasă, mizerabilă, ceţoasă şi plină de stuf.

Merseră mai departe prin iarba tot mai murdară, le era greu să păşească.

Câteva minute mai târziu, Wyn preluă conducerea, deschizând drumul printre copaci spre mlaştina cea mare.

Era un loc al dezolării şi singurătăţii. I se potrivea bine numele de ţinut pustiu, un ţinut pustiu al apelor, noroiului şi a mişcării funeste printre fuioarele de ceaţă ale lacului. Capătul opus al mlaştinii se pierdea în negura grea, deşi vârfurile copacilor din preajmă erau abia vizibile. Trestii înalte şi pâlcuri dese de stuf se clătinau în vânt. Contururile negre ale păsărilor de baltă săgetau şi lipăiau prin apa murdară. Sălciile se aplecau deasupra lor, ramurile atingând solul, rădăcinile formând uneori poduri între insule de pământ ferm.

Mirosea a putreziciune. Cerul era cenuşiu şi pâclos. Apa lacului din mijloc lucea şters, lovind încet malul, înghiţind orice sunet.

Merseră anevoie aplecaţi prin apele ierboase către malul tare de pământ. Morthen arătă spre urmele cailor, trestiile rupte, noroiul încă nesedimentat care marcau trecerea călăreţilor.

— Unde s-au dus? întrebă ea.

Wyn clătină din cap. Se îndreptă de spate şi scrută atent codrul ceţos de sălcii şi pâlcul des de stuf. O atinse pe Morthen pe umăr, spunându-i să se ridice şi să se uite. Fata văzu forma nelămurită a unei creaturi mari, ca un om, care intra în lac, scufundându-se încet. Câteva valuri mici însoţiră coborârea, apoi se făcu linişte deplină. De cealaltă parte a apei, o spinare neagră se ridică deasupra apei lucioase, se zbătu, apoi rămase

nemişcată. Două dintre sălciile uriaşe tremurară.

Călăreţii erau undeva acolo. Wyn era încordat, îngrijorat că poate fuseseră auziţi şi că erau încercuiţi chiar în clipa aceea. Dar împrejur domnea doar tăcerea şi nemişcarea... mai puţin apariţia bruscă a unui stol de bâtlani, care îşi croiau încet drum spre ascunzătoarea lui Wyn, păşind cu precauţie printre ierburi. Păsările ţipau din când în când, câte una ridicând ciocul lung spre cer, pe când celelalte ciuguleau ceva în apă.

Morthen, care încă avea cârligele de pescuit petrecute peste umeri, începu să scoată un tril Tuthanach pentru prins păsări, abia audibil. Pipăi cârligele, probabil dorind să hotărască pe care să-l folosească în caz că trebuia să vâneze din alergare, printre trestii, şi să nimerească piciorul celei mai lente păsări care se ridica din apă.

Nerăbdarea îi fu curmată. Unul dintre bâtlani ţipă pe neaşteptate şi începu să se zbată bezmetic, în vreme ce stolul se ridică zgomotos deasupra camaradului lor osândit şi dispăru peste sălcii. Morthen icni. Wyn o urmărea fascinat.

La o sută de paşi distanţă, două mănunchiuri de papură se ridicară din apă, unduindu-se bezmetic. Se transformară în două siluete umane, una de bărbat, una de femeie. Îşi legaseră plantele înalte de apă de jur-împrejurul corpului, de la brâu în sus, mai jos erau goi. Papura se ridica la jumătatea unui stat de om deasupra capetelor lor. Era legată, probabil cu gută, în jurul pieptului şi a frunţii, lăsând doar două fante pentru ochi; femeia îşi legase papura mai jos la nivelul pieptului pentru a lăsa sânilor mai multă libertate.

Ea era cea care ţinea plasa ridicată, uitându-se crispată în direcţia lui Wyn în vreme ce o aduna încet. Bărbatul se duse spre pasărea care se zbătea şi ridică o bâtă de piatră, gata să lovească.

Lovitura nu se mai abătu.

La fel de repede cum apăruseră, vânătorii de bâtlani dispărură, cufundându-se în apă, pierzându-se în peisajul mlaştinii.

Între ei şi Wyn apăru deodată anevoie un cal, călăreţul său fiindu-i cunoscut bătrânului. Lângă el apăru un al doilea, apoi al treilea. Înaintau cu greu prin noroi, bărbaţii vorbind cu asprime, pe voci ridicate şi groase.

Al patrulea călăreţ ieşi din stufăriş aproape de locul unde Wyn

stătea ghemuit, dar, asemenea tovarăşilor lui, era ocupat să se uite ţintă de cealaltă parte a lacului, unde pădurea fusese înghiţită de ceaţă.

— Ce caută? şuieră Morthen.

— O flotă de ambarcaţiuni negre, răspunse Wyn în şoaptă, trase de un uriaş care calcă pe apă. Aceea va fi calea lor de intrare în tărâmul neştiut de dincolo de lac…

— Cine sunt ei? întrebă iarăşi Morthen.

De data asta, după o scurtă ezitare, Wyn răspunse:

— Călăreţi indo-europeni. Nomazi. Clanul lor se numeşte *Alentii.* Sunt foarte sălbatici sau, mai bine spus, erau… cu două mii cinci sute de ani înainte de Cristos… au atacat primele comunităţi de fermieri din Europa răsăriteană înainte să fie absorbiţi de cele mai timpurii grupuri celtice emergente.

Majoritatea lucrurilor pe care le spusese fuseseră în engleză. Morthen avea un aer posomorât, încruntat şi supărat.

— Nu înţeleg nimic, îi mărturisi.

El zâmbi şi o atinse pe nas.

— Ce te aştepţi? Eşti o sălbatică din neolitic. Aceşti oameni sunt ucigaşi sofisticaţi din Epoca de Bronz. De fapt…

Se ridică puţin ca să tragă cu ochiul la călăreţii nervoşi pe caii lor agitaţi.

— De fapt, continuă, cred că sunt fiii lui Kiridu. Caută o cale de a intra în lumea subpământeană, ca să fure corpul femeii care păzeşte întunericul. Ca să o siluiască. Să scoată la lumină şi să controleze spiritele din sufletul ei.

— Ce se va întâmpla?

— Nu ştiu toată povestea. Vor încerca să pătrundă în lumea subpământeană, dar vor rămâne blocaţi într-un labirint care se va forma în jurul lor oriunde s-ar duce. Dar nu ştiu sfârşitul. Nu ştiu dacă vor scăpa vreodată…

Morthen dădu din cap, de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt. Se uita fascinată la călăreţii agitaţi care aşteptau în mlaştină, scrutând apele ceţoase.

— Deci într-acolo se duc acum… spuse ea. În lumea subpământeană. În Lavondyss…

Wyn-rajathuk nu se putu abţine să nu râdă, dar reuşi să nu facă mult zgomot. Morthen surâse nesigură.

— Ce este amuzant?

— Nimic, răspunse tatăl ei. Nu este nimic amuzant. Ai foarte

mare dreptate. Oricine şi orice vine pe râul ăsta în sus caută o cale de acces în Lavondyss. Se spune despre tărâmul acela că este locul unde spiritul omului nu mai e legat de anotimpuri. Lavondyss înseamnă libertate. Lavondyss este drumul către casă…

Îl cuprinse deodată nostalgia. Tot ce ştia despre Lavondyss aflase de la mitagouri cu care putuse comunica. Era un loc unde timpul o lua razna, poate unde timpul nici nu exista… şi era acasă. Simţea asta cu tărie. Gândul la Lavondyss era precum gândul la Oxford, şi Anne, şi la o viaţă pe care nu o uitase niciodată complet. Ar fi trebuit să încerce să intre în inima pădurii. Nu ar fi trebuit să cedeze niciodată fragilităţii corpului, sentimentului vârstei sale, înţelepciunii care-i spusese să se aşeze, să se odihnească, să renunţe la căutare.

Era un călător care se întorsese din drum. Cea mai mare parte a vieţii lui privise spiritul de aventură trecând pe lângă el, oameni de toate vârstele, familii, clanuri, ba chiar armate… toţi trecând din spaţiile aglomerate ale unei minţi umane, printr-un timp al lemnului şi frunzelor putrezite, spre un loc unde să găsească libertatea…

Tocmai voia să-i mai şoptească ceva fetei, când ea îl prinse de braţ, cu ochii mari de spaimă. Arătă cu degetul dincolo de lac.

— Un om! Păşeşte pe apă!

Fiii lui Kiridu văzuseră şi ei apariţia şi începură să se agite, dând pinteni cailor, pătrunzând mai adânc în apa mlăştinoasă de la marginea lacului. Wyn-rajathuk se ridică pentru a vedea mai bine.

Luntraşul era înalt, dar nu era un uriaş, iar mersul lui pe apă era o iluzie creată de mişcarea unduitoare a corpului, care se răsucea dintr-o parte în cealaltă în timp ce se folosea de o prăjină ca să se apropie de malul lacului. Stătea într-o luntre puţin adâncă, ale cărei margini abia dacă se ridicau la doi centimetri deasupra nivelului apei. Nu era îmbrăcat atât în haine, cât într-o ciudată armură din răchită, legată la nivelul trunchiului şi al picioarelor şi acoperită cu frunze, vâsc şi nuferi. În mai multe locuri, răchita plesnise şi se iţea din frunziş aidoma unor oase rupte. La gât avea legată o vidră moartă.

În timp ce se răsucea şi împingea prăjina, ieşind din pâclă şi apropiindu-se de vânători, în spatele lui apăru flota de

ambarcaţiuni întunecate: cinci în total, luntre cu margini înalte, date cu catran, etanşe, fiecare destul de încăpătoare pentru doi oameni.

Wyn zâmbi. Îi veni în minte o poveste mai recentă care romanţa chiar imaginea aceea. Luntraşul aducând luntre: foarte emoţionant. Totul era practic, mai puţin luntraşul însuşi, care căpătase dimensiuni fanteziste: îmbrăcat în ramuri de salcie, împodobit cu nuferi (reprezentând apa), vâsc (iarna) şi frunze palmate (vara).

— Lasă-mă să văd… şuieră Morthen, străduindu-se să se ridice în picioare.

Dar Wyn simţi deodată un val de grijă părintească, recunoscând ameninţarea din mişcările fiilor lui Kiridu când aceştia descălecară şi porniră la pas prin apă în întâmpinarea luntraşului. Avea o intuiţie puternică a ceea ce urma să se întâmple şi îşi trase fiica înapoi la loc sigur, în ciuda protestelor ei.

Instinctul lui fusese corect.

Luntraşul fu hăcuit cu iuţeală şi sălbăticie şi aruncat din ambarcaţiunea lui precară. Omul strigă de trei ori, sunete ciudate, ca ţipătul ascuţit al unei păsări. Urmă o scăpărare de bronz însângerat în lumina lăptoasă, apoi corpul lui se ridică la suprafaţă, plutind printre trestii; caii, tulburaţi de mirosul de sânge, începură să tropăie prin apă, înspăimântaţi, nechezând.

Fiii lui Kiridu liniştiră caii, apoi îi priponiră de cele cinci luntre. Distruseră ambarcaţiunea luntraşului pentru a încropi nişte vâsle, după care porniră pe lac şi dispărură degrabă în ceaţă, căutând locul unde apele râului se revărsau în sălbăticia de trestii şi nămol.

În scurt timp se lăsă iarăşi o linişte deplină, în afară de câte un nechezat al unuia sau altuia dintre cai, atunci când era tras prin apa adâncă, stăpânul lui nefiind conştient de faptul că prin actul lor de brutalitate necugetată fiii lui Kiridu puseseră în mişcare dezastruosul final al călătoriei lor spre lumea subpământeană.

Wyn-rajathuk se uită cu nou interes la uriaşele sălcii care creşteau pe malul apei, fiecare întinzându-se peste pâcla mlaştinii. Actul uciderii era ceva comun, îşi spuse. Data viitoare când o să vină, acolo o să fie un nou copac, crescând din mâl în locul unde trupul mutilat al luntraşului era înfăşurat încet în

rădăcinile pădurii.

Simţind că pericolul trecuse şi că tatăl ei era şocat, Morthen se ridică încet în picioare şi scrută lacul pustiu.

— L-au ucis? întrebă ea.

Wyn încuviinţă trist din cap. Văzuse tot ce îşi dorise să vadă, tot ce trebuia să vadă. Îşi luă fiica de mână şi o conduse înapoi pe teren solid. Morthen însă era în continuare intrigată de călăreţi.

— De ce ai râs când te-am întrebat unde se duc? întrebă ea, pe când se întorceau de-a lungul râului, urmând apoi o cărare mai largă.

— Nu râdeam de fapt, spuse Wyn. Mi-am amintit poveştile eroice din timpul meu. Întotdeauna părea aşa uşor să pătrunzi în lumea subterană. Te luptai cu câini sau şerpi uriaşi, dar cel mai adesea, orice peşteră sau puţ era o cale sigură, trebuia doar să intri.

Se opri să-şi tragă sufletul, aşezându-se pe trunchiul plin de muşchi şi prăbuşit la pământ al unui stejar care se întindea peste râu, prins în crengile de pe celălalt mal. Morthen urmări licărul şi mişcarea grăbită a peştilor cu înotătoare argintii.

— Dar în Lavondyss *nu poţi* să intri pur şi simplu, spuse Wyn.

Vorbea mai mult pentru sine acum, uitându-se vag în depărtare. Morthen privea cu un ochi la el şi cu celălalt la peştii din apă.

— Trebuie să găseşti cărarea corectă. Şi fiecare aventurier are altă cărare de găsit. Adevăratul drum spre inima tărâmului este printr-o pădure mult mai bătrână decât aceasta…

Se uită ţintă în sus, prin bolta verde, la cerul luminos de toamnă.

— Întrebarea este… cum ajungem *în* acea pădure bătrână? A fost un timp când puterea era înţeleasă, când cărarea putea fi găsită. Dar chiar şi în timpul oamenilor tăi, a tuthanachilor, tot ce a mai rămas sunt simbolurile de lemn, ideea, cuvintele, ritualurile şamanice ale celor ca mine…

Îi zâmbi lui Morthen. Fata îşi răsucea pe degete o cosiţă şi se uita la el cu ochii-i căprui în care lucea intens îngrijorarea; poate se gândea că tatăl ei era tulburat.

— Şaman, spuse Wyn. Eu sunt acela. *Şam.* Rajathuk…

— Injathuk, contribui ea, neînţelegând.

— Într-adevăr. Injathuk. Vrăjitor. Vraci. *Druid.* Cercetător. Sunt

cunoscut sub multe nume de-a lungul secolelor, dar toate înseamnă un singur lucru: *ecou al unei ştiinţe pierdute.* Niciodată *păzitor al puterii.* Nici ca *cercetător* asta nu era adevărat…

Îşi desprinse privirea de fată, contemplând forţa tumultuoasă a naturii, puterea tăcută a pădurii.

— Poate că mă înşel… poate că ştiinţa îşi va găsi singură calea de intrare în prima pădure…

Morthen îl întrerupse, ridicând mâinile, făcându-i semn că începea să o irite acea diatribă în două limbi, dintre care una ocultă.

— Dacă e aşa greu de intrat în Lavondyss, atunci călăreţii aceia de ce mai încearcă? Dacă nu pot pătrunde în locul unde spiritul se desprinde de anotimpuri, atunci de ce încearcă?

Era o întrebare complicată venind din partea unei copile de opt ani din Neolitic. Wyn se opri să îşi măsoare fiica din privire, să o ciupească afectuos de obraji şi să zâmbească.

— Pentru că aşa funcţionează legenda, *mitul.*

— Nu înţeleg *mitul,* murmură ea îmbufnată.

— Sursa, se corectă el, chiar dacă ştia că fata doar se alinta. Aflarea căii de acces este miezul legendei. Cele mai vechi animale au venit în ţinut să se răspândească şi să se înmulţească, dar înainte de asta au trebuit să găsească ţinutul. *Rajathuk* a hălăduit prin lume în cursul unei nopţi nesfârşite înainte să găsească vechiul os, cu a cărui forţă vitală se putea hrăni, astfel dezvoltându-se şi ajungând cu braţele la cer, pentru ca *injathuk* să se poată naşte din degetele lui şi să cânte Soarelui ascuns, aducând lumină.

— Ştiu toate astea, murmură Morthen.

— Ei, poftim. Toate lucrurile îşi caută locul pe lume. Caută. Găsesc. Călătoresc. Caută drumul către casă. Caută drumul către prima casă dintre toate. Trecând prin aventuri… poveştile evoluează pentru a explora *ideea* explorării lumii subpământene. Călătorii aceia sunt ei înşişi nişte legende. Sunt mitagouri. Sunt *vise…* şi se comportă conform visului care corespunde memoriei visătorului. Nu pot face altceva. Omul care a trecut pe aici înainte, omul care i-a creat pe oamenii tăi, omul care a creat mlaştinile, a lăsat în urmă o viaţă care se manifestă conform felului în care el şi-o amintea. Fiii lui Kiridu nu puteau să îl cruţe pe luntraş, întrucât nici în legendă nu l-au

cruţat. Ce fac ei între momentele acţiunii depinde de ei, dar atunci când cursul legendei se impune asupra lor, nu au niciun cuvânt de spus. Sunt chemaţi. Numai omul care a trecut pe aici înainte… şi eu… numai noi doi suntem imuni la chemare. Noi *nu* suntem făcuţi din plămada visului. Noi suntem vii. Suntem din lumea reală. Noi creăm lumea din jurul nostru. Umplem pădurea cu creaturi. Obârşia noastră uitată se materializează în faţa ochilor noştri, iar noi nu ne putem împotrivi ei…

Morthen se uita cu atenţie la tatăl ei. Nu avea astâmpăr. Aveau mult de mers înainte să ajungă acasă. Wyn ştia exact la ce se gândea fata, întrucât ea însăşi îi spusese ce simte. Cuvintele lui produceau sunete dulci în mintea ei şi creau idei şi imagini în ciuda faptului că el vorbea deseori despre lucruri care scăpau înţelegerii ei. Dar încet-încet începea să se sperie. Cuvintele lui erau spirite, iar spiritele nu se puteau odihni în capul ei, erau incomode. Îi făceau inima să bată mai repede.

Când Wyn tăcuse deja de o vreme, ea întrebă:

— Omul-care-a-trecut-pe-aici-înainte a ajuns până la urmă în Lavondyss?

Wyn-rajathuk surâse.

— Asta mă întreb şi eu. Abia acum mi-a venit şi mie întrebarea…

Morthen se aşeză pe trunchiul putred, se aplecă în faţă şi îşi sprijini bărbia în pumn.

— Mă întrebi cine era.

— Un om hărăzit călătoriei, spuse tatăl ei. Un om care a fost marcat. Un om care căuta triumful. Unul sau toate aceste lucruri. Şi-ar fi putut lua identitatea oricui din sumedenia de epoci care i-au precedat naşterea. Se poate să se fi deghizat în mantia penată a mii de legende. Dar în adâncul sufletului său, era din exterior. Din locul interzis. Când un străin intră în pădure, schimbarea străbate bolta de copaci ca focul. Pădurea se conectează la minte, absoarbe visele…

— Ca Tig. Soarbe fantomele din oase.

— Da. Cred că da. Dar în vreme ce se hrăneşte din minte, pierde, totodată, ceva din sine. Trebuie să o facă, întrucât intră *în fuziune* ca să genereze mitul: ca o scânteie şi o răsuflare grăbită, cele două lucruri se unesc în flacără. Flăcările înseamnă schimbare. La asta am asistat noi astăzi, când am văzut totemurile schimbate şi casa mortuară aşa dărăpănată, şi dealul

acoperit cu porumbar. Cineva din lumea mea este aproape de noi şi pădurea se înclină către el, încordată şi agitată, fremătând de forţă. Vezi asta? Simţi asta?

— Nu. Doar skogenul.

— Este acelaşi lucru.

O privi îndeaproape, întrebându-se ce putea înţelege. Era o fată deşteaptă. Deprindea concepte cu o uşurinţă remarcabilă.

— Skogenul ia legătura cu noi pentru că se *gândeşte* la noi, spuse el. Asta înseamnă aproape sigur că *ne cunoaşte.* Strict vorbind, ar trebui să spun că mă cunoaşte *pe mine.* Realizează o legătură, la nivel subconştient, pe o mare distanţă, iar legătura se vede într-o…

Ezită. Fata avea ochii larg deschişi, avizi, trădând emoţia pe care o simţea fiindcă era purtată atât de departe în lumea secretă a tatălui ei. Bărbatul folosea mai multe cuvinte din limba lui puternică – engleza – decât oricând altcândva înainte şi i le traducea cu răbdare.

Dar acum avea s-o piardă.

— Legătura se vede într-o alterare a peisajului mitogenic…

— Ha?

El râse.

— Se apropie un străin. Spiritele animalelor din pădure sunt agitate. Prevăd o mare schimbare.

— Şi de ce n-ai zis aşa?

Îşi petrecură a doua noapte în pădure, atât de înfometaţi, încât erau gata să le sară ţandăra din orice. Pe când ajunseră la teritoriul Tuthanach, spre după-amiaza zilei următoare, Wyn-rajathuk văzu şi alte semne suplimentare ale schimbării, dovezi în plus că se apropia un skogen. Uitându-se în sus pe dealul împădurit, observă că malul de pământ din jurul casei mortuare era ceva mai scund. Forma colibei sale, în ţarcul ei separat, se schimbase puţin.

Privind în urmă, spre pădure, văzu stejari rupţi de vânt, stejari mai înalţi ca bolta pădurii, cu ramurile aidoma unor braţe şi coarne negre.

Copacii aceia nu erau acolo cu câteva zile în urmă.

Morthen se duse în colibă să pregătească de mâncare – prinsese un peşte, aveau căpăţâni de usturoi culese de Wyn şi, desigur, mai aveau rezerve mari de grâu măcinat pentru pesmeţi. Wyn-rajathuk urcă dealul spre casa mortuară şi intră în

curtea neîngrijită. Skogenul negru cu ochi morţi era mai înalt acum. Pe trunchiul său mare apăruseră mai multe semne de viaţă, un amalgam de frunze şi rămurele care creşteau în punctele cheie ale stâlpului cioplit. Când întinse mâna ca să rupă o frunză, pământul se cutremură. Gura skogenului părea să se fi întors puţin în jos. Cioplitura adâncă de topor care îi dăduse formă gurii – neagră din cauza trecerii timpului – avea acum o margine albă, ca de scoarţă proaspăt tăiată.

— Tu îl chemi? Sau el te cheamă pe tine? Sunt curios. Sunt curios care este sursa puterii…

Copacul era tăcut.

Wyn-rajathuk se întoarse, se sprijini de lemn, sperând la o îmbrăţişare, dar îl simţi rece. Ridică privirea spre semicercul de trunchiuri cioplite. Ochii refuzau să-i întâlnească pe ai lui.

Aproape se temea să intre în casa mortuară ca să vadă dacă oasele morţilor se schimbaseră, dar o făcu, şi pentru o clipă nu observă niciun semn că ceva s-ar fi schimbat. Apoi ochii i se obişnuiră cu întunecimea.

Băiatul se întorsese în cruig-morn. Urmele erau clare. Adunase oase din câteva dintre urnele de incinerare. Răscolise oasele care se uscau lângă intrare. Nu se atinsese de rămăşiţele femeii pe care odinioară o numise fără reţineri „mamă”. Şacalii se înfruptaseră din carnea cadavrelor mai proaspete, dar se părea că Tig îi alungase. Era sânge pe jos şi un cuţit de piatră.

Wyn-rajathuk căută prin încăpere, apoi se întoarse şi se opri în faţa intrării, cu toiagul în mâini. În spatele lui, păsările intrau şi părăseau locul de putrezire, însă el aştepta acum mişcarea care ştia că urma să vină din altă direcţie.

În scurt timp îşi dădu seama că Tig se furişase nevăzut în curtea casei mortuare. Hainele băiatului se întrezăreau în vreme ce el se ascundea în spatele rajathukului pe care tuthanachii îl numeau, la fel ca şi cei dinainte lor, morndun.

Când băiatul trase cu ochiul de după copacul totemic, Wyn-rajathuk lovi cu toiagul în buiandrugul de piatră al casei mortuare, pentru a-i da de ştire că îl văzuse. Tig păşi imediat la vedere, cu braţele pline de oase.

— Te-ai întors în locul morţilor, chiar dacă ţi-am interzis să o faci, spuse bătrânul mânios.

— Aduc oasele înapoi, rosti Tig crispat.

Îşi legase părul lung într-un coc ţepos prins cu o fâşie de

blană albă. Antebraţele îi erau acoperite de zgârieturi; puteau fi răni făcute de hăţişul de porumbar, dar Wyn-rajathuk înclina să creadă că şi le făcuse singur.

— Le-ai secat complet? îl întrebă pe băiat.

Tig rânji şi se împletici înainte un pas sau doi.

— Copilul era prea mic. Ai avut dreptate. Nu era nimic acolo. Dar acum am sorbit nălucile a cinci bărbaţi. Sunt amintiri străvechi.

— Ai mâncat destul pentru o zi?

— Pentru o zi, da.

Băiatul ezită, încruntându-şi a nesiguranţă faţa de elf, ochii-i tăioşi exprimând neastâmpăr.

— Să aduc morţii înapoi?

— Adu-i aici.

Wyn-rajathuk luă oasele din mâinile nesigure ale băiatului. Acum, că Tig era sătul, acum, că îşi exersase bizarul şi incomprehensibilul ritual şamanic, era din nou doar un copil, animat de orice ar fi fost ceea ce consumase… sau îşi imaginase că o făcuse. Scrijelise spirale şi romburi pe oase, urme superficiale amintind de cele pe care meşteşugarii tuthanach le foloseau la decorarea pietrei, a lemnului şi hainelor.

— Vino înăuntru…

Tig îl urmă prompt în întunecimea fetidă a casei mortuare. Wyn-rajathuk puse bucăţile de os în poziţia iniţială; Tig ştia de unde îl luase pe fiecare. Odată treaba terminată, se întoarseră la pasajul de piatră care oferea acces din lumea exterioară. Se ghemuiră la pământ, băiatul stând înaintea bărbatului, cu lumina care pătrundea de afară bătându-i în faţă.

— Ai de gând să înghiţi toate nălucile din locul ăsta?

— Toate nălucile, aprobă Tig. O să-mi ia mult timp.

— Cine ţi-a spus să înghiţi năluci? Ai vorbit cu cineva din pădure?

Nedumerit, Tig clătină din cap.

— E doar ceva ce trebuie să fac, răspunse el sec şi Wyn-rajathuk zâmbi, ştiind că acela era singurul răspuns posibil.

„Înghiţirea nălucilor” era singura parte a poveştii uitate Ennik-tig-en’cruig (un nume care însemna „Tig nu-atinge-femeia, nu-atinge-pământul”). Nu trebuia să aibă nicio semnificaţie pentru Wyn. Însemnase mult pentru oamenii din anul 4000 î.H., care născociseră legenda băiatului care înghiţea spirite.

— Dacă vreunul dintre tuthanachi te găseşte în coliba oaselor, te va ucide. Ştii asta? Copiii nu au voie aici. Te vor îneca.

— Sigur că da. De-asta mă ascundeam.

Fără a medita cu adevărat la asta, Wyn-rajathuk ajunsese să accepte caracterul inevitabil al prezenţei lui Tig acolo; nu avea cum să preîntâmpine acel episod din viaţa micului mitago…

— E prea periculos pentru tine să tot vii şi să pleci. Mai bine rămâi în cruig-morn până ce vei fi înghiţit totul. Dacă suporţi duhoarea, adică, şi le supravieţuieşti şacalilor. Dar dacă este adus un nou mort, trebuie să părăseşti locul şi să nu te întorci două zile. Ai înţeles?

Mulţumit, Tig încuviinţă din cap.

— Ştii ce ţi se va întâmpla când vei fi terminat aici? îl întrebă Wyn.

Băiatul clătină din cap. Bărbatul zâmbi şi continuă:

— Dar eu ştiu. Eu ştiu totul despre tine, Tig. În ceea ce priveşte mitagourile, tu eşti o prezenţă destul de comună în pădure. Te-am mai văzut înainte. Te-am zărit. Am auzit despre tine. Îţi cunosc povestea de la naştere până la moarte, deşi nu pretind că înţeleg ce rol ai, de ce faci ceea ce faci şi cum ai *devenit* legendă. Dar ştiu ce vei provoca pentru a te transforma în Tuthanach… şi ce îţi va face până la urmă unul dintre ei.

Tig făcuse ochii mari, însă era clar că nu înţelegea altceva decât că era ameninţat.

— Ai auzit toate astea de la copacii tăi putrezi? întrebă el ursuz. Ţi-au spus-o cu vocile lor scârţâitoare?

— Nu. Am auzit totul de la vocea propriului meu trecut. Eu te-am creat. Ştiai asta? Erai legendă în timpul meu, o poveste uitată, dar persistai, existai încă în visele mele, iar pădurea a luat visul şi ţi-a dat formă din el. O parte din acel vis este că băiatul va aduce magie nouă oamenilor. Va dărâma totemurile vechiului clan. El îl va înfrânge pe omul care păzeşte morţii. O altă parte a poveştii este că băiatul va înghiţi capul omului pană-de-pasăre. Nu am de gând să rămân până se întâmplă asta.

— Totemurile tale sunt moarte deja, şopti Tig. Le-am ascultat, dar nu au voce. Penele tale de pasăre nu mai zboară. Dar ţi-aş înghiţi capul, să îţi văd visele ciudate…

— Termină mai întâi ospăţul din casa mortuară, spuse Wyn-rajathuk înfiorându-se.

Tig se întoarse pe furiş în întuneric, între stâlpii de lemn şi lespezile înalte. Curând, Wyn-rajathuk nu-i mai văzu decât ochii migdalaţi, strălucitori, de-o intensitate înfricoşătoare.

Morthen prinsese o ştiucă, folosind un cârlig de lemn şi dând dovadă de mare răbdare. Se întoarse cu ea la bojdeuca înghesuită a şamanului, dincolo de îngrăditura de pământ a satului şi, după instrucţiunile tatălui ei, tăie peştele în două. Partea cu capul o înfăşură într-o bucată de piele de vulpe, pentru a le-o oferi bătrânelor din casa-lungă. Coada era pentru ei, şi Morthen o fierse împreună cu nişte fructe de pădure, urmărind cum Wyn-rajathuk făcea semne negre şi lăbărţate pe una dintre foile de pergament pe care le ţinea ascunse într-un dulăpior de piatră în partea din spate a casei.

După ce mâncară, Wyn îşi puse peste umeri mantia spiritul-păsării şi legă şiretul în faţă. Îşi luă toiagul şi îl aşeză pe genunchi. Morthen îl privea încordată, cu ochii sclipind. Wyn era convins că fata simţea despărţirea care urma. Observă că purta straiul cel bun de duminică, năframa mică, ritualică, pe care o păstra pentru focurile de primăvară şi vânătorile de vară. Era o împletitură din gută împodobită cu cochilii colorate de melci. Îi luase o săptămână să o confecţioneze şi-i acoperea capul şi gâtul ca un voal de rugăciune.

— Ţi-am explicat vreodată ce este cu toiagul? o întrebă el.

Fata se uită la şirul de pene colorate legate pe toată lungimea băţului, apoi clătină din cap. În ultimele câteva săptămâni tatăl ei începuse să îi încredinţeze tot mai multe dintre secretele vieţii lui. Fata era deopotrivă emoţionată şi întristată, întristată pentru că nu găsea decât un singur motiv pentru care el îşi putea dori să înceapă instruirea ei *înainte* să petreacă perioada necesară alături de femei în coliba lacustră, învăţând de la ele, deprinzându-le înţelepciunea.

Wyn arătă cu degetul spre cele două pene negre din capătul şirului.

— Penele unei lişiţe, explică el. Sunt negre pentru că reprezintă cei doi ani când am rătăcit singur prin pădure. Apoi, pe când mă împleticeam prin sălbăticie, am dat peste tribul cunoscut în legendă ca *Amborioscantii.* Ei erau oamenii care au făcut prima dată vrăji cu pietre strălucitoare. Îşi îngroapă morţii în urne mult mai mari decât urnele tuthanachilor. Călăresc cai

sălbatici. Fac cuţite din piatră strălucitoare. O încălzesc în foc până când curge ca apa mâloasă. Se întăreşte la loc şi e modelată şi ascuţită, aşa cum ai ascuţi un os de lup ca să împungă.

— Mi-ai mai spus o dată povestea asta caraghioasă, zise Morthen, ştergând cu degetul marginea oalei de lut în care fiersese peştele şi apoi lingându-şi-l. Piatra care curge ca apa fierbinte; numai că nu semăna cu apa *mâloasă* atunci când mi-ai spus-o data trecută. Ai spus că avea culoarea unei frunze de stejar toamna. O culoare deschisă de la o piatră luminoasă. Ai numit-o *metal.*

— Îţi aminteşti foarte bine. E clar că mi-am pierdut talentul poetic. O parte a recentei legende a tuthanachilor, clanul tău, este aceea că ei vor fi primii oameni care fură taina acestei ciudate substanţe şi îi dau nume pământesc. Este o versiune primară a poveştii forjei magice, o sub-secţiune a legendei care, pentru unul ca mine, este extraordinar de plictisitoare... dar versiunea voastră va ieşi din memoria conştientă cu trei mii de ani înainte de Cristos.

Remarcă nerăbdarea ţinută în frâu a fiicei sale. Traducerea lui pentru anumite concepte lăsa evident mult de dorit şi făcea ca povestea să nu-i spună fetei nimic. Se încruntă, străduindu-se să îşi aducă aminte.

— Ţi-am vorbit despre Cristos?

— Omul-născut-din-duh-care-umblă-pe-apă-şi-spune-poveşti-mort-pe-copac. Da. Mi-ai vorbit despre el. Mai arată-mi pene.

— Prea bine. După ce am stat o vreme cu *Amborioscantii,* m-am însurat cu Elethandian, o femeie minunată şi tragică, despre care ţi-aş putea spune cinci poveşti fabuloase şi despre care lumea mea nu a ţinut minte (aici zâmbi cu tristeţe) *nimic.* Elethandian mi-a dăruit un fiu. Primul pentru mine. Pentru ea, al treilea. Fusese căsătorită cu un vânător, dar asta e o altă poveste. Fiul meu a fost botezat Scathach. Pana asta de aici, cea roşie, marchează anul naşterii lui. Pana e de la un vultur care stătea într-un stejar; a fost primul lucru pe care l-am văzut când Scathach a deschis gura şi şi-a făcut glasul auzit pe lume. L-am botezat după stejar, nu după vultur. Înţelegi? Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Întotdeauna dăm nume din momentul naşterii. Ca Morthen...

În limba tuthanach, *morthen* însemna „zborul brusc al

păsărilor”.

— Şi dacă ai fi văzut un lup în timp ce era strangulat? întrebă ea.

Era o veche glumă Tuthanach şi Wyn o recunoscu zâmbind afabil.

— Când te naşti, schimbi lumea, spuse el simplu. Am considerat întotdeauna că este un obicei ales ca pruncul să primească numele primului lucru schimbat pe care părinţii lui îl văd…

Îi aruncă fiicei sale o privire.

— În lumea mea fantomatică alegem numele din *cărţi.* Mulţi oameni au acelaşi nume.

Morthen credea că asta complica foarte mult lucrurile.

Wyn îşi întoarse atenţia asupra toiagului.

— Aceste douăsprezece pene albe marchează cei doisprezece ani alături de *Amborioscantii* şi cei doisprezece ani petrecuţi cu Scathach. Pana neagră de aici e pentru anul când el a plecat călare să afle dacă locul lui nu este în lumea de dincolo de pădure. La fel ca tine, el era jumătate om, jumătate pădure…

Neliniştea îl făcu să pregete. Morthen îl privi, însă în ochii ei nu se mai vedea aceeaşi văpaie iscoditoare pe care o văzuse la Scathach. Poate că fiica lui avea să rămână pe tărâm. Poate că nu avea să simtă niciodată nevoia de a şti căreia dintre cele două lumi îi aparţinea…

— Penele astea, continuă el, sunt echivalentul timpului petrecut cu tuthanachii. Pana cenuşie de acolo reprezintă naşterea *ta;* o pană de cocor. În total, douăzeci şi patru de pene. Douăzeci şi patru de ani. Asta înseamnă că am adunat şaptezeci şi patru de ani… dar pe cincizeci dintre aceştia i-am trăit în lumea nălucilor, lumea umbrelor…

— Pe fiica ta nălucă o chema *Anne,* spuse Morthen cu seninătate. Ţinutul se numea *Oxford.* Vezi? îmi amintesc!

Wyn se uita la focul pe cale să se stingă.

— Mi-e dor de ea. Mă gândesc deseori la ea. Biata Anne… aşa nefericită în atâtea privinţe. Oare ce s-o fi ales de ea?

— Poate l-a întâlnit pe Scathach. Poate a reuşit el să o găsească.

— Poate.

Morthen întinse mâna şi atinse penele roşii şi cenuşii care marcau naşterea lui Scathach şi a ei.

— Dar unde este Tig? Nu ai nicio pană pentru Tig?

— Pana *aceasta* este pentru Tig, spuse Wyn-rajathuk şi atinse o pană aflată la doi ani distanţă de pana lui Morthen. Era albă ca toate celelalte.

— Aceea nu e o pană a naşterii.

— Tig nu a avut mamă, a avut doar pădurea. A venit dintr-un codru mai vechi decât pădurea în care vânezi tu. Este cea despre care ţi-am vorbit ieri. Pădurea este aici… zise el atingându-şi fruntea. Este extraordinar de bătrână; seamănă cu o plasă, vibrează aidoma fagilor suflaţi de vânt, cântă. Este ca fulgerul. Ai văzut fulgere, aşa-i? Lovind pădurea, dar aici, în pădurea *asta,* zise el şi se lovi peste cap, focul loveşte tot timpul, este *plin* de foc. Focul acesta se extinde şi cuprinde pădurea din jurul nostru, iar pădurea arde şi se formează oase, iar carnea arde şi se formează spirite, şi aşa s-a născut Tig. S-a întrupat din pământul ud şi frunzele putrezite… dar a venit din pădurea aflată în mintea tatălui său.

— Eu am venit din pântecele mamei, zise Morthen.

— Da. Aşa e. Dar mama ta… din toată generaţia ei din clan… a venit din pădure, generată de focul aflat în mintea unui om ca mine, omul care a trecut pe lângă râul acesta cu ani în urmă şi care s-a oprit o vreme… şi a dormit. Şi a făurit un vis.

Îşi dădea seama că Morthen încă nu putea înţelege bine conceptul, în ciuda faptului că o învăţase în repetate rânduri despre natura mitagourilor. Dar dacă ea însăşi ar fi fost întru totul un mitago nu ar fi fost capabilă niciodată să vorbească cu el în felul acela.

Wyn-rajathuk se ridică nesigur în picioare şi smulse o pană galbenă de la gulerul mantiei. Morthen se ridică la rândul ei. Luă bucata de peşte împachetată, simţind parcă ce urma să spună el. Şi fata se întristă când îl auzi vorbind, dar îi acceptă cuvintele.

— Trebuie să te duci la coliba de lângă apă şi să te adăposteşti acolo, alături de femei. E timpul să o faci, oricum, însă am un alt motiv pentru care te trimit. Skogenul se gândeşte mult la casa mortuară – de aceea schimbările din ţinut o afectează – şi este periculos pentru tine să fii aproape de mine. Dacă skogenul este cine cred eu, va fi foarte conştient de spiritul tău. Nu vreau să te schimbi, dar în fiinţa ta există pădurea, iar el poate influenţa pădurea.

— Este fratele meu vitreg? întrebă Morthen. Scathach se întoarce acasă?

— Sunt sigur de asta. Fiul meu e pe drumul de întoarcere. Şi am un puternic presentiment că este foarte furios…

Puse pana galbenă în partea de sus a toiagului şi o legă cu o bucată de gută.

— Aceasta s-ar putea să fie ultima pană pe toiag. Când vei deveni Morthen*-injathuk,* te rog să iei pana asta ca să marchezi primul dintre anii tăi. Promiţi?

— Promit, spuse fata şi coborî ochii spre pachetul învelit în blană pe care-l ţinea în mâini.

Skogenul era aproape. Foarte aproape. Avea să apară în tărâm în orice clipă.

Când Wyn-rajathuk cercetă copacii totemici de pe dealul mortuar, îi găsi înnegriţi de putreziciune, până şi pe Umbra-unei-păduri-nevăzute, care dăduse de curând mlădiţe noi. Era mort acum.

Toate acestea transmiteau două mesaje celui care, în ciuda intelectului său, devenise şaman: primul, că sursa contactului, care însufleţise aşa bine Umbra-unei-păduri-nevăzute, era acum atât de aproape, încât comunicarea era inutilă, iar semnele vizibile ale apropierii lui dispăruseră. Al doilea, că exista o magie nouă în ţinut. Magia lui Tig. Magia rajathukului se estompa, aşa cum se estompează o legendă, nu istoria.

Un nou sistem de simbologie, de strunire a puterii subconştiente a anumitor indivizi în societatea ţinutului… o nouă putere magică ieşind din străvechiul strat mental reprezentat de tuthanachi.

Wyn ştia că în decursul istoriei trebuie să se mai fi produs astfel de schimbări bruşte, explozive ale credinţelor şi înţelegerii: conceptul de ego, imaginea de sine, înţelegerea naturii, conceptul de viaţă de apoi, înţelegerea concepţiei în sine. Toate aceste lucruri, simple evoluţii ale gândirii, începeau cu copiii, cu noua generaţie: simbolizată de un *singur* copil: pruncul minune, cel cu har, copilul sfânt.

Tig era o creatură. Prin intermediul său – *Tig nu-atinge-femeie, nu-atinge-pământul* – prin intermediul acelui copil ciudat şi violent, o întreagă cultură avea să se nască şi un nou concept al vieţii de apoi avea să se imprime asupra a două mii de ani de viaţă a omului pe pământ.

Tig urma să organizeze construirea unor uriaşe morminte de pământ; el avea să interpreteze simbolurile aleatorii ale mijlocului Epocii de Piatră şi să iniţieze formarea lor într-un sistem acceptat şi comprehensiv de încrustări în piatră şi lemn. Făcând asta, avea să răspundă pur şi simplu unei bruşte modificări a relaţiei dintre conştientul uman şi contrapunctul lui, subconştientul. Dar în Irlanda şi Europa Occidentală a celui de-al patrulea mileniu î.H., cea care grăia avea să fie lumea subpământeană, iar vocea ei urma să fie multiplă, şi un sistem mai ordonat al venerării naturii avea să prindă formă graţie unui considerabil aport al previziunii.

Tig urma să pună în mişcare toate acestea.

El nu existase niciodată, desigur, nu ca fiinţă umană reală. Era un mit. Era interpretarea, aparţinând unei epoci ulterioare, modului în care noul sistem de credinţă şi practică apăruse. Viaţa lui Tig, existenţa lui agresivă, înghiţitoare de năluci, se datora strict naşterii din imaginaţia unei populaţii dornice să-şi explice originile.

Dar Tig trăia viaţa cu forţa oricărui alt copil. Asta pentru că el trăia în întreaga omenire.

Era format dintr-un arhetip.

El era puterea.

Şi acum era mai puternic decât Wyn-rajathuk pentru că acţionase conform legendei: îl înfruntase pe paznicul vechii colibe de oase şi ameninţase că îi va înghiţi capul. Şamanul avea să fugă din tărâm. Tig urma să fugă după el şi să-l ucidă, după care să se întoarcă şi să invoce forţele pământului. Pe toţi membrii clanului îi aştepta moartea prin îngropare, fiecare bărbat, femeie şi copil fiind coborât într-un mormânt de unde să se ridice reînnoit. Numai Tig avea să rămână neîngropat; el îşi va aminti poveştile clanului. El va deveni memoria lor. De aceea sorbea din oasele morţilor. Acele poveşti aveau să fie aşezate, reînnoite şi ele, în membrii renăscuţi ai tuthanachilor, care urmau să clădească primele mari morminte, şi să comunice, pentru prima dată, cu strămoşii lor.

Când toate acestea se vor fi împlinit, tânărul pe nume Tig avea să fie tras într-o ţeapă de piatră şi o pasăre de pradă urma să-i ciugulească ochii, limba şi inima, cuibărindu-se în el până când şi duhul său avea să-i părăsească trupul.

Încă viu, el avea să plece din sânul oamenilor şi să trăiască

fără ochi, fără limbă, fără inimă, fără duh, pentru a le aduce aminte de trădarea lor.

Şi nici chiar asta nu era cea mai veche formă a mitului…

Dar în ceea ce-l privea pe Wyn-rajathuk, capul de pe umerii lui era o înghiţitură pe care intenţiona să o ducă la loc sigur. Totuşi, nu o să facă asta decât după venirea lui skogen… Pentru că skogen era *fiul* lui şi se scurseseră zece ani lungi de când nu-l mai văzuse pe flăcău.

Dacă Tig mai avea puţin până să controleze lumea tuthanachilor, pe moment măcar era ocupat cu casa mortuară.

„Da”, îşi spuse Wyn. „Da, este timp. Îmi permit să aştept aici câteva zile.”

„Morthen va avea grijă de mine.”

Odată hotărârea luată, următorii paşi erau simpli. Merse la aşezarea tuthanachilor, intră pe poartă şi rămase pe loc, privind haosul: orătănii care cloncăneau, animale care se târau, alergau, oameni care tăiau lemne, spălau haine, scormoneau în foc, acopereau case cu stuf şi strigau. Prezenţa sa la poartă făcu să se lase o oarecare linişte peste acest curs normal al vieţii: găinile se împrăştiară copiii începură să strige şi li se ceru să tacă. Morthen se juca cu o fată de vârsta ei. Se uită ţintă la tatăl său, îi surprinse privirea, dar nu schiţă niciun semn făţiş de afecţiune sau grijă.

Wyn-rajathuk lovi cu toiagul împodobit cu pene în pământ şi-l mişcă de la stânga la dreapta ca să se înfigă bine. Bătrâna-care-cânta-râului ieşi din casa-lungă sprijinindu-se de braţul fiului ei, cel mai bătrân om din aşezare, un om la fel de cărunt şi plin de riduri ca Wyn însuşi, în ciuda faptului că între ei era o diferenţă de douăzeci de ani. Celelalte femei veneau în urmă, la fel şi Jykijar – Primul-vier-al-verii – cu toiagul lui împodobit cu colţi de mistreţ şi înfăţişarea lui înfricoşătoare de vânător; era plictisit, aştepta momentul când îşi va putea arăta iarăşi magia sa vrăjitorească.

Bătrâna-care-cânta-râului veni spre Wyn şi puse o mână pe braţul şamanului.

— De ce faci asta?

— Nu mai aveţi nevoie de mine.

— Dar cine va apăra casa mortuară? Cine va înălţa cânturi către soare? Cine se va împotrivi lunii? Cineva mă va ajuta să cânt râului?

— Ascultă vocea celui tânăr, o sfătui Wyn. El nu va atinge femeia. El nu va atinge pământul…

— Tig?

— Tig. A venit printre voi. Aduce o voce nouă clanului vostru.

— Suntem şi clanul tău.

— Nu mai sunteţi, spuse Wyn. Eu am venit din afară. Trebuie să mă întorc acolo.

Bătrâna se trase în spate, atingându-şi urechile, un semn de adânc respect. Ceilalţi tuthanachi o imitară, chiar şi Primul-vier-al-verii.

Wyn-rajathuk îşi dădu jos mantia de pene şi o agăţă pe toiagul spiritelor. Vântul adie gulerul, făcând penele galbene să freamăte ca de neastâmpăr.

Îşi smulse tunica ţesută neîndemânatic. Îşi aruncă încălţările din picioare. Aproape gol, se îndepărtă de palisadă, de comunitate, de ochii mereu prezenţi ai celor zece totemuri de familie, de viaţa lui.

Despuiat de puterea lui, un străin, un om singur, singur într-o lume care funcţiona conform visului, se duse înapoi la râu, înapoi la locul unde morţii îşi luau rămas-bun de la apă înainte de a-şi începe lungul drum spiritual spre Lavondyss. Spre locul unde adesea dansase în vreme ce Bătrâna-care-cânta-râului făcea elementele naturii să se rotească şi să se agite cu incantaţiile ei ciudate.

Acolo şezu, fără hrană, fără apă, fără somn… vreme de cinci zile.

Îşi făcu un toiag dintr-o creangă ruptă de anin. Îşi făcu o mantie din frunze. Se spălă în fiecare zi, îşi goli intestinele când simţi nevoia, se boteză singur. Nu bău nimic.

Când se simţi gol şi ameţit de sentimentul pierderii, începu să simtă cât era de aproape de skogen.

Cântă forţei care se apropia. Îi cântă fiului său. Dansă în cerc atunci când luna îl putea vedea. Îşi aminti toate ritualurile chemării; le păstră vii în acel loc mort, vii în ciuda noii magii a băiatului. Era ultima dintre năluci, ultimul os care conţinea putere. Într-o zi, chiar şi scheletul lui Morthen avea să fie consumat de noul şaman.

Nu însă şi al său. Nu al lui Wyn. Niciodată. Năluca lui avea gustul unui loc mort, locul numit Anglia. Nu ar fi însemnat nimic pentru băiatul Tig. Ar fi interferat cu puterea lui…

Wyn-rajathuk dansă. Cântă.

În cea de-a cincea seară, zborul stârnit brusc al păsărilor în bolta pădurii îl făcu să se oprească din dansul lui lent şi îl duse într-un suflet pe celălalt mal al râului, unde căută printre copaci cauza mişcării furişe pe care auzul lui ascuţit o percepea. Ceva sau cineva se furişa printre copacii de la margine. Luă de jos toiagul din anin, se roti încet, scrutând întregul luminiş scăldat în lumina apusului, apoi se întoarse spre locul de unde se auzea mişcarea.

Se apropie de întuneric cu îngrijorare, cu emoţie. În mod categoric acolo se afla o siluetă înaltă, încotoşmănată în blănuri, care îl privea…

Lovi într-o stâncă cu vârful toiagului cu care dansase.

— Arată-te. Ştiu cine eşti. Şi nu a trecut aşa mult timp încât să nu mă mai recunoşti…

Tufişurile fremătară. Silueta se mişcă. Păşi în lumina poienii şi îl privi cu precauţie. Wyn-rajathuk simţi că i se înmoaie picioarele, dar rămase pe loc, rămase dârz.

Nu Scathach se afla înaintea lui, ci o femeie. Era înaltă, cu păr lung şi blond-deschis, răvăşit. Ochii ei, depărtaţi şi întunecaţi, îl priveau cu o intensitate alarmantă. Avea un chip adorabil, însufleţit de căldura şi durerea pe care le comunica bărbatului tăcut din faţa ei. Era pângărit, totodată, de un defect pe care Wyn-rajathuk ajunsese să îl asocieze cu toate mitagourile: o cicatrice veche, în relief, albă, îi brăzda în jos maxilarul, în partea stângă. Era o apariţie răpitoare şi dominantă; literalmente, mirosul puternic pe care îl emana era în parte de femeie şi în parte mirosul unui cal: călărise susţinut multe săptămâni. Blănurile în care era înveşmântată erau lac de sudoare, pline de pământ, iar pielea-i era acoperită de grăsime animală, acum intrată în descompunere. Nu era un vânător, aşadar.

Sub braţul stâng avea un sul de piei de lup şi peste umăr îşi petrecuse o legătură de măşti; erau măşti de scoarţă, foarte vechi, roase de putregai. Chipurile lor moarte clămpăneau când femeia se mişca, ochii pustii, gurile goale amintindu-i lui Wyn de capetele pe care le văzuse cioplite în stâncă de-a lungului drumului spre acel loc unde-şi găsise pacea.

Ştiu pe dată cine era ea. Trăsăturile celor două măşti pe care le putea vedea îi erau familiare. Aceleaşi chipuri supravegheau

pădurea de pe copacii morţi aflaţi pe dealul mortuar.

Deodată, apariţia îi vorbi:

— Tu eşti Wynne-Jones? întrebă şi bărbatul se clătină în spate, surprins să îşi audă numele secret după atâta timp.

Numele suna străin. Era dintr-o altă viaţă, o altă lume.

— Sunt Wyn-rajathuk, şopti el, legănându-se pe picioare, ameţit de şoc şi foame.

Unde era fiul lui? Fusese atât de sigur că cel care venise era fiul lui: skogenul... căutându-l pe el.

— Pe tine te căutam, spuse femeia.

Deodată se făcuse albă ca varul, era foarte obosită, văpaia din ochi i se stinse, căci îşi găsise în sfârşit pacea.

— Sunt prizonieră în pădure. Sunt aici de prea mulţi ani. Slavă Cerului că te-am găsit...

— Eu nu... se bâlbâi Wyn, dându-şi seama că-şi pierdea controlul asupra propriului trup, prea slăbit fiind să se împotrivească. Nu înţeleg...

Simţi că îl lăsau picioarele. Fusese aşa *sigur* că băiatul lui venea acasă. Cine era femeia aceea? Ce aducea cu ea? Cum se putea să ştie de el? Cum aflase de măşti?

Observă deodată privirea speriată. Auzi paşi pe stânca de pe celălalt mal al râului. Auzi icnete de efort. Se întoarse.

Tig se apropia nesigur pe picioare. Apoi se îndreptă de spinare. Fu o mişcare scurtă, surprinsă în treacăt. Apoi ciocanul de piatră pe care-l aruncase spre tatăl lui îl nimeri pe Wyn în plină figură, proiectându-l în spate, cunoştinţa părăsindu-l în aceeaşi clipă cu durerea şi sentimentul pierderii...

Femeia străină strigă furioasă.

Tig strigă triumfător.

Apa împroşcă violent când băiatul o luă la fugă spre victima sa.

Wyn încercă să se ridice în capul oaselor, dar corpul refuza să se clintească. Simţea mirosul propriului sânge, gustul lui; începea să-i umple ochii. O căldură ca de vară îi cuprindea chipul. Bolta de frunze de deasupra sa începu să se învârtă, un dans bezmetic, un dans al morţii.

Tig era deasupra lui. Lumina apusului scânteie pe osul alb şi cuţitul pătrunse sălbatic în carnea moale. Durerea veni dintr-odată, apoi dispăru complet. Băiatul tăia cu frenezie capul încă viu. Ochii lui de elf spuneau totul: „Vreau să te mănânc. Vreau

să-ţi sorb visele ciudate…”

O clipă mai târziu chelălăia ca un câine biciuit. Cineva îl trase în picioare. Femeia îl ţinea ferm, strângându-l de încheietura mâinii în care avea cuţitul de os. Alte două mâini, mai blânde ca mâinile băiatului, ţineau capul lui Wyn; degetele strângeau tăietura adâncă.

— Am nevoie de un ac. Orice. Un os de peşte. Orice…

Era o voce pe care băiatul o cunoştea. Omul care-l ţinea se aplecă spre el şi şopti:

— A fost o vânătoare lungă. Eşti un animal şiret. Dar acum al meu eşti…

Wyn-rajathuk se adânci în visele lui în pace, fără să se mai teamă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu un singur cuvânt, un cuvânt care-l umplu de bucurie.

— Tată…

Zborul impetuos al păsărilor

[ARGINTATA]

Ochi larg deschişi, pe un chip colţuros şi mânios, priveau printre barele palisadei încropite; pielea băiatului lucea galben de la lumina focului din îngrăditură. Degetele i se încleştaseră pe lemn. Rânjea îndârjit şi dinţii-i scânteiau.

„Am să evadez. Am să vă mănânc oasele.”

Tallis se apropie netemătoare. Tig nu schiţă nicio mişcare, dar ochii lui migdalaţi se mijiră puţin, puncte mici de lumină însoţindu-i apropierea. Când femeia se ghemui şi ridică prima dintre măştile sale, Tig râse, scuipă, apoi zdruncină barele cuştii cu o forţă surprinzătoare.

O avea înainte pe Călăuză. Se holbă plin de dispreţ la Gaberlungi şi îi râse în nas Argintatei. Se potoli însă când Tallis şi-o aşeză pe faţă pe Falkenna, iar aceasta îl scrută cu ochii reci şi trăsăturile precise ale unei păsări.

— De ce ai încercat să-l ucizi pe Wyn-rajathuk? întrebă ea din spatele lemnului împănat.

Băiatul îşi răcni răspunsul (nu înţelesese întrebarea) folosind cuvintele violente ale limbii sale. Tallis auzi „Wyn” şi „Morthen”, dar în afară de asta nu pricepu nimic. O expresie era repetată iar şi iar: Wyn *baag na yitth! Wyn baag na yith!*

Când Tig tăcu din nou, Tallis îi răspunse cu aceleaşi cuvinte. Băiatul o cercetă cu privirea, la început curios, apoi amuzat. Întinzându-se printre zăbrele, atinse *zborul unei păsări,* vârî un deget uşor prin gura măştii spre zona necunoscută şi nesigură din spate. Tallis simţi gustul înţepător de urină şi sare de pe buricul degetului, dar îngădui falangei să-i pătrundă în gură. Băiatul păru mulţumit de acest moment de încredere.

Tallis înlătură masca, atinse vârful umed al degetului cu un deget al său şi privi cum Tig se transformă într-un animal, umblând agitat prin spaţiul limitat al cuştii, lovindu-se cu capul de pământ şi urlând ca din cauza durerii.

Deodată, băiatul se întoarse, înfruntând-o cu privirea. Se lovi cu palma stângă peste ochiul stâng până ce începu să lăcrimeze. Rosti cuvinte în limba lui sincopată, htonică. Tallis ascultă în linişte, conştientă doar de neliniştea din vocea băiatului, un sentiment de regret presărat cu momente de frustrare intensă.

— Nu te pot ajuta, spuse ea şi băiatul miji ochii iar, privindu-i buzele care se mişcau pentru a articula ceea ce pentru el erau sunete oculte, cât se poate de înfricoşătoare. Am *nevoie* de cel pe care tu vrei să-l omori. Şi ştiu ce ai *tu* de făcut, aşa că trebuie să te opresc. Noua ta magie trebuie să aştepte. Trebuie să aştepţi până vei putea să scormoneşti printre visele lui; trebuie să scormonesc eu înainte.

De parcă ar fi înţeles, Tig clătină din cap. Îşi trase părul lung în faţă, îl răsuci într-o şuviţă şi şi-l trase în diagonală peste faţă, brăzdându-şi chipul. Luă pământ de jos şi se mânji peste partea stângă a feţei. Făcu asta cu mişcări încete, hotărâte, ameninţătoare.

Tallis scoase o păpuşă cât un deget dintre cele pe care le purta petrecute peste umeri şi o înfipse în pământ, răsucind-o: un lemn-de-supraveghere.

— Ochii mei te vor vedea mereu… spuse ea şi, ridicându-se în picioare, săltă şi povara măştilor.

Tig râse şi îşi ridică pieile care-l acopereau pentru a-şi expune organele genitale plăpânde şi albe ca varul, răcnind puternic în tot acest timp.

Până dimineaţă, băiatul evadă. Era sânge pe una dintre suliţele palisadei. Lemnul-de-supraveghere pe care Tallis îl

îngropase era rupt în două, aruncat pe jos şi înconjurat cu un cerc de cochilii. Cochiliile erau perforate. Proveneau de la năframa ritualică a lui Morthen. În noaptea evadării sale, Tig intrase în casa-lungă unde Morthen dormea lângă tatăl ei muribund, şi furase ţesătura pe care fata şi-o confecţionase cu atâta atenţie.

Era modul lui de a-şi afirma puterea. L-ar fi putut ucide pe Wynne-Jones atunci, dacă ar fi vrut, dar puterea lui Tallis îl subjugase suficient de tare.

Sfidare, aşadar. Numai că Tallis îl ameninţase şi teama se cuibărise în băiat. Teama de păsări, o veche magie pe care Tig nu o înfrânsese încă.

Un stol de cocori trecu pe deasupra aşezării pe când Tallis cerceta bucăţile rupte ale lemnului de supraveghere. Ridică privirea spre cerul dimineţii. Una dintre păsări începu să zboare într-o parte, lovită în aripă de o piatră lansată de-un vânător nevăzut de la marginea pădurii. Se prăbuşi încet, cu gâtul răsucit în spate. Tallis auzi mârâitul îndepărtat al unui câine. Cocorii se-ndreptară către nord şi se lăsă din nou tăcerea.

Vânătorul de cocori ieşi în câmpul deschis care înconjura aşezarea tuthanachilor. Tallis se lăsă pe vine şi ciudata siluetă, purtându-şi prada inertă pe umăr, se îndreptă iute către răsărit. Omul avea în dreptul vintrelor pliscul unui cocor, legat ca o teacă pentru penis. Cranii, pene şi leşurile scofâlcite ale unor păsări mici îi împodobeau gâtul şi membrele.

În picioare avea încălţări confecţionate din stuf. Vâna şi prin mlaştină. Câinele mergea pe urmele lui. Teaca pentru penis reflecta lumina noului soare ca o lance. Cu puţin înainte să se afunde iar în pădure, bărbatul îşi scoase straiele rituale, triumfale, uşurându-şi alergarea printre copaci, în căutarea unui loc unde să aprindă focul.

Ogarii – animale costelive cu nasul teşit – începură să urle, întâmpinând noua zi. Fumul şi apoi flăcările izbucniră din tăciunii aţâţaţi. Soarele strălucea palid, deasupra pădurii apăsate de ceaţa toamnei. Tallis auzi vocea lui Scathach şi undeva o femeie tuşind. Un copil plângea şi un bărbat râdea.

Deodată, îngrăditura tăcută fremăta de viaţă. Un om intră printre pieile roase care ţineau iarna la distanţă de una dintre

colibele rotunde şi îşi trase pe umeri mantia grea de blană, ridicând o mână spre Tallis, în semn de salut, şi se uită curios la ea în timp ce se îndrepta spre movile, pentru a se lăsa pe vine şi a-şi goli intestinele.

Tallis îşi luă de jos păpuşa ruptă şi se întoarse la casa-lungă, intrând aplecată pe sub buiandrugul de lemn cu simbolurile lui gravate adânc. Lumina pătrundea prin două găuri pentru fum făcute în acoperişul greu de stuf. Oriunde se uita vedea mormane de blănuri, piei, stâlpi, oale şi ulcioare de lut, rame pentru ţesut şi obiecte totemice. Ghirlande de cochilii, pietre mici, oase, rădăcinoase şi carne uscată de pasăre atârnau de grinzile înnegrite, foşnind şi mişcându-se în curenţii de aer care se furişau de afară.

Siluete umane se plimbau prin acea aglomeraţie întunecoasă, adunându-se în jurul focului din mijloc unde oale de lut cu apă se încălzeau încet lângă tăciunii proaspăt reaprinşi. Cenuşa dansa în razele de lumină slabă. În întuneric, femei încotoşmănate în blănuri stăteau aplecate, siluete care îşi târşâiau picioarele, faptul că erau vii fiind trădat doar de licărul ochilor lor întunecaţi, care o priveau pe femeia ciudată, înaltă, din Cealaltă Lume: Tallis.

Se duse în colţul opus, unde Scathach şi sora lui vitregă Morthen stăteau de veghe lângă trupul beteag al tatălui lor.

Bătrânul ar fi trebuit să fie pe moarte. Deja rănile de pe faţă şi de pe gât se umflaseră şi miroseau a infecţie. Tallis găsise ierburi medicinale necunoscute tuthanachilor şi Scathach îşi demonstrase îndemânarea de chirurg curăţând şi pregătind rănile pentru procesul de vindecare. Dar condiţiile de trai ale acelei culturi erau atât de rudimentare, încât atacul lui Tig ar fi trebuit să fie mortal.

O forţă mai adâncă îl ţinea pe Wynne-Jones în lumea celor vii. Scathach îi vorbi, iar în ziua următoare Tallis îşi şopti şi ea povestea în urechea bărbatului inconştient, îndemnându-l să se trezească, să facă drum întors de la cărarea în spirală care cobora în pământul trepidant, plin de oase.

În a treia zi a morţii sale printre vii, Wynne-Jones se întoarse pe o parte şi începu să bată aerul cu mâinile şi picioarele. Scathach rămase nedumerit un timp, după care Morthen înţelese. Tallis o simţise de la început. Alerga ca un câine, ca un

ogar care visează că vânează. Era departe în pădure, gonea cu repeziciune, căuta apă. Către seară, când ogarii tuthanachilor urlară la duhuri ascunse, Wyn-rajathuk deschise şi el buzele şi scânci.

În ziua următoare, începu să facă mişcări de înot, deschizând şi închizând gura. Era un peşte care înota în ape cristaline. Înotă aşa vreme de două zile. Tallis îl privi prin ochii Argintatei, dar zări doar un licăr din râul rece pe unde călătorea spiritul lui.

În cele din urmă fu o pasăre. Smuci din cap, deschise ochii. Depărtă degetele; o aripă împănată. Pe oriunde ar fi plutit, pe oriunde ar fi zburat, în casa-lungă el rămase întins pe rogojină, numai sunetele guturale pe care le scoase şi zvâcnetul muşchilor anunţând natura zborului său.

— Un cocor, spuse Morthen. Este ultima parte a călătoriei lui între cele două lumi.

— Dar ne părăseşte sau se întoarce acasă? întrebă Tallis încet. În ce direcţie călătoreşte?

Nu se putea apropia de Scathach, nu în spirit, deşi atunci când şedea cu el, Scathach deseori îi cuprindea mâna cu degetele lui reci. Dar mintea lui era departe, poate urmărind animalul care-l călăuzea pe tatăl lui în lumea subpământeană. Ochii lui rămâneau aţintiţi la Wynne-Jones. Respiraţia îi era înceată şi greoaie. Sorbea apă dintr-o ploscă de piele, dar nu mânca nimic.

Tallis îi trecu un pieptene de os prin buclele încâlcite. El îi îngădui gestul şi murmură o mulţumire. Stătea gârbovit, trist, toată forţa fizică din el, forţa care o completase pe a ei atâţia ani, toată acea energie se revărsa prin privirea lui întunecată în direcţia muribundului.

Tallis îşi spuse că distanţarea spirituală era ceva temporar, că omul pe care îl iubea se va întoarce curând. Dar un sentiment tot mai puternic de melancolie în acele prime câteva zile o făcea să fie încordată şi distantă cu tuthanachii; începea să sufere pentru o pierdere care nu se produsese încă.

Fiica lui Wyn-rajathuk observă asta şi o făcu să se apropie de ea. Femeia şi fata – diferite în atâtea privinţe – deveniră prietene. Tallis fusese adăpostită în coliba femeilor, dar înălţimea (avea un metru optzeci şi trei, după câte socotise), părul bălai şi profilul acvilin ofereau un contrast aşa mare cu

femeile mai pirpirii şi tuciurii, încât o încerca un amestec de teamă şi veneraţie. Purtă pieile ei de lup zdrenţuite timp de două zile, după care acceptă să poarte hainele din lână şi blană de vidră ale clanului. Femeile se mai liniştiră în preajma ei, dar Tallis avea puternice şi nostalgice amintiri din copilărie, când simţise rochiile la fel de largi şi nepotrivite pe trupul necopt ca ţesăturile acelea largi.

Când ieşea din îngrăditură se schimba imediat în straiele ei de călătorie. Această modificare a înfăţişării la poartă deveni un straniu ritual, şi încă unul fascinant pentru bărbaţii mai tineri. Dar Tallis era *injathuk* – măştile pe care le avea erau o dovadă suficient de clară a acestui lucru – şi toţi cei care lucrau cu vocile pământului, ca ea, era de aşteptat să se comporte bizar şi să aibă ritualurile lor intime de comunicare cu cerul.

O lăsară în pace, aşadar, şi primi libertatea de a explora pădurea deasă care ducea, într-o direcţie, la râul unde ea şi Scathach apăruseră prima oară în tărâmul tuthanachilor. Erau poteci peste tot, cele mai multe acoperite de ierburi, majoritatea presărate cu ţeste de animale sau stâlpi decoraţi cu pene. Atât de mulţi copaci bătrâni se prăbuşiseră, încât nicio potecă nu era destul de liberă ca să poată fi străbătută în fugă şi Tallis găsea obositor să se caţere peste atâtea trunchiuri putrede şi acoperite de muşchi, căutând dumbrăvile scăldate în lumină galben-verzuie.

În asemenea vâlcele, invariabil, tuthanachii clădiseră rajathuk-uri ale pădurii. În casa mortuară, pe dealul cu porumbari, exista un grup de statui mari, dar în pădure fiecare era reprezentată de mai multe ori şi fiecare avea propriu-i luminiş tăcut, încâlcit, la marginile căruia erau atârnate piei, săculeţe, vase de lut şi oasele unor mamifere: ofrande votive, îşi închipuia Tallis.

În scurt timp îşi dădu seama că totemurile înnegrite aveau în spate aceeaşi geneză ca măştile ei. Detaliile erau diferite şi deseori greu de văzut în lumina orbitoare a cerului, cum se uita în sus, spre trăsăturile cioplite cu toporul. Diferite şi totuşi misterios de recognoscibile… de parcă desenul lor s-ar fi născut din aceeaşi imaginaţie. Mai ales Falkenna şi Argintata semănau cu măştile de scoarţă făcute de ea în copilărie.

În cea mai impresionantă dumbravă se afla Călăuză. Aceasta rânjea la ea; Tallis remarcă urmele limbii roşii pe ocrul albicios

al feţei. În copaci erau atârnate corpuri dezmembrate de oameni, deşi pentru o vreme Tallis nu observă niciun craniu, ci doar femure şi cutii toracice, care aveau un straniu aspect ros, înfipte în ramuri frânte. Peste tot erau zdrenţe albe şi frânghii groase din păr omenesc. Pământul era zgrunţuros; ţestele erau sub pământ. Plutea o oribilă duhoare de putreziciune şi în bolta copacilor păsările ţopăiau şi băteau din aripi, dar nu scoteau nici cel mai slab tril.

Era oare acel loc urât mirositor, cu statuia lui putredă, poarta spre Lavondyss? Oare Harry venise pe acolo, găsise dumbrava aceea tristă şi trecuse în iarna aprigă de unde, la o lume distanţă, îşi trimisese chemarea către casă? Tallis îşi acoperi faţa cu propria ei întruchipare a Călăuzei. Duhurile se mişcau în umbră, forme umane, agitate şi speriate, se retrăgeau în întunericul pădurii. Statuia se aplecă din faţa ei, scoarţa crăpându-i pe verticală şi depărtându-se destul încât Tallis să poată intui mişcarea fâlfâitoare dinăuntrul trunchiului.

Se sperie. Îşi dădu jos masca. Dumbrava era ca înainte.

Vreme de opt ani, Tallis deschisese culoare de trecere şi totuşi nu reuşise să găsească poteca pe care o voia. Ştia foarte bine de ce: îi lipsea masca Visul Lunii. Dar chiar şi aşa, puterea ei era limitată. După ce plecase cerbul, după ce *gurla* ei se transformase aşa spectaculos într-o formă de relief, nu se mai simţise niciodată la fel de puternică precum în ziua aceea când din câmpiile dimprejurul casei ei erupseseră rădăcini şi lespezi din alte epoci.

Îmbătrânea. Avea peste douăzeci de ani acum, după socoteala ei. Îmbătrânea. Suferea rămăşiţele unui proces de îmbătrânire diferit. Pădurea, în multele ei feluri, îi sorbea sufletul, spiritul. Îi sorbea visele. O golea.

Înţelese deodată, cu o furie mută, că se afunda iarăşi în melancolie; inspiră adânc, se ridică şi lovi cu palma în Călăuză. O latură a feţei ei rânjite părea moartă, observă Tallis, o diferenţă ciudată faţă de masca ei.

Dacă pădurea *chiar* o golea, cu siguranţă se întâmplase ceva acum, ceva care-i dădea o doză de energie. Ajunsese aproape… pentru prima dată… aproape de Harry. Străinii îi atrag pe străini. Acum, că îl găsise pe Wynne-Jones, era convinsă că ajunsese într-un loc unde anima fratelui ei provocase o scurtă dezordine în pădure înainte să treacă mai departe, pe râu în

sus…

Merse deseori la râu în acele prime zile. O văzu pe Morthen acolo de două ori, dar se ascunse, deşi remarcă locul unde fata însăşi se refugia de ochii trecătorilor: un grup de stânci înalte, la câţiva metri de malul nămolos, care la prima vedere păreau compacte, dar la o privire mai atentă se dovedeau cavernoase, oferind un adăpost natural. În noaptea când Wyn-rajathuk începu să înoate, călătorind în chip de peşte argintiu, Tallis se duse la stâncile acelea protectoare şi se ghemui acolo, dorind să doarmă singură o noapte.

O treziră în zori patru câini, nişte ogari uriaşi, care lătrau şi chelălăiau adulmecând aerul, împroşcând apa de la mal. Unul dintre ei veni lângă stânci, se sprijini de ele cu labele din faţă şi se uită în jos la femeia ghemuită. Tallis ridică ameninţător cuţitul de fier şi ogarul se retrase, alergând după semenii lui. Tallis rămase în ascunzătoare un timp. Un om cu mantie, purtând un toiag, trecu pe celălalt mal, fără să se îndepărteze de tufişuri, murmurând un cânt scurt şi piţigăiat de fiecare dată când ocolea un stâlp al spiritelor împodobit cu pene. Avea o glugă trasă peste cap, iar faţa îi era acoperită de barbă. Tremurând, Tallis observă că ducea în spate două măşti de lemn.

Trecu iute, nu zăbovi în acel loc al morţii plin de totemuri. Tallis îl urmări la pas drum lung pe râu în sus până când apăru următoarea întindere de apă, o serie de praguri înspumate care curgeau printre copacii deşi, aplecaţi spre pământ. Silueta cu glugă traversă pe acolo păşind pe pietre, trecând dintr-un desiş într-altul, fără să se uite înapoi.

„Toată lumea merge pe râu în sus…”

Până şi caii!

Unul trecu chiar acum pe lângă ea, o iapă neagră, cu valtrapuri şi harnaşament zdrenţuite, vechi şi roase. Părţile de metal se afundaseră în carnea animalului, a cărui piele era pătată şi întărită de sânge închegat.

— Nu-mi amintesc de tine din cărţile cu poveşti… murmură Tallis, apropiindu-se cu precauţie de animalul istovit.

Nu era bătrân, dar era sfârşit. Avea o pată mare şi neagră pe ce mai rămăsese din pătura şeii, lipită de spinare cu sângele închegat al fostului călăreţ.

Tallis prinse animalul şi îl linişti, apoi înlătură cât putu din

chingile cu care era legat. Când se înapoie la locul morţii, iapa neagră o urmă. Calul ei fusese ucis într-o cădere de pietre, în urmă cu câteva săptămâni. Scathach – după ce îşi pierduse prietenii Jaguthin – o luase la fugă prin pădure, pe jos, pe potecile pustii, expresie a pierderii pornind de la ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

— Ai putea foarte bine să fii un prieten binevenit, îi şopti Tallis animalului. Dacă vei mai fi aici mâine, voi presupune că te pot călări. Dar nu îţi voi da un nume, aşa că vei fi întotdeauna liber. Dar dacă *te voi* călări, aşteaptă-te să mergem într-un loc ciudat.

În ziua următoarea, Morthen o abordă cu îndrăzneală pe Tallis pentru a înnoda prietenie.

Tallis era conştientă deja de câteva minute de prezenţa discretă a fetei, când Morthen se furişă în sfârşit în dumbrava spiritelor unde şedea Tallis şi se ghemui la umbră, în spatele femeii mai mature. Tallis rămase perfect nemişcată. Era înconjurată de măştile ei, pe care le aşezase cu faţa în sus, în cerc. Desaga din piele de lup care conţinea relicvele speciale era aşezată în faţa ei, nedesfăcută. Conştientă de prezenţa fetei, rămase totuşi cu privirea aţintită spre ochii statuii de lemn, căutând în forma ei bizară ceva care să amintească de „Visul Lunii”.

Totemul Visul Lunii era făcut dintr-un trunchi de salcie. Trăsăturile lui feminine erau evidente, dar adevărata frumuseţe a rajathukului reieşea din reprezentările pământului şi ale lunii în fluenţa subtilă a lemnului cioplit şi din conjuncţia inteligentă a simbolurilor cu trăsături umane. Începuse deja să comunice cu femeia din tărâmul îndepărtat.

— Tallis?

Vocea fetei era scăzută. Era emoţionată. Pentru o clipă, Tallis n-o luă în seamă. Gândurile îi pluteau într-un peisaj nocturn şi trăsăturile măştii erau aproape de ea, aproape formate. Nu semăna cu celălalt vis al lunii, masca pe care o făcuse după ce vorbise cu Gaunt. Cum putea să fie? Acea expresie anume a lumii subconştientului său profund fusese folosită şi extinsă. Când scăpase masca, atunci când o pierduse, pierduse şi legătura specială cu femeia din tărâm…

Se întreba uneori dacă tatăl ei o distrusese după ce o luase de jos, sau dacă nu o purta în nopţile cu clar de lună; şi dacă făcea asta… ce altceva vedea? Ce auzea?

— Tallis? Ce faci?

Morthen vorbea o engleză de bază care uneori era greu de înţeles. Rostea cuvintele folosind diftongii şi sunetele palatale ale limbii tuthanach (Tallis era pronunţat Talliş, de pildă), dar tatăl ei o învăţase suficient de bine limba lui pentru a se face cât de cât înţeleasă.

Tallis se întoarse spre ea; părul îi căzu peste faţă, acoperindu-i cicatricea de pe maxilar, îi acoperi totodată zâmbetul. Când Morthen înţepeni locului, Tallis îi făcu semn să se apropie şi fata se supuse, păşind într-un fel ciudat, aplecată. Avea părul mânjit cu ceva alb şi legat cu o bucată de cârpă roşie pe care agăţase oase şi cochilii. Morthen întinse mâna, vrând să atingă părul uscat al femeii mai în vârstă, părul blond deschis care le fascina aşa tare pe femeile tuthanach. Tallis rămase nemişcată, nici iritată, nici amuzată de acea blândă explorare a diferenţei dintre ele. Ochii jucăuşi ai lui Morthen, plini de mirare acum, îi cercetau pe-ai lui Tallis.

— *Există* verde în ei. E adevărat.

— Nu a existat întotdeauna. Doar de câteva luni încoace.

Auzise deja comentarii despre asta în sat: că deşi era *injathuk,* nu purta niciun crâmpei de cer în osul ţestei, dar haina de lână verde a vocii-pământului se întrevedea; devenea *rajathuk.*

Pentru Tallis, toate superstiţiile astea nu aveau sens, ceea ce conta era că deţinea o anume putere. Totuşi, schimbarea culorii ochilor era un lucru oarecum îngrijorător…

Răspunzând cu întârziere la prima întrebare a fetei, Tallis spuse:

— Fac o mască nouă. Ultima mea mască. Mă va ajuta să deschid culoarele de trecere… oolerinnenele… mai uşor. Înţelegi ce spun?

Însă Morthen se gândea deja la cu totul altceva.

— Scathach este fratele meu? întrebă ea. De-adevăratelea?

Îşi luase mâna din părul lui Tallis şi stătea acum pe vine, cu umerii strânşi, aşa cum probabil stătea lângă foc în toiul iernii.

Tallis încuviinţă.

— Sigur că da. Fratele tău vitreg, mai bine spus. A avut altă mamă. Tig este singurul tău frate bun.

În ochii copilăroşi ai lui Morthen scăpără furia; mârâi, strâmbându-şi buzele într-un fel animalic.

— Tig *nu* este fratele meu, se răsti ea. El nu a avut mamă. A venit din *prima pădure.*

Îşi lovi capul cu furie.

Tallis zâmbi, înţelegând la ce se referea fata. Tig era un mitago mai recent. Al lui Wynne-Jones, fără îndoială.

Văpaia de furie a lui Morthen se stinse la fel de repede cum se aprinsese. Tallis îşi adună măştile şi petrecu fâşia de piele prin ochii lor, după care îşi atârnă legătura pe umărul drept. Morthen împunse rucsacul cu degetele şi Tallis îi îndepărtă cu blândeţe mâna iscoditoare. Se uită cu nostalgie la stâlpul de salcie, cu trăsăturile lui selenare neclare.

„Aproape. Încă o oră şi te voi avea…”

După care o urmă pe fată. Străbătură poteca şerpuitoare care ducea spre râu prin cea mai deasă porţiune a pădurii.

Morthen era agitată.

— Am ceva pentru tine, spuse în trei rânduri, de parcă ar fi dorit să-i menţină lui Tallis interesul treaz.

Ajunseră la râu. Cu un tremur de mânie, Tallis văzu calul negru legat de o ramură joasă. Frânghia forma un fel de laţ în jurul gâtului animalului, care se zbătuse, dar acum era liniştit. Morthen îi prezentă darul, triumfătoare.

— Eu l-am prins. Era singur.

Tallis se uită fix la animal, apoi, cu grijă, îi atinse botul.

— Încă mai vreau să te călăresc, rosti ea şi calul pufni.

Îi înlătură priponul.

— Pleacă dacă vrei.

Iapa neagră rămase pe loc. Tallis îi zâmbi lui Morthen.

— Mulţumesc. Pentru dar.

Neobservând nimic altceva în afara faptului că Tallis avea un control minunat asupra animalelor, Morthen se lovi peste obraji, încântată.

— I-am dat un nume. O poţi călări. O cheamă Înotătoarea prin Lacuri. Asta va fi important. Vei vedea…

Înotătoarea prin Lacuri. Un nume ciudat pentru un cal. Era evident că Morthen ştia mai multe despre ţinut decât îşi închipuise Tallis.

Făcu ultima înţelegere cu iapa neagră.

— Tu vei înota într-un lac pentru mine, eu voi înota în altul pentru tine. Asta e Promisiunea lui Tallis.

Aşa că puse o pătură pe animal şi încropi un harnaşament care să nu o taie. Scoase iapa în câmpul deschis din jurul taberei Tuthanach, apărând-o de câini.

Între timp, Morthen se bucura arătându-i lui Tallis ce descoperiseră, ea şi tatăl ei, în pădurea din preajma râului: lespezi în care erau cioplite adânc chipuri oarbe şi moarte de oameni, un turn cu olanele căzute, dar cu mobilierul ornat şi poleit al prizonierului său încă recognoscibil în ruine, deşi ocupantul lui, şi ceea ce însemna el, se ridicase demult la cerul ameninţător. Ceea ce Morthen numea „capătul pădurii" se dovedi a fi zidul înalt al unui fort roman, năpădit de iederă, dar încă impresionant. Tallis folosi latrina. Era un scaun simplu de piatră pus deasupra unui şanţ adânc şi uscat, însă era mult mai bine decât să se lase pe vine direct pe pământul viermănos. Erau magazii de cereale acolo, şi dormitoare, şi desene care păreau atât de proaspete, încât ai fi putut spune că fuseseră mâzgălite chiar în ziua aceea. Morthen găsi o sabie, apoi o flamură învelită în piele. Înfăţişa un vultur şi o cască, dar se rupse când Tallis încercă să o întindă ca să poată citi inscripţia.

Într-una dintre magaziile de cereale erau şobolani, toţi mari cât o pisică sălbatică. Tallis o rupse la fugă ultima.

Erau şi morminte: de la mausolee de marmură neagră decorată, încă impresionante cum se ridicau deasupra copacilor dimprejur, la tumule de pământ şi intrări înguste, flancate de lespezi dăltuite, ducând adânc în tărâmul natural de sub rădăcinile pădurii. Cel mai vechi vestigiu din locul acela era un corn: lung de doisprezece metri şi destul de larg la capătul pâlniei ca Tallis să poată sta în picioare şi să strige. Era cioplit din corn adevărat şi nu era niciun semn că nu ar fi fost făcut dintr-o singură bucată. Morthen încercă să sufle în capătul mai îngust. Tallis auzi aerul expirat, apoi îşi dădu seama că glasul fetei se transformase în cuvinte sumbre care nu erau nici în engleză, nici în limba tuthanach…

Lăsară cornul în urmă, dar observară, pentru o zi sau mai mult, că pădurea din partea aceea părea activă, de parcă ceva ar fi venit să tulbure pacea.

Wynne-Jones zbura în chip de pasăre. Tallis era acolo de cinci zile.

— Ne părăseşte sau vine acasă? întrebă ea.

Morthen râse, dar Scathach se prăbuşi lângă salteaua de paie

îmbibată de sudoare. Veghea îi secătuise forţele. Era din carne şi oase, dar spiritul lui se izbea de poarta spre tărâmul neştiut. Tatăl lui era acolo, însă el nu putea să intre şi să-şi ajute părintele pe drumul de întoarcere acasă.

În cele din urmă, Morthen o duse pe Tallis pe râu în sus la lacul învăluit în ceaţă, cu creaturile lui de mlaştină şi sălciile uriaşe. Înotătoarea prin Lacuri era puternică şi purta uşor povara dublă, dar când Tallis îi dădu pinteni să intre în apele noroioase din păpuriş, iapa se trase în spate. Tallis descălecă şi se întoarse pe uscat. Nu voia să îşi forţeze încă noul prieten să traverseze locul acela.

Dar toţi călătorii se îndreptau spre mlaştină şi cu toţii trebuiau să traverseze apele nemişcate şi cenuşii. Dincolo de lac era tărâmul care chema nălucile – şi tot acolo era şi Harry!

Aşa că Tallis împrăştie măştile în jur şi îşi puse Călăuza pe faţă. Morthen rămase în spate, urmărind cu teamă cum femeia executa un ritual pe care ea, fata, nu îl înţelegea. Teama i se transformă în spaimă atunci când cerul se întunecă deodată şi apele lacului începură să se agite. Rădăcini negre se răsuciră precum şerpii prin aer şi formară un tunel sinistru. Sălciile din jurul lacului se aplecară şi trosniră, împrăştiind păsări din ramurile lor ca o sumedenie de fulgi de cenuşă neagră. Un vânt de furtună culcă la pământ stuful şi o trâmbă uriaşă de zăpadă se revărsă prin culoarul de trecere, făcând-o pe Morthen să fugă strigând înapoi la adăpostul copacilor.

Prin bolta de rădăcini Tallis văzu o vale cu pereţi abrupţi în plină iarnă. Stejari şi păducei se agăţau de stânci, iar de pe ramurile lor se scutura zăpadă. Siluete întunecate de piatră se profilau pe fundalul cerului mort şi cenuşiu, o palisadă zimţată. Râul vuia peste bolovani şi femeia care privea observă colţurile ascuţite şi liniile drepte ale pietrelor care se rostogoliseră de la cine ştie ce ruină străjuise odată acea trecătoare îngustă.

Culoarul de trecere se prăbuşi în apa forfotitoare a lacului. Asemenea animalelor, copacii îşi retraseră degetele sinuoase de la malul apei. Acolo unde vântul risipise ceaţa Tallis putea să vadă, în depărtare, zidul compact al pădurii şi piscurile sparte de dincolo de el, acolo unde râul curgea spre câmpie, potolindu-se. Apoi ceaţa se lăsă din nou şi trestiile foşniră cu o voinţă proprie, îndreptându-se şi fremătând, cu toate că acum nu adia niciun vânticel.

Tallis îşi adună măştile, o găsi pe Morthen, cenuşie la faţă, ghemuită între ramurile protectoare ale unui păducel, şi o conduse înapoi acasă.

Poate fiindcă se sperie de ceea ce se întâmplase, Morthen se îndepărtă brusc de Tallis şi începu să petreacă mai mult timp în preajma lui Scathach, şezând cu orele în casa-lungă, aproape de vatră, uitându-se la bărbatul întunecat la chip care-i era frate vitreg. Orice voia, ea era întotdeauna prima care îi aducea. Profita de orice ocazie ca să-i atragă atenţia, atingându-i braţele, mâinile, gleznele, mângâindu-i barba blonzie. Nu o ocolea pe Tallis, dar lăsa ochii în pământ când se întâlneau. Tallis era foarte tristă din această pricină.

La două zile după întâmplarea de la lac, Tallis o văzu aplecându-se în faţă şi lingându-i lui Scathach obrazul, mai jos de ochi.

— Eşti un frate adevărat, îi spuse ea. Pielea ta are gust de carne.

Îl linse din nou.

— Tig nu este real. Tig are gust de frunze uscate. Tu eşti fratele meu adevărat din pădure…

Tallis fu şocată, deşi nu avea niciun motiv să fie supărată. Dar explicaţia o primi aproape la fel de dureros ca un pumn: cât de profundă era afinitatea dintre două creaturi aparţinând pe jumătate pădurii. Pur şi simplu nu observase asta mai înainte. Exista o atracţie puternică şi de-a dreptul exclusivă. Afecţiunea lui Scathach pentru sora sa se vedea foarte clar în confortul pe care îl simţea în prezenţa ei, în privirile pe care i le arunca, în felul în care cei doi şuşoteau în vreme ce îşi oblojeau tatăl muribund, completându-şi unul altuia gesturile fără efort. Pentru prima dată în toţi cei opt ani lungi şi dureroşi de când era alături de tânărul războinic, Tallis se simţi izolată de el. O încerca o durere lăuntrică, însă era sfâşiată între nevoia de a şi-l apropia din nou pe Scathach şi înţelegerea faptului că ceva important se petrecea în casa-lungă… poate ceva ce ţinea de amănuntele unei legende…

Îşi luă de jos legătura, preţioasa legătură din piele de lup, şi ieşi din casă, întorcându-se la stâncile protectoare de lângă râu, pentru a mai petrece o noapte singură.

Era sigură acum că Wynne-Jones nu îşi va recăpăta cunoştinţa. În timpul petrecut în pădure cunoscuse moartea în

mai multe rânduri – pierderea lui Gyonval fiind cel mai dureros moment –, iar gravitatea acelei răni de la gât şi teribila lovitură de ciocan în cap nu puteau duce, cu siguranţă, la nimic altceva decât la o lentă coborâre în îmbrăţişarea letargică a lumii subpământene. Nu avea totuşi să facă nimic până ce bătrânul nu se va fi stins cu adevărat. Între timp, îi şoptise numele fratelui său Harry, i-l descrisese pe Harry şi îi spusese bătrânului toate poveştile, mai cu seamă cea despre Vechiul Loc Interzis.

Şi îl întrebase:

— Ce înseamnă? Cum ajung în Lavondyss? Dacă te ridici în zbor, poţi să vezi drumul într-acolo?

În zori, întorcându-se de la râu, aruncă o privire în casa-lungă. Luase o hotărâre în cursul nopţii, una foarte dureroasă pentru ea. Îşi lăsase măştile în bojdeuca de şaman a lui Wynne-Jones, dar avea la ea desaga cu relicve.

În tabără, cursul vieţii se relua, mai ales al vieţii animale. Vântul era rece şi purta mirosul acela mereu prezent, de zăpadă, care o urmărea de la o vară la alta. Un foc era aţâţat, probabil în casa mică unde dormeau copiii. Fumul împrăştia un miros înţepător în aerul curat şi forma un amestec ciudat cu izul dulce al pieilor noi, întinse pe rame de-o parte şi alta a drumului spre coliba bătrânilor. Zgomotul făcut de femeia care sufla în tăciuni era întrerupt de frânturi din cântecul ei.

Ghemuindu-se la intrare, Tallis miji ochii în întuneric, spre capătul opus, unde zăcea Wynne-Jones. O clipă se uită la bărbatul inconştient, apoi, cu un mare junghi de furie şi durere, îl văzu pe Scathach ieşind de sub pătura sa din blană de urs şi căutând pulsul tatălui; un al doilea trup rămase sub pătură şi Tallis zări o şuviţă de păr albit cu lut, ondulat.

Fără să scoată un sunet, se retrase din casă. Strângând legătura la piept, îşi croi drum prin pădure şi ieşi prin desişul de porumbari pe micul deal mortuar. Avea mintea perfect limpede, dar îi era frig, un frig ca de moarte. Închise ochii şi încercă să alunge sentimentul sâcâitor al finalităţii care îi strângea inima şi îi făcea stomacul să-i pară ca de plumb.

„S-a terminat. Trebuie s-o fac. Ştiu că trebuie să o fac. S-a terminat. Este momentul potrivit. Este sfârşitul. Nu pot merge mai departe dacă nu o fac acum…”

Urcă dealul împleticindu-se, golul din sufletul ei uscându-i lacrimile înainte ca măcar să se poată forma. Urmă cărarea

desfundată până pe culme şi se căţără peste zidul de pământ prăbuşit, printre stâlpii putrezi ai porţii. Apoi se întoarse şi privi lung peste pădure.

Undeva în tărâmul imens şi străvechi, Harry era un călător singuratic, dar Tallis se simţea mai aproape de el acum decât se simţise în opt ani, încă de când el o chemase prin primul culoar de trecere.

— Trebuie să scap de *el* înainte să pot veni *la tine...* şopti ea spre zare, spre piscurile de departe, spre tărâmul neştiut. Pentru că voi sunteţi la fel. Sunteţi la fel. Am ştiut asta dintotdeauna…

Se uită ţintă peste pădure. Îl înghiţise pe Harry, apoi îl dăduse la iveală pe Scathach. Îi umpluse mintea cu legende, apoi o absorbise, un peşte care înghite o muscă. Şi undeva dincolo de ţinutul acela se afla casa ei. Uneori, într-un fel anume de noapte, aproape îşi putea imagina că luminile care străluceau printre copaci erau luminile casei ei şi că dacă merge prin ierburi doar câţiva metri grădina va fi acolo, şi magazia de lemne, şi mama, şi Gaunt, şi tatăl ei în cămaşă de noapte…

„Nu pleca, fata mea. Nu ne părăsi! Tallis… nu pleca…”

„Nu voi fi plecată mult timp. Doar o săptămână…”

O săptămână!

Nicio clipă nu încetase să se mustre fiindcă fusese aşa naivă, aşa prostuţă. O săptămână, spusese. Doar atât voi fi plecată.

Dar pădurea se închisese în urma ei, apoi Băiatul Beteag o abandonase, un final bizar şi înspăimântător al relaţiei lor, şi Scathach, în ciuda promisiunilor făcute, se rătăcise şi el. Mergeau pe unde îi ducea râul de mulţi ani. Nu aveau nicio idee despre ce se afla la capăt. Doar câteodată Tallis putea deschide o poartă şi, deşi trecuseră prin ele, întotdeauna ajungeau înapoi la râu.

„Trebuie să scap de el. Trebuie să scap de legătura mea cu el. Trebuie să mă eliberez.”

Tallis rămase în faţa casei mortuare un moment, nesigură, îngrijorată. După care se aplecă pe sub buiandrugul de piatră şi intră în coridorul îngust şi întunecat. Când ajunse între oase, rămase perplexă. În lumina slabă care pătrundea prin spărturile din acoperişul de stuf îşi dădu seama că un animal fusese acolo. Un cadavru pe jumătate descompus era împrăştiat, ca o cârpă sfâşiată, pe podea. Erau mici urne funerare, mormane de cranii şi mormane de membre. Toate erau aşezate în nişe, sub

acoperiş. Tallis păşi printre ele, scrutând întunericul, încercând să lase razele subţiri de lumină să zugrăvească imaginea unui haos mortuar. Păsările zburătăceau pe acoperiş. Praful se scutura pe podeaua de piatră. Tallis se îndreptă de spate, apoi se uită în urmă şi în sus, în întuneric. Şi ţipă surprinsă când o formă neagră se desprinse de o grindă, apărând deodată, înfricoşătoare, şi rămânând agăţată în faţa ei, la câţiva centimetri.

Ochii ciudaţi ai lui Tig o priveau înfometaţi.

Apoi băiatul se lăsă să cadă la pământ, îi dădu câteva târcoale şi se ghemui în gura tunelului de ieşire.

Tallis aşteptă să i se potolească goana speriată a inimii. Apoi se uită în jur şi văzu o parte a casei unde un vas de piatră era slab luminat. Se duse acolo, lăsă legătura jos şi desfăcu pielea de lup. Oasele fiului ei ieşiră în sfârşit la lumină, lemnul trist în care se transformaseră fiind strivit şi spart după atâţia ani în care fuseseră târâte prin pădure şi îngropate sub celelalte lucruri.

Tig era curios. După un timp, veni încet lângă ea, tot în patru labe; un animal apropiindu-se precaut. Îşi ţinu răsuflarea când văzu oasele mici. Întinse mâna, apoi ezită, se uită la Tallis, care rămase inexpresivă şi nemişcată. Ani întregi purtase cu ea moartea primului său născut. Acum încerca să se gândească la acele rămăşiţe ca la nimic altceva decât nişte lemne, o statuie spartă, o amintire spulberată. Copilul trăise doar cinci luni… nu fusese real. Nu-i aşa?

Era imposibil să-i uite plânsetul. Să uite privirea din ochii lui de nou-născut. Să uite cum tăcea brusc atunci când păsările pădurii începeau să mişte copacii la apus. Îi era imposibil să uite sentimentul că pruncul fusese *conştient* de propria-i soartă…

Tig luă o bucată din ţeasta spartă. I se fărâmiţă între degete, transformându-se în pulbere, în aşchii, aşchii galbene din lemn de stejar. Întinse mâna după unul dintre oasele mai lungi, îl duse iute la buze, supse încet, apoi clătină din cap. O privi pe Tallis cu un aer foarte îngrijorat. Clătină iarăşi din cap, după care aşeză cu respect osul înapoi lângă celelalte.

— Ei bine, zise Tallis. Visele lui sunt încă visele mele.

Strânse la loc legătura şi i-o dădu băiatului. Tig o luă, se uită în jur, apoi o duse în întuneric. Tallis auzi scrâşnetul unei pietre mutate din loc, frecându-se de podea, apoi alt scrâşnet, când fu

împinsă la loc.

O clipă mai târziu, Tig se întoarse. Tallis se miră când văzu că încă avea legătura în mâini. Băiatul părea confuz, poate distrat. Pipăia aşchiile ascuţite de os care-i străpungeau straiele aspre şi pielea tânără. Îşi provoca durere şi asta i se citea în ochi. Se ridică şi se duse spre ieşirea din casa mortuară. Tallis îl auzi adulmecând aerul, un sunet violent. Plângea şi el. Când se întoarse, ţinea în mână un smoc de iarbă uscată şi două bucăţi de cremene. Se aşeză şi aprinse un foc mic.

Luă bucăţile de oase din lemn uscat, una câte una, şi le băgă pe foc. Curând, flăcările proiectară umbre care începură să se zbată printre morţi. Lumina se reflecta în ochii băiatului aşa cum probabil că strălucea, cu un luciu instabil, în lacrimile care umezeau obrajii lui Tallis. Rămaseră învăluiţi în tăcere în vreme ce lemnul uscat trosnea şi sfârâia, îndreptându-se spre lumina cenuşie a unui alt tărâm.

Către sfârşit, Tig scoase o bucată de peşte uscat dintr-un săculeţ de la curea, o înfipse într-un os şi o pârli în flăcări. Peştele împrăştie imediat un miros plăcut. După ce se prăji, Tig îl linse, îl mirosi şi i-l întinse lui Tallis, care acceptă darul şi-l mâncă, înecându-se mai mult de durere decât din cauza mâncării fierbinţi.

Credea că era o parte din ritualul morţii în noua lume a lui Tig – consumarea focului vieţii copilului ei mort odată cu carnea arsă a unei vietăţi care înota spre tărâmul neştiut –, dar Tig mai trase în ţepuşă două bucăţi de peşte şi se linse pe buze cu nerăbdare în timp ce se prăjeau deasupra flăcărilor.

Tallis se simţea moleşită. În lumina tot mai slabă a focului, Tig o privea cu ochi strălucitori. Un timp, simţi nevoia de a rămâne trează, în caz că el ar fi devenit violent. Dar o voce mai raţională începu să-i şoptească şi se lăsă pradă somnului. Simţi atingerea uşoară a băiatului pe faţă, degetele lui mici apăsându-i obrajii şi osul tâmplei. Imagini şi amintiri începură să se agite, de parcă ar fi fost chemate forţat… o mască alunecându-i din mână… un bărbat aplecându-se peste apa unui pârâu, cu halatul lui roşu ud… numele ei, strigat cu disperare şi suferinţă…

Un glas strigând:

— Mai repede! Treci prin culoar acum! Haide, Tallis!

Vocea ei răspunzând:

— Nu pot *călări* aşa repede. Am călărit doar ponei…

Şi senzaţia pierderii echilibrului când se întoarse în şaua încropită şi văzu chipul tatălui ei, plutind în viziune, masca pe care o strângea la piept…

Apoi, deodată, pădurea închizându-se în jurul ei, ca nişte porţi de frunze care o izolează complet de vară.

Vânt şfichiuitor… aducând cu el toamna.

Un galop scurt, apoi o căzătură. Scathach râde, după care, o ajută vinovat să se ridice, îngrijorat pentru tăietura de la piciorul ei, apoi o sprijină să urce înapoi pe cal. Urcă în şa cu ea şi-i dă un sărut grăbit, ţinând-o cu braţul pe după umăr.

— Am eu grijă de tine până îţi mai cresc picioarele. O să te-ntorci înainte ca tatăl tău să apuce să îşi şteargă lacrimile.

Dar nu se aşteptase ca el să o *vadă* plecând. Era aşa nedrept! Era aşa crud! Acum, că o văzuse, trebuia să se întoarcă. Trebuia să-i explice. Caii merseră mai departe la trap uşor. Tallis vărsă lacrimi amare, lacrimi de furie.

— Întoarce. Du-mă înapoi…

Scathach şi prietenii lui călăreau însă ca purtaţi de un val, urmând curentul, atraşi tot mai adânc în pădure, cerbul beteag alerga şchiopătând înaintea lor, coamele lui se loveau cu zgomot de crengile joase ale copacilor. Uneori urca pe culmea dealurilor, alteori trecea precaut prin ape puţin adânci, dispărând în negura grea care deseori se aduna deasupra râului. Erau împinşi să înainteze, să meargă înspre interior, departe de câmpiile fermei Keeton.

Tallis îi urmă pentru că nu avea de ales.

Ce deasă deveni pădurea, cât de tăcută! O nemişcare sufocantă se lăsă peste tot ce era verde şi galben sub bolta copacilor. Apa şuşotea, arborii se împotriveau unei adieri ce nu se simţea, se auzeau pocnete scurte şi trosnete iscate de mişcare. Lumina tăioasă dansa pe frunzele umede ale ferigilor şi pe stâncile acoperite de muşchi. Până şi cerbul se cufundă în tăcere, deschizând drumul prin penumbra tufişurilor, peste râuri, alunecând pe malurile de piatră cenuşie, aplecându-şi şi răsucindu-şi corpul masiv în vreme ce-şi croia drum spre inima pădurii.

Se făcu frig. Zborul păsărilor spărgea tăcerea. Mişcarea lor lăsa mănunchiuri de lumină să cadă peste verdeaţa cufundată în penumbra poienilor şi vâlcelelor de jos, dumbrăvi care duceau

de la una la cealaltă, poteci care străbăteau străvechiul ţinut.

„Câmpul Stretley… câmpul străzii… cărarea asta secretă e cunoscută de mii de ani… dar a făcut vreodată cale-ntoarsă, a dus vreodată acasă?”

Zile şi nopţi: Tallis pierdu noţiunea timpului.

Nu era acolo nici de o săptămână, îşi spunea, şi deja era ameţită de oboseală, de călărit, de claustrofobie şi de nelinişte. Oare el mai era acolo? Mai aştepta ca pădurea să se deschidă din nou şi ca fiica lui să se întoarcă victorioasă acasă de-a lungul Pârâului Vânătorului?

— Vreau să mă întorc, îi şopti ea lui Scathach.

O singură privire spre expresia serioasă de pe chipul lui fu suficientă ca să ştie că era un lux pe care îl pierduse. Tânărul clătină din cap. Părea mai răvăşit, teama i se întipărise de-acum pe trăsăturile frumoase. Ochii îi erau neliniştiţi, simţea şi el forţa restrictivă a pădurii, apăsarea crengilor, greutatea strivitoare a trunchiurilor şi stâncilor mari în vreme ce mergeau pe urmele Băiatului Beteag pe malul apei, prin defileuri înguste de piatră şi prin peşteri adânci, răsunătoare, prin codri neliniştiţi de anini şi pâlcuri dese de stejari.

— S-ar putea să lipsim ceva mai mult decât am crezut, îi spuse el. Mă aşteptam să pătrundem într-un peisaj alb de iarnă, nu aici. Locul acesta nu îl cunosc. Nu fac decât să merg după *gurla* ta…

„Băiatul Beteag mă va aduce în siguranţă înapoi”, gândi ea.

Băiatul Beteag avea însă o ultimă surpriză, ironică, pentru Tallis cea înfrigurată, cu picioarele murate de apă.

Cerbul o luă la fugă. Caii grăbiră pasul după el. Gyonval fu aproape aruncat din şa când iapa lui murgă se cabră, apoi o luă la trap, lovindu-şi călăreţul de o creangă. Deasupra bolţii, zorii erau înviorați de cântul păsărilor. Călăreau de puţin timp, treziţi din somn de strigătul animalului ce-i călăuzea. Coarnele cerbului, mai rupte acum decât oricând şi curăţate de stratul franjurat, păreau să strălucească acoperite de rouă. Îi ieşeau aburi din piele. O luă la goană prin pădure de parcă l-ar fi urmărit o haită de câini turbaţi. Tallis alunecă din şa şi doar braţul puternic al lui Scathach o împiedică să nu cadă sub copitele calului. „Fii mai atentă!” se răsti el. Ea strânse coama lungă a iepei, dar când animalul goni pe o linie sinuoasă prin râu, împiedicându-se pe malurile noroioase şi sărind peste

trunchiurile putrezite ale copacilor căzuţi, fata se zdruncină şi fu aruncată în toate părţile. În scurt timp începu să plângă de durere şi frică. Măştile clămpăneau agăţate de şa, dar rămaseră la locul lor.

Deodată ajunseră într-o vâlcea unde se aduna ceaţa. Lumina care cobora în mănunchiuri era aproape divină, o aureolă scânteietoare. Ceaţa se învolbura, licărind gălbuie, frunzele luceau. Erau sumedenie de culori acolo şi întregul loc părea să freamăte. Negura curgea parcă din trunchiurile întunecate ale copacilor. Vâlceaua era plină de ferigi şi vlăstari. Băiatul Beteag se întoarse spre călăreţii epuizaţi.

Se uită la Tallis.

Scutură din cap. Şiroaie de bale îi curgeau din botul deschis. Tremura parcă de durere ori teamă...

Cerbul păru să încremenească, membrele i se transformară în lemn, capul se ridică şi se lăsă pe spate, ca într-un moment final de durere. Când maxilarele i se deschiseră, vâlceaua se umplu de-un muget profund, răsunător. Aproape prea iute ca ochiul să poată vedea, cerbul se schimbă, crescând în dimensiuni, înălţându-se spre copaci în vreme ce coamele rupte se lăţiră, devenind lame uriaşe de os. Picioarele, depărtate, crescură repede, se îngroşară, formând o poartă prin care în vâlceaua răcoroasă pătrunse o pală de zăpadă.

Caii se cabrară. Tallis alunecă iarăşi din şa, dar fu ţinută în loc de braţe puternice – ale lui Gyonval, de data asta. Bărbatul îi rânji. Măştile se legănară grele la gâtul fetei. O durea capul din pricina mugetului scos de animalul muribund.

Măreţul cerb stătea cu faţa la ea, mai înalt decât copacii, cu coarnele pierdute printre frunze. De pe corpul lui picura apă, de parcă ploaia i-ar fi căzut pe spinare şi i s-ar fi scurs pe coaste şi burtă. Iedera crescu pe picioarele ca patru trunchiuri, încolţind, căţărându-se, ajungând în câteva secunde să-l acopere complet într-o mantie verde. Din pielea lui se iţiră tufişuri de ilex. Rădăcini de copac se furişară din crăpături, vibrând peste pielea înfrunzită.

În scurt timp se lăsă tăcerea, cu excepţia şuieratului vântului şi-a foşnetului plantelor care creşteau. Poarta uriaşă de lemn putred în care se transformase acum Băiatul Beteag le arăta drumul spre inima tărâmului. În acea parte, pădurea era în toiul iernii, aşa că Scathach strânse blănurile în jurul lui Tallis, care

tremura, înainte să pornească după Gyonval şi ceilalţi prin culoarul de trecere, pătrunzând în tărâmul îngheţat.

Dacă îşi dăduse seama că Tallis plângea, nu spuse nimic.

Ne-am rătăcit?

Da.

Ai spus că o să mă duci acasă…

Nu ştiu cum să fac asta acum. Nu mă pot întoarce, se pare. Nu pot merge pe unde am venit. Am fost atras spre adânc, spre casa mea…

Şi eu ce mă fac? Cum rămâne cu părinţii mei?

Aş *vrea să am un răspuns. Nu am.*

Harry o să mă ajute… ştiu asta…

Atunci, cu cât îl găsim mai repede, cu atât mai bine.

(Degetele lui Tig îi trecură peste faţă. Visele se scurgeau din oase, îi aglomerau mintea somnolentă, se rostogoleau în neorânduială, tăioase şi dureroase; amintiri vii ale anilor de rătăcire, singurătatea apăsătoare, dorul de casă, lipsa părinţilor, a zilelor de vară pierdute, a camerei şi a cărţilor ei.).

Dar Scathach îi deveni tot mai apropiat. O luă la vânătoare, gonind prin pădure în urmărirea vânatului mic. O învăţă să tragă cu arcul şi praştia; nu reuşi niciodată să le folosească bine. Dar corpul ei crescu, dezvoltându-se ca al cerbului, şi în scurt timp deveni o tânără femeie deşirată: înaltă, subţire ca varga, singurele forme fiind date de hainele peticite şi mantia împletită stângaci din fâşii de piele, prinsă la gât cu oase.

Îşi luă măştile cu ea şi învăţă să le folosească, privind lumea în feluri diferite când se uita prin ochii unui copil, ai unui peşte sau ai unui ogar. Pădurea forfotea de creaturi ciudate. Ceata rătăcită se furişa încet spre inima codrului, conştientă de ochii care priveau din întuneric şi de siluetele în armuri lucioase care uneori ţineau pasul cu ei ore întregi înainte să dispară printre tufişurile dese.

Nu se îndepărtau de râuri. Tallis meşteri cu stângăcie un cort din pieile animalelor pe care le vânau. Îl privea drept casa ei, cortul prorocului, şi stătea ghemuită înăuntru, urmărind bărbaţii care şedeau în jurul focului şi stăteau de vorbă sau jupuiau vânatul.

În decursul anilor, mărise cortul şi într-o zi, după ce alergase cu Scathach ore întregi prin pădure pe urmele unui mistreţ mic, se întoarseră împreună la cort, încropiră un foc mic şi stătură lipiţi unul de celălalt, simţind căldura pe pielea înfierbântată, privindu-şi lumina din ochi, de pe buze. Tallis se simţi dintr-odată foarte apropiată de tovarăşul ei. Era un timp al schimbării pentru ea; agonia pe care o simţea fiindcă se rătăcise scăzu în intensitate pe măsură ce descoperi în sine sentimentul pe care i-l trezea camaradul ei, râsul lui, trupul lui lipit de al ei.

…şi durere. Atâta durere. Râul curgând violent; un foc arzând, noapte adâncă, şi Scathach lângă ea, ştergându-şi sudoarea care-i curgea pe faţă. Gyonval, ghemuit şi îngrijorat, privind de dincolo de foc, cu chipul atât de palid şi părul lung atârnându-i pe umeri, jucându-se cu păpuşica pe care o făcuse Tallis şi pe care acceptase să o ţină, pentru a o ajuta să preia agonia.

— Ţine-mă…

Scathach se aplecă, îşi lipi buzele de obrazul ei şi o cuprinse strâns cu braţele. Se simţea o mişcare. Pădurea începu să freamăte de zbuciumul păsărilor deranjate din neclintirea lor nocturnă. Strigătele ei deveniră sălbatice, spintecând noaptea. Se agăţă de braţele lui Scathach, apoi îşi lăsă capul pe spate, ridicându-se mai mult pe vine, cu genunchii depărtaţi. Trase în piept căldura focului. Gyonval făcu o grimasă când apucă şi scutură păpuşa, dar durerea rămase în Tallis până când, ca un copac putred despicat de furtună, se deschise şi din ea ieşi, caldă, o nouă fiinţă, eliberând-o…

…pruncul este mort.

Ştiu.

O mână pe umărul ei. Ninsoare proaspătă estompând sunete. Alb pretutindeni în jur. Râul îngheţat. Copilul din cort, încă învelit în blănuri. Scathach ghemuit în spatele ei, cuprinzându-i umerii cu braţele. Îşi lăsă capul să-i alunece în piept. El îşi lipi fruntea de gâtul ei şi zguduiturile trupului său îi trădară femeii suferinţa prin care trecea. Ea plânsese toată noaptea, în vreme ce Scathach fusese plecat la vânătoare în adâncul pădurii. Ei nu-i mai rămăsese durere pe care să o plângă. Se ridică în picioare, se uită în jos la bărbatul îndurerat, părul lui încă purtând vopselurile verzi şi maro cu care se deghizase pentru vânătoare.

Îi atinse părul, obrajii, buzele. El îi ţinu degetele aproape de gură, apoi clătină din cap, neputând găsi cuvinte care să-i exprime sentimentele.
Îl îngrop eu, spuse în cele din urmă.
Am să-l duc cu mine, spuse Tallis. Înseamnă prea mult pentru mine.

…anotimpuri pe care nu le percepeau. Uneori iarnă, apoi vară, apoi primăvară. Călătoriră prin ţinut, adaptându-şi vânătoarea pădurilor pe care le întâlneau, petrecând săptămâni în orice ruină le putea oferi adăpost, încercând să desluşească o logică în acea sălbăticie; lăsară urme şi tabere, sperând să le redescopere, să aducă o ordine călătoriei lor fără ţintă înspre adâncuri.

…de câţi ani suntem aici? De câţi ani? Cât de bătrâni sunt părinţii mei acum? Au uitat de mine? Mă poate vedea tata prin mască? Mă poate auzi prin lemnul aspru al măştii pe care am scăpat-o? Asta să fie vocea lui?
Da! Mă strigă. Tata. Îl aud… îmi strigă numele. *Tallis… Tallis…* pare trist. Nu… pare emoţionat.
Tallis. Tallis!
Vine după mine. Tata vine după mine. Îmi strigă numele… m-a găsit… m-a *găsit…*

Toate lucrurile nevisate

[VISUL LUNII]

— Tallis! Tallis!
Vocea fetei venea de foarte departe. Putea foarte bine să fie un strigăt dintr-un vis. Tallis întoarse privirea spre ieşirea din casa mortuară, apoi se încruntă şi se uită împrejur. Focul se stinsese. Tig nu era nicăieri. Cum tăciunii erau reci, Tallis îşi închipui că stătea acolo de ore bune.
Se ridică – îşi simţea picioarele înţepenite, o dureau – şi ieşi şchiopătând din cruig-morn, masându-se pentru a-şi repune circulaţia în mişcare. Trecu prin sinistrul semicerc de rajathuki şi o văzu pe Morthen, aşteptând neliniştită la intrare. Fata se întunecă puţin la faţă când femeia ieşi la lumină. Părea

nervoasă sau poate neconsolată.

— Bună, Morthen.

— Tata, spuse Morthen fără să o salute. S-a întors la noi.

— E treaz!

— Da.

Vorbea pe un ton rece. Se distanţa categoric de femeia mai în vârstă.

Când Tallis dădu să treacă pe lângă ea, Morthen o prinse de braţ. Avea o privire aprigă. Cochiliile de melc, formând o plasă cu ochiuri mari trasă peste păr, clămpăniră uşor când ridică fruntea.

— Este fratele *meu,* spuse ea. Îl aştept de când mă ştiu. Trebuie să mă laşi *pe mine* să am grijă de el de-acum.

Tallis încercă să zâmbească, dar îndârjirea fetei o încremeni. Aşa că spuse doar:

— Am fost cu el de când mă ştiu. N-am să-l las să plece aşa uşor.

Morthen scoase un sunet ca de animal sălbatic, se întoarse şi o luă la fugă prin porumbar. Tallis porni pe urmele ei, aruncând din când în când câte o privire în urmă la uriaşele statui cioplite, ale căror feţe groteşti o urmăreau, unele cu compasiune, altele cu expresii de batjocură. Sinisalo – copilul din ţinut – părea să rânjească la ea.

Intrară pe poarta aşezării, ocoliră pieile noi întinse pe rame şi pătrunseră, aplecându-se, în casa-lungă. Morthen rămase lângă uşă. În capătul opus al încăperii întunecoase, Tallis îl văzu pe Scathach ghemuit lângă salteaua de paie, cu braţul petrecut pe după spatele bătrânului. Un licăr de lumină se reflecta în ochii lui Wyn-rajathuk în timp ce îşi privea fiul şi-i asculta cuvintele blânde.

Tallis merse fără zgomot pe lângă perete şi ajunse în spatele lui Scathatch; se aşeză pe rogojină şi îşi strânse genunchii la piept, ascultând ce se vorbea.

Scathach îşi istorisea prima călătorie prin pădure:

— …Jaguthin sunt întotdeauna chemaţi. Ai avut dreptate în privinţa asta. Dar felul chemării diferă. O vreme am călărit cu un grup care a fost chemat de o cioară, păzit de ogari uriaşi. Ea a apărut din centrul pământului, înconjurată de câini negri. Dar Jaguthin care mi-au devenit tovarăşi apropiaţi au fost chemaţi noaptea, în timpul lunii pline. Chemarea lor a venit sub forma

unui spirit al nopţii, a unui spectru. A venit plutind printre ramurile copacilor şi a ridicat spiritul din ei. A fost ciudat şi în același timp înspăimântător să văd duhul fiecărui prieten al meu părăsindu-i corpul, apoi să le văd corpurile ridicându-se şi alergând în pădure, pe urmele sufletelor.

Pe o voce sfârşită, şuierată, Wynne-Jones spuse:

— Se vor reîntâlni… trupul şi sufletul… în locul unde se va săvârşi fapta… marea bătălie… toate călătoriile de legendă sunt aşa… prima dată trebuie să-ţi găseşti sinele lăuntric…

Scathach îi făcu semn să tacă bătrânului care se străduia să vorbească.

— I-am pierdut pe toţi. Toţi prietenii mei. Gyonval a fost ultimul, acum câteva anotimpuri scurte. Pierderea lui a tulburat-o pe Tallis mai mult decât a oricărui altcuiva. El a părut să se împotrivească chemării, poate datorită dragostei lui pentru Tallis. Între ei doi exista un sentiment special.

Tallis era rece ca gheaţa. Îşi atinse ochii şi faţa şi simţi că arde. Nu ştiuse că Scathach ştia, nu era conştientă că el văzuse. O potopi teama şi o amintire aproape insuportabilă a pierderii, trupul războinicului Gyonval luptându-se cu pădurea, înfigându-se singur într-o ramură ascuţită de parcă asta i-ar fi împiedicat sufletul să plece.

Un corp gol şi frânt, asta trecuse pe lângă ea, păşind prin foc; deasupra copacilor, spectrul nopţii se împletea cu imaginea fantomatică a bărbatului, trăgând-o peste bolta de frunze, deşi se străduia să zboare înapoi la tabăra din pădure.

Numai strânsoarea lui Scathach o făcuse pe Tallis să nu meargă după Gyonval în pădure, pentru a încerca să-l aducă înapoi. Păstrase tăcerea, împotrivindu-se forţei lui Scathach, dar fără a scoate un sunet.

— S-a dus, şoptise el. L-am pierdut…

„Pierderea mea e mai mare decât crezi”, îşi spusese Tallis cu amărăciune; „dar asta n-am să ţi-o spun”.

Acum, în casa-lungă, îşi dădu seama că Scathach ştiuse foarte bine prin ce durere trecuse ea.

— M-a întristat să îi pierd, spuse Scathach. Trei dintre ei, Gyonval, Gwyllos şi Curundoloc, erau cu mine când am ajuns la lumea interzisă şi am găsit altarul ruinat.

— Cabana de Stejar, zise Wynne-Jones fără vlagă şi repetă numele ca şi când ar fi savurat sunetul unui loc pe care îl

cunoscuse bine cândva. O ruină, spui. Nelocuită, deci…

— Era acaparată de pădure. Copacii intraseră peste tot. Pădurea nu o va mai elibera, acum. Dar am găsit jurnalul. L-am citit, aşa cum mi-ai cerut, dar ploaia spălase magia. Simbolurile erau greu de interpretat. Era foarte derutant.

— Se spunea ceva despre plecarea mea… în pădure?

Scathach încuviinţă din cap.

— Da. Scria că ai descoperit oolerinnenul. Că ai devenit obsedat de deschiderea de porţi spre inima pădurii. Scria că într-o zi te-ai întors mirosind a zăpadă şi cu sănătatea puternic afectată de iarnă. O săptămână mai târziu te-ai întors în acel loc al iernii şi nu ai mai venit niciodată înapoi.

Urmă o clipă de tăcere. Respiraţia lui Wynne-Jones încetini. Se uita în gol prin cabană; Tallis se aplecă puţin în faţă ca să-l privească, dar bătrânul nu o observă.

— Am trecut dincoace, murmură el. M-a luat foarte tare prin surprindere. Eram în zona de stejari şi păducei, aproape de altarul calului. Exploraserăm zona foarte temeinic. Cartografiaserăm energia matricei aliniamentelor. Stejarii şi păduceii formau întotdeauna zone generative puternice, iar zona de stejari şi păducei este un excelent loc de geneză pentru mitagourile cu origine foarte primitivă. Multe dintre ele erau mai mult animale decât oameni. Oolerinnenul probabil că mi-a întins o cursă. Am trecut de cealaltă parte şi nu m-am mai putut întoarce…

Din nou, Scathach îi făcu semn să tacă, ducându-i o cupă la buze ca să poată sorbi apă rece. Wynne-Jones suspină şi mâna lui, prinzându-şi fiul de încheietură, şovăi ca o pasăre rănită, apoi apucă mai bine braţul vânjos.

— Şi Huxley? Ce ştii despre prietenul meu George? Ce ştii despre bătrânul magician?

— Soţia lui era moartă. A creat un mitago al unei fete şi s-a îndrăgostit. Fiul lui cel mare s-a întors dintr-un mare război într-o altă ţară…

— Cum o chema? Pe fată…

— Guiwenneth.

— De unde era?

Scathach plecă fruntea, îngândurat, pentru o clipă.

— O prinţesă sălbatică a Britanilor. Cred că aşa am citit.

Pe Wynne-Jones îl trecu un fior; lui Tallis i se păru că tuşea de

durere, însă bătrânul râdea.

— Cel mai liniştit om pe care l-am cunoscut… întrupează cea mai neînfricată femeie… Vindogenita însăşi… Guinevere… hârâi el amuzat încă un moment, apoi se calmă.

— Din câte mi-am dat seama, zise Scathach, tatăl şi fiul şi-au disputat iubirea pentru fată…

— Ce previzibil!

— Şi asta e tot. Fără încheiere. Fără vreun pasaj final. Nu îţi pot spune ce s-a întâmplat după.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme, doar respiraţia bătrânului întrerupând liniştea cu ritmul ei sincopat, dureros.

— Şi tu? întrebă apoi Wynne-Jones. Tu cât de departe ai putut să ajungi de la marginea lumii?

— O zi întreagă pe jos, răspunse Scathach. Atunci am început să simt o durere teribilă de cap, am ameţit şi mi s-a făcut frică. Părea să fie întuneric chiar şi la lumina zilei. Am văzut umbrele copacilor pe-un pământ la fel de sterp ca stânca goală, şi erau năluci în spatele copacilor, năluci care mă sâcâiau. A trebuit să mă întorc la zona altarului. Am petrecut totuşi un an în ţara umbrelor. M-am deghizat în hainele localnicilor. Am muncit la o fermă. Am ajutat la clădirea unei case. Am fost plătit în bani. Am întrebat despre tine şi despre Huxley, dar nu am aflat nimic. Apoi, când m-am întors la altar – la Cabana de Stejar – mi-am dat seama că fata familiei Keeton încerca să ia legătura cu mine.

— Mai târziu, spuse bătrânul. Mai târziu… spune-mi despre Anne… fiica mea Anne. Ai reuşit să o vezi?

— Am folosit un telefon. Am vorbit cu ea de la mare depărtare. Încă locuia în Oxford, cum ai spus. A fost uşor să găsesc modul de-a o chema. I-am spus numele meu, cine sunt şi că tu eşti bătrân, dar sănătos, şi că făcusem drum lung în pădure. I-am spus despre mama mea Elethandian, soţia ta, şi i-aş fi spus mai multe, dar a început să ţipe la mine. M-a făcut mincinos. Era foarte nervoasă. A spus că sunt un escroc. A spus că poliţia va veni să mă închidă ca pe-un animal sălbatic şi crud ce eram. I-am spus despre şarpele mort pe care voi doi l-aţi găsit odată şi care era secretul vostru special. Cum altfel aş fi putut să ştiu despre el, dacă nu eram fiul tău? Dar ea n-a mai zis nimic. A închis fără să lase un mesaj pentru tine.

Scathach masa încet încheietura tatălui său.

— Îmi pare rău. Sincer.

Vestea îl întristase pe bătrân. Suspină dezamăgit şi se lăsă uşor pe spate, pe salteaua de paie.

— Nu contează… şopti el şi închise ochii.

În scurt timp, dormea.

Tallis rămase cu Scathach o vreme, dar găsi atmosfera din casa-lungă tot mai neplăcută; era mult fum şi simţea că începe să se sufoce. Era frig, de asemenea, un vânt de gheaţă se furişa înăuntru prin stuful acoperişului şi prin crăpăturile din pereţii de paiantă. Mirosea urât de la ierburile amare şi dejecţiile lui Wynne-Jones şi în scurt timp gândul la lumea proaspătă de afară redeveni tentant.

Dacă Scathach ar fi vrut să rămână, Tallis ar fi rămas, dar el păstră distanţa, fără să reacţioneze la atingerea ei. Se lăsă jos greoi, apoi se întoarse puţin, privind prin penumbra casei către miazănoapte, de parcă ar fi putut să vadă prin pereţi, prin pădure, până la câmpul de luptă, acel loc rece aflat în nord, spre care el şi Tallis – precum tot ce trecea pe acolo – păreau să se îndrepte.

Morthen se furişă în colibă, ocolind-o cu spaimă pe Tallis şi ferindu-şi privirea. Se arătă agitată la început, apoi prezenţa femeii mai în vârstă păru să o deranjeze. Tallis se hotărî să mai rămână puţin, dar îşi întoarse privirea în altă parte. Fata îi vorbea în şoaptă fratelui ei.

— Sunt *îmblânzitori* în vale. Au curăţat un teren pentru capcane, la o jumătate de zi de mers spre miazăzi. Sunt doar câţiva, dar au mulţi cai.

— Îmblânzitori? întrebă Scathach cu indiferenţă. Ce sunt îmblânzitorii?

— Îmblânzitori de cai, răspunse Morthen emoţionată. Au arme slabe. Vârfurile lor de piatră sunt boante şi le-am putea tăia plasele cu uşurinţă. Sunt oameni vânjoşi, dar proşti, cu corpurile acoperite cu dungi de lut. Ar trebui să-i îngenunchem uşor.

— Eşti doar o fetiţă, murmură Scathach şi Morthen păru şocată.

Fratele ei nu se arăta foarte interesat de informaţia pe care i-o aducea, dar fata era hotărâtă să-i câştige încrederea.

— Eu doar voi tăia pripoanele. Primul-vier-al-verii şi alţi vânători vor conduce atacul. Îţi voi aduce un cal şi ţie. O să-i dau un nume pentru tine.

— Mulţumesc. Ai grijă.

Morthen se întinse şi atinse chipul fratelui ei.

— Nu peste mult voi fi mai mare, murmură ea.

Tallis remarcă privirea furioasă pe care i-o aruncă fata. Apoi Morthen plecă, lăsând o vâltoare de fum cenuşiu în urma ei când trecu prin dreptul vetrei.

Tallis plecă şi ea. Avea deja un tovarăş de drum, pe Înotătoare prin Lacuri, şi dacă se gândea la caii sălbatici din vale o făcea doar pentru că o interesa legenda îmblânzitorilor: să înrobeşti spiritul unui animal sălbatic, să ţi se permită să călăreşti pe spinarea lui; da, magia ar fi fost necesară pentru mintea unor primitivi, şi legende-cult s-ar fi dezvoltat în jurul vânătorilor care subjugau asemenea creaturi mândre şi iuţi.

Se întoarse la casa mortuară. Tig nu era nicăieri. Dar cenuşa din vatră fusese împrăştiată în toată încăperea. De pe malul de pământ de afară se uită spre miazănoapte; în scurt timp observă siluetele încotoşmănate în blănuri ale lui Morthen şi ale altor trei vânători; urmau marginea pădurii, cotind spre miazăzi, şi în scurt timp se pierdură din vedere.

Dar către nord nu era decât cenuşiu, o pâclă învolburată, şi poate conturul neclar al munţilor şi al iernii de dincolo de ei. Era greu să vezi amănunte; bolta pădurii devenea întunecată şi amorfă, doar ulmii mişcători ajungând deasupra întinderii de frunze. Îşi auzi numele din nou, şi din nou ieşi ca dintr-un vis şi descoperi că se scursese timpul. Când se uită pe deal în jos, îl văzu pe Scathach croindu-şi drum încet spre ea, prin desişul de păducei. Îl căra pe Wynne-Jones în cârcă; bătrânul lovea tufişurile cu toiagul, ţinându-se strâns cu un braţ pe după gâtul fiului său. Intrară în tabără. Wynne-Jones îşi propti toiagul în pământ şi se lăsă încet pe propriile-i picioare. Îşi petrecu mantia de pene peste toiag şi Scathach îl ajută să se aşeze la adăpostul îngust oferit de acel strai. Stătea cu faţa către rajathuki. Ochiul lui sănătos strălucea, privindu-i ţintă. Dar când coborî malul, Tallis observă că era speriat. Barba lui căruntă era încâlcită. O dungă albastră îi fusese pictată pe frunte şi peste părul alb, scurt.

Scathach intrase în casa mortuară. Acum ieşi înapoi.

— Nici urmă de Tig.

— Fii cu ochii în patru după el, îi spuse Wynne-Jones tăios, grăbit. Nu poate fi departe…

Apoi se întoarse şi îi zâmbi fioros lui Tallis, adăugând încet, dar inteligibil:

— Nu vreau să-l ştiu pe ucigaşul ăla mic la o aruncătură de băţ. Are ţintă prea bună.

Bărbatul şi femeia schimbară căutături lungi, iscoditoare.

— Tallis... tu eşti Tallis...

— Da.

— Mi-ai vorbit în somn. Mi-ai spus poveşti cu aventuri. Mi-ai pus întrebări.

— Da. Îţi aduci aminte?

— Ca într-un vis, răspunse el şi-i făcu semn să se apropie.

Se duse la el şi se lăsă pe vine pe pământul rece. Când el îi luă mâinile într-ale lui, Tallis simţi cât era de încordat; tremura. Umbra lui Tig îl marca mai puternic decât rana urâtă care-i răpise vederea la ochiul stâng şi îi umpluse obrajii de cicatrice. Wynne-Jones îi ignoră mina de îngrijorare şi continuă să o atingă, luându-i faţa în mâini şi pipăindu-i buzele cu degetele.

— Ce vârstă aveai când te-a răpit pădurea?

— Treisprezece, spuse Tallis. Dar pădurea nu m-a răpit. Am intrat în ea cu Scathach. Nu aveam de gând să rămân mult timp.

Spusele ei i se părură amuzante bătrânului, care continuă:

— Îţi aminteşti multe despre Anglia? Despre viaţa ta? Despre lume?

Ea spuse că îşi amintea.

— Îţi voi spune ce ştiu, deşi eram un copil cam retras...

— Mai târziu, răspunse el. O să te ascult mai târziu. Înainte trebuie să-ţi arăt ceva, ceva care să te încurajeze. Apoi trebuie să meditez la toate lucrurile ciudate care ţi s-au întâmplat în copilărie; fiul meu cel mare mi-a spus deja câte ceva despre viaţa ta şi despre întrebările pe care le ai pentru mine.

Cuvintele lui o făcură pe Tallis să se uite cu tristeţe spre casa mortuară, un ultim fior al pierderii făcând-o să-şi strângă blănurile în jurul corpului.

— Te simţi bine? întrebă Wyn pe un ton blând, îngrijorat.

— Acum câteva ore am ars rămăşiţele primului meu născut, explică Tallis.

— Ah...

După un timp, Wyn întrebă:

— Cât timp a trăit copilul?

— Un anotimp sau două. Câteva luni, zise Tallis zâmbind. Încă încerc să-mi amintesc vechiul mod de măsurare a timpului.

— Câţi copii… câţi în total?

— Trei. Ceilalţi nu s-au născut cum trebuie.

— Au fost ai fiului meu? întrebă Wynne-Jones.

— Da, spuse Tallis repede, dar nu putu să nu lase privirea în pământ când rosti această minciună parţială, iar când se uită înapoi la Wynne-Jones, bătrânul nu zâmbea.

Deodată, bătrânul se întinse şi îşi smulse o pană mică şi neagră din tivul mantiei. Vântul rece îi suflă părul cărunt şi îl făcu să tremure puternic, dar se împotrivi încercării lui Tallis de a-i strânge mantia în jurul umerilor, punându-i în schimb pana în mână.

— Rituri şi ritualuri în Europa de la sfârşitul perioadei neolitice, spuse el cu un surâs strâmb. O pană neagră ca să-mi arăt durerea. Mâine va trebui să o duci la coliba şamanului şi o vom arde cu grăsime de pasăre, miere şi o bucată din pielea uscată a unui lup. Într-o piatră scobită, desigur, şi va trebui să îţi scrijeleşti simbolul pe piatră pentru ca eu să o pot decora mai târziu.

Bătrânul aproape râdea, mijind ochiul teafăr în care licărea adevărul: că aceea fusese o glumă între oameni aparţinând unei culturi avansate.

— Va ajuta spiritul băiatului să îşi vadă de drum. Sau aşa cred ei.

Tallis ridică din umeri.

— Poate că aşa şi este. În lumea asta multe lucruri par să se întâmple. Lucruri magice. Lucruri ale minţii.

— Foarte adevărat. Asta încă mă sperie. Mă sperie cum un copil poate fi făcut din carne şi sânge, dar putrezeşte ca lemnul. Ce proces biologic se ascunde aici? Scathach şi Morthen sunt singurii mei copii care au supravieţuit din mulţi. În chip ciudat, îmi dau seama că asta înseamnă că în ei este ceva ce aparţine pădurii *mai mult* decât speciei umane. Fiului meu i-a fost aproape imposibil să părăsească liziera pădurii şi să exploreze ferma din jurul lui Ryhope…

— Ştiu.

— Şi mă tem că soarta ţi-a fost pecetluită din momentul când ai intrat în pădure cu el. Odată ce a fost în locul interzis – pentru el, Anglia – şi odată ce a reuşit să se întoarcă, era de aşteptat să

fie luat de un val, un curent puternic care să-l tragă înapoi în inima pădurii. Îţi este permis un singur drum în iad… Nu te-ar fi putut aduce înapoi în Anglia oricât de tare s-ar fi străduit.

Tallis încuviinţă cu un aer mohorât.

— Mă aşteptam să explorez pădurea o lună. Sunt pierdută aici de opt ani.

— Fii pregătită să rămâi pierdută aici tot restul vieţii.

— N-o să accept asta niciodată, zise tăios Tallis. Cumva am să mă întorc acasă.

— Nu vei ajunge niciodată acasă. Acceptă asta acum.

— Îmi voi găsi fratele. *Voi ajunge* acasă. Altceva nu accept.

— Ah, da… făcu Wynne-Jones cu un surâs scurt. Fratele tău. Ajută-mă să mă ridic. Vreau să-ţi arăt ceva.

Era nesigur pe picioare, şi se sprijinea greoi pe Tallis. Cu ajutorul toiagului arătă în sus spre stâlpii totemici cu trăsături întunecate.

— Îi recunoşti, desigur.

Tallis se uită lung la ei, încercând un sentiment de familiaritate. Începu să tremure, apropiindu-se incomod de tare de înţelegere.

— Da şi nu, spuse. Îmi amintesc de măştile mele.

— Ţi-am văzut măştile, zise bătrânul. Am înţeles pe dată. Aceea este Falkenna…

— Zborul unei păsări într-un tărâm neştiut.

— Şi cea cu vlăstare noi este Skogen…

— Umbra pădurii, zise Tallis, respirând adânc. Am simţit întotdeauna o ciudată afinitate pentru ea.

Wyn râse, un sunet şuierat.

— Aşa am ştiut că vei veni. S-a schimbat. Skogen este umbra *schimbătoare* a pădurii. Am crezut că fiul meu o influenţa, că el schimba totemul din cauza felului în care se întindea spre mine. Dar erai tu. Tu eşti skogen. Tu eşti umbra pădurii… ca Harry, înaintea ta. Şi în umbre îl vei găsi.

Ridică iarăşi privirea, indicând spre rajathukul pe care Tallis îl cunoştea mai bine ca pe oricare, datorită propriei ei obsesii pentru pădure…

— Visul Lunii.

— Ochii care văd femeia din ţinut. Am pierdut masca aceea. Am scăpat-o când am pornit încoace. E la tata acum, zise ea surâzând. Mă întreb uneori dacă se uită la mine prin ochii ei.

Wynne-Jones păru alarmat de cuvintele ei.

— Trebuie să o faci din nou. Dacă măştile şi-au păstrat importanţa pentru tine, trebuie să o confecţionezi din nou.

— Importanţă pentru mine? zise Tallis, ridicând din umeri. Pe unele le folosesc, pe altele – aproape niciodată. Par să funcţioneze, totuşi. Văd prin ele diverse lucruri…

— Nu înţelegi sensul măştilor, murmură Wynne-Jones, mângâindu-şi barba sură şi uitându-se la Skogen. Poate nu eşti încă pregătită să le foloseşti corect.

— Folosesc Călăuza de fiecare dată când vreau să trec un prag…

Wynne-Jones chicoti.

— Sigur că da. La ce altceva s-o foloseşti? Dar Tallis… ascultă-mă… în universul *legendei,* măştile, la fel ca aceşti rajathuki, sunt faţetele unui oracol! Vocea pământului care-şi rosteşte viziunea prin gura şamanului: acela sunt eu, sau tu, sau Tig. Nu poţi folosi măştile ca oracol dacă una dintre ele lipseşte.

Se întoarse către Tallis, care se strâmbă.

— Dar totuşi funcţionează.

— Funcţionează într-o anumită măsură. Dar ar putea funcţiona mult mai bine. Gândeşte-te că fiecare mască este o verigă a unui lanţ. Când le porţi, lanţul acela face legătura cu mintea ta. Există multe locuri tainice în mintea ta, multe locuri *interzise* sau *uitate.* Gândeşte-te că fiecare mască se adresează uneia dintre acele părţi ferecate ale minţii. Simbolurile de pe mască, forma lemnului, atingerea, mirosul lui, orice miros ai încorporat, culorile puternice ori cele şterse… toate astea sunt parte din *tiparul* esenţial, din *cunoaşterea* esenţială, ştiinţa necunoscută care se află în inima magiei. Fiecare mască *dezleagă* memoria pierdută, atunci când te uiţi la ea, fiecare mască oferă acces la un talent pierdut: deschide uşa, dacă vrei, şi lasă legendele să *iasă…* sau poate *să intre* peste prag. Aşa că, dacă asta poate face o *singură* mască o dată… gândeşte-te ce putere au toate zece!

Tallis nu spuse nimic, înspăimântată de cuvintele bătrânului. El dădu din umeri, o atinse pe umăr cu toiagul, după care îl îndreptă înapoi spre rajathuki.

— Gândeşte-te la oracole mai târziu. Deocamdată, priveşte îndeaproape chipurile măştilor *mele.* Vezi? Sunt diforme. Fiecare are câte un ochi aparent distrus. Un colţ al gurii e căzut. Vezi?

Înţelegerea înflori în mintea lui Tallis. Începu să tremure aşteptând vorbele lui Wynne-Jones.

— Cu ani în urmă, spuse el, un om din afara tărâmului a venit pe râu în sus, îndreptându-se către Lavondyss. Pădurea i-a sorbit visele pentru a face mitagouri. El a creat tot ce vezi, tuthanachii, coliba… totemurile. Îţi pot spune un singur lucru despre aceste totemuri. Omul acela avea un semn pe partea stângă a feţei. Era un semn care-i controla viaţa. Era obsedat de el. O boală, poate, sau o rană? Diformitate?

— Arsură, spuse Tallis.

Se uită ţintă la Skogen. Deodată, acel chip mort prinse viaţă. Wynne-Jones avea dreptate. Umbrele de acolo erau umbrele lui Harry, nu ale pădurii. Îi păruse o faţă nemiloasă şi goală; acum vedea insistenţă şi tristeţe. Oare intrase în pădure ca să caute un leac pentru stigmatul lui?

Ars în război. Doborât. Ars. Venise la ea în toiul nopţii.

„Nu voi fi departe. Trebuie să fac ceva. Am de izgonit o nălucă.”

Năluca arsurii; o mască urâtă – foc, teamă şi rău – un semn care se lăţise pe tot chipul; nu îl acoperise complet. Dar o mască tot mască e, iar el urâse masca aceea, şi, spre deosebire de Falkenna, Sinisalo, Călăuza, nu putea fi folosită după nevoie. Nu putea fi dată jos.

Tallis îi spuse toate astea şamanului, Wyn-rajathuk, care ascultă în linişte, cu mâna pe braţul ei, cu ochiul aţintit pe chipul lui Harry care-i observa din bucăţile de lemn mort.

— Atunci, Harry a fost cel care a venit pe râu cu atâţia ani în urmă, înaintea mea. Are un avans de câţiva ani faţă de tine, dar este acolo. Anii aceia poate par descurajanţi pentru misiunea ta, însă nu e neapărat aşa. Timpul joacă feste ciudate în pădure. Eu am avut noroc: Scathach s-a întors doar cu patru ani mai bătrân decât mă aşteptam.

Trase aer în piept şi o strânse mai tare de braţ pe Tallis.

— Dar, la fel, când vei ajunge în Lavondyss s-ar putea să descoperi că Harry e la un milion de ani distanţă. Nu înţeleg legile care guvernează Lavondyssul. Spun asta doar pe baza a ceea ce am dedus din mitul viu al pădurii. Dar să fii pregătită.

Tallis îl ajută să se aşeze la loc, la adăpostul mantiei. Vântul era tot mai rece.

— Se apropie iarna, spuse Wynne-Jones.

— O iarnă cumplită, încuviinţă Tallis. Am impresia că mă urmăreşte de când mă ştiu.

— Atât cât ştiu, despre Lavondyss, puţin, mă face să nu mă îndoiesc de un singur lucru: este un loc al zăpezii, al gheţii, al iernii, al unei epoci trecute când pământul era îngheţat. De ce asta ar trebui să fie important pentru cineva ca tine şi ca mine şi pentru toţi ceilalţi din lumea anilor 1940, nu ştiu. Miturile mai recente fac din Cealaltă Lume un loc al vânătorii nesfârşite, al petrecerilor infinite, al plăcerilor veşnice… un loc însorit. Un tărâm luminos. Ajungi în el prin peşteri, prin morminte, prin văi ascunse. Dar asta e doar o dorinţă. Aventurierii au căutat Lavondyssul de la începutul timpului. Mă întreb câţi dintre ei ştiau că vor găsi o lume stearpă, un loc al morţii, al frigului… nu e pic de magie în Lavondyss… şi, cu toate acestea, amintirile persistă. *Există* ceva acolo, ceva care cheamă. Ceva care atrage.

— Fratele meu a mers într-acolo, sunt convinsă de asta. M-a chemat din acel loc. Este prizonier acolo, iar eu am promis, Promisiunea lui Tallis, să-l eliberez. Dacă a mers în amonte, atunci în direcţia aceea voi merge şi eu.

— Şi ce vei găsi acolo? întrebă Wynne-Jones zâmbind.

— Foc, răspunse Tallis fără ezitare.

Aflase despre acel loc în urma unei întâlniri, în urmă cu câţiva ani.

— Un zid de foc întreţinut de făuritorii de flăcări ai unei epoci mai vechi chiar decât epoca acestor tuthanachi. Voi trece prin flăcări pentru a ajunge în Lavondyss.

— Vei arde, şopti şamanul îndârjit, clătinând din cap. Nimeni nu poate să treacă prin foc. Niciun om. Am auzit despre mitagouri care au reuşit asta, dar ei sunt *parte* din mitul care spune că tumulii şi văile păzite de flăcări sunt calea către Cealaltă Lume. Pentru tine, drumul se află cu siguranţă în cu totul altă direcţie. Te voi duce eu printr-o pădure mult mai ciudată decât acest mic codru Ryhope.

— Harry a ajuns acolo.

— *Dacă* Harry a ajuns acolo, spuse bătrânul, atunci a făcut-o găsindu-şi propria cale. Cu siguranţă nu a trecut prin flăcări. Şi nici tu nu o vei face… Pentru că, la fel ca mine, tu eşti om. Locul nostru nu este aici. Suntem călători în propria noastră nebunie vie. În jurul tău sunt visele fratelui tău, modificate apoi de mine,

modificate recent de tine. Ceea ce avem *noi* din ce le lipseşte acestor creaturi din jurul nostru este libertatea. Libertatea de a alege. O, ştiu că Scathach a ales singur, pentru o vreme… dar uită-te la el, atinge-l, simte-i mintea… Am fost treaz doar pentru puţin timp şi mi-am putut da seama…

— Ce ţi-ai dai seama? întrebă Tallis alarmată.

— Că *pădurea* din el este chemată. Că *legenda* din el este invocată. Că timpul său alături de noi se apropie repede de sfârşit. Trebuie să se ducă la Bavduin pentru a se reîntâlni cu tovarăşii lui cavaleri.

Lui Tallis i se făcu rău. Ridică ochii către cer, unde se contura silueta înaltă a lui Scathach. Privea spre miazănoapte, dincolo de râu.

— Odată am avut o viziune cu fiul tău, spuse Tallis. L-am văzut chiar în clipa când şi-a *câştigat* numele pe care Elethandian i l-a dat: băiatul care ascultă vocea stejarului. Nu sunt pregătită ca el să atingă acel moment de glorie. Nu încă…

Ar mai fi vorbit, dar Wynne-Jones îşi acoperise brusc gura cu mâna. Tallis se trase în spate, surprinsă de furia de pe chipul lui, apoi liniştită de părerea de rău care o înlocui. Mâna coborî.

— Îmi cer iertare, spuse bărbatul. La fel ca tine, nu sunt pregătit să aud sau să cunosc ce soartă va avea fiul meu. M-ar tenta să intervin. Dacă intervenim, ne amestecăm. Rămânem blocaţi… am descoperit asta de-a lungul multor ani.

Tallis se aplecă în faţă, deodată emoţionată de cuvintele bătrânului. Se gândea la fratele ei, la faptul că era blocat, prizonier…

— Atunci, este posibil ca Harry să fi intervenit în legendă? Este posibil să fi găsit calea spre Lavondyss, să fi schimbat ceva şi să fie prizonier acolo *din cauza* asta?

— Foarte probabil, răspunse simplu Wynne-Jones.

— Şi atunci cum se poate să mă fi chemat?

— Pentru a răspunde la asta, zise bătrânul, trebuie să aflu de la tine povestea copilăriei tale. Amintirile tale despre Harry. Şi toate lucrurile prin care ai trecut în procesul tău de educare. Am visat ceva despre un castel făcut din *piatră care nu e piatră…*

— Vechiul Loc Interzis, spuse Tallis. Sau, cel puţin, o parte din poveste. Ţi-am şoptit-o cât timp dormeai.

— Trebuie să mi-o spui din nou, murmură cercetătorul. S-ar putea să fi văzut locul ăsta. Foarte departe de aici, dar e un loc

care mi-e cunoscut din ce mi-ai şoptit tu.

Lui Tallis îi stătu inima în loc.

— Ai *fost* la castel?

Însă bărbatul clătină din cap.

— L-am văzut doar de la mare depărtare. Este bine apărat de o furtună care te-ar surprinde. Înainte să mă aşez în mijlocul tuthanachilor, m-am aventurat mai departe în amonte, traversând mlaştina cea mare. Dar era prea frig acolo, aşa că m-am întors. Era prea departe. Prea izolat. Vine un timp pentru cei ca tine şi ca mine când mintea rămâne fără pic de mit în ea. E greu de descris sentimentul: e un fel de istovire, de epuizare… a spiritului. Mă simţeam în putere, munca mea mă fascina, mi-am păstrat virilitatea…

Zâmbi şi clătină din cap amintindu-şi lucruri cărora nu le dădu glas.

— Dar ceva se întorsese pe pământ şi m-a luat cu el. Aşa că m-am întors aici, la tuthanachi. Sunt o cultură telurică şi legenda lor este teribilă, dramatică, aproape fără sens. Fiecare dintre ei va muri prin îngropăciune şi va renaşte ca nou. Sunt parte din legendă, desigur; noi doi nu am supravieţui.

Scathach strigă din cealaltă parte a îngrădirii.

— Tig urcă dealul dinspre sud. Are o secure.

— Du-mă înapoi la colibă, şopti Wynne-Jones. Sunt obosit şi mi-e frig. Îmi poţi spune poveştile tale la căldură, înăuntru. Şi vreau să-ţi aud *toate* poveştile.

Tallis surâse.

— Mi s-a mai spus asta o dată. Mi se pare că a trecut o viaţă de atunci.

— Există adevăruri vechi în amintirile din copilărie, spuse Wynne-Jones încet. Fă drumul pentru mine… apoi fă-o iarăşi pe Visul Lunii. Te voi ajuta cât voi putea…

La apus, un vultur începu să zboare în cerc deasupra satului. Copiii imitară păsărea, ţinând braţele întinse lateral.

Tinerii se dezbrăcară şi se vopsiră în negru şi alb, imitând penajul prădătorului şi atrăgând astfel atenţia păsării asupra clanului.

În vreme ce toţi ochii erau îndreptaţi spre pasărea maiestuoasă de deasupra lor, Tallis observase fâlfâitul unui stol mult mai sinistru, în ulmul înalt ale cărui ramuri fuseseră smulse

de vânturi aprige până ce mai rămăseseră doar două, ca nişte coarne noduroase ce porneau din vârful trunchiului. Decupat pe fundalul cerului, cocorul negru era şi el o siluetă. Stătea cocoţat pe coarnele ulmului şi în scurt timp, alţi câţiva îl urmară. Când aterizară în lumina apusului, părură să umple cerul către nord preţ de câteva minute, iar strigătele lor ajunseră până la sat.

Scathach văzuse şi el cocorii. Se apropie de Tallis, strângându-şi mantia de blană mai tare la piept. Mirosea puternic a fum de lemne, după lungile ore petrecute în casa-lungă, oblojindu-şi tatăl.

— Sunt un semn prevestitor?

Tallis se întoarse să-l privească. Văzu afecţiune şi grijă în ochii lui, dar îşi închipuia că iubirea pierise, intensitatea privirii, instinctul pe care îl avusese atâţia ani pe când străbăteau cu greu pădurea ca să găsească acest loc.

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar mă îngrijorează.

Scathach se uită iarăşi la păsări.

— Toate vietăţile merg spre nord, murmură el. Toate. Mă simt împins să fac la fel...

Tallis încuviinţă din cap.

— Într-acolo trebuie să merg şi eu, dacă vreau să-l găsesc pe Harry. Dar înainte trebuie să o fac din nou pe Visul Lunii.

Scathach se încruntă, fără să înţeleagă. Tallis îşi ţinuse întotdeauna măştile pentru sine.

— Pentru a o putea vedea pe acea femeie din ţinut. Tatăl tău spune că trebuie să o cioplesc din nou. Nu credeam că este important, dar puterea mea de a deschide culoare de trecere a fost afectată de lipsa ei.

— Te ajut să o faci, spuse Scathach.

Îi puse mâna pe braţ. Tallis îl strânse şi ea de mână.

— Şi Morthen? întrebă ea fără ocoliş.

Fata se întorsese înainte de vreme de la vânătoare, dar nu era prin preajmă, din câte vedea Tallis.

— Morthen e sora mea, o copilă. Sunt fratele ei din pădure, dar până nu mai creşte, *doar* asta sunt. Iar când va atinge vârsta potrivită, eu voi fi plecat demult.

— Ea ştie asta?

— O ştie. Pe deasupra, ce fac cu Morthen fac datorită pădurii din sângele meu. Ce aleg să fac cu tine, fac din dragoste.

— Nu mi-am dat seama că ştiai despre Gyonval, spuse Tallis.

— Ştiam că îl iubeşti. Dar nu am simţit niciodată că ai încetat să mă iubeşti pe mine. Aşa că mi s-a părut că e în ordine.

— Păi, zise Tallis zâmbind, străbătută de un fior intim de uşurare. Mă bucur să aud asta. Şi ai toată dreptatea.

Se aplecă spre el şi atinse cu buzele barba care-i creştea neîngrijită pe obraji. El o cuprinse cu braţele.

Cu coada ochiului, Tallis observă o mişcare furioasă. Morthen fugea din tabără, lovind cu palmele pieile întinse pe rame când trecea pe lângă ele, părul ei mânjit cu lut fluturând liber. Scotea sunete ca de pasăre: chiuitul unei păsări care-şi apără cuibul de atacatori.

Ştia ce va folosi pentru a face masca, dar când se întoarse în dumbrava unde cu o zi înainte vizitase rajathukul Visul Lunii, îl găsi distrus. Acolo creştea acum un ulm. Rădăcinile lui, groase şi pline de pământ, se încolăceau prin desişul de stejari şi aluni din dumbravă, întinzându-se leneş, ca un şarpe, peste pământ, hrănindu-se în voie din pădure. Trunchiul îi era aproape negru; ciuperci mari şi muşchi bogat creşteau în crestăturile adânci ale scoarţei. Se înălţa spre cerul înserării; trei ramuri ciudate, răsucite, se împleteau cu norii, tot ce rămăsese din crengile rupte ale copacului. În dumbravă era linişte. Un miros pătrunzător de vegetaţie umplea văzduhul, plutind pe un curent diafan. Lumina era cristalină, senzaţia de putere din acel mitago al pădurii, aproape înspăimântătoare.

Tallis ocoli de două ori uriaşul copac. Găsi o aşchie din totemul sfărâmat şi o luă de jos, pipăindu-i suprafaţa uscată, moartă. Scathach aştepta în pădure, privind îngrijorat înălţimile, unde cocori negri băteau din aripi şi supravegheau pământul de pe ramurile desfrunzite.

— A venit după tine sau după tata? îi şopti el lui Tallis când tânăra se întoarse lângă el.

— Nu ştiu. Dar a distrus rajathukul. Speram să stau aici şi să-mi fac masca…

— Ai o imagine pentru ea?

Tallis se uită în jos la bucata de statuie şi cu un fior de plăcere îşi dădu seama că avea: o imagine a femeii din ţinut. O imagine a lunii albe. O imagine a coamelor, a calului, a zâmbetului care cunoaşte, a sărutului unei mame. O imagine, în acelaşi timp, a sângelui. O imagine a oaselor unui copil arzând. O imagine a

unui călăreţ dezlănţuit, cu lut alb pe părul lung, învârtindu-se în jurul rugului unde zăcea iubitul ei. O imagine a osului în carne, a cărnii tăiate a unui copil şi cusute cu un os, cu aşchii ascuţite de os, rana vindecată, sângele uscat.

Şi Gyonval… blândul Gyonval. Şi el era în imaginea aceea, râsul lui, preocuparea lui, felul voluntar în care acceptase că era, cumva, o nălucă pentru Tallis, că el, la fel ca Scathach, era o umbră ce curând va fi izgonită de-o noapte care nu poate fi împiedicată să vină.

Blând atunci când o iubea.

Chiar şi atunci când trupul lui frânt îi urmase spiritul în pădure în toiul nopţii, fusese ceva diferit: degetele îndoite puţin, făcându-i parcă semn, o încruntare a feţei, de parcă s-ar fi străduit să întoarcă privirea spre femeia de lângă foc, o scânteie în ochi, ochii lui morţi, lacrimile care spuneau ce mult îşi dorea să rămână.

Tallis ridică privirea şi întâlni ochii lui Scathach.

— Da, spuse. Am o imagine…

Fascinant de urmărit: cum netezi aşchia ruptă din totem pentru a o rotunji, a o turti; cum o ciopli pentru a face să curgă liniile naturale, cum ciopli ochii, gura, cum aplică, folosindu-şi degetele, culoare pentru a o întruchipa pe femeia din ţinut, cum începu să trăiască şi să respire lemnul mort.

Ghemuit în întuneric, Scathach urmărea, dar ochii lui erau aţintiţi asupra lui Tallis, nu asupra degetelor ei care manevrau agere amuleta.

— Chiar că eşti posedată.

— Da.

Roşu pentru obraji şi verde, în linii subţiri, iar acolo luna, făcută din lut alb, şi dincolo sângele copilului. Totul din vopseluri şi oxizi folosiţi de tuthanachi.

— Îţi vorbeşte deja?

— Mi-a vorbit toată viaţa…

Acolo, spectrul, femeia din ţinut. Acolo, zăpada. Acolo, amintirea. Amintirea albă, mânjită…

Pământul îşi aminteşte. Zăpada are amintiri străvechi.

Şi o atingere blândă pentru mortul blând.

Nu te voi uita.

Şi era gata. O întinse înainte, îi cercetă ochii, îi sărută buzele,

respiră pe gură în tărâmul neştiut de dincolo de lemn. Apoi o răsuci şi şi-o apropie.

— Nu te uita la mine prin ochii…

Tallis încremeni, cuvintele lui Scathach înfricoşând-o. Se uită prin mască la Wyn-rajathuk, bătrânul beteag, care urmărea fascinat procesul de creaţie. Cu ochii mijiţi, acesta se uită la fiul lui din carne şi pădure, după care înapoi la Tallis.

— Nu te uita la el.

— De ce?

— Nu te uita la el.

— Ce voi vedea?

— Nu te uita la el!

Ea lăsă masca jos. Se iscă deodată un vânt şi micul foc din coliba şamanului pâlpâi. Pietrele şi scoicile atârnate pe sfoară răpăiră. Teancurile de pergament pe care Wyn îşi ţinea jurnalul fâlfâiră. Un scurt moment al iernii care o urmărea trimise un val de frig în acel loc cald.

Scathach plecase. Tallis îl auzi îndepărtându-se de colibă. Apoi pieile grele care acopereau uşa rămaseră nemişcate din nou, focul reîncepu să ardă şi mai potolit.

Tallis se uită la mască, atingerea ei pe culoarea udă a feţei sale fiind ca atingerea unui iubit pe pielea umedă şi înfierbântată.

— Nu înţeleg.

— Pleacă de lângă tine, explică încet Wyn.

Îşi mângâie barba rară şi albă, apoi îşi strânse mai bine mantia de blană neagră în jurul umerilor gârboviţi. Avea un aer de om foarte bolnav şi speriat. Tallis ştia că îşi făcea griji pentru băiat: unde era fiul lui? Unde se ascundea Tig?

La cuvintele lui, însă, ea ridică iute privirea. Scathach pleca? Wyn duse un deget la buze şi spuse:

— Mă gândesc că i-e teamă că acelaşi spectru îl bântuie şi pe el, chemându-l la Bavduin, cel care i-a răpit prietenii, pe Gyonval şi ceilalţi. Nu voia să vezi asta, pentru că, poate, nu vrea să ştie adevărul încă.

Nedumerită, Tallis clătină din cap. Ştia că Scathach era în căutarea lui Bavduin, dar el nu era un Jaguthin, abia se alăturase cetei. De ce să fie chemat ca ceilalţi?

— A devenit Jaguthin atunci când viaţa lui în pădure a ajuns inseparabilă de a lor, spuse bătrânul.

Îşi luă jurnalul şi frunzări foile de pergament până când ajunse la una anume, pe care o citi în linişte. Un moment, păru că îi va da şi lui Tallis să citească, dar se răzgândi. Scormoni în foc, făcându-i flăcările să crească, după care duse mâna în spate după o pungă de piele subţire care conţinea oase carbonizate. Făcu punga să zornăie.

— O recunoşti?

Tallis încuviinţă din cap. Wyn-rajathuk scutură punga, apoi lovi cu ea în pământ, după care îşi dădu cu ea peste umeri; în timp ce executa aceste mişcări ritmice, murmura ceva încet, cuvinte ininteligibile.

Tallis recunoscu imediat ce făcea şi intui ce încerca să-i comunice. Se întoarse pe aripile imaginaţiei înapoi la festivalul de la Shadoxhurst, la dansatori, la vorbele nedesluşite pe care ei le fredonau deseori când se aşezau în formaţie.

Hopa, ţopa, tropa, popa…

— Pământul îşi aduce aminte, şopti ea. Bărbaţii dansează şi cântă, se bat cu beţe şi unul vine între ei călare pe un căluţ de lemn, lovindu-i cu o băşică umplută cu pietre… noi nu uităm…

— Uităm doar motivul, aprobă Wyn-rajathuk. Nu a mai rămas pic de magie în practicile festive de la Oxford sau Grimley sau din altă parte – dansatorii de Morris şi actorii din piesele Mummer – niciun pic de magie, doar dacă mintea care pune în scenă festivalul a deschis o poartă către prima pădure…

Expresia aceea din nou. *Prima pădure.*

— …dar de câte ori am stat şi am râs în timp ce omul acela de pe căluţul de lemn, un neghiob, un străin de restul trupei, ţopăia printre dansatori şi în jurul lor? Diavolul. Jokerul. Sălbaticul. Bătrânul Coiot în persoană. Şarlatanul. Redus, în vremea noastră, la un nerod pe un băţ în chip de cal, fluturând simbolurile şamanismului uitat. Întotdeauna vedem *acel* aspect, dar uităm că *înainte* trebuie să fi fost şi el un războinic. Este străin de ceată, însă face totuşi parte din ea. Ca vânător va muri în pădure pentru a deveni războinic, ca războinic va muri în luptă şi va reînvia pentru a devenit un înţelept. Cele trei părţi ale Regelui. Îţi aminteşti poveştile despre Arthur şi cavalerii lui? Arthur a fost el însuşi toate aceste lucruri: vânător, războinic, apoi rege.

Wyn zâmbi, amintindu-şi poate şi el acele poveşti sau ceva legat de ele ce văzuse cu ochii lui în pădure.

— Sigur că fiul meu este chemat, murmură el. El a fost vânătorul. Când a intrat în Anglia, a murit, într-un fel. Acum este un războinic. Moartea şi învierea lui ca şaman, asta îl aşteaptă. Zborul pe aripile cântecului şi visului îl aşteaptă peste mulţi ani…

— Eu nu voi mai fi pe-atunci, spuse Tallis.

Se aplecă în faţă şi îşi trecu mâna prin flăcările micului foc, lăsându-i strălucirea şi căldura să trezească în ea ceea ce era străvechi.

„Prima pădure… unde era prima pădure?”

Vorbi cu fereală, neînţelegând pe deplin cum să potrivească mai bine cuvintele:

— Două credinţe se războiesc în mine: Sunt convinsă că voi găsi drumul de întoarcere acasă. Şi visez că mor într-un mare copac… arzând… aceea e prima pădure?

— Te afli la marginea primei păduri, îi spuse Wyn-rajathuk.

Era ceva în expresia de pe chipul lui rănit, în intensitatea privirii din ochiul teafăr, care o făcea pe Tallis să creadă că nu-i spunea totul. Nu făcu însă niciun comentariu.

— Toată viaţa ai fost la margine. Ai deschis prag după prag şi ai păşit tot mai aproape de tărâm, spre inima pădurii – spre Lavondyss. Dar mai ai încă un drum de făcut şi va fi o călătorie teribilă. Te va aduce acasă, da, dar în acelaşi timp te va duce mai departe de casă decât ţi-ai imaginat vreodată. Vei călători în două direcţii deodată. Probabil vei muri. Nu intri în prima pădure pentru amuzament, pentru aventură. Când te duci acolo, nu te aştepta să te întorci.

— Harry este acolo. În tărâmul neştiut. Am promis că îl voi elibera.

— Nu îl vei elibera niciodată. Nu aşa cum vrei tu. Nu există cale de întoarcere din acel tărâm neştiut.

Tallis rămase tăcută o clipă. O rodea foamea. În apropiere, acoperită de vaierul vântului, o femeie cânta. Apoi se auzi altceva: vocea unui băiat care urla cât îl ţineau bojocii. Ţipătul acela îi dădu fiori pe şira spinării şi Wyn-rajathuk se albi la faţă şi mai tare, îndreptându-se de spate şi uitându-se, alarmat, prin peretele colibei spre dealul mortuar. Urletul băiatului se transformă într-un râs purtat până la ei de aerul rece al nopţii. Era posibil să audă felul în care îl chema pe bătrân, rostindu-i numele pe un ton persiflant, invocându-i visele, spunând că vrea

să îi *înghită* acele vise.

Tallis îl linişti.

— Nu va intra în tabără. Nu se va apropia de colibă. Toate familiile sunt cu ochii în patru după el, să-l alunge…

Wyn se cutremură înfiorat şi se întinse la loc, absorbind căldura focului. După un timp păru să se relaxeze şi Tallis îl iscodi mai departe.

— Am impresia că vrei să spui că această primă pădure este un loc *imaginar.* Spui că nu voi ajunge acolo *călare* sau că voi deschide un culoar de trecere ori că voi trece printr-o peşteră, ci că trebuie să găsesc pragul spre o călătorie *lăuntrică.* Cum pot găsi acel prag?

— Prin povestea Vechiului tău Loc Interzis. Prin castel.

— Unde este castelul?

— L-ai văzut deja. Când ai deschis culoarul de trecere. Dincolo de mlaştină. Ai ştiut de el toată viaţa ta…

Tallis era din nou confuză, nu-i venea să creadă; o reacţie ciudată într-o lume unde nălucile umblau şi umbrele aruncau vrăji puternice.

— L-am găsit din întâmplare? Nu pot accepta asta.

— Nu din întâmplare. L-ai căutat vreme de opt ani. Îţi era scris să-l găseşti.

— L-am visat, atunci? Cum e posibil să-l fi visat la şase ani? De ce l-am văzut într-o poveste? Cine erau femeile gaberlungi care îmi puteau vorbi despre un castel despre care se vede treaba că *tu* ştii totul? Cum se poate să-l fi văzut pe fiul tău Scathach într-o viziune şi să botez un loc din visele mele de copil Ţinutul Păsării-Spirit, şi să ajung aici ca să aflu că *tu* ştii despre Ţinutul Păsării-Spirit şi Bavduin? Iar totemurile tale au aceleaşi nume ca măştile mele, însă *numele acelea le-am născocit eu!* De ce există între *noi* o legătură atât de puternică?

Wyn-rajathuk puse câteva vreascuri în foc, lăsând întrebările nerăbdătoare şi ţâfnoase ale lui Tallis să se aşeze în aer. Pielea lui palidă strălucea. Zâmbi.

— Păi… prin fratele tău Harry. Cine altcineva? Parcă ţi-am spus mai devreme. L-ai găsit pe Harry cu ani în urmă! L-ai găsit şi ai intrat în el. Uită-te în jur. Totul este Harry. Toate astea. Pădurea, râul, tuthanachii, păsările, pietrele, totemurile… Prima pădure pe care a impus-o el asupra lumii este lumea în care eu trăiesc şi prin care tu călătoreşti. Lumea în care existăm noi doi

nu este natură, constă din minte! Te afli în ţeasta fratelui tău de ani mulţi. Doar că nu ai învăţat să îi vorbeşti.

— Dar el e blocat, protestă Tallis. M-a strigat dintr-un loc al iernii. M-a chemat. Îl pot găsi din nou, trupul lui *fizic,* nu doar mintea.

Wyn-rajathuk se gândi la ce spusese ea, după care încuviinţă încet.

— Nu este o călătorie pe care eu mi-aş dori să o fac. Dar eu nu sunt tu şi, cu excepţia ulmilor-umbră, văd puţine dovezi ale genezei din partea ta – te mişti, poate, prea repede. Dar nu eşti încă uscată complet. Ceea ce înseamnă că ai energie creativă. Poate că totuşi *poţi* găsi locul rămăşiţelor pământeşti.

— Ulmii-umbră? întrebă Tallis, încruntându-se. Copacii aceia uriaşi? Crezi că sunt mitagourile mele?

— Sigur sunt ale tale. O formă mitago neobişnuită. Veche, desigur, reprezintă frica de pădure, mitologiile despre naşterea păsărilor, legătura dintre pământ şi cer prin trunchiurile groase de lemn… chicoti el în barbă. Tallis Keeton nu se încurcă doar cu simple creaturi de legendă – în vreme ce noi ceilalţi dăm suflu unor Robin Hood şi Green Jack şi prinţese cu cosiţe aurii, tu aduci pe lume pământul viu. Exact cum a făcut Harry. Tu faci apel la o sursă a memoriei mai veche şi puternică decât fac eu, sau Huxley, sau băieţii, fiii lui, Christian şi Steven – şi numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu ei.

Scurmă în foc, împrăştiind căldura în colibă.

— Dar toate astea sunt pe lângă subiect. Tu şi fratele tău Harry… într-un fel, vă asemănaţi. Doar aşa mă pot gândi să explic coincidenţele din poveştile pe care mi le-ai spus. Tu mi-ai spus că femeile gaberlungi erau mitagourile bunicului tău. Cred că asta nu se poate. Cerbul Beteag a fost din anii tăi. *Harry l-a trimis!* Era un fragment din propria lui minte, menit să ajungă la marginea pădurii, să îi găsească salvatorul. Chiar fratele tău pare să te fi condus în pădure. Dar aceste călătorii ale spiritului sunt costisitoare. Şi-a sacrificat din forţă ca să-l trimită la tine în felul acela. Drumul lui din tărâmul neştiut trebuie să fi fost înfricoşător – un fragment din sufletul lui, alergând pe pământ, dar fără ajutorul zborului sau înotului… *şi* a venit prea repede…

Aşadar, cele trei femei erau şi mitagourile lui, prin urmare *el însuşi,* aducând imagini şi înzestrări din epoca primitivă în care s-a pierdut. Trebuie să ţii minte că gaberlungi sunt *elemente*

reale de legendă. Ele pot să funcţioneze doar în felul lor legendar: ca predicatoare ale magiei. Ca să înveţi cum să deschizi poarta dintre epoci şi lumi, să traversezi praguri care au aparţinut şamanilor din marile zile ale vânătorului. Ca să înveţi să faci păpuşi şi măşti, oracole simple, magie telurică simplă.

Acesta este singurul lucru care are logică. Harry are o legătură cu tine, una de sânge, de gândire, de familie. Femeile erau făcute din Harry, dar şi puţin din bunicul tău şi din tine. Bunicul tău era prea bătrân, dar ştia ce ai ajuns să ştii. Asta sugerezi tu. Şi de ce nu? Harry şi-a lăsat urma peste tot; asupra totemurilor, de pildă. Mitagourile lui iau o formă pe care tu *sigur* că o recunoşti. Din clipa când a plecat de acasă a lăsat în urmă o cărare pe care să o urmezi tu, una nu de pietricele, nici de firmituri sau mărgele colorate, o cărare a memoriei, a imaginii – precum sângele, precum un miros, ceva ce tu ai ştiut dintotdeauna, chiar dacă foarte adesea ţi se părea că nu o recunoşti.

— Tu spui că nu eu îl caut pe Harry, ci mai degrabă că Harry mă trage spre el, ca un peşte la capătul firului…

— Da. Este singurul răspuns care mi se pare logic.

— El a trimis femeile să îmi arate ce să urmăresc. Au ajuns prea repede, pentru că timpul curge ciudat în lumea asta. M-au aşteptat. Ca să-mi arate ce să urmăresc.

Wyn-rajathuk se frecă pe palme cu cenuşă şi privi liniile gri rezultate.

— Da.

— Şi Scathach? Fiul tău! Şi Bavduin? Şi ei sunt parte din Harry?

Wynne-Jones se încruntă.

— Nu văd cum ar putea să fie.

— Şi atunci ei cum se potrivesc cu ce mi s-a întâmplat mie? De ce suntem *noi doi* legaţi?

Dacă Wynne-Jones avea un răspuns la acea întrebare, nu avu timp să îl rostească. Aproape din senin, lumea de afară răsună de un strigăt. Bătrânul îşi apucă toiagul şi un cuţit de piatră, privind temător la pieile care acopereau uşa.

— Este Tig… este magia lui…

Tallis ieşi degrabă, cu ochii în patru după băiat, inima bubuindu-i din cauza urletelor îngrozitoare din pădure.

Copacii morţi se apropiaseră şi mai tare de aşezare, se îngrămădeau în jurul luminişului şi pe dealul cu porumbari, cu oasele şi idolii lui de lemn. Păsările pădurii se adunaseră în coroanele copacilor, stând în stoluri pe ramuri. De pe crengile goale îşi înălţau ţipătul spre lună, ciugulind cioturile rămase unde vântul iernii rupsese crengile de pe uriaşii de lemn, adăugându-şi propria furie la strigătul scoarţei crăpate şi putrede.

Tuthanachii strigau şi ei, zăngăneau oase, băteau tobe. Alergau în jurul zidurilor satului purtând făclii în mâini. Douăzeci de torţe ardeau în bezna peste care domnea luna, un cerc de apărare. Femeile loveau în palisadă cu fâşii de piele vopsită. Copiii aruncau cu pietre în noapte. Văzduhul se umplu de izul puternic al ierburilor arse pentru a intimida spiritele.

Păsările se roteau pe cerul negru. Copacii fremătau, mişcarea lor cutremurând pământul. Când norii se subţiară şi luna lumină puternic printre ei, braţele moarte ale ulmilor părură ridicate într-o chemare. Erau braţele primilor şamani, coarnele rupte ale primului cerb, memoria frântă a celei mai aprige ierni. Erau doar norii care se mişcau, încercă să îşi spună Tallis. Dar când gândul îi zbură la masca ei, Visul Lunii, i se păru că ulmii se apropiau să strivească pe nimeni altcineva decât pe ea.

O noapte zbuciumată. Adierea de aripi. Fâlfâitul invizibil şi picajul unor creaturi negre, încă furioase pe femeile care le alungaseră cândva.

Tallis fugea din calea iernii de când se ştia. Nu îşi dăduse seama ce aproape fuseseră pe urmele ei păsările şi zăpada şi pădurea moartă.

O siluetă mică şi albă trecu iute prin şirul de torţe şi ajunse numaidecât la zidul de pământ care înconjura satul. Tig, desigur. Era gol şi vântul de gheaţă îi sufla părul în toate părţile. Cânta cu glasul lui de copil şi îşi înfăşură ceva în jurul capului. Această mişcare încetă şi ceva căzu zăngănind de pe palisadă. Din corpul lui, din mai multe răni de pe piept şi braţe pe care şi le făcuse singur, curgea sânge. Când trecu repede prin faţa flăcărilor, Tallis îi remarcă zgârieturile de pe trup şi îşi spuse că trebuie să fi alergat prin desişul de păducei dintre sat şi teritoriul pe care-l luase în stăpânire pe culmea dealului.

Se lăsă pe vine în faţa porţii şi mânji pe jos cu mizeria de pe el. Râse zgomotos, un sunet artificial, sarcastic în pofida

inutilităţii sale. Apoi o luă iar din loc, apărând şi dispărând din lumina torţelor, rotind praştia, proiectilele sale fiind imposibil de văzut când le azvârlea în tabără.

Se opri în dreptul locului unde Tallis stătea pe zid. Femeia îl scruta peste vârfurile parilor. Băiatul îşi plimbă mâna, încet şi hotărât, prin focul celei mai apropiate torţe, fără să-şi desprindă privirea de la ea. (O urmărise mai devreme în coliba şamanului! Văzuse scena îndeaproape! Şi ea îi spusese lui Wynne-Jones că nu avea de ce să se teamă. Băiatul imita felul în care ea însăşi „se jucase” cu focul. Văzuse!).

Tallis era încordată, pregătită să se ferească dacă Tig trăgea spre ea. Dar el începu să cânte pe o voce melodioasă, sobră.

— Unde eşti tu, tată? Vino la mine, bătrâne rajathuk. Îmi e foame de visele tale, bătrâne.

Vocea lui crescu în tonalitate, la început aproape înghiţită de vaierul pădurii, apoi dominându-l, apoi auzindu-se clar.

Îmi e foame de visele tale. Vino la fiul tău din pădure. Vino acum…

Când Tallis se duse repede la casa-lungă, unde se refugiase Wynne-Jones, îl găsi ghemuit într-un colţ, tremurând puternic, cu trupul învelit în piei şi-n mantia din pene de pasăre. Pe faţă îi curgeau sudori reci; îşi deschisese cu unghiile rana pe care Tig i-o făcuse înainte şi un amestec de sânge şi lichid gălbui se scurgea în şiragul de pene.

— Vei fi în siguranţă cu mine, spuse Tallis.

— Unde este fiul meu? Unde este Scathach?

— Îl voi găsi. Rămâi la căldură, acum. Vei fi în siguranţă cu mine. Nu-l voi lăsa pe Tig să se apropie de tine.

Wyn-rajathuk zâmbi obosit, ochiul lui sănătos sticlindu-i.

— Bietul Tig. Face doar ce are de făcut. Dar eu nu am niciun vis pe care să-l înghită. Au pierit toate. Dacă ar înghiţi pământ s-ar sătura mai bine…

Afară, Tallis îl strigă pe tânărul vânător şi Scathach răspunse chemării, ieşind din casa copiilor. Părea confuz şi foarte alarmat. O căuta pe Morthen, ca să o apere de fratele ei vitreg cel violent, dar fata nu era nicăieri de găsit.

De pe zid, urmăriră cum Tig dădu iarăşi ocol satului, alergând şi făcând slalom printre torţe, cu trupul lui ca de porţelan vârstat cu dungi roşii, aproape transparent, aproape fragil. Pământul se cutremura. Aripile agitau aerul iernii.

Tig deveni şaman. Cântarea lui sădea teamă în inimile familiilor care ascultau, la fel ca şi în minţile bătrânului muribund care-i era tată. Nici când Wyn-rajathuk adormi, vegheat de un tuthanach, nu se opri din tremurat. Gura i se deschidea şi se închidea, luptându-se parcă să respire, zbaterea ultimă a unui animal care sângerează de moarte, înjunghiat ritualic.

După timp îndelungat, urmărind atacul şi ascultând scârţâitul copacilor din pădure, Tallis avu o idee. Găsi un toiag masiv, îl luă şi începu să îşi croiască drum spre poartă, vrând să iasă şi să-l convingă cu ciomagul pe Tig să se întoarcă în teritoriul lui. Dar Scathach o strigă şi ea se întoarse la zid.

Un călăreţ întunecat ieşise deodată din pădure. Galopa spre băiat în tăcere, cu un mănunchi de păducel pe braţ. Când deschise gura şi ţipă, Tallis o recunoscu pe Morthen. Fata îşi lovi fratele peste cap, făcându-l să strige de durere. Tig nu îşi putea folosi praştia. Ridică mâinile să se apere şi Morthen îl lovi peste pielea albă de pe fund. Când el se prinse de fesele rănite, ea îl lovi pe burtă şi, imediat, băiatul-care-era-şaman începu să urle de furie, dar o rupse la fugă înapoi spre deal, spre casa zidită, la adăpostul oaselor. Din fugă, înşfăcă o torţă şi Tallis privi dansul flăcării ei în întuneric până se pierdu, curând, printre copaci.

Morthen dădu pinteni calului sălbatic şi veni în galop la zidul de pământ. Era neagră pe faţă. Se unsese cu catran pe mâini şi pe pieptul mic. În păr avea şuviţe albe. Purta vechea tunică, acum zdrenţuită, atârnându-i sfâşiată de pe umeri şi mijloc. Tallis se întrebă dacă nu cumva se supusese şi ea la vreo formă de automutilare. Îşi strunea calul cu o bucată de frânghie şi reuşise să se impună în faţa animalului, care pufni, apoi păşi ţanţoş pe lângă poartă.

Morthen intră în tabără, ignorând umbra aripilor care se zbăteau în jurul capului. Dincolo de masca de război, avea o privire aprigă. Se învârti pe după Tallis de două ori, uitându-se în jos la ea, fără să o atingă, fără să-i dea mai multă atenţie în afara acelei priviri dure, pline de dispreţ. Apoi se duse la Scathach, care stătea cu braţele încrucişate şi ochii mijiţi, privindu-şi sora. Se aplecă în spinarea calului şi el nici nu tresări când ea îl prinse de părul lung şi îi smuci capul dintr-o parte în cealaltă. De fapt, chiar zâmbi uşor.

— Fratele meu din pădure! zise ea tare.

— Sora mea! rosti Scathach sec, şi se uită la ea, încă lăsând-o să îl ţină de păr.

— Aşteaptă-mă! spuse Morthen pe un ton supărat. *Vrei* să mă aştepţi?

Acum, Scathach se încruntă.

— Unde pleci?

— Să *cresc!* strigă fata. Să te prind din urmă!

Calul ei începu deodată să se agite, încercând să păşească în spate, şi Morthen îi dădu pinteni din nou, smucind de capul fratelui ei ca să-l privească drept în ochi. El rămase cu braţele încrucişate.

— Mă vei aştepta? strigă ea din nou, mai mult exclamând decât întrebând.

Scathach nu spuse nimic, apoi ridică mâna şi se eliberă din strânsoarea ei.

— Nu cred că pot, spuse. Dar ne vom întâlni din nou, de asta sunt sigur.

Morthen ezită, după care lovi cu pumnul strâns în umărul fratelui ei. La rândul lui, acesta o lovi cu palma peste coapsă şi îi zâmbi, dar fata smuci frâul şi calul o purtă mai departe, se întoarse şi, cu un ultim chiot, ieşi în galop din tabără. Porni spre râu, intră printre copaci, pătrunzând în întuneric.

Păsările o urmară în pădure.

Puţin mai târziu, larma codrului se potoli, sunetele nopţii se stinseră şi văzduhul, pentru aşa mult timp plin de aripi, se eliberă din nou. Wynne-Jones bea o fiertură. Se trezise din acel somn scurt, ieşind din coşmaruri care-l secaseră de putere, îmbolnăvindu-l. Îi tremurau mâinile, abia ţinea lingura din corn de cerb. Scathach stătea ghemuit lângă el, jumătate conştient de tatăl lui, jumătate pierdut în propriile-i gânduri.

Bătrânul fusese demoralizat complet de vestea plecării lui Morthen. Se dusese să găsească un loc unde să îmbătrânească mai repede. Scathach, află Tallis, respinsese avansurile pe care fata se simţise tentată să i le facă.

Voise să stea cu fratele ei, dar acesta îi spusese că este o copilă, iar despre Tallis spusese că e femeia pe care o iubea, iar Morthen, suflet tânăr, fusese rănită de ambele afirmaţii. Îşi înnegrise corpul pentru a arăta că şi sufletul îi era negru.

— Cum va traversa mlaştina? întrebă Tallis şi Wyn-rajathuk îi

aruncă o privire, apoi înclină capul, privind spre vatra aprinsă.

— Morthen are ceva de pasăre în ea… poate că va zbura pe deasupra. Cine ştie? Sunt multe căi de a trece mlaştina.

Se auzi un strigăt de afară. Pieile din dreptul uşii fură date la o parte repede şi chipul Primului-vier-al-verii se îţi încordat în semiîntunericul colibei.

— Arde. Pe deal, spuse el.

Tallis îl ajută pe Wyn să se ridice şi împreună ieşiră afară.

Pe dealul mortuar, focul se ridica în noapte; zece văpăi mângâiau norii.

— Rajathukii… zise Wynne-Jones rămas fără aer, şocat. A dat foc totemurilor.

Intrigată, Tallis îl lăsă pe bătrân puţin singur şi se aventură în pădurea dintre sat şi deal. Se opri la poalele colinei şi privi în sus la rugurile aprinse lângă cruig-morn. Îl văzu pe Tig stând pe zidul împrejmuitor, cu braţele întinse în lături, cu capul dat pe spate. Era doar o siluetă pe fundalul focului puternic, dar Tallis era sigură că avea gura deschisă şi că înălţa un cânt.

Focurile arseră toată noaptea, anunţând peste pădure că epoca rajathukilor ajunsese la sfârşit. O nouă putere stăpânea ţinutul. Îşi chema acum forţele în jurul ei şi acestea se jucau în flăcările mici, răscolind cenuşa, ridicându-se în spirală spre ceruri pe vârtejuri de fum; dansau cu băiatul dansator.

Dar focurile mai anunţau ceva…

Cu puţin înaintea zorilor, Tallis se trezi din cauza sunetului îndepărtat al unui corn de vânătoare. Pentru o clipă nu ştiu ce se întâmpla. Scathach stătea lângă ea, respirând încet, ascultând. Cornul răsună din nou, de patru ori, şi i se răspunse de tot atâtea ori. Fură în picioare cât ai clipi şi îl treziră pe Wynne-Jones, îi treziră pe ceilalţi din colibă, care adunară praştii, beţe, suliţe şi pietre. Tallis ieşi prima afară; era încă destul de întuneric. Câinii lătrau şi alergau, agitaţi de panica iscată pe neaşteptate în tabără. Copiii, treziţi de mamele lor, plângeau sau ţipau, purtaţi degrabă din colibele lor mici în clădirea principală, la loc ferit.

Primul-vier-al-verii şi ceilalţi dădură fuga la palisadă şi cercetară cu privirea liziera pădurii. Scathach se duse la poartă şi se asigură că era bine închisă. Tallis rămase locului tăcută, cu

mantia în jurul umerilor, ţinând cu ambele mâini suliţa cu vârf de fier. Privea cu băgare de seamă măreţii ulmi, dar nu vedea nicio mişcare; era linişte acolo, acum, deşi în jurul lor păsările se ridicau într-un zbor scurt, după care îşi reluau locul.

La marginea pădurii ceva se mişca tainic.

Praştiile tuthanachilor, rotindu-se, şuierau prin aer. Scathach strigă, spunându-le să se oprească. O linişte nepământeană coborî peste sat, femeile îşi făcură copiii să tacă, câinii urlau, dar aveau botniţele puse. Numai Înotătoarea-prin-Lacuri fornăia agitată şi lovea nervoasă cu copitele în pământ. Tallis se duse la ţarcul improvizat şi eliberă animalul, mângâindu-i botul învineţit şi coastele. Îl conduse la poartă. Scathach deschise poarta grea de lemn şi Tallis îi dărui calului libertatea, trimiţându-l în galop spre miazăzi, departe de agitaţie. Curând, animalul se pierdu între umbrele copacilor.

Cornul sună pentru a treia oară, un singur sunet, prelung şi tânguitor. Tuthanachii reîncepură să învârtă praştiile. Scathach îşi aruncă deoparte mantia grea. Avea la el o suliţă cu vârf de bronz şi o sabie saxonă, lungă, grea, pe care o câştigase în urmă cu câţiva ani într-o luptă din pădure. Majoritatea tuthanachilor aveau arme de os şi piatră lustruită.

Din direcţia râului, din pădurea de acolo, un călăreţ îşi făcu apariţia. Se întoarse din lateral spre tabără şi cercetă zidul scund de apărare în timp ce mergea în ritm susţinut de-a lungul lizierei, câţiva paşi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Pe măsură ce lumina creştea în intensitate, Tallis îi văzu casca de fier, cu ţepuşe formând o creastă, şi pielea mată a platoşei. Purta pantaloni scurţi, în carouri, şi o tunică roşiatică; în picioare, cizme cu vârf de metal; pe umeri, o mantie scurtă. Era o vestimentaţie mult prea familiară pentru Tallis. Tânăra se uită la el, apoi întoarse privirea spre Scathach şi zâmbi. Suliţa călăreţului era aşezată pe oblâncul şeii, lumina zorilor reflectându-se în lama lungă şi lustruită.

Scathach invidia deja înfăţişarea războinicului de lângă pădure.

După câteva minute de contemplare tăcută, călăreţul duse la buze un corn curbat şi suflă în el de trei ori.

— Asta e! strigă Scathach.

Tallis simţi că i se uscă gura şi că vederea îi devine, deodată, incredibil de limpede.

Imediat, bolta pădurii erupse într-un ţipăt de păsări, care se ridicară în zbor speriate de mişcarea neaşteptată de la sol. Opt călăreţi ieşiră în galop de la adăpost şi străbătură tropotind câmpul liber în direcţia aşezării. Scoteau sunete aspre, ca un lătrat; nu erau strigăte de război, ci doar sunete de încurajare pentru cai. Aveau în mâini suliţe şi topoare. Doar doi purtau cască; armura de metal strălucea pe câţiva; cămăşile de zale zornăiau; cei mai mulţi purtau un amestec ciudat şi surprinzător de piei, zale şi blănuri. Părul blond flutura şi mantiile franjurate se umflau în timp ce ei se împrăştiau pentru a ocoli zidul de pământ. Nu era prea multă culoare în ceata aceea de cotropitori.

Praştiile tuthanachilor şuierară, rotindu-se, şi doi călăreţi căzură pe spate, rostogolindu-se peste crupa cailor. Suliţele bubuiră în pădure. Strigăte guturale însoţeau tropotul de copite. Conducătorul veni spre poartă. Calul lui, un armăsar negru, lat în piept, se cabră şi lovi cu copitele în poartă.

Călăreţul strigă o dată, dădu pinteni şi Primul-vier-al-verii fugi în întâmpinarea lui. Rată o lovitură cu praştia şi călăreţul lovi cu sabia. Primul-vier căzu în genunchi, cu mâinile la gât. Când Tallis o luă la fugă spre el, îşi spuse, cu groază, că avea aerul unui om care se ruga. Conducătorul se întorsese, lovi din nou şi Primul-vier căzu într-o rână, cu capul despicat deasupra urechii. Pe haina neagră din piele strălucea sângele. Coiful cu creastă a luptătorului sclipi în soarele zorilor şi omul se întoarse şi porni spre Tallis.

Văzându-l, Tallis înlemni. Un moment crezu că venea spre ea Scathach însuşi; cu ochiul minţii vedea doar ceea ce văzuse din stejar, tânărul îmbrăcat identic sângerând de moarte…

Armăsarul negru era aproape. Faţa bărboasă a călăreţului rânjea. Se apleca înainte, cu braţul în care ţinea suliţa tras în spate, lama de bronz lucios unduind în timp ce se apropia. Fu împinsă într-o parte. Lama îi reteză părul. Calul necheză, se întoarse şi se ridică deasupra ei, dar Scathach era acolo, trăgând de coada suliţei. Călăreţul şi vânătorul se luptară corp la corp, unul trăgând în sus, celălalt trăgând în jos.

În jurul ei, Tallis auzi lemn lovindu-se de lemn, un strigăt, ţipete, lătrat fioros de câini alergând prin haosul de copite şi picioare.

Sângele îi stropi faţă: sângele lui Scathach. Bărbatul se

împleticea, rana din umăr era superficială, dar îl dezechilibră pe moment. Vârful suliţei îl lovise ca o sabie. Când vârful roşu de bronz îşi continuă mişcarea circulară spre ea, Tallis îşi schimbă direcţia şi se întinse spre piciorul călăreţului, împingând în sus, astfel încât el se prăvăli pe o parte.

Călăreţul căzu greoi. Tallis se postă deasupra lui, cu suliţa în jos, dar o secure de piatră îl lovi în cap şi privirea i se tulbură, buzele i se depărtară. Se lăsă încet pe umărul drept. Scathach o împinse deoparte, întorcând-o la timp ca să pareze lovitura unui alt călăreţ, care fu doborât de un proiectil de praştie şi Scathach îl înjunghie. Când Tallis întoarse privirea spre conducător, acesta se ridica încet în capul oaselor, ducând mâna după sabie. Scathach se duse repede în spatele lui. Folosi ambele mâini şi toată puterea ca să avânte sabia, şi dintr-o singură lovitură îl descăpăţână.

Poarta era ridicată, acţionată de două femei tuthanach. Cei patru călăreţi care rămăseseră în incintă fură aruncaţi din şa de câinii care alergau printre cai, făcându-i să se cabreze de spaimă.

Tallis simţi o adiere de vânt pe faţă când o piatră trecu razant. Se lăsă pe vine, precaută. Unul câte unul, călăreţii căzură, nu însă fără a lua şi pe alţii cu ei: trei dintre săteni zăceau în propriul sânge şi unul fusese orbit de praştie în zăpăceala atacului. Dar oricine ar fi fost oamenii aceia, nu se aşteptaseră la un baraj cu arme de piatră şi piatra ieşise învingătoare în lupta cu metalul armelor lor mai aprige.

Acum, Scathach dezbrăca trupul conducătorului. Tallis se sprijini în suliţă şi îl urmări cu privirea. Bărbatul mirosi pantalonii şi strâmbă din nas. Trase platoşa din piele, apoi tunica şi şterse sângele cu mâna. Scoase cizmele. Cercetă coiful cu creasta lui grea şi tivul de blană de pe margine; lovitura tăiase tivul şi distrusese protecţia pentru obraz. Dar când şi-l puse pe cap, pentru o clipă arătă ca un prinţ.

Îi zâmbi lui Tallis, apoi şi-l scoase. Ridică sabia mortului, după care îşi legă teaca la mijloc, peste blănurile grele.

Când veni lângă Tallis, aducând obiectele cu el, avea o privire ciudată; încleştarea sângeroasă îl stârnise. Era conştient de ea, dar îşi imagina lupte şi mai înverşunate. Gâfâia aproape ca un câine de vânătoare obosit.

— Hainele astea sunt mai potrivite pentru ce ne aşteaptă la

nord.

— Va fi mai frig în nord.

— Astea sunt pentru luptă, adică.

Ridică hainele soldatului.

— În focul bătăliei n-o să am nevoie de pantaloni de blană.

Tuthanachii îşi adunaseră morţii. Wynne-Jones, sprijinindu-se de braţul unui tânăr, cerceta cadavrele, care fuseseră întinse pe o parte, cu genunchii puţin îndoiţi, cu mâinile acoperindu-le feţele. Plana o linişte neaşteptată şi bizară. Nimeni nu se tânguia, nimeni nu bătea toba, nimeni nu plângea. Familiile se adunau în cerc, uitându-se la rămăşiţele rudelor lor. Până şi câinii tăcuseră.

Tallis privi în depărtare, unde cerul era mai luminos şi avea o nuanţă de albastru închis, iridescent; noua zi, ultima ei zi acolo, era sigură de asta acum. Fumul de la rajathukii arşi încă se încolăcea către ceruri. Tallis înţelese pe dată tăcerea apăsătoare a membrilor clanului.

Puterea lui Wyn-rajathuk dispăruse; nu îi puteau îngropa pe morţi. Dacă voiau să-i îngroape, trebuiau să-l cheme pe Tig. Tig-en-cruig; Tig nu-atinge-femeia, nu-atinge-pământul.

El reprezenta acum puterea. Spusese asta noaptea trecută. Tallis, ascultând tăcerea, îşi dădu seama că Wynne-Jones îi şoptea Bătrânei-care-cânta-râului. Ea asculta cu o mină întunecată. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Deschise gura şi, după câteva momente, scoase un bocet ciudat, un strigăt disperat, un strigăt de moarte.

Wynne-Jones se desprinse de braţul care-l susţinea şi veni lângă Tallis. Se uită în jos la armura lui Scathach, atinse rana superficială de la umărul fiului său, apoi privi chipul tânărului; văzu depărtarea de acolo, privirea distantă.

— Ce se va întâmpla cu oamenii aceştia acum? îl întrebă Tallis.

Wyn clătină din cap, după care se uită în jur la sătenii adunaţi în cerc şi la bătrâna care bocea.

— Îl cheamă pe Tig. Trebuie să plecăm înainte să vină. Dacă Tig le ordonă să mă omoare, o vor face. Le-am spus că puterea mea a ajuns la sfârşit. Le-am spus că Tig este noul păzitor al pragului. Ritualurile pe care le va născoci el le vor adopta imediat. Până o să vină nu au habar ce să facă.

Într-adevăr, chiar în timp ce vorbea Wyn, Tallis zări o mişcare

iute în pădure, spre deal. Un moment crezu că era Înotătoare-prin-lacuri, dar calul ei se întorsese deja la câmp deschis şi păştea în linişte către răsărit. Mişcarea era a băiatului.

Apăru pe iarbă. Ţinea două toiege înalte, câte unul în fiecare mână. Avea faţa înnegrită, amintind de Morthen. Pe corp îşi legase fâşii de pânză cenuşie şi Tallis recunoscu linţoliile franjurate cu care erau înfăşurate cadavrele, înainte să fie dezmembrate şi arse. Atârnau pe el ca o rochie ferfeniţită.

Tallis se duse în casa-lungă şi îşi adună măştile şi cele câteva bunuri ale lui Wynne-Jones. Era prea târziu să meargă la coliba şamanului după scrierile lui preţioase. Wynne-Jones stătea ca hipnotizat. Scathach aruncă hainele pe care le culesese peste spinarea unuia dintre caii care încă tropoteau agitaţi în tabără. Linişti animalul, îl cercetă repede, apoi se duse la un alt animal, îl căută şi pe acesta de răni şi îl duse la Wynne-Jones.

Îl ajută pe bătrân să urce în şa. În ultima clipă, Wynne-Jones păru să prindă viaţă.

— Munca mea. Jurnalul…

— N-avem timp, spuse Scathach. Trebuie să plecăm.

Tallis alergă prin casa-lungă, cu braţele pline de blănuri, pături, frânghii şi saci de ovăz şi orz. Scathach deschise drumul către poartă, o coborî şi urcă pe cal. Clămpăni pe lemn, întinzându-se după proviziile simple aduse de Tallis. Tânăra alergă la Înotătoare-prin-Lacuri şi-i sări în spinare, răsucindu-se ca să şadă mai bine şi petrecându-i repede o frânghie, în chip de hăţuri, pe după grumaz. Tig nu o luă în seamă. Stătea încă nemişcat, la marginea pădurii, aşteptându-i poate să plece.

Bătrâna-care-cânta-râului umplea zorii cu bocetele şi cântecele ei. Scathach dădu pinteni calului ca să traverseze puntea, ducând calul lui Wynne-Jones de frâiele de piele.

— Jurnalul meu! strigă Wynne-Jones. Scrierile mele. Lasă-mă să merg după ele. Altfel nu are niciun rost… scrierile mele!

— Nu avem timp, se răsti Scathach la el.

Tallis venea pe urmele lor.

Când pătrunse în pădure, urmând poteca îngustă în direcţia apei, tânăra aruncă o privire înapoi.

Tig stătea lângă poarta taberei, uitându-se înăuntru prin zidurile de pământ, mintea lui plină de vise zburând la cu totul alte lucruri decât la bătrânul şaman.

[DAUROG]

(i)

În a doua zi a călătoriei lor în susul râului, târziu, şi într-o companie pe care nu se aşteptaseră să o atragă, ajunseră până la urmă la marginea lacului străvechi.

Nu reuşiseră să înainteze repede, lui Wynne-Jones fiindu-i greu să călărească şi având nevoie constant de odihnă. Era foarte slăbit şi tremura şi transpira de câte ori încerca să doarmă. Scathach, nerăbdător să reia drumul, ascultă cuvintele înţelepte şi precaute ale lui Tallis. Cunoştinţele lui Wynne-Jones despre tărâmul pădurii le erau mult prea folositoare pentru a-l abandona, pur şi simplu, ca să poată goni cu furie spre nord.

Wynne-Jones plângea – plângea din cauza pierderii fiicei sale, Morthen, şi pentru că îşi lăsase manuscrisul în satul primitiv al tuthanachilor. Munca de o viaţă, se văita el, iar Tallis îl liniştea. Scathach merse la vânătoare şi prinse un mistreţ. Gătiră bucăţi din carnea lui deasupra unui foc iute, dar bătrânul nu avea poftă de mâncare. Mesteca şi se uita absent spre sud, unde preţioasele lui foi de pergament puteau chiar în clipa aceea să fie cenuşă, purtate pe aripile vântului furtunos al noii puteri şamanice.

În cursul acelei prime zile a călătoriei Tallis îşi dădu seama că nu erau singurii călători care se-ndreptau spre nord, spre mlaştini. La început, se gândi la lupi, ascultând mişcarea furişă prin pădure, pe ambele maluri ale râului. Orice ar fi fost, înainta paralel, puţin în spatele celor trei călăreţi. Când Scathach se aventură în pădure, toate sunetele încetară. Se întoarse zdruncinat şi puţin nedumerit, cu părul lung plin de frunze, pe care şi le scutură. Nu văzuse nimic. Totuşi, pe când îşi vedeau de drum prin apa puţin adâncă, păsările zburau pe deasupra lor speriate şi creaturi nevăzute se foiau în tufişuri.

Călare, Tallis o desfăcu pe Skogen – umbra pădurii – şi îşi puse masca pe faţă, încercând-o, apoi îşi acoperi capul cu năframa de lână. Acum, când aruncă o privire speriată în spate, începu să vadă umbrele copacilor, formele alungite şi diforme ale mitagourilor care îi urmăreau, ţâşnind dintr-un loc umbrit în altul. Dădu pinteni calului şi îi şopti lui Scathach:

— Nu-s lupi, sunt oameni. Sau semănau cu nişte oameni.

Scathach se întoarse în şa şi cercetă cerurile prin încâlceala de ramuri care se arcuia peste râu. Wynne-Jones, prăbuşit în şa, ridică privirea. Suliţe de lumină îi făcură trăsăturile palide să strălucească. Remarcă mişcările dimprejur, apoi observă faţa acoperită de mască a lui Tallis şi o recunoscu pe Skogen.

— Ce vezi? întrebă. Sunt verzi?

Se apropiară toţi trei de malul râului, descălecară, apoi se furişară repede prin tufişuri. Găsiră ruinele unui zid de cremene şi piatră, tot ce mai rămăsese dintr-o veche fortăreaţă, poate, sau din zidul de apărare al unui sat; poate un loc de înmormântare ori un altar. În spatele zidului nu era nimic, doar pădurea sălbatică, un desiş de stejari mici şi covoare de flori, încă neatinse de frigul iernii.

La adăpostul acelui zid se ghemuiră, după ce priponiră caii, punând armele pe pământ, în faţa lor. Wynne-Jones aprinse un foc şi puse deasupra flăcărilor bucăţi din porcul sălbatic.

Prin ochii măştii, Tallis privi umbrele furişându-se. Tot ce putea să vadă Scathach era pădurea şi ceea ce părea a fi lumina pâlpâitoare a focului pătrunzând prin bolta rărită a pădurii. Tallis însă vedea siluete omeneşti. Se ascundeau pe lângă trunchiurile stejarilor şi ulmilor mai groşi, apoi se desprindeau, rămânând în umbra frunzelor de toamnă, evitând să treacă prin razele de lumină cenuşie care răzbăteau de sus.

Şi se apropiau de zidul de cremene unde Wynne-Jones aştepta, cu respiraţia întretăiată de nerăbdare.

— Ştii ce sunt? întrebă fiul lui.

— Nu i-am văzut decât de la depărtare, şopti bătrânul. I-am auzit, însă. Toţi i-am auzit. Dar nu am fost niciodată aşa aproape…

Creaturile erau cinci la număr. Una părea mai îndrăzneaţă decât celelalte şi veni atât de aproape, încât dădu să intre pe tărâmul vederii comune. Departe, un clipocit anunţa că un al şaselea venea prin apa râului să se alăture celorlalţi. Pădurea începu să se umple de un ciripit straniu, ca de păsări. Sunetul avea totuşi ceva omenesc în el, de parcă mai multe femei ar fi plescăit din limbă cu mare viteză. Fluierături ciudate făceau păsările să bată agitate din aripi. Tallis observă cum picioare invizibile ridicau de la pământ frunze moarte şi călcau pe crenguţe uscate, rupându-le. Era o mişcare atât de subtilă, încât

părea să se producă la marginea câmpului ei vizual. O mişcare, apoi nimic, dar semnele trecerii creaturilor continuau să fie vizibile.

Cel mai apropiat mitago ieşi la iveală, îndepărtându-se de umbra copacului, stând la marginea luminii din pădure. Scathach icni şi duse mâna la sabie. Wynne-Jones întinse palma să-l oprească, ţinându-şi ochii aţintiţi spre creatura suplă care stătea înaintea lor.

— Daurog, şopti el. Omul Verde. Devenind Scarag… latura hibernală… ai grijă. Ai mare grijă…

— Este un Green Jack, spuse Tallis, mirată. Mi-amintesc că i-am văzut în biserici, dăltuiţi în piatră. Vechii oameni ai pădurii. Capete-de-frunze.

— Este o formă mai veche decât ai văzut tu dăltuit în biserici, o lămuri bătrânul. Daurog nu are nimic vesel sau medieval în el. Aceştia sunt *vechi* şi au fost făuriţi în minte într-un moment de spaimă cumplită. Sub latura lor hibernală sunt deosebit de periculoşi…

— Green Jack, rosti Tallis pentru sine şi, de parcă sunetul acelui nume fistichiu din folclor i-ar fi atras atenţia, arătarea făcu un pas grăbit, stângaci, în faţă, corpul ei vânjos trosnind ca un lemn vechi sub picior.

Se holbă la ea, zbârlindu-se… foşnind… Păşise într-o baltă de lumină care nu-i ajungea până la faţa întunecată, dar îi scotea la iveală rămăşiţele de frunze verzi care îi înveleau ţeasta, umerii şi partea de sus a trunchiului.

Avea degete lungi, cu multe noduri, ca nişte rămurele. Ceea ce Tallis luase drept o barbă bifurcată văzu acum că erau doi colţi de lemn curbaţi care creşteau de-o parte şi de cealaltă a gurii rotunde, umede. Colţii se ramificau, o ramură ajungând până sus la coroana înfrunzită a capului, cealaltă coborând, împărţindu-se în mai mulţi lujeri care se răsuceau în jurul trunchiului şi a braţelor, apoi coborau mai departe, spre picioarele fusiforme, oferindu-şi frunzele lobate de stejar ca protecţie pentru pielea zdrelită, roasă, ca o scoarţă, de dedesubt. Mădularul creaturii se legăna în timp ce se mişca, o bucată groasă şi ţepoasă dintr-un cârcel care se îndoia precum un vierme între coapsele foşnitoare.

Ducea într-o mână o suliţă cu trei vârfuri şi un sac de pânză aspră în cealaltă. Cu ochii la Tallis, începu să adulmece. Nările

turtite se deschiseră în scoarţa feţei. Începea să putrezească, arătarea aceea, acel Daurog, şi îşi scutura verdeaţa de peste vară. Faţa semăna cu un craniu, dar contururile erau greşite. Osul se bomba şi se curba pe unde nu trebuia, unghiurile erau nefamiliare. Ochii erau foarte apropiaţi. Daurog nu părea să clipească şi firişoare de sevă îi curgeau de la coada ochilor. Când deschise gura, un firicel lent de mâzgă se revărsă din acel hău umed; colţii îi luceau. Dinţii pe care-i arătă erau verzi de mucegai şi ascuţiţi.

Adulmecă iarăşi aerul, apoi se concentră asupra lui Tallis, se aplecă spre ea, mai făcu un pas ezitant, stângaci, în faţă; adulmecă iarăşi şi expiră, un sunet ca o adiere, un sunet de nedumerire. Wynne-Jones se întinse şi o prinse pe Tallis de braţ. Carnea de porc sfârâia deasupra flăcărilor, împroşcând grăsime, speriindu-l pe Daurog pe moment.

— Îţi simte mirosul sângelui, spuse bătrânul. Se hrăneşte cu sevă, dar îţi simte mirosul sângelui.

— Şi pe al tău nu?

— E mascul. Iar eu sunt bătrân, şi tu tânără. Simte mirosul fluidelor corpului tău: sânge, transpiraţie, mizerie…

— Cum?

— Şi seva-minţii, cred. Îţi simte mirosul minţii. Probabil vede cum manipulezi pădurea…

Tallis îi aruncă lui Wynne-Jones o privire întrebătoare. „Eu?”

— Sigur că da, spuse el. Creezi viaţă în fiecare secundă. Mitago-geneză. Eşti foarte vie, foarte activă… doar că te mişti prea repede ca să vezi produsul finit. Începe cu un tremur al mucegaiului şi putregaiului din stratul de frunze moarte. Tu o recunoşti doar când se ridică în formă trupească, precum Daurog însuşi. Dar Daurog poate vedea, probabil, activitatea infinitezimală. Pare speriat. Încearcă să ne înţeleagă. Nu te mişca.

Încet, Daurog puse jos suliţa şi sacul. Se plimbă în cerc, precaut, prin poiană, tresărind când îl atingea lumina, retrăgându-se repede la umbră. La fiecare pas, frunze ruginii îi cădeau de pe trup. Când ajunse în direcţia din care bătea vântul spre Tallis, tânăra simţi miasma respingătoare pe care o împrăştia: gaz de mlaştină şi izul de mortăciune pe care şi-l amintea din timpul petrecut în casa mortuară.

Dar bătrânul Daurog veni mai aproape. Tovarăşii lui rămaseră

la graniţa dintre lumină şi umbră, ascunşi după stejari. Conversaţia lor ciripitoare şi cloncănitoare scăzuse în intensitate. Scathach se întinse în faţă şi îşi sprijini mâna pe suliţă. Daurog era crispat şi îi arunca războinicului priviri precaute. Păşi încet spre Tallis, se ghemui cu foşnet mare şi trosnet de încheieturi şi întinse un deget lung ca o rămurea să-i atingă mâna. Unghia lui era un spin de trandafir; ea îi îngădui să-i zgârie pielea, să-i lase o dungă roşie abia vizibilă. Daurog îşi mirosi degetul, apoi linse unghia lucioasă. Lui Tallis i se păru că din gura creaturii ieşise o şopârlă ca să muşte spinul, apoi îşi dădu seama că îi văzuse doar limba. Daurog păru mulţumit de ce gustase. Rosti nişte cuvinte; erau piţigăiate şi fără noimă: simple ciripeli, scârţâitul unei ramuri, alte ciripeli, foşnetul frunzelor suflate de vânt.

Tallis îşi dădu seama speriată că trupul lui Daurog fojgăia de izopode, unele mari cât frunzele.

Creatura se ridică şi se retrase cu spatele. Frunzele de pe spinarea ei se scuturau în şiruri şi de după ele se întrevedea un schelet de vierme păros şi lemn negru, noduros. Îşi culese de jos suliţa şi sacul, după care strigă spre umbre. Tovarăşii lui ieşiră şi se apropiară de focul mic, dar se păstrară temători la distanţă, înfricoşaţi mai mult de flăcări decât de oamenii care le aprinseseră, concluzionă Tallis.

Doi dintre Daurogi erau femele tinere, una cu piele făcută din frunze de ilex, cealaltă de mesteacăn argintiu. Ochii lor erau mai mici decât ai masculilor, afundaţi mult sub fruntea brăzdată de cârcei. Colţii de la gură erau de-un gri argintiu. Purtau „bijuterii” făcute din fructe de porumbar şi păducel, albastre şi roşii, agăţate în coroanele spinoase.

Cei doi masculi erau şi ei tineri, unul acoperit cu scoarţă de salcie, celălalt de alun. Colţii lor erau noduroşi şi se deosebeau de Daurogul mai în vârstă într-o singură privinţă importantă, sălbatică: şiruri de ghimpi lungi şi negri le creşteau pe partea din faţă a corpului, liniile centrale de ghimpi verticali coborau până la organele sexuale răsucite, neastâmpărate, care le atârnau sub burţile rotunde.

În cele din urmă, sosi al şaselea membru al grupului şi Tallis aproape zâmbi când îi recunoscu tipologia.

Nu purta o mantie de pene, ci o mantie-piele formată din toate frunzele posibile. Frunze late de tei pe cap, o barbă de

ilex, barbişon de pară, umeri de sorb, piept de stejar şi ulm maronii, pântece de iederă şi sicomor de toamnă galben-deschis.

Avea crengi de măceş înfăşurat pe braţe; mănunchiuri de merişori îi atârnau leneşe. Picioarele îi erau înţepate de o mie de ace de pin şi tsuga; conuri de tsuga şi măr japonez erau legate la brâu. Pe cap îi creştea un evantai de papură.

Tallis fu surprinsă să vadă, atunci când reuşi să zărească prin masca de frunze şi lemn, că acel şaman era tânăr, la fel de tânăr, poate, ca Jack-Salcie şi Jack-Alun. Purta un toiag ascuţit, iar cinci capete lemnoase, în putrefacţie, fuseseră înfipte în el. Flutură toiagul şi colţii de lemn uscat ai capetelor retezate clămpăniră.

— E cunoscut drept Duhul Copacului, şopti Wynne-Jones. O funcţie şamanică.

Tallis zâmbi din nou.

— Am observat, răspunse ea în şoaptă.

— Skogen reflecta această formă antică. Masca ta. Totemul meu…

— Totul e mai vechi decât credem.

Grupul de Daurogi se ghemuiră, precauţi şi respectuoşi, la distanţă de foc. Cel mai vârstnic dintre ei deschise sacul şi împrăştie pe jos tot felul de fructe de pădure. Erau acolo şi nuci, şi ghinde. Se uită la Tallis, care tăie mai multe bucăţi din carnea sfârâitoare de porc sălbatic şi se aplecă în faţă ca să le arunce mai aproape de Daurogi. Duhul Copacului înaintă într-un fel ciudat, ghemuit, privindu-i bănuitor pe oameni. Luă o bucată de carne, o mirosi şi o azvârli cât colo. Arătă spre două oase şi Scathach i le aruncă. Şamanul *rupse* oasele cu mâinile goale şi folosi muchiile zimţate ca să îşi scarpine scoarţa. O bucată i-o dădu lui Stejar, bătrânul.

Tallis se ridică şi se duse la grămăjoara de nuci şi fructe de pădure. Erau acolo de toate, măceşe, ilex, vişine, cruşin, porumbar şi tot felul de fragi. Alese câteva dintre ele, ştiind că puteau mânca foarte puţin din acel festin de pădure.

Odată acest troc încheiat, se aşezară să mănânce, pentru a-şi arăta bunele intenţii. Pe făpturi le deranja focul, dar Wynne-Jones aşeză bucăţi de cremene pe partea dinspre ei a vetrei. Acest gest simbolic păru să-i mulţumească.

Întuneric, apoi o lună luminoasă. Focul strălucea şi Wynne-

Jones îl aţâţa întruna. El şi bătrânul Daurog rămaseră treji, uitându-se unul la altul de la mică distanţă. La un moment dat, figura feminină mai rubicondă – Ilex-Jack – se apropie de Stejar-bătrân şi se lăsă pe vine, uitându-se cu atenţie la Tallis, care se trezise din moţăială. Îi vorbi bătrânului în felul ei ciripit. După o vreme, se apropie de Tallis şi se aplecă pentru a o studia mai bine. Tallis simţi un miros copleşitor, de putreziciune, de sevă curgând şiroaie pe colţii argintii de lemn, de ochi tineri, de putere tânără. Femela Daurog adulmecă aerul, apoi şopti ceva. Se apropie şi mai mult şi scoase un fel de râs. O atinse pe Tallis cu un deget, după care se atinse pe sine, încercând să comunice cumva.

Tallis atinse şi ea cu degetele frunzele ascuţite de ilex de pe pântecele femelei şi ceva se mişcă sub pielea-de-lemn, provocând durere mitagoului. Masa de fungi negri a sexului ei fremătă şi sunete bizare ieşiră din gura cavernoasă a Green Jack-ului, aidoma unor icnete fluierate.

Şi, în trupul ei, zbaterea de aripi…

Ilex-Jack se retrase, lumina lunii pe stejarul veşnic verde făcând-o să strălucească între prietenii ei palizi.

Recunoştea mitagourile (îi şopti Wynne-Jones lui Tallis în liniştea nopţii) din poveştile pe care le auzise despre ele. Erau mult mai bătrâni decât tuthanachii, probabil generaţi prin asociere cu primele păduri post-Era glaciară ale perioadei mezolitice, cu aproximativ zece mii de ani înaintea naşterii lui Christos. În Epoca de Bronz, „omul verde” – Green Jack, sau Hooded Robin, „proscrisul” medieval – devenise o figură solitară a pădurii, parţial definită, reflectată în şi amestecată cu forme elementare precum Pan, şi Dionisos, şi vag amintitele driade. Dar pentru vânătorii nomazi din mezozoic, ei formau un regat silvestru, o rasă de creaturi ale pădurii, salvatori, oracole şi torţionari, toate odată; se ridicaseră în subconştientul mitogenic deopotrivă ca să explice ostilitatea naturii faţă de acţiunile oamenilor şi ca să exprime speranţa supravieţuirii în faţa necunoscutului.

Tot ce ştia despre vechiul mit Daurog era mitul lor ontogenetic. Wynne-Jones rezumă pentru Tallis:

Odată cu apariţia Soarelui, o peşteră se deschise în gheaţă, ajungând până la pământul îngheţat. În peştera din gheaţă, pe

solul îngheţat, zăceau oasele unui om. Soarele începu să le încălzească.

Cum toate celelalte animale fugiseră din calea iernii, omul mâncase un lup înainte să moară. Oasele lui zăceau împrăştiate printre oasele omului.

Lupul mâncase o pasăre înainte ca omul să-l vâneze şi să-l răpună. Bufniţa fusese rece şi lentă şi reprezentase o masă săracă pentru lup. Oasele bufniţei zăceau împrăştiate printre oasele lupului care erau împrăştiate printre oasele omului.

Bufniţa mâncase un şoarece de câmp. Şi oasele lui mici zăceau împrăştiate acolo.

Şoarecele de câmp mâncase seminţe şi nuci şi, fiindcă simţise apropierea iernii lungi, mâncase câte puţin din toate: ghinde, alune, păducel, măceşe, mâţişori dulci, mere acre, fructe tari de porumbar, mure moi. Seminţele pădurii zăceau împrăştiate printre oasele şoarecelui de câmp şi ale bufniţei şi ale lupului şi ale omului.

Soarele a încălzit oasele, dar seminţele au fost cele care au crescut, hrănindu-se cu măduva din *toate* oasele, care se crăpaseră din cauza îngheţului. Viaţa care a crescut a fost jumătate copac, jumătate om. Avea rapiditatea lupului. Avea viclenia şoarecelui de câmp. Precum bufniţa, se putea face pierdut în pădure.

La venirea primăverii, corpul i s-a învelit în flori albe. Când a venit vara, frunze de stejar i-au fremătat pe crengi. Când a venit toamna, au apărut fructele. La venirea iernii, s-a întunecat şi s-a hrănit cu seva copacilor sau cu sângele animalelor. Apoi a venit iarăşi primăvara şi odată cu înverzirea pământului, creatura a dat naştere la păsări înainte să aştepte în cel mai adânc desiş chemarea Oamenilor care vânau şi culegeau din pădure. Primăvara, vara şi toamna le rânjea din marea de verdeaţă. Doar iarna le frânse gâturile ca să le soarbă seva caldă.

În fiecare an, dureroasa naştere a păsărilor aducea mai multe seminţe, mai multe oase, mai mulţi lupi în pădure. Curând erau mulţi Daurogi. Copiară forma şi metodele Omului, dar văzură cum Omul defrişa pădurea şi văzură cum această distrugere elibera spiritele esenţiale din pământul care odată fusese îngheţat.

Aşa că Daurogii se împrăştiară ca să marcheze limita *inimii pădurii.* Niciunui Om nu-i era permis să intre acolo şi să trăiască.

Dar în afara inimii pădurii, Oamenii Verzi aduceau fructe şi fertilitate sub forma păsărilor în satele şi fermele oamenilor.

Numai iarna lupul ieşea ca să hoinărească pe întinderile pustii de zăpadă şi prin pădurile desfrunzite după pradă. Oamenii îi numeau Scarag.

Astfel, Omul şi Daurog trăiră într-o armonie forţată vreme de multe generaţii, fiecare rămânând în tărâmul său, fiecare găsind putere în celălalt, fiecare recunoscându-l pe celălalt în sine…

Povestea era mai lungă (continuă Wynne-Jones, după o pauză de respiraţie şi gândire), dar era fragmentară.

Tallis îşi făcea griji că aceşti Green Jack veniseră să o ucidă.

— Suntem în inima pădurii, în definitiv…

Wynne-Jones nu credea asta. Daurogii mergeau spre nord; ei înşişi erau aventurieri. Iar prezenţa lui Ilex-Jack – femeia mereu verde dintre Scaragii care se transformau încet – îi era cunoscută; exista un ciclu de poveşti despre ea, dar nu cunoştea detaliile. Era posibil să afle mai multe în zilele următoare.

În cursul nopţii, pe Tallis o trezi vuietul vântului printre ramuri. Scathach dormea încovrigat. Tânăra se ridică brusc în capul oaselor, confuză şi încă amorţită de somn, şi o mână se întinse să o reducă la tăcere. Wynne-Jones era atent. Arătă spre lumina palidă a lunii de cealaltă parte a poienii şi Tallis trăi o clipă de şoc văzând ce se întâmpla acolo. Ilex era călare peste unul dintre masculii tineri, greu de spus care anume, iar acesta stătea întins pe spate. Femela era în genunchi peste el, cu spatele arcuit, tremurând din tot corpul, ţinând mâinile la cap ca pentru a se feri de durere. Se legăna uşor. Clarul de lună pe frunzele de ilex dezvăluia felul cum tresărea şi zvâcnea în vreme ce spinii de porumbar i se înfigeau tot mai adânc în muşchiul moale al pântecelui. Ea era cea care scotea sunetul acela. Evident, de plăcere.

Masculul nu spunea nimic, îşi privea seamănul cu o indiferenţă aproape ciudată.

Câteva clipe mai târziu, Ilex-Jack se trânti peste pieptul de porumbar al iubitului. Se ridică, se întoarse încet şi acolo unde spinii o străpunseră acum se scurgea sevă albicioasă. Se uită la Tallis, apoi îşi duse mâinile la gură, plimbându-şi degetele pe ramurile bifurcate ale colţilor. După care plecă, dispărând în

pădurea înghiţită de noapte, în direcţia râului.

Peste câteva minute se auzi un strigăt de om, pentru o vreme, noaptea se umplu de sunetul păsărilor.

Uimită de ceea ce văzuse, Tallis rămase tăcută câteva minute, apoi se întoarse spre Wynne-Jones.

— Sunt ale mele? *Sunt* ale mele? Eu am zămislit creaturile astea?

— Nu cred, răspunse bătrânul, dar nu părea sigur. Par să te recunoască. Ceva le atrage la tine. Pe Ilex-Jack, cel puţin. Păreau fascinate de tine. Da, cred că se poate să fi prins formă dintr-un tipar pre-mitago din mintea ta…

Masculul sleit de vlagă era somnoros. (Tallis observă acum că era Salcie-Jack.) Pe pieptul lui bombat un şarpe ţepos se încolăcea şi se flexa parcă în extaz, micşorându-se încet.

Duhul Copacului apăru deodată în bătaia lunii, ţinând toiagul împodobit cu capete. Tallis nu vedea bine, dar el părea să împingă ceva pe toiag, rotindu-l până când, cu un trosnet, alunecă în poziţie. După care rămase nemişcat, privindu-i pe oameni. Uitându-se la el, Tallis îl pierdu curând din vedere. Devenise un copăcel. Era întunericul pădurii, făcut de adiere să foşnească. Numai când îndoi încet mâna stângă, acel om verde care se apropia de iarna morţii sale îşi trădă poziţia.

Tulburată de această întâmplare stranie şi brutală, Tallis descoperi că-i era greu să adoarmă la loc. Trebuie să fi reuşit, totuşi. Căci se trezi odată cu primele raze ale zilei şi se uită în jur cu ochi împăienjeniţi, prin ceaţa grea care umplea pădurea. Totul era absolut nemişcat. Focul se stinsese, deşi mirosul lui se amesteca cu izul pădurii, miasma precisă a tufişurilor. Se uită după Daurogi, dar plecaseră – sau aşa credea ea. În poiană era un pâlc des de arbuşti noi şi ţepoşi. Printre ei zbura o pasăre şi ciugulea din fructele roşii şi albastre care creşteau pe crenguţe.

Pasărea, o creatură micuţă, îşi luă brusc zborul. Păduricea se înfioră, apoi fremătă. Se dizolvă în şase siluete umane, fiecare căpătând un cap, braţe şi picioare.

În mijloc, Duhul Copacului stătea singur, cu braţele în jurul toiagului de ţeste, cu fruntea plecată.

Daurogii îşi văzură mai departe de treburi, aruncându-i lui Tallis căutături la fel de precaute ca în seara precedentă. Scathach se foi, se ridică şi se frecă la ochi, clipind în lumina

zorilor, scărpinându-şi barba. Îl scutură pe Wynne-Jones, care mormăi ceva în somn, apoi începu să suspine. Tallis nu avea însă timp pentru bătrân şi visele lui triste şi rele, despre bunuri şi cunoştinţe pierdute. Se uita la Green Jack. Seara trecută fuseseră şase, apoi unul plecase… acum erau iarăşi şase. O recunoscu pe una dintre femele – Mesteacăn Argintiu – însă acum mai era o femelă; şi, asemenea celei din seara anterioară, avea şi ea ilex pe piept şi spate.

Purta aceleaşi fructe roşii de pădure. În afara faptului că era mai subţire, şi avea trăsături feminine mai puţin evidente decât Ilex-Jack, semăna cu ea.

Într-adevăr, atunci când bătrânul Daurog culese nuci şi bobiţe şi le întinse spre membrii familiei sale, Ilex-Jack veni la Tallis şi îşi lăţi gura cu colţi de lemn într-un simulacru de zâmbet. Îşi plimbă o mână peste pântecele frunzos, după care începu să tragă încet de frunziş, de parcă ar fi descheiat o cămaşă. Lui Tallis i se făcu puţin rău când un spaţiu lucios apăru în pieptul lui Ilex-Jack, o bucată noduroasă de coloană vertebrală fiind vizibilă clar în spate, precum şi coaste asemenea unor spiţe curbate de mahon lustruit. Golul din stomac îi era umplut cu pene împrăştiate. Scoase câteva şi le lăsă să plutească, continuând să-şi lăţească buzele moi cu încântare. Colţii argintii tremurau.

Ilex-Jack se descotorosise de povara-i de păsări, înţelese Tallis.

Într-un fel, asta o eliberase. Trimisese forme noi de viaţă în pădure şi acum era din nou tânără – şi goală pe dinăuntru. Nu ţeasta ei fusese cea pe care Duhul Copacului o înfipsese în toiagul de cranii noaptea trecută. Când Tallis îşi concentră privirea asupra tânărului magician şi observă că cel mai nou craniu era o mască având trăsături impersonale, cioplită neîndemânatic dintr-un cerc de scoarţă înmuiat de apă.

O ridică pe Skogen şi prin ea văzu pe Duhul Copacului privind-o întrebător şi pătrunzător. În ceaţa umedă a zorilor, el radia lumină verde, fuioare luminiscente care se întindeau de la extremităţile corpului, sus, spre bolta pădurii, şi jos, spre pământ. Lumina blândă îl scălda, se revărsa din el, copacii păreau să o absoarbă ca pe apă.

Daurogii se pregătiră de drum. Îşi strânseră cele câteva

obiecte personale şi aproape se topiră în pădure, lângă râu. Dar acum, Ilex-Jack şi Mesteacăn Argintiu se menţineau în câmpul vizual al oamenilor, şi strigau şi sporovăiau în timp ce alergau, ţinând pasul cu caii noilor lor prieteni.

Tallis călărea cu Wynne-Jones, care le urmărea giumbuşlucurile cu interes crescând. Erau în mod categoric atraşi de Tallis, îi spuse el. Ceva la ea, o calitate anume, un semn, îi făcuse să aibă încredere în ea. El, unul, nu vedea şi nici nu se putea gândi care era legătura aceea, dincolo de ceea ce era evident: că erau mitagouri create de Tallis şi că reacţionau la mintea care îi generase. Nu erau creaţia lui Harry: fuseseră generaţi prea recent ca să fie ale lui.

Ilex-Jack – datorită pieii ei mereu verzi – părea hotărâtă să fie cea care să reziste iarna ca prietenă a omului, ea avea să fie cea mai ciudată dintre eroinele primitive. Nu era nicio Iederă-Jack în acel grup de Green Jack. Ilex şi iederă, frunzele verzi ale iernii… acest gând o făcu pe Tallis să cânte un colind, iar Wynne-Jones i se alătură, adăugându-şi vocea dogită amintirii melancolice a sărbătorii de Crăciun.

Cât despre masculi, ei erau la doar câteva zile distanţă de năpârlirea finală. Transformarea avea să fie rapidă. Seva din corpul lor urma să se usuce şi odată cu ea avea să dispară gândirea logică din capetele lor cu forme ciudate. Aveau să devină animale feroce, sălbatice, nutrind o poftă fierbinte de seva vieţii care să-i ajute să reziste în perioada rece.

— Ar fi trebuit să-i abandonăm deja, spuse Wynne-Jones.

— Vom traversa mlaştina cu ei, aprobă Tallis. Apoi îi vom forţa să se despartă de noi.

Ajunseră la lac câteva ore mai târziu. Tallis credea că era în toiul zilei. Era răcoare şi cerul se înnorase. Se înveli mai bine în blănuri, îşi trase gluga peste cap şi porni cu pas atent, alături de Scathach, peste plaurii de stuf şi rogoz. El nu mai fusese niciodată acolo şi marea întindere de apă dinainte îl speria. Păşind pe margine, pantalonii săi de blană se îmbibară de apă.

Tallis fu luată şi ea prin surprindere. Sălciile se îngrămădiseră aproape de mal, formând ele însele o mlaştină; ramurile li se arcuiau într-o boltă. Trunchiurile groase se aplecau grele spre mijlocul lacului. Erau mult mai multe decât atunci când venise acolo cu Morthen.

Daurogii începură să trăncănească şi să scoată sunete

ascuţite. Înaintau prin apa puţin adâncă, printre trunchiurile masive ale sălciilor plângătoare. Tallis şi Scathach îi urmară. Sursa emoţiei lor era un baraj spart, în forma unei mici corăbii. Orice se aflase odată la prora ei acum nu mai era, retezată când ambarcaţiunea fusese cârmită printre copaci. Avea margini scunde, cu pescaj mic, ascuţită la prora şi la pupa. Catargul se prăbuşise, dar mai rămăseseră bucăţi de vele. Erau albe, decolorate, cu o stemă roşie despre care Scathach credea că odinioară era posibil să fi reprezentant un urs. Era prea mică pentru a fi o corabie vikingă şi nu destul de decorată pentru a fi vasul unui rege.

Sau aşa crezu Tallis la început.

Coca era perforată în mai multe locuri şi apa intrase la bordul vasul. Dar sub franjurii velelor – pe care Scathach le tăie cu pricepere şi le rulă – se aflau veşminte, curele şi pandantive. Unele haine erau negre. Cape şi năframe, dar şi o rochie cu tivul împodobit cu filigran de aur. Tallis le rulă şi pe acestea. Orice haină se putea dovedi folositoare.

Găsi ace de bronz pentru mantii, agrafe, amulete cu mărgele şi pieptene. Se găseau, de asemenea, cosiţe: bucle negre, strâns legate, unele provenind dintr-o barbă.

— Trei femei şi un bărbat, hotărî Wynne-Jones, scotocind printre artefacte. Şi este sânge pe cocă, vezi? Bărbatul era pe moarte.

Tallis privi cu atenţie în urmă, spre pădurea sălbatică, nedumerită de soarta pasagerilor enigmatici ai acelei ambarcaţiuni.

Daurogii îndreptară barca. Cei doi masculi urcară la bord şi începură să repare spărturile din cocă, folosind mănunchiuri de papură adunate de femele. Duhul Copacului şi Stejar-bătrân se ghemuiră pe rădăcinile umflate ale unei sălcii, supraveghind reparaţiile, uneori cântând.

Wynne-Jones se temuse să rămână prea mult în compania acelor spirite schimbătoare ale verii. Se putea linişti acum. Deşi bătrânul, ale cărui frunze de stejar se zbârliră când se întoarse către Tallis, îi invită să împartă vasul ca să traverseze lacul cel mare, femeia refuză, clătinând din cap. Barca nu ar fi putut susţine niciodată greutatea celor trei, plus a cailor. Într-adevăr, când Daurogii urcară la bord, noi crăpături apărură în scândurile putrede ale cocăi. Ambarcaţiunea se legănă. Ilex-Jack ciripi şi se

uită curioasă la Tallis, devenind din nou o fată, acum, că aripile apăsătoare o părăsiseră pentru o vreme.

Duhul Copacului agită toiagul de cranii şi colţii de lemn ai morţilor zăngăniră, provocând duhurile lacului. Unul dintre masculi folosi o ramură de alun ca să împingă ambarcaţiunea din crângul de sălcii înapoi în larg. Ilex-Jack flutură din mână, apoi le făcu semn spre nord. Ceaţa, depărtarea şi lacul îi înghiţiră pe oamenii verzi. Tallis se întrebă dacă erau conştienţi de faptul că pătrundeau mai adânc în iarnă…

Făuri atunci culoarul de trecere, pragul către nord. Pentru asta, îşi puse Călăuza. Scathach ţinu caii. Înotătoare prin Lacuri era destul de liniştită, dar armăsarii, poate simţind lipsa stăpânilor, erau agitaţi şi se zbăteau, trăgând de hăţuri, lovind cu copitele în trestii şi-n apa murdară. Wynne-Jones se ghemui în spatele lui Tallis, urmărind cu fascinaţie felul în care spaţiul se modifica înaintea ei, icnind atunci când primul vortex de întuneric anunţă venirea pragului spre o nouă geistzonă.

Măştile formau un cerc. Apa se ridica prin găurile ochilor şi gurii. O pusese pe Morndun – trecerea unei năluci în tărâmul neştiut – în faţă, ştiind că îşi dorea să călătorească şi că în acel tărâm ea era năluca, la fel cum erau Wynne-Jones şi o parte din Scathach. Măştile îi vorbeau cu vocea trecutului. Le ridică pe rând, studiind desenele şi forma. Simţi cum fiecare îi desfereca mintea. Cum stătea îngenuncheată acolo, cu apa îmbibându-i blănurile, i se păru că măştile îi cântau. Atunci când pragul se apropie, Falkenna se ridică deasupra ei…

Eu îţi voi da aripi ca să treci peste zidurile castelului.

…Argintată se zbătu în apa mică…

Înoată cu mine prin râurile subterane, prin pâraie.

…Cunhaval, măreţul ogar, adulmecă aerul…

Eu cunosc cele mai bune drumuri prin pădure. Aleargă cu mine. Nu te teme de nimic.

…Visul Lunii străluci…

Piatra castelului sub clar de lună; castelul respiră; ai grijă, ai grijă.

…Bocet îi cântă melodii vechi, familiare, şi Tallis recunoscu versurile şi simţi un fior…

Un foc arde în ţinutul păsării-spirit. Oasele mi se mistuie. Într-acolo voi pleca.

— Sunt pe drum, şopti Tallis. Mai repede nu pot merge. Şi Morndun urlă la ea, prezenţa ei spectrală insinuând degete reci în mintea ei, sondând tărâmul cel mai întunecat al subconştientului ei…

Eliberează-ţi năluca din oase. Năluca urmează năluca pe tărâmul nălucilor. Eliberează-ţi viaţa din oase. Altă cale de-a intra în tărâmul neştiut nu există.

— Voi face tot ce trebuie să fac pentru a-mi găsi fratele. Nu are rost să mor.

Vocea lui Sinisalo era strigătul unui copil jucăuş, alergând printre copaci, ascunzându-se, tachinând. Strigă şi ea…

Scoate năluca la lumină. Scoate năluca la lumină.

Furioasă, Tallis îşi acoperi urechile. Un peşte sări în apă. Rădăcina unui copac se smuci, apoi rămase nemişcată. Printre degete, Tallis putea să audă caii protestând în faţa vântului rece, înteţit. Plaurul de papură se cutremură, aproape dezechilibrând-o.

Culoarul de trecere prinse formă!

Tranziţia fu atât de bruscă, încât o luă prin surprindere. Când deschise gura să icnească şocată, i se umplu cu zăpadă şi frunze moarte. Scuipă cu putere. Apa se rostogolea peste pietre. Un vânt de furtună mătura cerul plumburiu, copacii se îndoiau ca nişte flori. Malurile văii erau abrupte. Era prea multă zăpadă ca să îşi dea seama dacă acela era locul pe care îl văzuse înainte, cu zidurile de piatră ale castelului ridicându-se printre copacii groşi, îngheţaţi. Dar era aceeaşi prăpastie adâncă – şi se găsea pe celălalt mal al lacului!

Îşi adună măştile şi păşi spre culoarul de trecere, împotrivindu-se vântoasei care sufla în tărâmul calm al mlaştinii.

În spatele ei, Wynne-Jones o luă din loc tropotind. În urma lui, Scathach smuci caii. Tallis păşi peste prag şi strigă atunci când o izbi frigul crâncen. Era afundată până la genunchi într-un râu cu apă rece ca gheaţa şi malul era la câţiva metri distanţă. Se întoarse şi îl ajută pe Wynne-Jones să vină şi el în râpă. Bătrânul clipi cu ochiul teafăr şi se uită în sus, apoi privi în jur, cu un zâmbet strâmb pe buze. Îl lovi o rafală de ninsoare, dar se scutură nepăsător. Trăia ceva complet nou: prima traversare controlată într-o geistzonă sub îndrumarea unui *oolerinnen*; prima trecere în siguranţă a pragului păzit atât de mult timp de magia oaselor, lemnului şi-a aripii de pasăre a şamanului.

Tallis îi strigă lui Scathach să se grăbească. Bărbatul apăru la poartă; părea şocat şi zdruncinat. Mai străbătuse înainte culoare de trecere, dar niciodată într-un ţinut atât de ostil. Ramurile se rupeau din copaci şi cădeau în apele agitate din spatele lui Tallis, care îşi ţinea strâns mantia şi năframa să nu i le sufle vântul năprasnic.

— Grăbeşte-te!

Vijelia ameninţa să o arunce în apă. Scathach trase de frâiele rudimentare ale celor trei cai şi aceştia, îngroziţi de trecerea de la calm la zbucium, şi nechezând zgomotos, păşiră de cealaltă parte.

Tallis o luă pe Înotătoare prin Lacuri, încercă să o calmeze şi reuşi. Duse iapa pe uscat, apoi întinse mâna ca să-l tragă pe Wynne-Jones din râul zbuciumat. Scathach duse celelalte două animale la loc sigur. Deschizătura dintre lumi dispăru, întunericul iernii înlocuind lumina de pe malul lacului.

— Suntem la nord de mlaştină, spuse Wynne-Jones, clănţănind din dinţi. Dar nu atât de departe cum aş fi sperat.

Se retraseră degrabă la adăpostul stâncilor şi-al pădurii, temându-se de crengile care cădeau, dar ştiind că altceva nu aveau de ales, decât să caute refugiu din calea furtunii la umbra copacilor falnici. Noaptea era aproape. Timpul era foarte scurt. Ninsoarea îi orbea, dar căzuse atât de năprasnic, încât nu formase încă o pătură peste pământ. Scathach întinse pânze între copacii care se cutremurau fără oprire. Tallis priponi caii cu spatele la direcţia din care bătea vântul. Wynne-Jones reuşi până la urmă să aprindă un foc mic.

Se strânseră laolaltă, înfăşuraţi în vela ambarcaţiunii eşuate.

Dimineaţă, vântul furios se oprise. O ninsoare fină se cernu pentru o vreme, apoi încetă şi ea. Se pogorî un calm primitor. Caii nu se mai zbăteau şi Wynne-Jones adormi. Scathach se apropie de Tallis şi se încovrigară strâns lipiţi unul de celălalt, ea afundându-şi faţa în gulerul de blană al hainei lui, el vârându-şi mâinile la căldură sub mantia ei.

Crearea culoarelor de trecere devenise un proces dificil, care cerea energie, iar Tallis se resimţi multe ore după aceea. Când se simţi pe deplin odihnită, mâncară ceva frugal, păstrându-şi proviziile de carne şi fructe de pădure pentru călătoria dificilă care-i aştepta, apoi urcară pe cai şi începură să îşi croiască drum, precauţi, prin cărările înzăpezite din pădure. Pe cât

posibil, nu se îndepărtară de râu. Din când în când, Tallis, purtând masca Argintatei, cercetă apele, dar nu văzu niciun peşte. Folosind-o pe Falkenna, zări gâşte cenuşii, dar Scathach – expert cu sabia şi suliţa – nu era un trăgător bun cu praştia. Numai folosind-o pe Cunhaval observă vietăţi în pădure, iar acestea nu erau din cele care le dădeau ghes să încetinească pasul şi să întindă o capcană.

Erau lupi. Erau aproape în spatele lor. Îi urmăreau fără abatere prin codrul întunecat aflat sub povara iernii.

Gândul nu fu rostit nicio clipă, dar identitatea haitei părea evidentă.

(ii)

În a doua zi a lentei lor călătorii pe râu în sus găsiră urme ale lui Morthen, o plasă de păr împodobită cu cochilii, agăţată pe ramura unui copac aproape de rămăşiţele reci ale unui foc. Ştiuse fata că vor veni după ea? Tallis luă plasa şi pipăi cochiliile sparte, meditând. Totul la acel obiect ciudat sugera că Morthen îl lăsase ca semn intenţionat.

Wynne-Jones luă plasa şi o împături cu grijă, după care o ascunse printre haine. Se duse lângă malul apei şi trase în piept aerul tare.

— Întotdeauna lăsa mici semne de avertizare atunci când era mică, spuse el întorcându-se la cai. Dacă mergeam să vânăm sau să explorăm, întotdeauna o lua înainte. Mă prevenea cu privire la animale sau la ruine sau la mitagouri…

— Acesta e un semn de avertizare? întrebă Scathach. Cu privire la ce ne avertizează? La iarnă?

Zâmbi.

— La primăvară, cred.

— Primăvară! făcu Tallis, mirată, uitându-se în jurul ei la ţinutul întunecat şi despuiat de zăpadă.

Wynne-Jones râse.

— Nu simţi mirosul? Este în aer. Anotimpurile se schimbă. Asta e ciudata furtună de care te-am prevenit… Haide! Ne apropiem de un loc foarte important pentru tine.

Primăvară.

Dădu buzna peste ei între un cot al râului şi următorul. Copacii aveau muguri noi, aerul era tăios, dar mai luminos acum, apa curgea mai molcom. Trecură călare prin primăvară –

le luă cam două ore – şi intrară în vară. Şi până la apus se întoarseră în toamnă; părea o decizie logică să ridice tabăra în acel peisaj blând, dar în cursul nopţii un vânt ciudat se înteţi şi începu să ningă, după care urmă o îngrozitoare căldură umedă.

Nedumerită de tot ce se întâmpla, Tallis nu reuşi să doarmă. Şezu lângă focul plăpând şi urmări mişcarea creaturilor de-a lungul râului. În zori, erau iarăşi în plină toamnă, iar când porniră la drum, ajunseră înapoi în iarnă.

Călătoriră aşa vreme de patru zile şi în fiecare zi traversară anotimpurile de două ori. Wynne-Jones începea totuşi să-şi piardă răbdarea. Într-adevăr, vântul era foarte ciudat, mirosul şi sunetele lui te descumpăneau într-un fel cât se poate de neaşteptat.

Scathach folosi perioadele de vară ca să vâneze şi să adune plante comestibile. Primăvara şi toamna călăreau cel mai susţinut. Cea mai mare parte a timpului şi-l petrecură iarna, pur şi simplu pentru că era aşa greu să înainteze prin furtuna de gheaţă.

Când se opriră, cândva la îngemănarea dintre anotimpuri, Tallis simţi curgerea timpului, marea furtună în spirală care se răsucea în jurul a ceva anume la câteva zile de mers călare spre nord. Wynne-Jones făcu un desen cu o bucată de cărbune pe o stâncă pleşuvă.

— E ca un uragan. Are un epicentru şi în jurul lui sunt înlănţuirile circulare ale anotimpurilor, mişcându-se foarte încet într-un număr de zone distincte. Întrucât noi trecem drept prin ele trăim anotimpurile într-o ordine foarte scurtă. Am mai trecut printr-o asemenea furtună şi cele mai periculoase sunt *rafalele.*

O zi mai târziu, când pereţii văii deveneau mai abrupţi, hăul se afunda mai tare în pământ şi râul se lărgea, Tallis află la ce se referise bătrânul. Către apus, o panglică de culoare brăzdă pădurea văratică, o dungă lată de-un maro auriu săgetând verdeaţa. Se întâmplă atât de repede, încât abia reuşi să urmărească schimbarea. Într-un moment pădurea era bogată şi luxuriantă, în următorul se transformase în auriu, apoi frunzele fură suflate în aer, aproape ca şi când ar fi avut loc o explozie.

Călăreţii se opriră. Calul lui Scathach se sperie şi tânărul strigă la animal, care începu să lovească apa sub copite, răsucindu-se şi smucind de frâie, deranjat de ceva.

În urma avalanşei de frunze veni un val de înmugurire,

ramurile negre dând naştere unor muguri noi în câteva secunde, mugurii devenind frunze. Pădurea se înfioră, rămase neclintită – o clipă de tăcere sufocantă, văratică, apoi vuietul noului anotimp, un vânt îngheţat aducând moarte şi desfrunzire, astfel încât pentru a doua oară în două minute pământul fu acoperit de frunze moarte şi de zăpadă.

Călătoria prin zona timpului înteţit era înfricoşătoare. Cu capetele plecate, continuară cu îndărătnicie, galopând ori de câte ori se ivea o clipă de calm şi căldură, întorcându-se cu spatele la vântul rece atunci când acele de gheaţă, aprige, se năpusteau asupra lor ca insectele.

După câteva ore, viteza schimbării se domoli. Găsiră un ostrov unde primăvara şi vara oscilau şi înnoptară acolo, conştienţi că la doar câţiva metri depărtare o iarnă aprigă se isca şi murea, copacii înfrunzeau, apoi mugurii li se uscau din nou, de parcă ar fi fost mici creaturi care se agăţau cu toată fiinţa de lumină, pentru ca apoi să se retragă iute în găurile scoarţei din care ieşiseră.

Ajunseră în „epicentrul” acelei furtuni sub un cer posomorât de iarnă şi deodată Tallis începu să recunoască semnele canionului adânc spre care cu multe zile înainte, împreună cu Morthen, deschisese un culoar de trecere.

— Aici e, îi şopti lui Scathach. Suntem aproape. Acesta este locul…

Tânărul războinic îşi scutură chiciura de pe barba neîngrijită şi scrută malurile abrupte ale văii, scoţând aburi pe gură.

— O simt şi eu, spuse.

Părea alarmat, calul lui se întorcea agitat în loc.

— Ascultă!

Tallis auzi urletul vântului printre copaci, huruitul pietrelor. Se uită la Scathach, încruntându-se. Tânărul zâmbea strâmb şi ochii verzi îi sticleau de emoţie.

— Bătălie! spuse el. Auzi bătălia?

Ea clătină din cap.

— Doar vântul…

— Mai mult decât vântul! Săbii lovindu-se… cai în galop… strigăte. *Trebuie* să auzi.

Continua să se uite la vârful muntelui.

— E acolo sus, dincolo de pădure. Tot acolo sunt şi prietenii mei…

Întoarse privirea aprigă spre Tallis, apoi se întinse să o ia de braţ.

— Acum *există* o legătură între noi. Castelul tău, câmpul meu de luptă, amândouă aproape...

Wynne-Jones începuse şi el să recunoască locul acela întunecat şi îngheţat. Mişcările lor năşteau ecou acolo, sunetul râului, puternic, deşi numai Scathach părea capabil să audă strigătele luptei din depărtare. Pereţii canionului se apropiau unul de celălalt în timp ce înaintau prin întunecimea tot mai adâncă. Deasupra lor, vârfuri proeminente de stâncă şi ramuri aproape că ascundeau cerul: ruine de piatră peste care crescuseră copaci întunecaţi, edificiile dărâmate ale anticului loc acoperind canionul, aparent cioplite chiar în stâncă.

Printre ruine, printre stejarii şi păduceii înnegriţi, ardeau focuri.

Acum, când Tallis asculta cu luare aminte, auzea ropotul unei tobe în semn de avertizare. Era un sunet familiar. Şi poate că acesta fusese sunetul care-l emoţionase pe Scathach. Când scrută întunericul, observă turnuri erodate şi ziduri năruite, sus pe faleză, în locul unde acum arbori uriaşi îşi aveau înfipte rădăcinile. Siluete întunecate se întrezăreau acolo, unele ghemuite sub zidurile înclinate, altele fâlfâind pe fundalul cerului cenuşiu.

— Nu este aşa cum l-am văzut în vise, spuse Tallis. Hăul era mai larg. Castelul nu era aşa distrus. Orice mezin întemniţat aici ar fi putut evada cu uşurinţă.

Fără să o asculte, Scathach spuse:

— Locul ăsta mă atrage. Îmi ademeneşte năluca.

Se ridică în scăriţele şeii şi inspiră adânc, aparent mulţumit.

— Mirosul luptei! E inconfundabil. Bavduin este aproape. Aş recunoaşte mirosul ăsta oricând.

— Dacă aş avea măcar jurnalul, se plânse Wynne-Jones. Ceva cu care să scriu, să consemnez asta.

— Uitaţi-vă în jur, şuieră Scathach brusc când ieşiră de după un cot al râului, călărind încet.

Se întoarse în şa, mirarea citindu-i-se pe chip.

— Uitaţi-vă peste tot! Peste tot în jur!

Zdrenţe albe fâlfâiau în copaci. Lumina scânteia pe armuri. Siluete se mişcau încet în întuneric. Tallis icni când văzu oase de om şi cal strânse grămadă lângă râu şi aruncate pe ramuri,

amintiri sumbre ale celor care nu ieşiseră învingători. Lângă apă stăteau pe vine războinicii. Unii beau, alţii doar se uitau în gol. Tallis simţea miros de sânge şi mai simţea miasma grea a murdăriei. Un cal alunecă pe gheaţă, nechezând tare când se prăbuşi pe o parte. Îşi reveni, se opinti în picioare şi porni la galop de-a lungul canionului, fără călăreţ, cu valtrapurile fâlfâind după el.

Când ochii i se mai obişnuiră cu bezna infernală, Tallis reuşi să vadă cât de *multe* dintre corpurile acelea răpciugoase erau adunate pe malul nordic al râului. Se ignorau reciproc în moarte, deşi stăteau ghemuite la distanţă de doar un braţ unul de celălalt, ba chiar atingându-se atunci când alunecau pe gheaţă. Aveau ochi doar pentru drumul de coborâre, iar focul luptei, iubirea şi mândria le fuseseră demult răpite, rămânând nişte biete ambalaje fără suflet, în bronz sau piele, cu mantii de blană ori pantaloni în culori deschise. Coifurile sclipeau, unele împodobite cu pene lungi, altele cu capete de animale, altele simple. Malul era plin de suliţe şi săbii, înfipte în noroiul tare, fără să mai fie de trebuinţă.

— Bavduin este o luptă în afara timpului, spuse Wynne-Jones pe când privea trista adunare a celor căzuţi.

Dintr-un copac căzură nişte oase şi aterizară cu zgomot peste o armură ruginită. Tallis observă scuturi înfipte în ramuri rupte, stindarde care fluturau zdrenţuite acolo unde fuseseră arborate. Un grup de capete putrezite, atârnate de păr, se bălăngăneau în vânt, mandibulele lor căzute cântând bocete tăcute, ochii goi urmărind călătoria nălucilor pe tărâmurile necunoscute ale epocii lor.

Pe partea dinspre faleză, pe pragurile dintre ruinele precare, erau mai multe focuri risipite. Alte focuri erau şi mai sus, la marginea ce părea că se-ntâlneşte cu cerul, în vreme ce vântul aducea sunetul tânguitor al unei trompete.

Scathach strigă şi ridică spada, apoi puse arma în teacă şi se prăbuşi în şa, întristat poate de gândul la prietenii săi. Tallis îşi aducea aminte povestea lui fragmentată despre bătălia de la Bavduin, amintirea lui incompletă a legendei care îl ţinea în mreje.

Un râu curgea în apropiere de Bavduin şi în fiecare noapte morţii veneau la apă în drumul de întoarcere către pământul rece al timpului şi spaţiului lor. Acolo invocau zeii şi păzitorii

morţilor poporului lor, iar duhurile se amestecau în văzduh, aidoma unor bestii nestăvilite, luptându-se şi distrugând de parcă ar fi fost orbi.

Când şi-o puse pe Morndun pe faţă şi se uită prin ochii ei fantomatici, văzu aerul fremătând de spirite cu trăsături precise, ca nişte furii, răsucindu-se şi încolăcindu-se deasupra râului, ieşind şuvoi din gurile şi ochii oamenilor de lângă apă şi din mormanele de cranii de lângă copaci. Siluete încornorate, figuri solzoase, forme cu înfăţişări de insecte şi păianjeni, păsări cu chipuri de femei tinere – o făcură pe Tallis să tremure în timp ce asista la acea tăcută adunare a forţelor supranaturale din atâtea epoci.

— Arată-mi, şopti Wynne-Jones, dar când se uită prin mască nu văzu altceva decât întunericul.

Aşa că Tallis descrise ce vedea ea, după care străbătură locul acela tăcut al morţii, privindu-i pe muribunzi şi pe morţi cu luare aminte. Ajunseră la poalele unei poteci şerpuite care urca pe costişă, părând să ducă la fortăreaţă şi la pădurea de pe platoul de sus – la terenul deschis unde se purta o bătălie ciudată şi atemporală sub cerul apusului.

Îşi aprinseră foc de la un mort, părul lui uns cu calcar, pieptul dezgolit şi răsucit de sub mantia cu margine îmblănită şi haina de pânză stând dovadă a faptului că era celt. Îşi luase singur viaţa, dar în frig rămăsese ghemuit, mâna odihnindu-i-se pe mânerul sabiei pe care şi-o înfipsese în inimă. Între degetele de la cealaltă mână avea împletite fire lungi din părul unei femei. Lacrimile îi îngheţaseră, astfel încât obrajii şi ochii continuau să-i strălucească. Scathach târî corpul înţepenit înapoi între copaci şi-l întinse pe o parte. Apoi se îndreptă de spate, suspină şi se uită în susul pantei. Şopti numele Jaguthinilor şi pumnii i se încleştară de durere.

— Vor fi acolo, îi spuse el încet lui Tallis. Vor fi acolo. Toţi. Trebuie să mă alătur lor.

— Nu-l abandona încă pe bătrân, spuse Tallis. Dă-mi timp să ajung la ruine şi să caut un semn că Harry a fost acolo.

— Şi să intri în Lavondyss? Şi să mă laşi să te aştept la nesfârşit?

— Nu voi intra. O voi face doar după ce voi vedea ce este acolo şi voi asculta sfatul tatălui tău despre ce să fac.

Scathach părea în continuare îngrijorat. Ea îl ciupi de obraz.

— Câteva minute în ruine. O oră, cel mult. Nu am de gând să fiu aşa pripită ca tine! După aceea ne vom putea lua rămas-bun cum se cuvine.

Îl cuprinse pe Scathach cu braţele şi el o strânse tare la piept. Blănurile lor erau prea groase şi abia se simţiră unul pe celălalt, dar Tallis îi desfăcu mantia şi îi sărută iute pielea rece şi întinsă de pe gât. El răspunse cu mai multă pasiune şi pentru o secundă privirea distantă din ochii lui fu înlocuită de atenţie şi amuzament.

— Un rămas-bun cum se cuvine, repetă Tallis, simţind înţepături în ochi. Chiar şi în frigul ăsta. Aşteaptă-mă…

— Te voi aştepta, încuviinţă el încet şi, uitându-se la valea întunecată a râului, adăugă: O să încerc să găsesc de mâncare. Suficientă pentru câteva zile. Ne-am putea hrăni cu carne de mitago…

— Nu!

El rânji.

— Atunci voi căuta ceva cu pielea mai groasă şi carnea mai tare. Ai grijă pe cărare. Şi fereşte-te de orice sună a luptă – şi de oricine pare a fi mort. Şi nu întârzia prea mult…

O potecă abruptă, pornind de la râu, şerpuia printre copaci mici şi dezgoliţi. O potecă primejdioasă din cauza pietrelor şi a zăpezii. O potecă săpată precar în peretele văii, uneori lată doar cât trupul unui animal, alteori trecând direct prin stâncă.

Când Tallis urcă poteca îngustă, făcu să se rostogolească pietre până la apa scânteietoare de jos şi, ajunsă la oarecare înălţime, se opri să asculte cu atenţie, recunoscând sunetul dintr-un moment din copilărie, de când chemase imagini dintr-o altă lume, iar Harry o strigase, cerându-i ajutor.

Acela *era* locul. O bucura să afle asta, să recunoască ecoul calului ei, chinuindu-se pe poteca îngheţată, să audă toba, să simtă mirosul lemnului care ardea, pocnetul corturilor din piei netăbăcite ridicate în faţa porţii cu boltă a fortăreţei ruinate.

Din desişul de păducel o priveau mai mulţi ochi. Trecu nepăsătoare pe lângă focuri. Oamenii aceia locuiau acolo de ani buni; peste tot vedeai urme ale unei vechi aşezări. Numai copiii erau destul de curajoşi să iasă din ascunzătoare şi să se uite la ea. Aveau ochi trişti şi erau îmbrăcaţi în blănuri, cu părul strâns în creştetul capului şi aveau prinse la mâini şi la picioare oase şi

pietre lustruite care clămpăneau. Semănau cu băiatul pe care-l văzuse la Cabana de Stejar…

Toboşarul era o femeie înveşmântată în negru. Urmărea totul dintr-un cort scund, pe jumătate ascunsă vederii de piei, blănuri şi sculpturi în lemn. Tallis văzu o despicătură în peretele de stâncă şi focul mic care ardea în adâncul ei, iluminând grupul de statuete de lemn, unele stând în picioare, altele atârnând pe viţe, la intrarea în peşteră.

Merse mai departe, aplecându-se pe sub copaci, tremurând când trecu prin dreptul statuilor ce păzeau poarta dărâmată. Erau animale, nu oameni, dar aveau alura unor creaturi de coşmar, a unor fantasme, şi chiar dacă recunoscu animalele pădurii în membrele, colţii şi ochii lor, ceea ce o impresionă cel mai tare era aerul de nebunie pe care-l emanau.

„Toate lucrurile în lumea asta s-au născut din mintea oamenilor şi cum toţi oamenii sunt nebuni, acestea sunt creaturi nebuneşti, alergând nebuneşte…”

Aşa că Tallis intră în coridoarele şi galeriile de piatră care-l duseseră odată pe Harry la prima pădure şi la tărâmul interzis în a cărui îmbrăţişare iernatică se pierduse. Piatra rece îi şoptea. Urcă scări şi se uită pe ferestre largi la canion şi ţinutul împădurit care se întindea spre sud şi vest. Intră în odăi mici, se opri într-o parte a unei săli mari, cu tavanul putrezit, prin ale cărui grinzi lăsate şi streşini căzute zburau creaturi întunecate. Cunoştea bine sala aceea, cu vatra ei uriaşă şi podeaua de marmură. Se duse la locul unde stătuse Regele. Se opri unde îl văzuse pe Scathach în poveste, chipul lui confundându-se acum cu cel al tânărului alături de care călătorea. Îşi amintea din nou furia din ochii lui atunci când o privea peste masă. Şi îşi dădu seama că furia nu fusese nicidecum îndreptată spre ea. Se uita la ea căutând ajutor – implora, prin furia sa, sprijinul surorii sale… doar că, tânăr fiind, nu îşi putea controla expresia feţei, şi Tallis se cutremură imaginându-şi acea furie, recunoscând însă acum disperarea din ochii lui.

„Eu cine eram? De ce mă simt aşa bătrână? Dacă eram sora lui în poveste, de ce mă simt aşa bătrână, aşa rece?”

Măcar de s-ar fi uitat mai atent la ochii lui! Şi-ar fi putut vedea reflexia. Ar fi putut înţelege de-acum.

Era ceva familiar şi liniştitor în ruina aceea înnebunitoare, în acel peisaj mitago, generat de un aviator ars cu mulţi ani în

urmă, creat de el pe când se îndrepta spre cel mai lăuntric şi vechi dintre toate locurile. Frânturile din poveştile ei o făceau să zâmbească. Ecourile lui Harry o întristau. Deşi îşi simţea trupul rece, se simţea învăluită în căldură, de parcă braţele fratelui ei ar fi cuprins-o, iar ea stătea cuibărită la pieptul său. Atinse peretele de piatră aşa cum ar fi atins un obraz, voit şi fără grabă. Era atât de negru, atât de ciudat. Era oarecum jilav, acoperit cu o ciudată substanţă lipicioasă. Desenele săpate în piatră erau evocatoare, ornamente fine de cristal, îşi imagina, bucle şi arce frumoase, la fel de plăcute vederii ca trăsăturile chipului mamei.

Recunoscu piatra drept ceea ce era, dar nu reuşi să dea formă gândului, acesta nu ieşi la suprafaţă. Era o piatră care nu era piatră adevărată, şi această ciudăţenie continua să o nedumerească, chit că rezolvarea micii enigme era evidentă şi o înconjura din toate părţile.

Hoinărind fără ţintă, urcă în turnuri şi străbătu galerii întortocheate care pătrundeau adânc în peretele de stâncă. Amurgul făcea loc întunericului şi focurile din faţa porţii ardeau împrăştiind lumină. O ninsoare fină se cernea şi transforma imaginea pădurii. Vântul sufla prin ţeasta goală a fortăreţei, respiraţia întretăiată a unui muribund. Iar într-o odaie găsi rămăşiţele zdrenţuite ale unui stindard alb, având ca stemă imaginea unei păsări.

De acolo, din odaie putu să vadă afară printr-o fereastră largă care dădea spre un crâng des de copaci ce păreau să se îngrămădească laolaltă nereuşind totuşi să ascundă vederii o cărare care ducea la o peşteră mică. Era sus pe faleză acum şi terasa era aproape de cerul întunecat. Îşi făcea socoteala că, urmând poteca şi urcând stânca colţuroasă pe după gura peşterii, ar fi ajuns în vârful canionului. De acolo ar fi putut vedea peste pământ până hăt departe – către marginea pădurii în toate direcţiile.

Odaia părea primitoare, aşa friguroasă şi umedă cum era, şi întunecată. Se plimbă pe lângă pereţi. Încercă să şi-l imagineze pe Harry stând acolo lângă un foc, în mijloc, uitându-se ţintă la peşteră, tânjind după prima pădure, atrăgând Străvechiul către el.

Lumina palidă a lunii străpungea cerul iernii, norii retrăgându-se pentru o clipă, astfel încât stânca sumbră şi spiralată

strălucea argintie, reflectând razele reci.

Ceva în stâncă…

Traversă odaia, întinse mâna să atingă obiectul sclipitor încastrat în perete. Părea că stânca ar fi curs *în jurul* pistolului, funii răsucite de piatră care strângeau ţeava şi garda trăgaciului. Dar forma revolverului se vedea clar. Metalul ruginise, lemnul putrezise. Totuşi, nu putrezise într-atât încât iniţialele cioplite la baza mânerului să nu mai fie lizibile.

H.K.

Harry Keeton!

Pistolul fratelui ei, deci. Vederea lui o emoţiona. Era încântată să-l atingă. Nu îl putu desprinde, dar rămase acolo, uitându-se lung la armă. Ţeava era îndreptată spre peşteră. Prezenţa lui ocupa odaia.

Urmându-şi instinctul, urmând cărarea minţii şi a amintirii lăsate de el, Tallis ajunsese, neabătută şi cu mare încăpăţânare, la locul final al morţii lui Harry…

De acolo până la renaştere era doar un singur pas…

Aşa că ieşi pe fereastra largă, îndreptându-se spre peşteră. În stânga ei, peretele cobora drept şi înfricoşător spre râu. Văzu licărul unui foc, focul lui Wynne-Jones. Râul scânteia în lumina asfinţitului.

Se auzi un sunet din prăpastie, un vâjâit ciudat. Văzu o siluetă întunecată, circulară, ridicându-se din adâncuri, căţărându-se pe pereţii canionului. Era ca o roată neagră cu puncte albe. Vocifera… Fascinată, urmări cum obiectul acela urca spre ea şi doar după câteva secunde îşi dădu seama că era un stol zgomotos de păsări care se răsucea pe curenţii ascendenţi spre libertatea cerurilor. Se ghemui când uriaşul stol trecu în larmă de ciripeli pe lângă ea, bătând din aripi; unele dintre păsări se încâlciră în copaci, iar câteva se loviră de piatra fortăreţei, panicate, sau intrară în spaţiul închis al odăii, unde zburară bezmetic, dar cele mai multe se ridicară deasupra ei, zburând roată, apoi porniră toate deodată către sud, pierzându-se în lumina evanescentă a cerului.

Această întâmplare întrerupse sentimentul apropierii de fratele ei. Mergând în echilibru pe faleza abruptă, Tallis aruncă o privire spre râul de jos. Îşi auzi numele strigat de acolo, sunetul ajungând distorsionat din pricina ecoului. Cuprinsă de

îngrijorare, Tallis se întoarse la locul unde o priponise pe Înotătoare prin Lacuri.

Ducând animalul de căpăstru, coborî pe cărarea abruptă spre tabăra de corturi. Dădu ocol focurilor, fără să vadă niciun semn de mişcare, apoi îşi dădu seama că cineva alerga printre copacii întunecaţi în direcţia ei. Silueta veni pe cărare în sus şi ajunse la lumina slabă a focului, se opri, strigă, după care o zbughi mai departe, fluturând din braţe în timp ce alerga.

— Ilex-Jack! strigă Tallis şi, de parcă şi-ar fi înţeles numele, Green Jack se opri un moment şi se uită cu tristeţe la femeie.

Era cu siguranţă acel duh al pădurii, cu scoarţa de ilex ruptă şi zgâriată, acum, tremurând din tot corpul costeliv. Arăta ca şi când ar fi fost atacată. Sub privirea lui Tallis, mai multe frunze ascuţite căzură de pe pieptul ei şi creatura pipăi codiţele rupte de parcă ar fi durut-o. După care se întoarse şi alergă mai departe spre poarta ruinei. Poate că era conştientă de ce se afla înainte sau poate doar alerga orbeşte.

Apoi Tallis îşi dădu seama că Ilex-Jack fugea de frică.

Un lup dădu buzna în tabăra de corturi, se opri şi se ridică pe picioarele din spate ca un om.

Înotătoarea prin Lacuri se sperie şi se cabră. Tallis trase animalul jos şi îl linişti, mângâindu-i botul şi şoptindu-i cuvinte de alinare. Scaragul stătea, pe jumătate vizibil în lumina slabă, clătinându-se şi clămpănind din fălcile ude. Mireasma de animal sălbatic şi pădure era puternică. Făcu un pas iute într-o parte, retrăgându-se mai mult în întuneric, după care ridică privirea pentru a se uita de-a lungul cărării. Când făcu asta, trosni şi pârâi, ca un copac bătrân ce face să foşnească frunze uscate. Braţe scheletice se ridicară, unul indicând ceva; ochi care nu erau decât două găuri într-o bucată de lemn cariat păreau să caute compasiunea omului. O gură care tremura şi se deschidea, expunând spini ascuţiţi în chip de dinţi, părea că încearcă să articuleze cuvinte; una peste alta, silueta acelei creaturi a pădurii era a unui lup, dar un lup numai piele şi os, cu blana jupuită, cu carnea topită pe oasele ieşite în relief.

Se lăsă în patru labe şi păşi încet de la stânga la dreapta. Adulmecă aerul. Scoase un urlet ca de câine, apoi trecu în goană pe lângă Tallis, mişcându-se atât de repede pe picioarele din spate, aplecat înainte, încât tânăra abia îl putu urmări. Intrase deja într-unul dintre corturi, dar o clipă mai târziu ieşi şi

se năpusti spre Tallis, lumina reflectându-i-se în ochii inexpresivi. Tânăra avea o suliţă mică şi avu timp doar cât să o ridice şi să o arunce spre Scarag. Vârful trecu prin corpul animalului ca printr-o ciupercă de copac. Creatura se opri, totuşi. Tallis îşi trase arma înapoi şi ţinti în capul lupului, care se împletici. Îl străpunse în coaste a doua oară şi vârful se înfipse bine, iar acum, când trase Scaragul într-o parte, acesta veni cu ea, ţinându-se de suliţa ucigaşă.

Strigăte de lup, un vaier ascuţit, un lătrat de moarte, apoi Tallis azvârli monstrul iernii peste margine. În timp ce se rostogolea în gol, întinse membrele în lături. Lui Tallis i se păru că aude un strigăt de bufniţă şi silueta în cădere, întunecată acum şi abia vizibilă, păru că se întoarce brusc la stânga, plană, apoi se prăbuşi, întorcând o faţă rotundă şi albă ca să se uite la ea pe când dispărea în beznă.

Rămasă liberă, speriată de Scarag, Înotătoarea prin Lacuri o luase din loc. Tallis auzea iapa undeva mai jos, mergând anevoie pe cărarea îngheţată, şi porni într-acolo. Când ajunse la râu, găsi calul stând cu capul plecat, parcă ruşinat. Când se apropie, iapa necheză tare, apoi izbi cu copitele în pământ şi se retrase cu spatele între copaci. Tallis îşi dădu seama că nu ruşinea era motivul pentru care animalul se comporta astfel, ci teama.

Se uită de-a lungul râului spre locul unde ardea focul lui Wynne-Jones. Văzu acolo un singur cal, dar nici ţipenie de om. Ceva, totuşi… ceva înalt, ceva ca un animal… stătea perfect nemişcat…

Se apropie cu precauţie.

Ceea ce văzuse era un Scarag. Atârna inert în suliţa lui Scathach, care îl străpunsese prin maxilar şi care, la rândul ei, fusese înfiptă în pământ. Creatura zvâcni, apoi rămase nemişcată. Degetele ei lungi se îndoiră de durere, după care se relaxară. O bucată dintr-o frunză de stejar, maro şi moartă, care i se mişca la gât, îi dădu de ştire lui Tallis că acela fusese conducătorul. Capul unui al doilea Scarag zăcea lângă foc, cu gura larg deschisă, trăsăturile lui de lup fiind abia recognoscibile. Corpul era întins pe jos, cu braţele şi picioarele desprinse de trunchi. Tallis observă că din pielea de scoarţă uscată mijiseră pene, dar că le fusese întreruptă creşterea de moartea bruscă a creaturii.

Unde era Scathach? Unde era Wynne-Jones? Fornăitul unui cal îi atrase atenţia spre dreapta, unde văzu armăsarul furat al lui Scathach priponit la repezeală. Undeva în spate, o piatră căzu în râu şi Tallis se întoarse, ridicând privirea spre focurile de pe versant şi spre norii întunecaţi de deasupra stâncilor şi meterezelor fortăreţei.

Mişcare…

O înconjura din toate părţile. Se întoarse, dezarmată şi speriată. Întinse mâna spre foc, având de gând să ia un tăciune, dar ceva o apucă de braţ şi o răsuci. În obraz i se afundară dinţi. Tallis strigă şi dădu să lovească lupul. Un vârf de suliţă pătrunse prin hainele ei de blană, înţepând-o, apoi se retrase. Lupul rămăsese nemişcat, după care se lăsă greu în braţele ei, pe o parte. Scathach îl străpunsese din spate, vârful suliţei pătrunzând prea departe şi ajungând până la Tallis. Tânăra îşi masă pântecele şi îşi atinse uşor faţa, întinzând sângele şi apăsând rana superficială făcută de dinţii fiarei. Scathach nu spuse nimic.

— Am ucis şi eu unul pe versant, zise Tallis. Ilex-Jack fugea…

— Atunci mai rămâne doar şamanul.

— Va ataca la fel ca ceilalţi?

— Are nevoie de viaţă. Va ucide pentru sânge.

Scathach aruncă o privire rapidă în jur. Tallis se opri lângă el. Mirosul era copleşitor; verdeaţa iernii se descompunea mai repede în jurul lor.

— Unde e Wynne-Jones?

— Şi-a luat calul şi a plecat înapoi spre miazăzi, spuse Scathach. A zis că nu poate trăi fără jurnalul lui…

Tallis era furioasă.

— L-ai lăsat să plece?

— S-a *dus,* răspunse Scathach tăios. N-am putut să fac nimic. Creaturile astea probabil l-au ucis acum o zi…

Acum o zi? Dar ea stătuse pe munte doar două ore, cel mult trei. Ce voia să spună? Când îl întrebă, Scathach păru mirat de ce auzea.

— Ai stat acolo sus două zile. Am avut *mare* răbdare!

— Două zile!

Şocul ei păru să-l înmoaie.

— Mult mai mult decât ai promis că stai. Şi acum e rândul meu. *Trebuie* să merg pe câmpul de luptă. Tata mi-a spus totul

foarte clar. Jaguthinii sunt acolo, prietenii mei… întreaga mea viaţă. Trebuie să-i reîntâlnesc, să lupt alături de ei, să mă alătur lor. Aşa mă voi putea elibera de ei, îmi voi primi libertatea.

— Şi ce vei face atunci?

— Mă voi întoarce în lumea ta. Voi continua munca tatei.

Dar vei muri, gândi ea cu tristeţe. Vei muri sub un stejar.

Vei fi ars pe un rug. Mergând la Bavduin nu poţi obţine decât un singur fel de libertate. Libertatea morţii violente.

Tallis era ameţită din pricina ritmului cu care se derulau evenimentele. Wynne-Jones pornise pe drumul de întoarcere spre teritoriul tuthanachilor. Dar ea nu era pregătită pentru plecarea lui! Acum, că găsise locul pe unde Harry intrase în Lavondyss, îl voia pe bătrân alături. Avea nevoie de sfatul lui, de cunoştinţele lui… ba chiar de ajutorul lui! Pe deasupra, cum putea el să traverseze mlaştina? Nu avea puterea de a deschide praguri, culoare de trecere…

— Va muri. Nu va ajunge niciodată acasă. Nu fără ajutor.

Se uită la Înotătoarea prin Lacuri. Oare chiar înţelesese calul promisiunea ei? se întrebă. Dacă da, dacă o asemenea magie funcţiona în acel tărâm, atunci Înotătoarea era singura speranţă a bătrânului de a se întoarce. Iar dacă el se întorcea în siguranţă la tuthanachi, atunci putea să-i supravieţuiască băiatului Tig îndeajuns de mult cât Tallis să se întoarcă şi să pună întrebări după îndeplinirea călătoriei pe care avea să o facă în scurt timp – prin odaia cea mai de sus a fortăreţei, prin peşteră: pe urmele lui Harry.

Îi spuse lui Scathach ce avea de gând.

— Dacă are calul ăsta, are o şansă. Dar nu mă părăsi. Nu urca pe versant până nu mă întorc. Vreau să vin cu tine la Bavduin. Vreau să fiu acolo când îi vei găsi pe ceilalţi.

— Atunci, *grăbeşte-te,* spuse bărbatul. Te-am aşteptat deja două zile. Ceilalţi vor începe să mă caute. Trebuie să intrăm în luptă laolaltă. Nu *pot* să-i dezamăgesc.

— Aşteaptă-mă, insistă ea. Şi fii cu ochii în patru după şamanul Daurog. Era tânăr. Va fi periculos.

— Îmi pot purta singur de grijă, spuse Scathach abătut şi făcu semn din cap spre cadavrul conducătorului Scarag, care se legăna şi acum înfipt în lance.

Tallis încălecă pe Înotătoarea prin Lacuri şi se întoarse către sud. Dădu pinteni calului, îndemnându-l să alerge cât putea de

repede prin noapte, înapoi spre locurile unde anotimpurile se amestecau.

Îl găsi pe Wynne-Jones odihnindu-se pe marginea unui afloriment stâncos, istovit, întristat, înfometat. Tallis prinse o pasăre, o jumuli şi o găti, folosind rădăcini care înfloreau vara şi, după o vreme, el îşi recăpătă cât de cât puterile. Totuşi, nu se lăsa înduplecat să renunţe la drum. Refuza să se întoarcă în nord.

— Ce rost are să găsesc locul unde moare fiul meu? Ştiu că se va întâmpla. Nu vreau să-l văd. Tu ai propriul tău drum de întreprins, eu am propria-mi moarte de evitat. Prefer totuşi să-mi recapăt jurnalul şi să mă lupt cu Tig decât să mor îngheţat, hrană pentru lupi, fără nimic care să-mi amintească de *plăcerea* pură pe care am avut-o în timpul vieţii. Iar poveştile acelea sunt importante pentru mine.

— Tig le-a ars până acum, spuse Tallis. Ţi-a ars şi rajathukii.

— Da. Poate a ars o parte din foile de pergament. Dar sunt în pădure de mulţi ani şi sunt mult mai multe de citit decât ceea ce ţin în coliba şamanului. Acele câteva pagini vor fi dispărut, dar cele mai mult dintre ele sunt ascunse. Numai Morthen ştia unde… draga de Morthen…

Părea trist.

— Dacă o găseşti, adu-o înapoi la mine…

— Voi încerca. Şi ţi-l voi aduce şi pe Scathach.

— Cum se poate? Ai văzut deja ce soartă va avea.

Tallis surâse.

— Un călăreţ sălbatic, o femeie, se întindea să-l scoată de pe rug. Părea să îl iubească. Poate că încă nu era mort. Dar, cum mi-ai spus tu în colibă, va renaşte după moarte în chip de războinic. Aşa că totul e să-l recunoşti…

Wynne-Jones o strânse de încheietura mâinii.

— Îţi doresc mult noroc. Sper să ajungi acolo. Sper să-l găseşti pe Harry.

— L-am găsit. I-am găsit pistolul. A fost acolo, în castel. Aceea *este* calea spre Lavondyss. Este o peşteră acolo. Trebuie doar să aflu cum să deschid pragul prin peşteră.

Wynne-Jones surâse vlăguit, chipul lui plin de cicatrice radiind căldură. Tallis observă privirea înţeleaptă din ochiul său sănătos.

— Ce este?

— Când îl vei urmări prin prima pădure, spuse el, aminteşte-ţi un lucru, dacă poţi… continuă să îţi pui întrebarea asta: de ce *nu a putut* el să se întoarcă? Ce l-a făcut prizonier? Nu face şi tu aceeaşi greşeală. Nu merge după el prea repede. Fii mereu atentă la semne ale iernii, ale pădurii, ale păsărilor. Undeva în tot haosul de imagini şi poveşti pe care îl porţi cu tine se află motivul *neputinţei* lui Harry de a se întoarce. Mi-aş dori să te pot ajuta mai mult, continuă el, aşezându-se. Nu pot. Dar sunt sigur că greşeala pe care a făcut-o el e înglobată cumva în poveştile tale. Trebuie să intri în Lavondyss în chip de copilă, nu de femeie. Priveşte şi ascultă cu simţurile unui copil. S-ar putea să vezi greşeala lui şi ai putea să o eviţi…

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Tallis. Darul meu pentru tine, ca răsplată, este calul acesta.

— Dar am deja un cal.

— Al meu înoată prin lacuri.

— Ah! Asta poate fi folositor, într-adevăr.

— E a ta. Fii blând cu ea.

— Ai grijă de fiul meu. Caut-o pe fiica mea. Nu suferi.

— Dacă reuşesc să descâlcesc întâmplările, îi voi salva pe Harry *şi* pe Scathach. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Îmi place îndârjirea ta, spuse Wynne-Jones, strângând-o cu afecţiune de braţ. Înainte am fost pesimist. Credeam că ţi-e sortit să eşuezi. Acum nu mai sunt aşa sigur. Tu creezi mai repede decât poate tărâmul să distrugă. Ai creat poveşti. Ai indus schimbare. Poate că ai *cu adevărat* magie în cântecele tale de iarnă şi-n acele incantaţii bizare pentru a duce cu bine la capăt călătoria pe care o întreprinzi.

Tallis îi sărută buzele subţiri şi rece, îşi plimbă un deget peste cicatricea rănii cumplite făcute de Tig.

— Să ai drum bun, bătrâne.

— Voi avea. Iar tu – nu uita. Lasă copila să te *însoţească.*

— Aşa voi face.

În adâncul sufletului, Tallis ştiuse că Scathach nu o va aştepta şi, totuşi, avu un şoc văzând că îşi încălcase cuvântul dat. Focul se stinsese de mai bine de o zi. Lovi cu picioarele în cenuşă şi îşi strigă furia şi durerea.

— Trebuia să aştepţi! Te-aş fi putut salva!

Prin Skogen nu văzu decât umbrele unei veri care făcuse

odinioară să înflorească râpa aceea. Prin Morndun văzu spirite zbuciumate şi năluci care se retrăgeau înapoi între copaci atunci când privirea ei hăituită cădea asupra lor şi observau că sunt urmărite. Morţii erau peste tot în jur, sângerând în apa rece, aşteptând să-şi înceapă propriile călătorii.

Nu vedea însă nicio urmă a omului pe care-l iubea.

El vânase totuşi prin pădure în numele ei. Picioarele din spate ale unui animal mic erau înfăşurate într-un sac de piele şi legate de ramura unui copac. Tallis o rupse de acolo, o aruncă pe celălalt mal al râului, dar se răzgândi, o recuperă şi o legă de calul slăbănog care o purta acum prin lume.

Animalul – agitat, înfrigurat şi înfometat – reacţionă la şoaptele ei de alinare. Lovi cu o copită în pământ şi fornăi scurt. Tallis îi dădu să mănânce o mână din ovăzul pe care-l luase cu ea. Era slab, se topea sub ochii ei ca toţi caii în tărâmul acela ostil. Poate că avea să mai reziste câteva zile, însă mult timp nu mai putea să supravieţuiască.

Pe cărarea abruptă către fortăreaţă, focurile încă ardeau. Tallis se uită la ele, apoi îşi lăsă privirea să rătăcească de-a lungul stâncilor golaşe şi a zidurilor ieşite în afară. Ilex-Jack fugise într-acolo şi poate că încă stătea ascunsă, îngrozită, în odăile friguroase, măturate de vânt. Năluca lui Harry o chema din ţeasta de piatră a castelului. Imagini ale acelei ierni şi ale pădurii pe timp de vară o tachinau… o ademeneau… Calea spre Lavondyss era la mică distanţă în faţă, sus, şi tot ce trebuia era să urmeze drumul, să-l abandoneze pe Scathach.

Dar nu putea face asta. Văzuse o femeie ieşind călare din pădurea întunecată, strigând de durere, părul ei uns cu lut fluturând în spate; femeia gonise în şa în jurul rugului. Şi apoi – deşi amintirea se estompa, de-a lungul anilor crescuse – se *întinsese* spre băiat…

Ce voia să facă? Să-l salveze pe Scathach din foc?

O femeie care-l iubea… o femeie care-l urmărise… păr lung şi faţa mânjită cu lut alb. Tallis nu o făcuse încă pe Visul Lunii atunci – masca aceea care să-i permită să o vadă pe femeia din ţinut – dar ştia instinctiv cine fusese, cum trecuse prin viziunea ei până în chiar ziua aceasta, poate, din chiar viitorul ei. Se bântuise singură toată viaţa. Dacă ar fi avut masca Visul Lunii poate că ar fi văzut mai mult, ar fi putut distinge între prezenţa lui Harry în viaţa ei de copilă şi prezenţa ei însăşi…

Lasă copila să te însoţească. Priveşte şi ascultă cu simţurile unui copil.

Vârî mâna în desaga legată de şa şi scoase o bucată mică de pânză în care înfăşurase lut alb luat din coliba lui Wynne-Jones, cel din care o făcuse şi pe Visul Lunii. Se întărise puţin şi îl înmuie cu apă rece, frământându-l până ce începu să apară o peliculă de lichid alb. Îşi mânji faţa şi îşi frecă părul cu exsudatul acela de lut.

Doar puţin, deocamdată. Avea să se mai mânjească pe drum. Acel act al împodobirii era deopotrivă un ritual al iubirii şi al morţii. Urcă în şaua calului fără astâmpăr şi-i dădu pinteni pe cărare în sus, către fortăreaţă şi dincolo de ea.

(iii)

În scurt timp, pădurea se închise în jurul ei, atât de deasă şi întunecată pe alocuri, încât, chiar în timp ce se iveau zorii noii zile, se imagină încă într-un tărâm al miezului de noapte. Însuşirile şi natura pădurii se schimbau o dată la fiecare două sute de metri şi odată cu ea urmele cruntei bătălii. În desişul de stejari, trecu pe lângă dumbrăvi unde oameni cu glugă recitau incantaţii aplecaţi deasupra unor capete cioplite în lemn sau mergeau printre mormanele de armuri ale luptătorilor morţi. Văzu scuturi ovale, cu mistreţi sălbatici şi cerbi poleiţi pe pielea crestată, săbii rupte, mantii viu colorate şi care de război mici, de răchită, dezmembrate şi arse, în fiecare dintre ele stând ghemuită silueta goală a vizitiului mort. În locurile acelea, în ramurile copacilor atârnau căpăţâni care străluceau de parcă ar fi fost unse cu ulei. Incantaţia monotonă a preoţilor părea să invoce aripi, deşi, când Tallis dădu ocol acelor altare celtice, nu reuşi să vadă nimic, ci auzi doar croncănitul de mulţumire al zeiţei corb.

O legiune dezordonată trecu pe lângă ea, în vreme ce stătea ghemuită într-un desiş de păducel şi ilex, acoperind uşor cu mâna botul calului. Urmări mirată cum rândurile sparte înaintau într-o linişte deplină, o linişte întreruptă doar de zăngănitul echipamentului. Recunoscu războinicii ca fiind romani, însă armele pe care le purtau îi erau complet străine, cum străin îi era şi tipul de uniformă care deosebea o legiune de alta. Căştile lor mate păreau făcute din fier, mantiile erau lungi şi roşii, unii purtau scuturi ovale uriaşe cu gravuri adânci şi conturul unui

şoim desenat pe ele. Pe lângă infanterişti mergeau călăreţii, frecându-se de copaci, nevoiţi să treacă prin porţiuni mlăştinoase şi peste trunchiuri de copaci căzuţi. Ce minte crease *acel* mitago? se întrebă ea mirată.

Pe măsură ce înainta prin pădurea schimbătoare, descoperi urmele înfrângerii lor...

Copacii erau aproape negri; trunchiuri goale de pini şi de brazi, unii de dimensiuni uriaşe, se înghesuiau unii într-alţii, înălţându-se mult deasupra şi acoperind lumina; reduceau lumea la tăcere, iar stratul gros de ace căzute de sub picioarele ei amortiza fiecare mişcare; chiar şi fornăitul calului suna stins, absorbit de pădurea întunecată. Tallis începu să simtă fiorii temerilor. Din când în când vedea focuri, dar când se apropia de ele găsea oameni legaţi de prăjini, arzând. Era mişcare în jurul ei. Caii goneau prea repede ca să poată fi simţiţi prin pădurea neagră; reuşi să le întrevadă călăreţii, oameni înalţi, cu păr blond, cu căştile având creste în semilună sau ţepoase ori coarne curbate în jos. Glasul lor, atunci când strigau, era gutural.

Pădurea se deschise într-o poiană mare. Tallis simţi un nod în stomac văzând măcelul de acolo. În mijloc se ridica un morman mare de capete. În jurul lui, ca razele unui soare, picioare şi braţe retezate. Trunchiurile morţilor erau înfipte în copaci, un cerc de carne vineţie, decorată în batjocură cu mantii şi tunici sfâşiate. Scuturile erau sprijinite de trunchiurile pinilor; lângă ele erau aruncate suliţe rupte şi în scoarţă fuseseră bătute în cuie căştile de fier mat ale legiunii pierdute.

Patru zei subţiri de lemn priveau morţii intraţi în putrefacţie; fiecare era făcut din bucăţi răsucite de crengi de mesteacăn, nu mai groase de un braţ, dar de două ori mai înalte ca Tallis. Din părul romanilor se realizase o împletitură care să le ţină zeilor loc de păr. În vârful fiecărui stâlp era pus câte un craniu. Câte două mâini fuseseră bătute în cuie de-a lungul trunchiului, iar la mijlocul lui erau fixate mădulare gri, scofâlcite, retezate de la cadavre. Zeii de mesteacăn erau mânjiţi cu sânge de-acum înnegrit.

Păsări uriaşe de pradă se hrăneau cu stârvurile. Se ridicară speriate în zbor atunci când Tallis dădu buzna în altar, dar îşi reluară locurile, croncănind tare, prea îmbuibate ca să poată zbura departe.

Tallis traversă iute acel loc al altarelor şi după un timp natura pădurii se schimbă din nou. Străbătu anevoie desişurile de ilex, trecu forţat prin pâlcurile de porumbari încă împodobiţi cu frunze moarte. Stejari înalţi, acoperiţi de muşchi, o scoaseră la marginea pădurii şi curând Tallis simţi miros de fum şi câmpul deschis din faţă. Nu se auzea nimic din zăngănitul metalic şi tropăitul cailor pe care ajunsese să le asocieze deopotrivă cu încăierările şi bătăliile, ci doar o stranie tăcere, cu excepţia sunetului, îndepărtat şi familiar, al unui vânt de furtună şi al vociferărilor unui stol de păsări, apropiindu-se…

Îşi duse calul chiar la marginea pădurii şi se uită printre tufişuri la povârnişul care se aşternea înainte. O, da, cunoştea locul, şi-l amintea, recunoştea toate detaliile. Ştia exact unde stătea, cunoştea locul aşa cum se vedea din stejarul strâmb şi bătrân de la orizont. Copacul era doar un contur, dar păreau să ardă flăcări pe una dintre ramurile lui, flăcări care urcau, apoi pâlpâiau şi se stingeau, doar pentru a se reaprinde… de parcă un foc ar fi venit şi plecat… de parcă focul n-ar fi fost din acel timp, ci ar fi petrecut minute scurte în copac, după care ar fi luminat într-o altă lume, înainte să reapară între ramuri, iarna.

Sub copac nu era nimeni. Câmpul dinaintea ei, dincolo de micul pârâu care curgea pe acolo, era întunecat de furtună. Era plin de corpuri risipite. Acela era locul unde se purtaseră ultimele lupte ale bătăliei. Aceia erau morţii al căror miros ajunsese la ea pe când era copilă. Acelea erau suliţele rupte şi roţile dezmembrate ale carelor de război a căror tristă moarte o afectase atât de tare pe când încerca să îl apere pe Scathach de Corbii cu Glugă.

Stolul hoitarilor trebuia să se afle în spatele ei, deasupra pădurii, în afara razei vizuale. Poate chiar acum începeau să zboare în cerc, să dea ocol câmpului, aşezându-se într-un şir subţire şi ameninţător în timp ce coborau în spirală în prăpastie…

Doar pentru a fi aruncat înapoi de magia focului din copac, duhul copacului, ea însăşi, care pâlpâia prin timp, privind atentă la călăreaţa cu păr uns cu lut.

Rugul trebuia să fie în dreapta ei. Ajunsese prea târziu ca să-l salveze. Ştia asta într-un fel apăsător şi trist care se putea manifesta doar ca o senzaţie de frig, un sentiment al morţii. Ştia că ieşise călare din pădure, strigându-şi suferinţa… dar acum nu

simţea nicio suferinţă, ci doar o teribilă inevitabilitate, doar acceptare rece. Unde era pasiunea la care fusese martoră, copilă fiind, la sinele ei înfuriat? Unde era durerea? Unde era hotărârea de a onora moartea iubitului ei, în vreme ce el ardea în Ţinutul Păsării-Spirit?

Numai gheaţă. Numai fapte reci. Numai acceptare…

Apoi, în dreapta ei, o femeie strigă. Tallis fu şocată pentru o clipă şi rămase perfect nemişcată. Un gând teribil îi străbătuse mintea. Urmă o mişcare grăbită şi furioasă în pădure, sunetul unui cal forţat până la limita epuizării fizice, lipăitul de piele pe pielea lui şi bufnetul surd al copitelor pe iarba îmbibată de sânge. Tallis ieşi în fugă dintre copaci. Armăsarul porni după ea.

Fumul care se ridica de la rugul lui Scathach era negru şi urca drept spre cerul înserării. Flăcările lingeau lemnele, lingeau cadavrul. Braţele războinicului mort părură să se îndoaie, mişcate de căldură, răsucite de flăcările mistuitoare. O siluetă în negru tocmai dispărea în pădure. Lui Tallis i se păru că aude scârţâitul unui căruţ…

Şi atunci o femeie călare ieşi valvârtej din pădure, se împletici prin apele mici ale pârâului şi ajunse pe câmp. Călări în jurul rugului aprins. Mantia ei neagră fâlfâia în urmă. Părul mânjit cu lut şi întărit părea galben la lumina flăcărilor. Corpul ei sclipea, braţele pictate cu dungi roşii, faţa pictată cu dungi albe şi negre. Strigătele ei de durere şi furie erau ca ţipetele scurte ale păsărilor de noapte, alungate din locul interzis al bătăliei, acel Ţinut al Păsării-Spirit.

Morthen duse mâna spre piciorul cadavrului şi trase corpul lui Scathach de pe movila funerară. Sări de pe cal şi stinse flăcările care-l mistuiau cu propria-i mantie neagră. Îi strigă numele. Îl strânse la piept. Îi sărută buzele, îi mângâie pielea arsă, îl pălmui peste faţă ca să-l trezească… dar fratele ei din pădure era mort, iar ea se lăsă la pământ, suspinând încet, ocrotindu-l cu propriul ei corp ca o pasăre neagră ţinându-şi puiul sub aripi.

Fata era acum femeie; îmbătrânise câţiva ani. Tallis observă asta în pofida măştii de lut. Preţ de câteva minute, rămase tăcută, şocată; fusese aşa sigură că femeia care ieşise călare din pădure era ea… dar acum, înţelegând că iubita pe care o văzuse fusese Morthen, o încerca un sentiment de furie şi nelinişte. Cu toate astea, furia aceea nu o putea pune decât pe seama geloziei, nu putea străbate câmpul iute ca să ia de la

fiica lui Wynne-Jones trupul bărbatului pe care amândouă, în felul lor, îl iubeau.

Deodată, Morthen păru să-i simtă prezenţa. Se întoarse încet şi se uită la Tallis; avea o privire aprigă şi gura strâmbată de furie. Era ca o vrăjitoare, o scorpie, toată frumuseţea ei tinerească dispăruse în spatele ridurilor şi a urii de pe chip. Se ridică în picioare, întinse mâna după sabia de metal de la brâu, dădu mantia în lături, dezvelindu-şi pielea pictată, lăsă capul pe spate, strigă numele lui Tallis, apoi pe al lui Scathach, apoi pe al ei însăşi, după care se uită din nou, tăcută, furioasă, spre locul unde Tallis stătea în umbră, la marginea pădurii.

Tallis fu convinsă de această insultă să acţioneze într-un fel pe care ştia că-l va regreta. Ieşi la câmp deschis, scoase pumnalul, strigă:

— Lasă-l acum. E al meu. Îţi voi duce fratele la un loc de îngropăciune cuvenit.

— E *al meu,* mârâi Morthen pe o voce mai mult de animal sălbatic decât de om şi pe un ton crescător. Este *fratele meu din pădure.* Am îmbătrânit pentru el! îl caut de ani de zile. L-am găsit, iar tu i-ai făcut o vrajă. *Tu* ai făcut asta...

— Nu fi neghioabă. Am fost alături de el de când ai plecat. M-a părăsit acum o zi. Nu am făcut nimic. Nu *eu* l-am părăsit...

Morthen se întoarse şi alergă spre cal. Sări în şa şi trase tare de frâie ca să facă animalul să se răsucească spre Tallis. Dădu pinteni calului ca să pornească în galop. Tallis rămase locului şi fu şocată când sabia lui Morthen o lovi în maxilar, nimerind aproape întocmai linia vechii cicatrici. Fără să simtă durere, ci doar o senzaţie de amorţeală şi irealitate, Tallis căzu. Lama fusese folosită cu latul. Nu o tăiase.

Se ridică şi o înfruntă iarăşi pe Morthen. Ce mult crescuse fata! Era aproape la fel de înaltă ca străinul. Ochii ei erau la fel de frumoşi ca oricând, chiar şi animaţi de furie, chiar şi conturaţi de desenele de război. Părul îi stătea ţeapăn pe cap, alb, ameninţător, mânjit cu lut. Când îşi aruncă mantia pe spate din nou, sânii goi ieşiră la iveală şi frigul iernii o făcu să tremure. O femeie matură, cu muşchii braţelor şi picioarelor groşi şi proeminenţi ca ai unui bărbat. Tallis, încotoşmănată în blănuri, privi acea apariţie despuiată în timp ce venea cu pas mare către ea. Pară două lovituri, apoi, când Morthen lovi cu sălbăticie, primi o tăietură la braţul stâng; după aceea fu rănită la piciorul

stâng şi se prăbuşi grămadă, lovită de trei ori în partea stângă, sângerând, lăsată să moară.

Morthen îi reteză şireturile mantiei şi o dezbrăcă acolo, lăsând-o icnind între viaţă şi moarte, în minte roindu-i gânduri confuze, simţind durerea pierderii, frică… nevoie. Vântul îngheţat îi mângâia corpul. Morthen îmbrăcă blănurile lui Tallis, îşi trase pe picioare pantalonii din blană de lup, ştergând cu mâna pata de sânge acolo unde lovise sabia.

— E mort, zise ea furioasă. Şi pământul ştie, regret asta. Dar vei muri şi tu, şi de asta nu-mi pare rău deloc. Acum mă voi întoarce la tata. În acea primă pădure îmi voi regăsi fratele. Scathach va ieşi dintre copaci… Nu am trăit degeaba. Pentru tine: frigul. Numai frigul.

După ce puse sabia în teacă, Morthen trase capul lui Tallis pe spate şi o sărută pe buze. Apoi o împinse iar la pământ.

„M-a doborât aşa uşor. M-ar fi putut ucide, dacă voia…”

Tallis se uită la trupul ars şi plin de băşici al lui Scathach. Când simţi că e gata să leşine, se întinse spre mantia lui fumegândă, mantia scurtă, roşie, pe care o luase de la un năvălitor. O trase de pe el. Ochii lui întredeschişi priveau cerurile. Buzele îi erau umflate de la căldură, urâte la vedere; linia arsurii începea de la maxilar şi gâtul îi era numai carne crudă. Îi trase pantalonii jos, apoi şi jiletca de piele. Se îmbrăcă încet, apărându-se parţial de frig. Calul ei se apropie şi o privi. Se târî mai aproape de rugul funerar, căldura lui bucurând-o, şi adormi. Când se trezi, trecuse doar puţin timp. Găsi un tăciune aprins şi cu el îşi cauteriză rănile, apoi se opinti anevoie în picioare.

Morthen plecase. După ce trăsese corpul fratelui ei iubit de pe rug, îl abandonase, întorcându-se la sud, îşi închipuia Tallis, pentru a-şi regăsi tatăl.

Ieşise din viaţa lui Tallis, deci, şi astfel ultima legătură cu Wynne-Jones fusese tăiată. Tallis era singură pentru prima dată în cei opt ani sau mai bine de când se afla în acel tărâm inimaginabil.

Gândul o tulbură şi o făcu să cadă în genunchi lângă trupul răvăşit al lui Scathach.

„Ţi-ai găsit prietenii? El era acolo? Gyonval? Erau toţi acolo? Dacă voi căuta în jur, îi voi regăsi pe toţi?”

Acum regreta că îl dezbrăcase. Se uită la pielea plesnită şi

ofilită, cu cicatricele închise, fără niciun pic de culoare, cu excepţia sângelui ca o vopsea uscată, membrelor lui lipsindu-le energia sau forţa, chipul fără vitalitate. Îl insultase pe mândrul războinic. El o chemase în ultimele lui clipe, iar ea îi aruncase o bucată din cămaşa sa albă de noapte, pe care el o prinsese cu speranţă, şi o sărutase, şi o păstrase ca pe-o icoană preţioasă. Acum, ea dezbrăcase fără milă cadavrul şi nicio clipă, făcând asta, nu se gândise la bucata aceea de pânză albă…

Îi deschise forţat pumnul drept şi acolo, cu marginile arse, era tot ce mai rămăsese din cămaşa de noapte. Pânză. Material ieftin. Şi totuşi, ce preţioasă i se păruse odată.

Cât timp fusese alături de el nu îi spusese niciodată detaliile a ceea ce văzuse în ziua aceea de vară. Oare prinsese acea bucăţică de speranţă înţelegând cu adevărat ceva? se întreba ea.

Porni călare spre copac. Scathach era aşezat peste greabănul calului, cu braţele atârnând; nu putuse să-i aranjeze corpul împuţinat într-o poziţie mai demnă.

Se îndreptă spre copac. Ridică privirea.

Ramuri goale, desfrunzite de iarnă, pe fundalul cerului stins. Şi totuşi, atunci când se uitase în jos la trupul lui Scathach, se uitase printre frunze, prin vară. Nu era niciun licăr de foc acolo, acum, niciun semn de viaţă şi nici ţipenie de duhul care ţipase odată la localnicele care ieşiseră din fortăreaţă pentru a-i jefui şi onora pe morţi. Patru femei în straie negre şi un bărbat, înveşmântat în gri, cu barbă sură: el înţelesese mitologia pietrei. Lespedea cenuşie zăcea acolo, acum, ştirbită de sabia lui, rece pe pământ, marcând locul salvării.

Purtaseră corpul într-un căruţ. Dar clădiseră un rug pentru Scathach şi, onorându-i astfel, îşi arătaseră recunoştinţa faţă de el.

Tallis ridică privirea. Descălecă, apoi urcă în copac, trăgându-se şi împingându-se până sus între ramuri.

„Să intri în Lavondyss în chip de copilă…”

Acela nu era copacul aşa cum şi-l amintea. Se aşezase oare acolo? Sau dincolo? Care dintre multele ramuri fusese cea pe care se întinsese ea şi de pe care îl privise pe Scathach în ultimele lui clipe de viaţă? Copacul nu era acelaşi în lumea asta. Nu putea stabili decât cu aproximaţie poziţia.

Aşa că găsi un loc în bătrânul arbore care-i oferea o imagine

familiară asupra împrejurimilor. Se aşeză acolo, înfrigurată şi rănită, strângând creanga şi uitându-se la cadavrul lui Scathach, trântit moale pe calul negru.

Nu era niciun pic de romantism acolo, ci doar urmările urâte ale bătăliei, morţii jefuiţi, unii încă aşteptând venirea păsărilor hoitare.

Noaptea se apropia.

„Scathach zăcuse exact aşa… şi ea fusese aici… şi văzuse acolo…”

Aşa că, dacă se răsucea, poate că avea să vadă înapoi în lumea ei, poiana… cum se numea? Şi pârâul… avusese un nume odată, dar nu şi-l amintea. Şi acel câmp mare. Câmpul Vântos? Şi casa, căminul ei…

Poate că trebuia să-şi ia măştile. Poate că una dintre ele îi va permite să vadă mai clar: năluca din ţinut sau copila care fusese cândva, sau câinele bătrân, ori ciorile din copacii înalţi, sau femeia…

Se răsuci pe ramură, rana de la picior o durea foarte tare, încă sângera. Ignoră durerea. Scrută lumea prinsă în ghearele iernii din fiecare punct de observaţie din bătrânul copac. Undeva jos, la distanţă de doar câteva minute, dar într-o cu totul altă lume, alerga înapoi spre casă, cu Simon pe urmele ei.

„Ce-ai văzut? Tallis! Spune-mi. Ce-ai văzut?”

Undeva aproape, undeva – da! la doar câteva minute distanţă! — undeva era din nou copilă, iar Gaunt trebăluia şi tatăl ei era supărat pe ea, din cauza poznelor pe care le făcea…

Şi era vară, o vară târzie. Domnul Williams se plimba prin sate, asculta cântece ciudate, căuta magia care se găseşte într-un cântec nou. Festivalul avea să înceapă curând. Dansatorii aveau să danseze, manechinul avea să tremure şi să dea naştere fetei verzi. Coarnele şi laţul aveau să fie folosite într-o execuţie jucată a Omului Morris şi jocul săltăreţ avea să-i aducă pe toţi pe câmpie, râzând şi strigând în seara călduroasă de vară…

Dar aici era numai iarnă. Iar câmpul legendarei bătălii de la Bavduin, sau Badon, sau Pădurea Teutoburgian, oricare dintre numele date acelei confruntări legendare care marcaseră finalul unei epoci, finalul speranţei… Aici era mijlocul câmpului, iar un copac marca locul, şi în centru apărea întotdeauna un erou între eroi…

Îl văzuse pe Scathach.

Era posibil să fi văzut… pe cine? Pe oricare dintr-o mie de prinţi care se târâseră din foc pentru a-şi vărsa sângele şi a întemeia o legendă…

„Dacă sar din copac, ajung înapoi acasă. O pot lua de la capăt. Dacă sar…”

Tentaţia era mare. Calul se cabră când Tallis căzu şi trupul gol al lui Scathach alunecă din legăturile precare, prăbuşindu-se, o masă inertă de carne şi oase, cu capul întors în sus, cu ochii goi. Nu trecuse într-o altă lume.

Tallis trase trupul înapoi pe spinarea animalului, după care urcă în şa, după el. Acum, nu mai era nimic pentru ea aici, nimic în afară de Harry. Nu credea că îl putea aduce pe Scathach înapoi la viaţă, însă el putea cel puţin să fie cu ea în fortăreaţă când făcea drumul în prima pădure, când pornea în căutarea a orice ar fi fost ceea ce-l vrăjise pe Harry, făcându-l prizonier în Vechiul Loc Interzis.

Se întoarse prin pădurea întunecată, pe lângă ruguri, la defileul îngust care marca prima barieră în drumul spre castel. Coborî panta abruptă, apoi urcă, intrând pe poarta prăbuşită, şi ajunse în arena de pe platoul unde fusese construită fortăreaţa. Pe drum, îşi lăsă măştile în peştera-altar de lângă corturi, unde ardea focul.

Şi după ce îi dărui calului libertatea – poate o faptă de cruzime în acea iarnă aspră – târî corpul lui Scathach prin coridoarele goale către odaia unde pistolul lui Harry marca locul ultimei lui călătorii.

Îl propti pe Scathach de pervazul ferestrei mari, apoi făcu un culcuş în mijlocul încăperii, din blănuri, haine, cârpe şi flamuri zdrenţuite. Epuizată, durând-o rănile provocate de Morthen, Tallis rămase acolo, uitându-se la despicătura din versant peste trăsăturile slăbite şi strâmbate ale omului pe care-l iubise odată.

Aşteptă ca Harry să o cheme. După un timp, adormi.

O trezi o lumină stranie. În odaie era cald. Se ridică şi străbătu coridoarele, observând că pereţii de piatră transpirau. Când îi atinse, descoperi că era un lichid lipicios. Îşi plimbă degetele pe modelul încrustat acolo, urmând traseul buclelor şi al cercurilor…

Lumina se schimbă. Uneori, când trecea prin încăperile şi

ungherele ruinei, lumina era galbenă; alteori verde, iar în alte locuri căpăta o tentă portocalie. Se făcu mai cald. Un miros greu şi pătrunzător începu să umple locul, luându-i aerul. Pereţii fortăreţei păreau să se închidă asupra ei, sufocând-o.

Când se întoarse în camera de sus, unde zăcea Scathach, descoperi că peretele absorbise aproape complet pistolul ruginit al lui Harry. Fuioare de piatră se înfăşuraseră peste metalul şi mânerul lui; pe zid erau fire subţiri, ca rădăcinile unei plante. Când le atinse, fremătară. Pe deget îi rămase materie lipicioasă. O gustă şi îşi dădu seama că era sevă.

Acum, pentru prima oară, înţelegea natura pietrei din care fusese clădită fortăreaţa. Când se întoarse la cuibul ei, uitându-se în jur, observă asta cu atâta claritate, că îi veni să râdă. Lemn pietrificat.

Uitându-se cu atenţie, văzu bucăţi din uriaşii copaci ale căror trunchiuri fosilizate fuseseră cioplite pentru a face blocuri. O stâncă mare, alcătuind tot peretele din apropierea ei, era străbătută de sute de linii, cercuri, marcând vârsta enormă la care murise uriaşul arbore.

Seva ieşea la suprafaţă şi curgea, adunându-se bălţi pe podea, de unde curgea mai departe, căci podeaua era înclinată. În încăpere era cald şi bine. O lumină verde se revărsa precum lichidul, ieşind din piatra însăşi, deşi afară noaptea era întunecată, iar iarna – aspră.

Închise ochii doar pentru o clipă. Când îi redeschise, din trupul trist al lui Scathach mai rămăseseră doar oasele. Pereţii prinseseră viaţă, acoperiţi de ramuri care se întindeau pe piatră aidoma unor vene.

Închise ochii iar. Imagini prinseră a se mişca în ea. Anotimpurile zburau. Păsările veneau, îşi făceau cuib, apoi plecau spre sud. Turmele hălăduiau, zăpezile cădeau. Deschise ochii. Un arbore de ilex creştea în locul unde zăcuse Scathach. În ramurile lui erau oase omeneşti, strivite acum, lucind în lumina verde. Ilexul tremura. În jurul lui Tallis, odaia se mişcă, cârcei lemnoşi începând să se întindă pe podea, pe tavan, ridicându-se în aer. Era prinsă într-o capcană de lemn. O atingere blândă pe obraz, apoi pe braţ. Prin păr i se prefirară degete, aceleaşi care îi mângâiară gâtul, apoi îi pipăiră încet gura. Închise ochii şi ridică braţele, iar degetele bătrâne – noduroase, dar moi – îi atinseră pielea, după care o dezbrăcară

cu tandreţe.

Se simţi ridicată în aer. Rămase suspendată, braţe vânjoase cuprinzând-o de mijloc, degete puternice strângând-o de picioare. Frunzele o protejau, feţele lor late acoperind-o ca un strat de piele. Ciorchini de mure îi fremătară în dreptul buzelor şi ea îi linse, îi înghiţi. Fortăreaţa creştea în jurul ei, piatră în lemn, odăi în poieni, fortăreaţă în pădure. Îşi simţi trupul strâns ca între copaci uriaşi. Apăsarea începu să doară şi Tallis strigă, sunetul făcând păsări viu colorate să-şi ia zborul spre bolta care o înconjura.

Era ridicată, întoarsă, răsucită şi absorbită. În lumina nefiresc de verde văzu cum stejari şi ulmi apăreau din nimic, crescând cu o rapiditate fantastică, ramurile lor întinzându-se, încolăcindu-se. Carpenii se mişcau lin ca un şarpe, lujerii se răsuceau, iedera se căţăra pe scoarţa acoperită de muşchi, întinzându-se spre ea, atingerea moale şi ierboasă gâdilând-o când i se înfăşură pe corp.

Apoi ceva mai dur şi mai aspru, picioarele îi fură depărtate cu forţa, scoarţă aspră zgâriindu-i pielea, lovindu-se de ea, lovindu-se tot mai tare, învineţind-o. Se zvârcoli de durere, dar era neputincioasă în strânsoarea pădurii reînviate şi îşi simţi trupul violat, o singură mişcare care nu încetă niciodată, o umplu doar, se umflă, o sfâşie pe dinăuntru, degete de durere, aşchii de agonie, şerpi încovrigaţi de presiune care se întindeau înăuntru până la vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, pe şira spinării în sus şi în jurul coastelor, înaintând mai departe, umplându-i stomacul, apoi plămânii, apoi gâtul.

Forţându-şi ochii să se deschidă ca să vadă lumina, încordându-se, Tallis simţi neputincioasă cum i se revoltă stomacul. Avea să verse. Fierea i se urcă în gât. Senzaţia din gât era tortură curată. Centimetru cu centimetru, i se apropia de gură. Dădu să vomite şi nu ieşi nimic, îşi contractă muşchii, încercă din nou, încercă disperată să scape de nodul care-i bloca traheea.

Veni deodată. Deschise larg gura, strigă, apoi scuipă creanga mare, răsucită. Ieşi ca un şarpe vinos, maro. Curse din ea. Se despărţi în două, apoi se întoarse pe după capul ei, pe ambele părţi, înmugurind, apoi înfrunzind, înfăşurându-i ţeasta. Buzele ei crăpară şi maxilarul trosni când creanga se îngroşă – apoi încremeni.

Ceva fâlfâi în ea, ceva ca bătaia unei inimi. Apoi se mişcă iar. Pădurea era tăcută. Tallis era în inima ei. Lumina era de un verde intens şi, deasupra, ea putea discerne trecerea soarelui şi a anotimpurilor. La răstimpuri, o negură fină umplea pădurea. Alteori, adia o boare şi totul se mişca, tremura, apoi înţepenea. Lumina se stingea, frunzele cădeau şi o ninsoare fină se cernea prin aer, dispărând undeva mai jos. Apoi iarăşi verde.

Înlăuntrul ei, mişcarea nu mai avea astâmpăr, era de neoprit. Uneori o simţea sus, spre gât, alteori părea să existe doar în stomac. Era vag conştientă că nu-i mai rămăsese niciun organ. Oasele craniului putreziseră în jurul crengii. Carnea i se topise şi doar impresia feţei îi mai rămăsese pe lemn. Seva îi curgea uşor prin vene. Pe sub piele îi fojgăiau insecte, săpau tunele în ea şi erau ciugulite de păsări călătoare, care străbăteau bucata ei de pădure cât ai clipi, veneau la ea şi dispăreau, ciocurile lor lăsându-i o scurtă înţepătură pe scoarţă.

Un copac căzu. Îi urmări cu tristeţe mişcarea lentă. Ramurile lui se agăţară de braţele copacilor din jur. Anotimpurile trecură şi copacul coborî mai departe. Un muşchi des îi crescu pe trunchi, care se înmuie, apoi crăpă. Un vânt de înălţime tulbură peisajul primordial, şi copacul dispăru. Flori colorate înfloriră, fură acoperite de zăpadă, apoi puieţi de stejar se răsuciră în lumina nouă, crescură senini în sus, se luptară între ei ca animalele sălbatice, împletindu-şi tentaculele, unul biruindu-şi semenii, strivindu-i, apoi profilându-se măreţ în faţa lui Tallis. Vârfurile frunzelor lui o atinseră şi ea îi absorbi energia, împărtăşindu-se din uriaş.

Îmbătrâni. Scoarţa îi plesni, crengile îi căzură. De-a lungul picioarelor îi apărură linii dureroase de putreziciune. Mişcarea din ea o umplea complet, un fâlfâit nesfârşit de aripi, un ciugulit susţinut şi grăbit de ciocuri.

Într-o zi simţi că îi crapă stomacul. Trunchiul de stejar se deschise, crăpat de forţele pământului. Durerea era insuportabilă şi ţipă cu vocea pădurii. Când scoarţa se deschise şi lemnul de sub ea se despică precum o rană, Tallis fu împinsă înapoi. Păsările negre se zbătură să iasă, o mie la număr, cu ciocuri colorate, nerăbdătoare să găsească stârvuri. Brusca naştere a păsărilor o istovi, privindu-le cum zburau şi se urmăreau prin boltă, către cer, spre lumină. După ce plecară, se simţi împlinită, golită, împăcată.

Creaturi mari umblau prin pădure, unele ca nişte urşi, altele ca nişte vite, ridicându-se pe picioarele din spate, groase ca stejarii, să ronţăie frunze şi fructe din coroana copacilor. Tallis nu mai văzuse aşa ceva niciodată; aveau pielea foarte groasă şi blana cu desene în negru şi maro şi alb, infestată de paraziţi. Coarne ciudate şi protuberanţe le acopereau feţele. Îşi vârau frunzele în gură cu limba; dinţii le creşteau în toate direcţiile. Mai foşnea ceva pe acolo, ceva mai mic, mai iute. Hoarde de maimuţe săreau prin copaci, ochii lor tăioşi privind-o, mâinile lor mici smulgându-i din scoarţa de pe faţă. Un cerb se aşeză la picioarele ei, foarte jos. Apoi un elan măreţ trecu pe acolo, prizonier în desişul pădurii. Cuprins de panică, îşi rupsese coarnele, bucată cu bucată, vârf cu vârf. Strigătele lui de suferinţă o întristară pentru ani întregi. Cadavrul lui zăcea la picioarele sale, afundându-se încet în muşchi şi noroi.

Se făcu frig. Lumina verde deveni cenuşie. Paravane de ilex şi iederă o protejau de iarna necruţătoare, dar acum pădurea ajunse un loc negru şi îngheţat. La picioarele ei hălăduiau lupi, se luptau între ei şi îşi mâncau morţii. Vântul începu să sufle fără oprire. Pe crengile ei se adună gheaţă, pătrunse până în măduva lemnului, se dilată şi o făcu să plesnească.

Simţi cum forţa corpului o părăsea. Începu să se aplece. Deodată, se frânse, se prăbuşi în braţele vecinului ei şi rămase acolo, afundându-se în ramurile lui. Acolo, Tallis strigă o eternitate, aparent. Dar vânturile deveniră atât de aprige, încât pădurea întreagă se cutremura. Mai alunecă puţin şi iubitul-uriaş o scăpă. Ateriză la pământ. El îşi scutură frunzele ca să o acopere. Frunzele căzură prin lumină ani întregi. O acoperi zăpada, în cele din urmă. Animale mici o folosiră ca adăpost, făcându-şi vizuină în măruntaiele ei putrede.

Deodată, o mişcare. O siluetă cenuşie trecu prin câmpul ei vizual, se întoarse, se uită atent în jos. Simţi miros de sudoare de om. Văzu piele de elan şi blană de lup.

Ochi luminoşi pe o faţă ciupită şi rece o mângâiară cu privirea lor. Mâinile băiatului i se plimbară peste chip, capul lui înclinându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Îi atinse ochii, gura, nasul şi Tallis înţelese că el văzuse trăsăturile chipului pierdut în lemn.

Zâmbi; dinţii rupţi îl dureau în aerul rece şi îşi acoperi gura cu mâna, înlăcrimat.

Scoase o secure de piatră de la cingătoare şi încrustă ceva în jurul gâtului ei. Tremura de frig. Îi era foame. Avea chiciură în păr şi pe blana glugii, dar curând, în timp ce cioplea copacul, pielea începu să-i strălucească şi o umezeală caldă şi fină îi luci pe faţă. Tallis îi simţi căldura şi o adoră. Băiatul continuă să dăltuiască şi ea se simţi desprinsă din lemnul putred. O ridică în picioare. Era mai înaltă decât el. El îi mângâie trupul, îi cercetă faţa, îşi folosi securea ca să mai înlăture rămurele, scoarţă, cicatricele proeminente ale unor răni de demult.

Aşa mic cum era, o purtă pe umăr, traversând înapoi pădurea îngheţată către câmpul de zăpadă de dincolo de ea.

Venea dintr-un loc nefericit.

O aşeză pe Tallis la adăpostul corturilor. Întinse între copaci, bine închise, cu acoperiş, cu un foc plăpând arzând înăuntru.

Mai erau alte siluete cenuşii. Vorbeau în şoaptă. Beau o fiertură lungă şi tremurau. Ninsoarea îi lovea cu furie. De unde stătea, Tallis le vedea ţestele şi oasele, feţele morţii târându-se la suprafaţă. Cel mai înalt dintre oamenii cenuşii, un bărbat, se întoarse cu nişte rădăcini îngheţate. Erau disperaţi. Nu era pic de vânat. Iarna îi luase prin surprindere.

Vântul intră în cort, stinse focul, stinse cenuşa. Se chinuiau să ţină iarna afară. Copacii se clătinau. Sunetele scoase de animale se auzeau departe, răcnete puternice de elani pe moarte, lătrat de lupi. De fiecare dată când se auzea asta, bărbatul fugea din cort cu cuţitele şi suliţele lui, dar se înapoia adus de spate şi cu ochii plini de lacrimi.

Avea un craniu proeminent. Buzele îi erau retrase. Moartea era aşa aproape, încât până şi ochii îi erau ca nişte peşteri în lumea subterană.

Băiatul veni la Tallis şi începu să lucreze cu un cuţit. Ea îşi simţi ochii deschizându-se larg; el îi depărtă buzele. Simţi în nări mai puternic mirosul fricii şi al morţii emanat de ceata de oameni.

Vedea acum familia mai clar. Un tată şi o mamă. Copilul cel mic era cel care cioplea lemnul. Mai erau doi copii mai mari, amândoi băieţi. Unul avea o privire sălbatică în ochi. Celălalt era un visător. Îşi învelea mama spunându-i povestioare. O făcea să râdă. Tatăl, cu barba neagră plină de sloiuri de gheaţă, îşi privea fiul cel mic, îl urmărea cum muncea. Tallis îi auzea stomacul ghiorăind.

Băiatul terminase. Tallis fu ridicată şi cinci feţe se holbară la ea, unele zâmbind, altele prea moarte pentru a exprima vreo emoţie. Băiatul o duse afară în zăpadă şi o împlântă în pământ, întorcând-o ca să stea cu faţa către cort şi pâlcul de copaci care formau adăpostul lor precar. Tot lacul strălucea alb. Cerul era cenuşiu. În afara movilelor de sub zăpadă şi a trunchiurilor negre, alte forme de relief nu se zăreau. Niciun animal nu hoinărea prin acel ţinut neospitalier. Nimic nu creştea. Familia aceea era damnată.

Sub ea era cadavrul unei femei. Tallis văzuse trăsăturile strâmbate pe când era purtată spre mormânt. Acum, luând contact cu corpul mort, simţi oasele mişcându-se. O sevă urcă în ea, căldură umană în venele lemnului. Sunetele surde şi fără sens ale familiei îi deveniră mai clare. Familia sărută imaginea de lemn a bunicii lor. Femeia plânse, apoi îşi puse lacrimile pe ochii lui Tallis. Bărbatul se încruntă către ea. Fiul cel mic părea mândru. Atingerea lui era atingerea unui artist care îşi cerceta opera, rodul muncii, mai mult decât să cinstească memoria femeii moarte. Visătorul îi zâmbea. Ochi Aprigi o privi cu răceală, apoi încuviinţă din cap, după care se uită mai departe, la pădurea deasă. Apoi adulmecă aerul. Se comporta precum vânătorul care în scurt timp avea să devină.

Furtuna veni şi îi alungă înapoi în adăpostul încropit. Tallis urmări iarna cu mirare. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Ninsoarea mătură pământul zile în şir. Copacii se rupseră şi căzură. Prin viscol reuşi să vadă încercările confuze ale familiei de a păstra cortul improvizat intact. Zăpada se aduna troiene lângă el, ameninţând să-l distrugă, însă asta ajută până la urmă la apărarea lui, când zăpada se întări şi se compactă.

Viscolul se potoli. O lumină cenuşie dinspre nord vestea gheaţă. Nimic nu se clintea pe pământ.

Fiul cel mic veni la totem, la Tallis, şi o îndreptă, căci vifornița o culcase pe o parte.

— Bunică Asha, trimite-ne hrană. Te rog, trimite-ne hrană. Unde eşti? Eşti în pădurile călduroase din sud? Te-am făcut din stejar. Am folosit cuţitul de os pe care mi l-ai dat tu. Mi-ai spus că este un spirit special. Cerbul se înecase într-un loc. Din osul lui a fost făcut cuţitul meu. Cu acest cuţit am cioplit stejarul tău. Furtuna a distrus stejarul, dar tu eşti într-un loc călduros, unde frunzele sunt verzi. Bunică Asha, trimite-ne hrană din acel loc

călduros!

Femeia veni la Tallis şi îi îmbrăţişă scoarţa îngheţată. Moartea rânjea prin pielea femeii. Îşi atinse colierul din bucăţi de corn. Făcu oasele să zornăie pentru a ademeni spiritul bătrânei din pădure.

— Mamă… mamă… am pierdut copilul. Ar fi fost o fetiţă. A ieşit din mine fără sânge. Nu mi-a mai rămas pic de sânge. Spune-mi ce să fac. Restul clanului e prea departe de noi. Cei mai mulţi au murit îngheţaţi. Am fost prea înceţi. Iarna asta nu va pleca niciodată. Fiii mei nu se vor vedea niciodată ca taţi ai tribului. Ce să fac?

Visătorul veni şi se lăsă pe vine lângă ea. Sub gluga pe care şi-o dădu jos, în ciuda chiciurii de pe gene şi sprâncene, părul lui era roşcovan. Era chipeş, avea ochi negri. Avea alură de supravieţuitor. Contempla moartea, dar se gândea la viaţă. O invocă pe bunica Asha cu ajutorul statuetei de stejar care era Tallis.

— Tu eşti parte din prima pădure. Tu ai văzut toate lucrurile. Ai trăit prin toate timpurile. Eşti os şi lemn, bunică, aşa că trebuie să ştii cum să ne salvezi. Te rog, trimite-ne hrană. Aici nu e nicio pasăre. Te rog, trimite-ni-le înapoi. Te rog, arată-ne drumul spre locul călduros şi spre pădurea călduroasă, arată-ne drumul spre lumina verde şi spre frunza care ascunde pasărea. Am un cântec pentru tine, bunico…

Cântă pe o voce de copil care dădea primele semne de schimbare, aşa că suna afon, într-un registru greşit, pe o tonalitate nesigură. Suna precum cântarea unui şaman. Cânta: „Un foc arde în pădurea călduroasă unde zboară sitarul. Oasele-mi ard la gândul acelei păduri călduroase. Ajută-mă să ajung acolo, la acel ţinut plin de păsări. Voi cânta mereu iarna asta şi râsetul tău, şi drumul meu spre pădurea călduroasă-l voi cânta, departe de acest loc rece al spiritelor de pasăre.”

Scoase un pumnal de piatră şi ciopli o bucată de lemn din braţul lui Tallis. Era o aşchie ascuţită. Uitându-se la ea, privind-o în ochi, îşi deschise blănurile de pe piept şi crestă patru linii cu bucata de lemn, însemnându-se. Un firicel slab de sânge se scurse din pielea lui secătuită.

— Cu semnul acesta îţi iau cu mine spiritul. Cu semnul acesta promit să îmi amintesc viaţa ta, astfel încât viaţa ta va fi mereu vie-n amintire, bunico. Cu semnul acesta *voi găsi* aripile cu care

să zbor până la locul călduros. Cu semnul acesta voi vorbi despre viaţa familiilor noastre, şi a colibelor noastre, şi despre viaţa aceasta se va vorbi *mereu.*

Plecă. Ochi Aprigi veni şi o împinse deoparte. Un vânt de gheaţă se iscă şi un zid mare de zăpadă se prăbuşi peste el. Scormoni prin omăt după cadavrul putrezit. Smulse carne din corpul bunicii sale, dar o aruncă deoparte.

— Ar fi trebuit să plecăm cu ceilalţi. Tata s-a înşelat. Acum suntem singuri şi următoarea viforniţă ne va ucide. Nu a mai rămas nimic aici. Bunico, tu *ştiai* că o mare iarnă va veni, dar nu ai spus nimic. M-am bucurat când ai murit.

Dar acum mi-aş dori să fii în viaţă. Ca să te pot omorî cu mâna mea şi să-şi sorb sângele cald din gât. Tu *ştiai* că marea iarnă vine de la nord. Nu i-ai spus nimic tatei. Am vânat. Am călătorit. Ar fi trebuit să fugim la sud!

Îi aplică lui Tallis o lovitură cu pumnul. Ea se apleca mai tare.

Băiatul cel mare păru chinuit de remuşcări pentru o clipă.

— M-ai învăţat multe lucruri. Mi-ai arătat cum să caut urme de animale şi oameni, cum să ştiu unde să vânez şi când să urmăresc. M-ai pregătit să conduc o familie pe un drum lung. M-ai pregătit pentru reuşită. Acum, iarna cea mare ne sufocă. *Trebuia să mă pregăteşti mai bine.*

Ninsoarea îl lovi şi-l făcu să se întoarcă la adăpost. Vântul făcea ravagii. Gheaţa se năpustea ca nişte pumni scânteietori. Ţinutul păru să urle de durere zile întregi. În cursul nopţii aceleia lungi, ceva uriaş păru să treacă anevoie pe acolo. Pe când familia îşi dădu seama de asta, arătarea ajunsese prea departe la sud. Mama îşi ţipă furia în vreme ce Ochi Aprigi făcu un dans din aceeaşi cauză. Vânatul trecuse şi ei dormiseră, ghemuiţi, conştienţi mai mult de frig decât de animalul sălbatic.

O altă perioadă de întuneric. Lupul veni furiş, adulmecă totemul, scormoni în zăpada întărită după cadavrul bunicii şi scoase de acolo un braţ. Dispăru şchiopătând în noapte cu bucata scofâlcită, căutând un loc unde să o poată ronţăi pentru a ajunge la măduva îngheţată.

În zori, tatăl ieşi din cortul zdrenţuit dintre copaci. Era slăbit. Îşi cuprinse corpul cu braţele, aerul pe care-l scotea din plămâni fiind atât de rece, că abia aburea. Merse prin zăpada adâncă în direcţia mormântului unde Tallis stătea tăcută de strajă. Se prăbuşi în genunchi în faţa ei şi îşi lăsă bărbia în piept. Spuse

doar:

— Trebuie să fac asta. Iartă-mă, Asha. Nu aşa procedează clanul nostru, dar trebuie să o fac. Iartă-mă.

Rămase acolo timp îndelungat.

În scurt timp, mezinul ieşi în lumina cenuşie care stăpânea ţinutul iernatic şi se apropie tăcut de totem. Lumina din ochii lui se stinsese. Îi mai rămăsese foarte puţină carne pe oase. Avea în mână cuţitul de os lucios şi părea să se înveselească pe măsură ce se apropia de obiectul pe care-l crease.

Era conştient de prezenţa tatălui său, uitându-se la omul îngheţat care încă-şi ţinea bărbia în piept, cu umerii aplecaţi, frigul pătrunzând prin pieile de urs şi lup. Băiatul îl ignoră, însă, şi se apropie de totem.

— Trebuie să-ţi deschid gura. Atunci ne vei putea vorbi. Ideea i-a venit fratelui meu noaptea trecută, în vis. El mi-a spus că trebuie să-ţi deschid gura.

Ridică cuţitul de os la buzele de lemn şi ea simţi prima tăietură blândă.

În spatele băiatului, silueta rigidă a bărbatului se ridică deodată în picioare. Lumina cenuşie se reflectă în bucata de corn lustruit şi ascuţit. Mişcarea fu iute, fără sunet. Mută, exceptând trosnetul securii atingând osul. Băiatului îi coborî o ceaţă peste ochi. Gluga i se trase pe spate şi securea lovi din nou. Creieri şi sânge o stropiră pe Tallis de sus până jos. Securea se puse iar în mişcare. Capul băiatului se desprinse. Securea lovi. Braţul băiatului se desprinse. Bărbatul acţiona cu furie. Zăpada absorbea sângele şi sunetul. Hainele fură aruncate. Măruntaiele de animale fură scoase. Bărbatul îşi afundă faţa în masa moale, aburindă, a unui ficat de animal. Înfulecă. Avea lacrimi în ochi când se întoarse către Tallis. Barba neagră îi era pătată cu roşu. Buzele îi erau inerte, gura încă plină de mâncare. Înghiţi repede, apoi, ca un şacal, se întoarse la cadavru, înfulecând ţesutul moale, trăgând aer şi sânge pe nări, înecându-se din cauza grabei cu care hăpăia.

Când se sătură, se lăsă pe spate şi se uită la mizeria de sânge şi carne. O clipă după aceea, se întoarse în dreapta şi vomită violent. Plânse în timp ce-şi golea stomacul de fiul său, şi tuşi, apoi îşi frecă faţa şi barba cu zăpadă. Cumva, nu se mai auzea niciun zgomot.

Deşi vântul lovea cortul, nu ieşi nimeni.

După un timp, bărbatul se ridică. Tremura. Se uită la petele de pe mâini, apoi la masacrul de lângă totem. Repede, întoarse privirea spre cort, adună membrele şi trunchiul, le înfăşură în pieile de pe jos, le legă la repezeală şi le ridică în braţe. Carnea era puţină, dar o să-i ajungă câteva zile, presupunând că mirosul nu avea să atragă lupii.

Se opinti în picioare şi îşi purtă fiul cel mic în uitare, mergând spre sud, pierdut într-o sălbăticie sumbră şi îngheţată.

Lupul şchiop se întoarse. Adulmecă aerul. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. O atinse pe Tallis cu botul, apoi se întoarse şi scoase un strop mic şi urât mirositor de lichid din glanda sa scofâlcită. Mestecă zăpada însângerată, înfulecă maţele şi cheagurile, mârâi gutural în timp ce ronţăia ţesuturile tari. Când prelata cortului se mişcă, începu să tremure, dar foamea era acum o forţă atât de puternică, încât nu se putea convinge să abandoneze prada. Îşi umplu gura cu zăpadă şi mâncare, întorcându-se spre Ochi Aprigi şi Visător, neputând să acţioneze întrucât plăcerea cărnii şi teama de atac erau forţe care exercitau asupra lui influenţe egale.

Suliţa lui Ochi Aprigi îl nimeri în omoplat. Urlă şi sări, dar căzu pe-o rână. Sări din nou, îl atacă pe Visător, îi zgârie tânărului faţa cu ghearele. Visătorul căzu, ţinându-se de obrazul stâng. Lupul fu lovit din nou. Cuţitul îi tăie gâtlejul. Securea îi făcu viaţa să se scurgă prin găurile din ţeastă. Îl jupuiră şi îi strânseră pielea. Ochi Aprigi cântă victorios în timp ce ciopârţi animalul costeliv, ignorând urmele de sânge ale fratelui său mai mic.

Femeia ieşi din cort. Se prăbuşi în genunchi la capul mezinului ei, îl protejă, însă nu-l ridică din zăpadă. Plânse zgomotos, un sunet care se prelungi. Împinse ţeasta tristă şi strivită sub zăpadă şi făcu deasupra ei un morman de gheaţă. Se întinse şi îşi trecu mâinile prin zăpada mânjită cu sânge, trăgând-o către ea, ridicând gheaţa pătată la piept, la faţă, mirosind şi lingând viaţa irosită a ultimului ei născut. Ochi Aprigi o urmări, morfolind carnea lupului.

El spuse: Este carne aici. Mănâncă. Prinde forţe.

Visătorul se duse şi se ghemui lângă mama lui.

Ochi Aprigi lovi cu piciorul în zăpadă şi râse, apoi se întoarse cu spatele ca să-şi apere carnea. Visătorul se uită la el. Ochi Aprigi îl tachină. Este carne aici, dar nu pentru visători. Avem drum lung de făcut către sud. Du-ţi visele la gheaţa din nord.

Nu-mi trebuie carnea ta, spuse Visătorul.

Vei muri, zise Ochi Aprigi şi sfâşie cu dinţii carnea îngheţată a lupului. Îşi lăsă capul pe spate – era un băiat – nu avea mai mult de zece ani – un băiat – îşi lăsă capul pe spate – râse ca un bărbat – morfoli carnea îngheţată.

Are gust bun, spuse. Mă va hrăni. O va hrăni pe mama. Luptă-te cu mine pentru carne.

O să mănânc zăpadă.

Mănâncă zăpadă, atunci.

Visătorul se ghemui mai sus de locul unde tatăl lui îşi pierduse fiul cel mic. Lichidul roşu îngheţase în zăpadă.

Visătorul, folosindu-şi cuţitul, tăie gheaţa roşie cubuleţe. Luă cubuleţele în mână şi se uită la ele, bucăţi mici din fratele lui mort, ca nişte pietre colorate, dar nu erau pietre. Mama lui se ghemui alături. El o sărută filial, apoi înghiţi o bucată din fratele lui. Luă şi ea un cubuleţ de gheaţă roşie şi îşi privi fiul visător. O sărută matern şi înghiţi din fiul ei. Faptul se consumase. Ochi Aprigi se potolise. Mestecă din lup, apoi se retrase, dădu fuga în cort, ca să se adăpostească de gerul crâncen.

Visătorul şi mama lui mâncară din lup până li se făcu şi lor rău. Mestecară îmbucături mici de carne râncedă şi plânseră, iar Tallis urmări totul din lemnul de stejar şi în mintea ei de stejar, prin seva creierului care-i curgea prin corp, îşi aminti un moment din copilărie şi o întrebare din partea unui bătrân.

„Ce este sărutul unei mame?”

Sărutul acceptării. Sărutul cunoaşterii. Sărutul suferinţei. Sărutul iubirii. Sărutul unei mame nu exista. Era un sărut pentru toate lucrurile. La fel şi sărutul fiului. Pecetluia *dreptatea* unei fapte. Pecetluia acceptarea. Pecetluia iubirea care depăşeşte iubirea unui sărut. Acum ştia.

Cei doi băieţi rămaseră în cort. Un viscol cumplit făcu ravagii zile în şir, dar prin el Tallis o văzu pe mamă îndepărtându-se către sud, ducând cu ea arme şi o raniţă. Era ca un animal umflat, aplecată în faţă, împotriva vântului, încotoşmănată în straturi de blană. Carnea lupului olog o întremase. Tallis ştia încotro mergea.

Mai târziu, femeia se întoarse. Aducea în braţe o legătură. Era istovită. Călca greu prin zăpadă, căzând, ridicându-se iar şi mergând mai departe. Fu cât pe ce să treacă pe lângă cort, apoi văzu statuia mamei sale şi aduse bietele rămăşiţe ale fiului ei

pentru a le aşeza la picioarele lui Tallis.

Avea sânge pe partea din faţă a blănurilor.

— Mamă, şopti femeia, strângând tare din ochi. Bărbatul e mort. L-am omorât cu asta…

Aruncă securea din corn, acum ruptă, în zăpadă, lângă Tallis.

— Am găsit forţa de vlăstar verde din tinereţea mea pentru a o face. Copilul verde din mine a ieşit din femeia bătrână. L-am ucis pe omul care ţi-a fost soţ şi mie, tată. L-am ucis pe cel care mi-a fost soţ şi fiilor mei, tată. Am adus cu mine inima lui, pentru că înainte de iarna asta mare inima lui bătea tare pentru mine.

Luă ghemotocul gri din blănuri şi îl ridică în aer. Îl puse înapoi şi rămase tăcută câteva clipe.

— Şi l-am adus înapoi pe Arak, mezinul meu. Fiul meu visător mi-a spus cum să fac asta. Băiatul are în el un spirit mai înţelept decât mine. Este un spirit în el care poate vedea mai departe decât mine. Este un spirit în el care a mirosit alte păduri. El îşi va aminti ce s-a întâmplat aici. Amintirile acestei zăpezi vor îmbătrâni odată cu oamenii. Nimic nu va fi uitat.

Mai târziu, prin zăpadă, Visătorul se întoarse la Tallis şi o privi mai ştiutor decât înainte. Din nou, cântă cântecul: *Un foc arde în pădurea unde zboară sitarul. Cum oasele-mi mocnesc de dorinţa de-a intra-n acel foc. Cât tânjesc să zbor liber…*

Tallis simţi un flux de sevă; scoarţa o durea pentru acel tânăr. Buzele-i de lemn tânjeau să strige că-l recunoaşte, să strige la spiritul lui Harry dinăuntrul băiatului care fusese însemnat.

Harry!

Visătorul spuse:

— Tânjesc să zbor spre sud, Bătrân Copac Tăcut. Dar nu sunt păsări care să mă poarte. Tânjesc să zbor spre sud. Dar nu e niciun tril care să mă inspire. Bătrân Copac Tăcut, cândva ai dat naştere la păsări din ramurile tale. Adu-mi acum un visător înaripat. Ajută-mă să fac drumul către sud, să văd calea. Arak este mort. El cunoştea ţinutul. El era aproape de copacii tăcuţi. El ştia să citească aerul şi stelele. Fratele meu este un vânător. El poate să vadă urme. El poate să prindă şi să ucidă animale. Dar avem nevoie de păsări ca să ne arate drumul în zbor către sud. Unde sunt păsările? Fără ele nu pot elibera spiritul neodihnit din oasele mele. Oasele-mi mocnesc de dorinţa de-a

intra-n focurile din pădurea călduroasă.

Rămase tăcut mult timp şi zăpada îi lovi corpul încotoşmănat, adunându-se în troiene. În cele din urmă, ridică iarăşi fruntea.

— Bătrân Copac Tăcut, este un spirit în mine care nu are odihnă. Este un duh în oasele mele care se zbate să capete aripi. Voi face mari vrăji la viaţa mea. Îmi voi aminti zăpada asta. Dar duhul se cere eliberat. Este spiritul unei păsări care tânjeşte după libertate. Am visat asta. O văd sus în aer. Aripile ei sunt imense. Este deasupra norului. Străluceşte. Ţipă în zbor. Este o pasăre-spirit ciudată. Bătrân Copac Tăcut? Mama spune o poveste ciudată. Când m-am născut, două voci au strigat din gura mea. Una a strigat cu vocea unei păsări. Când fratele meu cel mic s-a născut, toate păsările au plecat. Am străbătut o ţară fără aripi. Nicio pasăre care să ne arate nădejdea. Nicio pasăre de mâncat. Nicio pasăre de urmat. Bătrân Copac Tăcut… îţi aminteşti? Când s-a întâmplat asta, tu ai spus că ar trebui să chem spiritul pădurii. Că trebuie să invoc spiritul stejarului. Eşti aici. Eu sunt aici. Spiritele noastre sunt laolaltă. Dar tu trebuie să-mi arăţi ce să fac mai departe.

Se apropie de Tallis, părul lui roşcat buclându-se sub gluga de blană, ochii lui mari iscodind. Cicatricele de pe obrazul stâng supurau un sânge palid. Sărută buzele lui Tallis, apoi îi cercetă ochii.

— Fratele meu te-a cioplit bine, spuse băiatul. Eşti mai mult decât o bunică. Eşti spiritul surorii mele moarte. Eşti spiritul femeii din ţinutul îngheţat. Fratele meu te-a cioplit bine. De-ai putea vorbi, măcar. Eu port semnul făcut de lup.

Cum pot fi în acelaşi timp lup şi pasăre? Tu mi-ai putea spune. Tu ai fi înţeles…

Se întoarse în cort. Mai târziu, mama veni prin ninsoarea înteţită, împleticindu-se împotriva vântului viforos, cu umerii aplecaţi în faţă. Fiii ei o urmau. Tustrei căzură în genunchi înaintea lui Tallis.

— Mamă… salută femei.

— Bătrân Copac Tăcut, murmură Visătorul, cu subînţeles.

— Bătrână femeie *moartă,* făcu batjocoritor Ochi Aprigi.

Femeia spuse:

— Fiul meu cel mic te-a făcut. Spiritul tău este în lemn. Acum spiritul fiului meu mort plânge să ni se alăture. Împreună vă puteţi întoarce la noi din locul interzis îngheţat. Fiul meu visător

a găsit calea.

Visătorul se apropie de Tallis.

— Tu vei fi focul care arde în Ţinutul Păsării-Spirit. Flacăra ta va destrăma vraja.

Ochi Aprigi se încruntă.

— Să terminăm odată. Dacă pornim repede spre sud, putem supravieţui. Apoi vom putea spune povestea asta până la moarte, frate. Dar dacă nu plecăm curând, nu vom ajunge altundeva decât în gheaţă.

Visătorul veni lângă Tallis şi o smulse din pământul îngheţat. O purtă pe braţe prin furtuna dezlănţuită şi intră în atmosfera îngheţată din cort. Reuşiseră cumva să ţină un foc aprins acolo. O aşezară deasupra flăcării firave. Ochi Aprigi suflă în tăciuni până se aprinseră. Tallis simţi muşcătura căldurii. Focul o făcu să transpire apă. Sfârâi şi se pârli, apoi focul începu să o cuprindă şi flăcările îi dansară pe scoarţă. Cei trei membri ai familiei îşi încălzeau mâinile. Lui Tallis i se părea că ardea mocnit de mult timp, când, în sfârşit, focul o cuprinse cu totul.

Femeia luă cuţitul de os al fiului său mort şi îl ţinu în faţa lui Tallis. De partea ei, Tallis văzu tristeţea de pe chipul femeii. Îşi scoase colierul de corn de la gât, desfăcu cele trei bucăţi din ramura cerbului. Luă piciorul alb ca varul al băiatului ei ucis şi îl încălzi la foc. Apoi jupui pielea albă de pe carne, o trase încet deoparte, o foaie mătăsoasă şi lucioasă de cârpă umană. După ce o desprinse de pe carnea rece, o tăie fâşii şi fiecare fâşie o înfăşură în jurul unei bucăţi de os. Când termină, împleti la loc nojiţele colierului şi i-l dădu Visătorului, care şi-l puse la gât şi piti acea amintire fragilă a băiatului beteag sub blănurile sale.

Femeia îi întinse cuţitul lui Ochi Aprigi, care îl ridică cu un rânjet de încântare pe faţa suptă, îmbătrânită. Osul lustruit reflectă lumina. Îl ţinu ca pe o sabie, imaginându-şi poate ce bine va spinteca şi ucide cu arma aceea care cândva fusese folosită la cioplitul imaginii unei femei în ţinut.

— A fost făcut din osul unui animal înecat, spuse mama lui. Când vei fi mare, va trebui înapoiat apei. Aparţine tărâmului animalelor.

— Aşa voi face, spuse Ochi Aprigi.

Visătorul îl privi, surâzând în ciuda durerii provocate de foame şi de frig. Ridică o mână la piept, acolo unde purta amintirea fratelui său. Focul muşcă mai adânc din Tallis.

Femeia folosi ace lungi de os ca să coasă laolaltă părţile din fiul ei. Cât timp ea execută această lucrare înfiorătoare, fraţii îşi lăsară privirea în pământ. Corpul era incomplet. Oasele albe de sub carnea vineţie întruchipau o fantoşă fără viaţă. Mama o strânse în braţe. Apoi o aşeză peste flăcări.

Ochi Aprigi ieşi în furtună şi se întoarse cu ţeasta căruntă a bunicii. Părul ei îngheţase, formând ţepi, pe care el îi rupse şi-i aruncă în foc, unde sfârâiră, se încălziră, apoi se aprinseră. Ţeasta fu aşezată printre oasele lui Arak şi, prin fum şi căldură, Tallis privi ochii scrutători, trei oameni înfriguraţi dintr-un timp străvechi, amintindu-şi şi onorându-şi morţii.

În scurt timp îşi dădu seama că ninsoarea se oprise. Pieile netăbăcite ale cortului se umflară, fluturând. Focul de sub ea încetă să mai trosnească. Ochi Aprigi ieşi afară şi se întoarse agitat. Găsi o momeală, îi încercă rezistenţa, după care ieşi iar. Visătorul plecă şi el. Femeia trase deoparte prelata cortului şi Tallis, pe moarte, văzu un soare palid deasupra întinderilor de zăpadă. Ochi Aprigi rotea momeala deasupra capului. Aceasta scotea un sunet ritmic, o pulsaţie în aerul inert. Curând începu să scoată vaierul egal pe care ea ajunsese să-l asocieze cu acel instrument ciudat. Visătorul stătea lângă fratele lui, cu ochii spre înalturi. Se vedeau pete negre. Veneau tot mai aproape.

Tallis auzi strigăte. Strigăte de pasăre. Păsările se întoarseră, invadară Ţinutul Păsării-Spirit şi se adunară în stoluri şi zburară grămadă deasupra rugului funerar.

Ochi Aprigi şi mama lui le prinseră folosind plase şi, în vreme ce ele se zbăteau în spaţiul închis, le călcară pe capete. După ce omorâră douăzeci, izbucniră cu toţii în râs. Alte păsări se aşezară pe Tallis, o ciugulіră, ciuguliră carnea carbonizată a fiului cel mic.

Vânătorii de păsări îşi strânseră prăzile grămadă şi clipa de exaltare trecu atunci când femeia intră în cort şi asistă la zborul mort al ultimului ei născut. În ciocurile păsărilor, el plecă în locul care avea să-i primească spiritul, oricare ar fi fost locul acela. Când micile creaturi negre se pierdură în fâlfâit de aripi pe cerul cenuşiu, femeia rămase privind lung, cu lacrimi în ochi.

— Rămas-bun, Arak, şopti ea către fiecare pasăre care se făcea nevăzută. Rămas-bun, Asha.

Era noapte. Focul scăzuse. Tallis era o bucată de lemn ars,

întărit, conştientă încă, prin acea poartă spre prima pădure, de tot ce se petrecea în jurul ei. Visătorul veni lângă foc şi scormoni în cenuşă. O ridică pe Tallis în mână, bucăţica de cărbune care devenise. O sărută, o ţinu la piept unde pielea fiului cel mic era încălzită de propria-i piele şi cornul cerbului păstra vie memoria şi viaţa mezinului.

Tallis privi din lemnul ars. Aşchiile de corn se profilau clar pe fundalul cerului acoperit de nori de zăpadă. (O *imagine dintr-o altă viaţă: zăcând sub Băiatul Beteag, uitându-se în sus la cerul de vară prin împletitura ruptă a coarnelor creaturii. Fusese un sentiment sexual. Un sentiment interesant. O recunoaştere a legăturii dintre ea şi Harry…).*

Visătorul ieşi afară în noaptea nemişcată, păşind cu greu prin zăpadă. Dacă răsărise luna, era în spatele norilor, împrăştiind o lumină diformă, o strălucire în înalturi, o rază de viaţă străduindu-se să străpungă negura. Păsările veneau şi fâlfâiau din aripi în jurul trupului. El rămase neclintit şi una dintre ele i se aşeză pe umăr, ţopăi până la cap şi întinse un cioc galben ca să-i ciugulească ochii.

Pasărea ciuguli iar şi iar.

Sângele băiatului începu să curgă, orbindu-l.

Tallis căzu în zăpadă.

Spiritul băiatului se ridică din oase, din carne, prin blănuri. Omul era acolo. Tallis îşi amintea cum arătase. Strălucea albastru-gălbui în noapte. Era gol şi nu mai avea nicio arsură pe faţă, însă era fratele pe care şi-l amintea. Era deşirat. Îl văzu pe Visător prin forma lui imaterială.

Visătorul îi vorbi, dar cuvintele fură rostite pe un alt glas decât al băiatului.

— Fiecare avem calea noastră de a ieşi din prima pădure, spuse Harry. Eu am rămas prizonier. Tu m-ai închis. Acum m-ai eliberat. Mulţumesc. Nu voi fi departe. Te voi regăsi. Nu eşti moartă. Pur şi simplu ai călătorit. Nu voi fi departe.

Se auzi deodată zvon de aripi. Prezenţa nălucii păru să se diminueze. Se ridică în aer şi se întunecă pe fundalul strălucirii lunii prin nori. Visătorul cânta un cântec şamanic, un cântec de drum, o sărbătoare a eliberării în lumea spiritelor.

Corbul-Harry se roti, se apropie de bucata de cărbune care era sora lui, clipi, apoi se ridică şi plecă, zburând spre sud, spre casă, spre căldură, spre libertate.

Visătorul căzu în genunchi, orb, sângerând, călătorind pe aripile cântecului.

Dar zâmbea.

Pipăi prin zăpadă. O găsi pe Tallis şi o ridică. Îi sărută chipul înnegrit. Îi îmbrăţişă trupul carbonizat. O privi cu ochi care vedeau umbra multor tărâmuri. Îl absorbise pe Arak şi putea să vadă umbrele pădurilor. Aşadar, acum era nu doar un făuritor de amintiri, ci şi de viziuni. Ochi Aprigi, cu cuţitul lui de os, simţindu-se victorios, avea să-i conducă în siguranţă la căldură. Se vor spune poveşti. Familia nu avea să fie niciodată uitată. Toată omenirea avea să ştie ce se întâmplase acolo.

Arak a călătorit spre locurile interzise ale pământului.

Dar după ce s-a rătăcit, a fost adus înapoi acasă.

Rămas-bun, îi spuse lui Tallis.

Femeia îşi adunase lucrurile. Păsări moarte, jumulite şi uscate îi atârnau la cingătoare. Frigul avea să le conserve. Aveau să mănânce hoiturile hoitarilor în drum spre sud, îndepărtându-se de locul interzis. Ochi Aprigi era nerăbdător. Porni din loc. Mama lui, femeia lui, îl urmă.

Visătorul îi chemă înapoi.

Scoase oasele mici ale fetei născute moartă din locul unde fuseseră îngropate în gheaţă. Lipsit de vedere, dar văzând totul, le aşeză lângă oasele fratelui său. Avea rămăşiţele lupului. Găsi o bucată din corpul bunicii lui. Lângă aceste crâmpeie de viaţă, puse fructe de pădure din punguţa lui ascunsă. Puse craniul unei păsări deasupra, apoi înfipse inima tatălui său în ciocul păsării. Adună zăpadă şi acoperi rămăşiţele. Totul se întâmplă înăuntrul cortului, în locul cald care le servise drept adăpost. Presă zăpada ca să formeze o movilă, un tumul funerar. Ochi Aprigi şi mama lui ridicară un zid de zăpadă în jurul movilei.

Visătorul o puse pe Tallis pe zăpadă, cu faţa către sud, cu faţa către casă.

Apoi adulmecă aerul, luă braţul fratelui său şi se lăsă condus departe de acolo.

Undeva, într-un tărâm neştiut, spiritul lui, năluca lui pierdută, zbura pe deasupra unor păduri întunecate.

Iarna cea lungă ajunse la capăt. Tallis se afundă în zăpadă, cuibărită între oase. Zăpada se topi. Tundra acoperi pământul. Începură să umble animalele, vibraţiile paşilor lor trezind-o pe

Tallis din somnul ei pământean. Plante mici crescură pe tundră şi apoi seminţele îngropate împreună cu oasele încolţiră.

Păducel şi ilex crescură în locul unde zăcea Tallis, absorbind măduva lupului şi a ciorii, sorbind viaţa tristă a pruncului născut mort, hrănindu-se cu amintirile Bătrânului Copac Tăcut şi ale craniului bunicii din apropiere. Din pământ răsăriră tufişuri, şi tufişurile crescură, devenind o pădure. Primul copac din pădure fusese ilexul, cu trunchiul îmbrăcat în iederă. La umbra unor copaci mai falnici, Tallis aşteptă nemişcată, urmărind înaintarea verii prin verdele lucitor şi frunzele ascuţite.

Se formă Daurog. Ilexul se înfioră. Seva se scurse în direcţii ciudate. Frunzele se răsuciră, formând carne, ramurile se răsuciră, formând oase. Arborele de ilex se micşoră, apoi se înălţă din nou, crescând sub forma unei femei. Se desprinse din desiş şi înfipse degete ca nişte spini de trandafir în pământul tare. Dădu pământul la o parte şi găsi lemnul pietrificat care era inima pădurii. Negru, întrucât fusese ars cu o mie de ani în urmă; încă se mai vedea forma feţei imprimată pe el. Daurog îi deschise pântecele şi aşeză piatra înăuntru. Deodată, începu să eclozeze. Caldă, văzând prin ochii de ilex, cu inima bătând ca fâlfâitul nebunesc de aripi al unei păsări, Tallis se duse cu Ilex-Jack adânc în pădure.

Era singură. După multe zile, simţi o mişcare în spate şi se întoarse. Văzu un om cu o formă ciudată, stând ghemuit, urmărind-o. Purta la gât salbe din fructe de pădure; pielea lui era un amalgam de frunze, pe cap îi creştea rogoz. Tallis-Ilex îl recunoscu pe şamanul Daurog. El se ridică şi veni la ea. Frunzele foşniră. Se lăsă jos, zâmbind, membrul lui ca un şarpe îndoindu-se, ridicându-se. Ilex-Tallis simţi dorinţa de a încăleca forţa magiei şi îngenunche deasupra lemnului care-i rânjea şi-l lăsă să intre în ea, îl lăsă să se hrănească din ea şi să fecundeze creşterea păsărilor.

Se duse cu el prin pădure. El dansă în vâlcele sub clar de lună, tremură în desişuri, ţopăi la marginea pădurii, se hlizi la trecători din verdeaţa tufişului. Erau şi alţii cu el, adunaţi de-a lungul drumului: un conducător, doi războinici şi o femeie. Toate frunzele lor erau diferite. Treceau iute şi fără zgomot prin cea mai jilavă şi deasă pădure, hrănindu-se cu ciupercile moi de pe scoarţa copacilor, sorbind umezeala din frunzele putrezite de pe jos, ronţăind lichenii de pe pietrele sure.

Când ajunseră la râu, se opriră. Tallis-Ilex privi şi curând trei călăreţi trecură din lumea oamenilor, un bătrân, un tânăr, o femeie cu o faţă ca de piatră. Tallis zâmbi. Ilex-Tallis îi urmă împreună cu ceilalţi. Întâlnirea se produse la apus.

La un moment dat în cursul serii, Tallis-Ilex se duse la femeia epuizată, care stătea ghemuită, şi se privi pe sine cum se uită la Daurog, şi văzu teama şi oboseala din ochii ei. Nu-i putu spune cine era, dar îşi amintea sentimentul de afinitate; încercă să-i indice acea afinitate, un deget îndreptat spre ilex şi spre trupul omenesc, dar privirea rămase la fel de goală pe chipul palid şi înfăşurat în blănuri al lui Tallis. Sentimentul dintre cele două femei era puternic, însă, şi Tallis-Ilex zâmbi, recunoscând-o.

Împărţiră mâncare. Ilex-Tallis dădu naştere la păsări. Durerea fu foarte mare. Eliberată, se alătură celorlalţi. Se duseră pe râu în sus împreună. La o mlaştină mare, Ilex pluti cu ceilalţi Daurog într-o ambarcaţiune veche, intrând în ceaţă zile în şir, ajutând la navigarea bărcii antice pe apele acelea urât mirositoare. O întristase să o vadă pe Tallis rămânând în urmă, o siluetă pe mal, uitându-se cu îngrijorare, dar fără să înţeleagă, întrucât nu îşi pusese pe chip masca Visul Lunii şi astfel nu o putea vedea pe femeia din ţinut.

Veni iarna şi Daurogii îşi scuturară frunzele. Lupul ieşi la iveală, uneori şi pasărea, iar Ilex-Tallis stătu ghemuită, singură şi neiubită, pielea ei mereu verde însemnând o provocare şi o sursă de iritare pentru ceilalţi.

În scurt timp ajunseră la un loc distrus. Poftele lupeşti crescură. Scaragii atacară. Unul dintre ei se năpusti asupra lui Ilex-Tallis şi ea alergă pe cărare în sus, către poartă, trecând pe lângă o femeie pe care o cunoştea bine, amintindu-şi şocul simţit mai devreme la acea întâlnire neaşteptată. Privi de la poartă cum Tallis ucise şi se lepădă de Scaragi. Se ascunse în odăile tăcute de piatră şi o urmări în taină pe Tallis atunci când femeia intră în castel, trăgând după ea trupul unui bărbat.

Privi cum ruinele o acaparau pe Tallis, pereţii şi pietrele devenind iarăşi acoperiş, răspunzând la o strălucire verde care radia din femeie, cum şedea ea aşa, în cuibul ei de cârpe. Îl acaparară şi pe bărbat. Corpurile fură strivite şi absorbite, Tallis-Ilex însăşi rămânând prizonieră în pădurea fremătătoare, tăcută, care umplu acel loc de piatră.

Aşa că intră în odaie, făcându-şi loc printre frunze, şi găsi

locul unde putrezise corpul femeii. Se întinse şi o cuprinse o dulce visare. O noapte lungă. Visă despre copilărie. Îşi aminti de domnul Williams. Cântă cântece vechi şi chicoti amintindu-şi poveşti.

Când se trezi descoperi că îşi scuturase frunzele şi oasele pădurii erau risipite, în grămăjoare, în jurul ei. Copacii dispăruseră, absorbiţi înapoi de piatra care pâlpâia cu o ultimă adiere de verde, care mai transpira o ultimă peliculă de sevă.

Lui Tallis îi era răcoare, aşa că fugi de acolo. Pe pielea ei goală se formase un strat de gheaţă. Se duse între oamenii corturilor şi găsi haine negre şi blănuri.

Rămase acolo câteva zile. Oamenii locuiau deopotrivă la marginea lumii şi la marginea bătăliei. Uneori jefuiau morţii, alteori îi onorau. Corturile lor acopereau terasele versantului, îmbrăţişau copacii; fiecare peşteră era folosită. Una, în special, era folosită ca altar.

Tallis îşi lăsă măştile acolo.

După un timp, durerea a ceea ce i se întâmplase dispăru. Intrase în prima pădure. Wynne-Jones avusese dreptate. Nu fusese un drum uşor.

Mâinile îi îmbătrâniseră. Abia se mai îndura să le privească. Erau ca nişte bucăţi de lemn noduros. Când în sfârşit privi în oglinda apei şi îşi văzu faţa, vărsă lacrimi amare, văzând-o pe femeia bătrână care o privea de acolo.

— Dar l-am găsit pe Harry. Mi-am văzut fratele. Nu-i aşa? L-am eliberat din mormânt. M-a chemat. Am venit. Am făcut ce avea nevoie. A plecat în zbor. Dar l-am văzut. Poate că la altceva nu mă pot aştepta.

Duhul Copacului

[BOCET]

Se înapoie la aşezarea tuthanachilor după un drum care ţinu zile în şir şi fu extrem de dificil. Acolo unde începea marea mlaştină, găsi ambarcaţiunea Daurogilor. Deşi era inundată, reuşi să vadă cum aceştia repararseră spărturile cu papură şi o cârpi după cum se pricepu, lansând-o la apă cu toate forţele sale şi aruncându-se înăuntru. Zăcu acolo, epuizată, cât timp ambarcaţiunea pluti pe apa nemişcată, străbătând ceaţa.

Era aproape bolnavă de frică în timp ce urma cursul râului şi ajunse la poiana spiritelor unde ea şi Scathach îl găsiseră prima oară pe Wynne-Jones. Peste ce avea să dea? Se întorsese bătrânul? făcuse şi Scathach un drum prin prima pădure, doar pentru a se întoarce, îmbătrânit, dar victorios, din lumea subterană?

Urmă cărările năpădite de ierburi. Văzuse deja că stâlpii spiritelor de lângă apă erau putreziţi, năpădiţi de ciuperci. Ieşi în luminişul din jurul taberei şi văzu imediat că aceasta căzuse în paragină. O pădurice de tufişuri dese umplea poiana. Palisada se prăbuşise, pământul alunecase. Casele tuthanachilor erau năruite, acoperişurile de stuf lipseau, pereţii de paiantă fuseseră topiţi de ploi.

Totul era pustiu. Dar printre noii copaci care îşi lăsau urma pe pământ erau movile misterioase, în formă de cruce.

Tallis se plimbă printre ele, împungându-le cu toiagul. Când scormoni puţin pământul uneia, se cutremură văzând corpul vineţiu al unui om, zăcând cu faţa în jos în pământ.

Vor trece printr-o moarte prin îngropăciune – şi vor renaşte.

De pe dealul unde casa mortuară îşi păzea moştenirea de oase se ridica fum. Şi Tallis auzea din acea direcţie un fluierat subţire. Note bizare, plăcute, venind pe curentul nestatornic de aer, pierzându-se şi reapărând ca valurile mării. Apropiindu-se, notele începură să alcătuiască o melodie. Cu un zâmbet firav şi inima bătând tare, îşi aminti piesa de pe Pajiştea Cântului Trist şi începu să fredoneze melodia simplă.

De ce aşteptase să-l găsească pe Wynne-Jones, nu ştia; poate fiindcă asocia piesa cu domnul Williams, şi astfel urcase dealul porumbarilor având imaginea unui bătrân pe culmea lui, stând ghemuit între blănuri, chemând-o cu fluierul înapoi în viaţa lui.

Îl găsi pe Tig, desigur, şi tânărul lăsă jos fluierul de os şi o privi cu ochii lui palizi şi înfiorători. Când zâmbi, Tallis văzu dinţi ascuţiţi cu pila, doi dintre ei chiar rupţi. Îşi făcuse o vatră în pământ, acolo unde odinioară se ridicau falnicii rajathuki. Când se săltă în picioare, Tallis văzu că era înalt. Haina de piele neîncheiată îi căzu de pe umeri. Avea un corp musculos, încordat, acoperit de cicatrice şi băşici şi pictat cu simboluri vechi şi şterse în ocru, săruri de cupru şi zeamă de afine. Era un om, cu pielea pictată mutilată, dar solid, pregătit pentru anii de viaţă grea care îl aşteptau.

— Ai venit să-l vezi pe Wyn-rajathuk, spuse el într-o şoaptă aspră, accentuând cuvintele, rânjind subţire.

Tallis fu mirată să-l audă că vorbea engleza.

— E aici?

— Este de ceva vreme. Mă duc după el.

Intră în cruig-mornul ruinat, aplecându-şi capul pe sub buiandrugul de piatră înclinat şi târându-se prin pasajele întunecate. Tallis se ghemui la pământ, clătinând din cap. Nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la ce va aduce Tig – un braţ de oase, poate; craniul lui. Dar bătrânul tuşi în uşa casei oaselor, se strecură afară şi se îndreptă de spate. Tallis strigă de încântare, văzând trăsăturile familiare ale lui Wynne-Jones. Era cărunt, avea faţa îngheţată şi abia zâmbea. Ochii care o priveau de deasupra unei bărbi albe erau luminoşi, duri, strălucind de inteligenţă. Îşi recăpătase vederea.

— Bună, Tallis, spuse el în şoaptă.

— Wyn… rosti ea, dar simţi că-i stă inima în loc.

Bătrânul se cutremură. Chipul i se zbârci, căzu. Printre buzele vineţii ieşi limba.

— Bună, Tallis, îngână Tig cu voce piţigăiată.

Ridică o mână şi îşi dădu jos de pe chip masca de piele, strângând în pumn chipul bătrânului. Se dezbrăcă de mantia de blană a lui Wynne-Jones şi rămase iarăşi gol.

Lui Tallis îi venea să plângă. Deasupra ei, o pasăre se ridică brusc în zbor şi Tig se trase înapoi, uitând pe moment de gluma lui macabră. Pasărea era uriaşă, cu pene albe şi negre. Avea gât lung şi un cioc coroiat, ameninţător. Tallis nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Urcă în spirală pe curentul de aer cald, apoi strigă şi se îndreptă iute către nord, dispărând printre copaci.

Această întâmplare neprevăzută îl tulbură pe tânăr, care urmări pasărea până când dispăru din vedere şi apoi îşi scărpină pielea supurândă, mormăind cuvinte neauzite.

— De ce l-ai ucis? întrebă Tallis şi Tig îşi întoarse chipul drăcesc către ea.

Nu zâmbi şi nici nu folosi un ton sarcastic când spuse:

— Asta trebuia să fac. El ştia. De aceea s-a întors. Îmi trebuiau doar oasele lui, aşa că am decupat şi am păstrat carnea.

De parcă i-ar fi părut deodată rău pentru farsa jucată, îi întinse faţa scofâlcită.

— Ţi-l dau ţie, dacă vrei. E înăuntru tot. Am folosit ulei şi răşină ca să-i păstrez carnea intactă. Tot acolo sunt şi oasele. Nu mai am nevoie de ele. A fost o masă bogată.

— Nu. Mulţumesc, murmură Tallis, simţind că i se face rău.

Se uită în spate, peste pădure, spre locul unde erau îngropaţi tuthanachii.

— Tot tu i-ai ucis şi pe localnici?

— Ei nu sunt morţi, răspunse Tig. Sunt doar în contact cu pământul. Li se vor întâmpla tot felul de lucruri minunate. Prin oasele lor trec spirite vechi, spirite noi le şoptesc, păsări-lup, şi cerbi-urs, şi broaşte-porci le dansează în piepturi, păduri demult uitate le încolţesc în burţi. Când se vor ridica din nou, vor fi ai mei. Eu deţin cunoaşterea poporului lor. De aceea le-am înghiţit visele. Unde stai acum va fi curând un mare monument, cu lespezi pictate şi lespezi cioplite, şi o singură cale către inima tumulului unde soarele va străluci printre morţi; va fi calea de acces, scăldată în lumina pământului, către un tărâm minunat.

Tallis se uită la Tig şi se gândi la vorbele lui Wynne-Jones. Nu intri în lumea subpământeană prin peşteri sau morminte. Asta se întâmplă în legende. Trebuie să treci printr-o pădure mai străveche...

Zâmbi trist dându-şi seama că Tig *era* legenda întruchipată. De atunci înainte, cel puţin pentru tuthanachi, drumul spre Lavondyss avea să fie mult mai uşor.

Oare sunt în siguranţă? se întrebă ea. Îşi făcuse arme primitive din lemn, dar Tig avea securi şi cuţite de piatră, suliţe de os, cârlige, praştii şi pietre. Erau risipite prin tabără, acolo unde odată se aflau rajathukii. Tallis îşi dădu seama deodată că erau dispuse ca pentru o operaţiune de apărare din unghiuri diferite. Acum, că se uita cu atenţie, observă mormanele de piatră aşezate intenţionat, cinci suliţe la intervale regulate şi corpurile neînsufleţite, fâlfâitoare şi împănate, ale păsărilor înfipte în stâlpi pe malul de pământ.

Tig făcuse Ţinutul Păsării-Spirit! Se temea de păsări şi legase o vrajă care să ţină la distanţă de casa oaselor animalele de pradă şi hoitarii, la distanţă de rămăşiţele poporului său.

Tig era speriat. Era sub asediu. Avea să-l bucure prezenţa lui Tallis sau să o socotească un act de agresiune?

Ea decise că cel mai bine era să-l întrebe verde-n faţă.

— Vrei să mă mănânci?

Tig râse cu amărăciune.

— Mi se *părea* mie că ţi-e frică, zise el clătinând din cap. N-ar avea niciun rost. Am toate visele cu *Anglia* ta de care am nevoie. Pare a fi un loc înfiorător, atâta pământ sterp, aşa puţine păduri, sate aşa aglomerate, atâta umbră şi ploaie…

Tallis zâmbi.

— Wyn-rajathuk mi-a spus odată că nu mă voi putea întoarce niciodată în acel „loc înfiorător”. L-am asigurat că o voi face. Mă aşteptam totuşi să-l iau pe fratele meu cu mine, dar n-am reuşit decât să-l zăresc în treacăt. Este aici, încă, în jur. Dacă mă întorc în lumea mea, nu-l voi mai vedea niciodată. Dacă rămân, poate că rămân până la moarte. Mi-ar fi plăcut să-l iscodesc pe Wynne-Jones despre lucrurile astea, suspină ea. Dar tu te-ai ospătat din el şi-ai făcut o mască hâdă cu care să mă păcăleşti…

Tig rânji şi mângâie cu mâna pământul din faţa sa.

— Dar uiţi ceva…

Un strigăt! Un ţipăt de furie. Se auzi din pădure, dintre cruig-morn şi aşezare. Îl întrerupse pe Tig, care se ridică în picioare, pământiu la faţă, cu rănile sângerându-i. Dădu fuga după o praştie. Tallis urcă pe malul de pământ şi se uită în jos la linia copacilor. Atunci se simţi însufleţită. Era o femeie acolo. Era înaltă. Era vopsită jumătate în alb şi jumătate în negru. Era înfăşurată într-o mantie de pene strânsă la mijloc. Şi bentiţa de pe cap tot din pene era făcută, pene lungi, galben-deschis, de la coadă.

— Morthen! strigă Tallis.

În ciuda furiei trezite de ultima lor întâlnire, în ciuda rănilor, Tallis voia să o întâlnească iar pe fată. Singură în acea pădure întinsă, avea nevoie să adune în jurul ei toate lucrurile familiare pe care le cunoştea, iar printre acestea se număra Morthen, singura posibilă aliată care-i mai rămăsese.

Morthen strigă pe limba ei. Tig dansă în cerc, apoi urlă, un sunet unduitor de provocare. Sângele ţâşni de-a dreptul din corpul lui şi el şi-l şterse cu mâna dreaptă, în vreme ce în stânga strivi craniul unui corb.

Morthen îşi lăsă capul pe spate şi râse, apoi se întoarse şi alergă înapoi în pădure. Tallis o urmă numaidecât. Traversă tabăra, mergând pe urmele fetei, dar deodată, când ajunse la râu, văzu că paşii dispăreau. În liniştea din poiana spiritelor, se

uită la nord şi la sud de-a lungul apei, dar nu era nici urmă de Morthen, deşi în apropiere, deasupra capului ei, în copaci se mişca ceva.

Ridică privirea spre ramuri, dar nu văzu nimic.

Amurgul o găsi acolo, aşteptând, şi Tallis, înfrigurată şi înfometată, se întoarse la casa mortuară.

Cinci focuri ardeau pe zidul de pământ. Tig alerga de la unul la altul, suflând puţin în fiecare şi în cele din urmă scoase un sunet urât, scrâşnit, pe care Tallis îl luă drept o chemare la adresa păsărilor. Scruta cerurile agitat, iar Tallis le cercetă bănuitoare. Tânăra intră în casa mortuară şi simţi miros de mâncare pusă pe foc. Tig trăsese în ţepuşe mai multe animale mici, care sfârâiau acum deasupra flăcărilor.

Fără a fi poftită, Tallis înghiţi nişte carne aţoasă. Era tare şi avea gust rău şi-i tăie pofta de mâncare. Când termină, Tig veni lângă foc şi mâncă puţin, lingându-se pe degete. Mirosea dezgustător acum şi tremura.

— Morthen încearcă să mă ucidă, spuse el. L-am omorât pe tatăl ei, pe bătrânul şaman. E furioasă. Va încerca să-l răzbune. Atunci te va ucide şi pe tine.

— A avut deja ocazia s-o facă, spuse Tallis. M-a lovit de trei ori şi m-a lăsat să sângerez.

— Celălalt frate al ei e mort? Scathach?

— Da.

Tig încuviinţă din cap gânditor.

— O parte din mine îşi spune „bine” când aud asta. Dar cealaltă parte din mine, omul bătrân, este întristată, chiar dacă ştia că aşa trebuia să fie.

Vorbele lui o emoţionară pe Tallis. O vreme nu fu în stare să scoată un cuvânt, dar îl urmări pe Tig cum mai rupse o bucată de carne şi o mestecă repede, înghiţind-o şi privind în jur.

— Bătrânul este bine? Wyn-rajathuk?

Tig zâmbi. Tallis bănuia că el tocmai asta aşteptase, ca ea să înţeleagă. Îi arunca priviri şirete şi aproape blânde.

— Ţi-am spus mai devreme. I-am înghiţit visele. Vorbesc acum limba lui. Îmi amintesc multe lucruri. Oxford. Un prieten pe nume Huxley. O fiică pe nume Anne. Anglia. Locul înfricoşător.

— Nu la fel de înfricoşător ca locul pe care tocmai l-am vizitat.

După o ezitare de-o clipă, poate atât cât visul ingerat care era

Wynne-Jones ieşi în faţă în mintea mitagoului, el întrebă:

— Ai găsit locul de gheaţă, deci? Ai găsit Lavondyss-ul?

— Aşa cred. Am străbătut prima pădure. Am *devenit* pădurea. Cred că am pătruns în subconştientul meu… n-am cunoscut niciodată o aşa durere. Mă simt violată, distrusă, şi totuşi mă simt *iubită,* zise Tallis clătinând din cap. Nu ştiu *cum* mă simt. Toată viaţa am crezut că Lavondyss este un tărâm magic. Rece, da. Interzis, da. Dar credeam că era o mare întindere cu multe caracteristici. Am descoperit că este un loc al crimei. Un loc al vinovăţiei. Un loc al onoarei. Un loc al naşterii unei credinţe în călătoria sufletului.

— *Este* un tărâm întins, rosti încet băiatul care era Wynne-Jones. Şi *chiar* are multe caracteristici. Intri doar în acea parte din el care este personală pentru *tine.* A fost personală şi pentru Harry, desigur. Fiecare dintre voi s-a născut cu amintirea aceleiaşi întâmplări străvechi şi cu abundenţa de mituri şi legende care s-au dezvoltat pornind de la ea. Cu cât te apropii mai mult de locul întemniţării lui Harry, cu atât cooperează mai bine mintea ta şi pădurea la crearea traseului prin care vei intra în acel peisaj mitic comun. Lavondyss, pentru tine – pentru noi toţi – este ceea ce îţi poţi aminti din timpurile străvechi…

— Încep să înţeleg asta acum, spuse Tallis în şoaptă, uitându-se la întunecimea din ochii tânărului în timp ce gura lui se mişca articulând cuvintele unei conştiinţe ce nu avea să se nască decât peste cinci mii de ani. Am lucrat la întocmirea locului întâlnirii noastre toată copilăria, urmând tiparul ale cărui baze le-a pus Harry…

— Şi l-ai găsit pe Harry acolo? murmură Tig.

— Era prizonier în al doilea fiu al unei familii. Era prizonier acolo de când am creat eu Ţinutul Păsării-Spirit dintr-o viziune a unei mari bătălii, Bavduin. Nu Harry era cel care intervenise în călătoria sa prin Lavondyss, ci eu. Când am alungat păsările de la mormântul lui Scathach le-am alungat din lumea zăpezilor unde Harry era, trecător, un spirit într-un băieţel visător. Nu a mai putut ieşi. M-au ars şi vraja s-a destrămat. Au venit păsările. El şi-a luat zborul şi a plecat. L-am zărit pentru o clipă, apoi l-am pierdut. Nu l-am atins. Simt că am eşuat.

— Şi *tu* cum te-ai întors? întrebă Wyn.

Tallis zâmbi.

— Mi-ai spus că Daurogii sunt propria mea creaţie, nu a lui

Harry. Aveai dreptate. În privinţa *unuia* dintre ei, cel puţin. Am fost Ilex. Am intrat în ea şi ne-am văzut pe noi – pe tine, pe Scathach şi pe mine – mergând pe râu în sus. Când am fost în prima pădure, parcă s-au scurs milenii. Eram un copac bătrân. Am văzut creaturi ciudate, animale dispărute. Sute de ani au trecut înainte să mi se dea forma Bătrânului Copac Tăcut şi să intru în inima pădurii, locul începutului. Venind acasă, în Ilex, timpul a trecut foarte repede. Mi-am amintit cum s-a uitat ea *la mine* în pădure, când călătoream cu tine. Mi-am amintit cum m-am uitat eu *la ea.* Eu şi Ilex eram una şi aceeaşi. Fabricasem mitagoul propriului meu drum spre casă. Chiar în timp ce mergeam *spre* tărâm mă întorceam de fapt acasă. Cred că e-un gând ciudat, deşi tu mi-ai spus că se va întâmpla. Ai spus că a merge spre tărâmul neştiut înseamnă deseori a merge spre casă. Că voi călători în ambele direcţii.

Tig păru să se cufunde în sine pentru o clipă, după care ridică privirea.

— Asta auzise bătrânul. Nici el nu înţelegea adevăratul sens al cuvintelor.

Tăcu. Scormoni în focul de sub corpurile înnegrite ale micilor mamifere. Deşi el, ca şi Tallis, mâncase puţin, pofta de mâncare părea să-i lipsească. Luna strălucea puternic prin norii încărcaţi de furtună. Vântul era tăios. Tallis iscodi ochii scânteietori ai lui Tig căutând un semn al prezenţei lui Wynne-Jones, dar bătrânul era doar un spirit neodihnit, un duh care fremăta în crengile creierului pădure al lui Tig.

Vocea lui era un vânt ancestral. Visul avea să se risipească repede. Iar Tig nu avea în jurul lui mirosul supravieţuirii.

Bătăile unor aripi agitară aerul, apoi se opriră imediat. Tallis împărtăşi privirea înfricoşată a tânărului.

— Vine iarăşi după mine, şopti el.

Cel care vorbea acum era Tig.

— Te voi ajuta să te aperi, spuse Tallis.

— O voi alunga. Nu mi-am terminat încă treaba aici. Sunt multe de dat înapoi oamenilor. Eu sunt păzitorul cunoaşterii căilor pământului. Ea *trebuie* ţinută la distanţă până la încheierea misiunii.

Tallis îşi aminti scurta istorisire a lui Wynne-Jones despre legenda lui Tig. Moartea lui, atunci când avea să vină, urma să fie teribilă. Îşi mai amintea şi că Wynne-Jones îi spusese că

Morthen va fi într-o zi *Morthen-injathuk.* Tallis era în derivă într-o lume a magiei. De jur-împrejurul ei, tot ce întâlnea părea să reflecta magia aceea. Era în Tig. Fusese în Harry-Visătorul. Era în Tallis însăşi. Oriunde s-ar fi petrecut renaşterea lui Scathach, avea să reînvie ca un om magic. Era cu siguranţă în Morthen.

Tig era sortit să moară. Îi era totodată sortit să redea cunoaşterea tribului Tuthanach înviat. O viziune ciudată, o amintire veche. Pământul avea amintiri străvechi, iar Tig era purtătorul „om” al acelei memorii. Dacă murea, tuthanachii nu aveau să treacă în generaţia următoare. Doar dacă, poate, o făceau prin Morthen?

Era Wynne-Jones încă acolo? îl strigă încet pe bătrân.

El veni, scuturând barele cuştii sale de lemn şi-l făcu pe tânăr să zâmbească.

— E aici, şopti Tig.

— La ce am fost martoră? Ce a fost Lavondyss?

— Spune-i ce ai văzut…

Tallis povesti transformarea şi întâlnirea.

— Nu ai fost martoră la o legendă, ci la crima care a *provocat* legenda. Aceasta este natura Lavondyss-ului: este locul, făcut din memoria remanentă, unde zac primele poveşti, faptele care *generează* mituri, prin memoria copiilor. Visătorul a supravieţuit ca să spună povestea acelui timp teribil. Se prea poate ca restul clanului, cei care au pornit înainte, să fi pierit. Ţinutul verii era plin de descendenţii familiei lăsate în urmă. Poveştile Visătorului, sporite şi amintite, au devenit materia legendei; un fiu ucis, corpul lui furat, a devenit – în poveste – un fiu căruia i s-a refuzat alt castel decât acela dintr-un tărâm interzis. O bunică învăţând un copil să cioplească şi care apoi asistă la moartea lui de mâinile fiului ei devine Ash, învăţând un copil schilod să vâneze în tărâmuri ciudate doar pentru a asista la moartea lui de mâinile unei arătări – Vânătorul – pe care ea însăşi a creat-o. Când Harry te-a chemat să-l ajuţi, a folosit toate versiunile poveştii. El intrase în *faptă.* Intrase în *amintirea* faptei. Intrase în sâmburele faptului care zace în fiecare minte. A rămas prizonier acolo. S-a proiectat prin pădurea propriilor lui mitagouri pentru a ajunge la sora lui…

Tallis închise ochii. Cuvintele zburau în cerc în jurul capului ei. Ajunsese să-l găsească pe Harry şi nu făcuse decât să-i elibereze spiritul. Ceva… ceva o nemulţumea. Era întrebarea pe

care o pusese înainte şi, chiar când o rosti acum, începu să întrevadă răspunsul.

— Dar *eu* l-am făcut pe Harry prizonier, spuse. Şi am făcut asta *după* ce m-a contactat. Dacă nu m-ar fi chemat, nu aş fi învăţat arta creării culoarelor de trecere; dacă nu o învăţam, nu l-aş fi văzut pe fiul tău Scathach. Dacă nu-l vedeam pe Scathach şi, prin urmare, nu voiam să-l protejez, nu aş fi făcut Ţinutul Păsării-Spirit. Dacă nu făceam Ţinutul Păsării-Spirit, nu l-aş fi făcut prizonier pe fratele meu Harry lipsindu-l de pasărea înlăuntrul căreia să părăsească tărâmul neştiut…

Tig murmură:

— Când ai făcut Ţinutul Păsării-Spirit, ai afectat timpul, ai afectat călătoria lui Harry. Ai schimbat lucrurile. Ai schimbat amănuntele primei crime. Bavduin, câmpul de luptă, era doar un ecou ulterior al acelei întâmplări, legat de trecut prin minţile voastre.

— Înţeleg asta. Toată viaţa am ştiut că nu trebuie niciodată să schimbi o poveste.

— Faptul că ai creat Ţinutul Păsării-Spirit a fost *începutul.* Harry a ajuns la tine printr-un amestec de timp şi epoci. A sosit prea devreme.

— Am înţeles şi asta. Dar *de ce* a început totul? A început cu Scathach. De ce? Ţinutul spiritelor l-am făcut *după* ce l-am văzut pe fiul tău sosind în lumea Angliei. L-am făcut la un *an* după sosirea lui. *Fiul* tău a fost cel care a pus toate astea în mişcare. *Scathach* este începutul. El m-a inspirat să pătrund în viitorul lui, la momentul morţii lui. Interferând cu acea viziune, l-am făcut prizonier pe fratele meu… Dar *cum* am putut face asta? *Cine era Scathach?* De ce este el legătura?

— Era fiul bătrânului cu Elethandian din rândul *Amborioscantii,* spuse încet Tig.

— Şi cine era Elethandian? întrebă Tallis.

— Era fiica lui Harry. Aparţinea doar pe jumătate pădurii, zâmbi Tig. Tu eşti *mătuşa* lui Scathach. Asta e legătura dintre voi.

Tallis îşi întinse încet picioarele care o dureau, clătinând din cap şi respirând sacadat în aerul rece. Tig înclină capul, privind-o ciudat. Era greu să-ţi dai seama cât era de faţă din băiat şi cât din bătrân.

— Ai ştiut de la început, deci. Dar de ce nu mi-ai spus?

— N-a ştiut până n-am ajuns aproape de câmpul de la Bavduin. Întrebarea ta referitoare la legătură l-a tulburat. Şi-a dat seama din senin. S-a înapoiat aici atât din cauza acestei revelaţii, cât şi a jurnalului său.

— De ce?

— De ce? Pentru că acolo avea să fie Elethandian însăşi. Ea e parte din acelaşi ciclu de legendă. Ea este mama care se duce la locul morţii fiului său. Acolo găseşte spiritul tatălui ei, deghizat într-un animal…

— Eu! rosti Tallis, înţelegând. Eu eram spiritul lui Harry. Şi ea era bătrâna cu voal negru…

— Şi ea şi-a sacrificat viaţa pentru a-i da o viaţă nouă fiului ei. El nu putea îndura să vadă asta.

Un moment, Tallis rămase cu privirea la tânărul şaman; cuvintele bătrânului, murmurate pe tonul şi cu vocea băiatului, i se zbăteau neliniştite în minte.

— Atunci, se poate ca Scathach să fi venit şi el aici? întrebă ea, abia îndrăznind să audă răspunsul oferit de oasele bătrânului.

— Aici va fi, zâmbi Tig. I-ai spus bătrânului de protejarea trupului fiului său cu ajutorul pietrelor…

Omul Frunză şi Mama Frunză…

— Da. Le-am atârnat deasupra lui. Mama Frunză şi Omul Frunză.

— Pentru a te întoarce, ai devenit Mama Frunză. I-ai invocat pe Daurogi. A călătorit în chip de Ilex-Jack Daurog. Te-ai lepădat de Daurog ca de o piele.

Omul Frunză. *Şaman.* Daurogul care scăpase de moarte iarna. Călătorise totodată alături de Scathach, spiritul lui întorcându-se din tărâmul neştiut Lavondyss sub forma pădureană a Duhului Copacului. Poate că ea însăşi ar fi trebuit să fie cea care să călătorească sub forma aceea! Nu se recunoscuseră unul pe celălalt şi totuşi afinitatea dintre ei îi trimisese la pământ într-o îmbrăţişare de iubiţi la câteva clipe după ce se găsiseră.

Tig purta o luptă lăuntrică. Avea ochii îndreptaţi spre cer, căutând cu frenezie creatura care-l bântuia. Focul făcea să strălucească transpiraţia şi supuraţiile corpului său gol. Tallis îşi dădu seama că îl pierdea pe Wynne-Jones. Băiatul începea să domine amintirile pe care le înghiţise de la celălalt.

Se ridică şi ieşi din casa mortuară, coborând cu paşi nesiguri

dealul, înapoi spre aşezarea tăcută, spre râu şi trecătoarea dinspre nord. În spatele ei îl auzi pe Tig fluierând şi cântând. Era un sunet disperat.

Undeva – la vest, credea ea – o pasăre ţipă tare. Apoi aerul se învolbură pe nepregătite de zborul unor aripi uriaşe, fâlfâind spre băiatul de pe zidul de pământ al vechii case funerare.

Tallis urcă panta abruptă spre castelul ruinat, intră pe poartă, găsi odaia unde o răpise pădurea. Rămăşiţele lui Ilex-Jack erau pe jos, lemn putrezit, strivit, bătut de vânt. Printre oase mai rămăseseră câteva frunze verzi.

Lângă fereastră erau rămăşiţele Duhului Copacului. Tallis se lăsă pe vine alături, atinse lemnul, frunzele uscate, ţeasta spartă. Dacă acele rămăşiţe fuseseră acolo când ea însăşi se întorsese din Cealaltă Lume, nu le văzuse.

Măştile ei erau încă în peşteră. Căută printre ele. Pe care să şi-o pună? O duse la faţă pe Morndun, dar erau prea multe năluci şi o tulbură să vadă ce ocupa acelaşi spaţiu, dar într-un plan diferit.

Nu avea nicio mască prin care să-l caute pe Scathach.

Se plimbă pe faleze, prin pădure, printre stânci. Căută printre oamenii îngrămădiţi de lângă fiecare foc. Ridică glugi, întoarse chipuri către foc, încercă să găsească o limbă care putea fi înţeleasă. Căutarea ei dură zile întregi.

Dacă fusese acolo, acum plecase. Nu întârziase. Poate la fel, ca Tallis, se hotărâse să se întoarcă la tuthanachi. Trecuseră pe râu, în cursul iernii, poate, şi nu se văzuseră în timp ce înfruntau furtuna.

Se înşela.

Se întoarse la peştera-altar, înfometată şi înfrigurată, şi acolo aştepta un om ghemuit lângă măştile ei, pipăindu-le cu degete noduroase şi tremurătoare. Se îndreptă puţin când ea se apropie din spate. Întoarse niţel capul, atent la zgomotele pe care le făcea ea. Părul îi cădea cărunt pe umeri. Oasele feţei îi ieşeau proeminente prin pielea întinsă. Avea ochii deschişi, dar îi lipsea acum focul din ei.

Ea îi puse mâinile pe umeri şi se aplecă să-i sărute creştetul.

— Duhul Copacului, şopti ea. Mă bucur să te văd.

El suspină şi îşi lăsă bărbia în piept, un gest de imensă uşurare. Zâmbi şi plânse, clătinând uşor din cap, întinzându-se

ca să-i acopere mâinile cu mâinile sale. Rămase tăcut mult timp, respirând întretăiat, începând să accepte că perioada lui de aşteptare se sfârşise şi că Tallis venise acasă la el.

— Unde *ai fost?* o întrebă.

— M-am plimbat prin pădure, răspunse ea.

Coda

Visez în vis toate visele celorlalţi visători,
Şi devin ceilalţi visători.
Walt Whitman, *Cei ce dorm*

Durerea încetase, dar se simţea în continuare ameţită. Stătea întinsă între blănuri, în patul ei, cu faţa întoarsă pe jumătate spre lumina care intra pieziş pe gemuleţul colibei sale. Afară bătea un vânt puternic şi simţea miros de zăpadă. Spera că furtuna care se anunţa nu va fi prea aprigă. An după an, movila de pământ şi piatră care-l acoperea pe Scathach se erodase. Curând nu va mai rămâne nici măcar ceva în care să poată da cu piciorul. Îl vizita pe Scathach zilnic. Lovea pământul. „Trebuia să mă aştepţi. Mai aveam nevoie de tine.”

El fusese prea bătrân. Drumul lui prin Lavondyss fusese prea greu. Lăsase asupra lui urme prea adânci. Dar acei câţiva ani fuseseră ani buni, chiar dacă ochii ei îi slujiseră pe amândoi.

Se auzeau oare cai? Se strădui să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi. Vântul suflă pieile care acopereau fereastra. Tânăra care întreţinea focul şi avea grijă de bătrâna-care-era-oracol ridică privirea, dar îi era prea lene să vină să o ajute. Toţi ştiau că Tallis era pe moarte. Toţi ştiau că oracolul era pe moarte. Toţi se temeau.

Slavă Cerului că durerea trecuse.

Se lăsă înapoi pe spate, cu ochii în tavan. Îi era foame, dar nu chiar foame; era nerăbdătoare să meargă la peştera altar şi totuşi îi ajungea să rămână acolo. Voia să vorbească, însă avea nevoie de linişte.

Era ciudat să fii pe moarte.

Cai? *Era* zgomot de cai. În depărtare. Veneau anevoie pe cărare. Auzea toba. Întotdeauna băteau toba când venea cineva.

Tânăra care-i era îngrijitoare leneşă începu să cânte. Era un

bocet familiar. Îi amintea de Ryhope. Tallis plânse fără lacrimi, râse fără să zâmbească, strigă fără sunet. Era într-adevăr familiar, dar era prea slăbită să iasă şi să adulmece aerul.

Se gândea des la Ryhope în ultima vreme, amintirile se îngrămădeau de parcă i-ar fi simţit moartea iminentă şi ar fi vrut să ia parte la viitoarea călătorie. Se gândise mai ales la tatăl ei, întristată din nou, după atâţia ani, de imaginea lui, de silueta lui oropsită şi deznădăjduită stând în pârâu şi strângând în mână *Visul Lunii,* acel fragment din viaţa fiicei sale. Şi se gândise cu drag şi la mama ei, deşi înţelesese ceva recent care o făcea aproape să o doară gândul la tristeţea tăcută a mamei, la profunda pierdere care trebuia să o fi bântuit pe femeie toţi anii cât Tallis fusese în viaţă alături de ea.

Două panglici albastre legate în jurul bucăţii de corn ascunsă în cufărul comorii – panglici albastre pentru fiii ei morţi.

Doi băieţi (născuţi în vreme de război!) care nu supravieţuiseră, ţinuţi minte graţie unor fâşii din hainele cu care fuseseră botezaţi, franjuri albaştri legaţi de dantela rochiei lui Tallis.

Tallis era mezina – povestea ei, a Regelui şi a celor trei fii ai săi, cel mai mic fiind trimis fără milă în Cealaltă Lume, era o reflecţie a propriei sale vieţi, cunoscută ei fără a o fi ştiut cu adevărat.

Închise ochii, dar îi redeschise imediat, căci îl auzi pe băiat, pe prunc, pe parazit. Îl chema Kyrdu. Îl plăcea, dar îi punea mereu întrebări. Va fi bucuroasă când va mai creşte.

— Bunico Tallis! Bunico! strigă el.

Dădu buzna înăuntru prin pieile de la uşă, lăsând aerul rece să măture podeaua şi să sufle flăcările. Se apropie de Tallis încet şi se opri lângă ea, privind-o de sus. Pe chip i se citea îngrijorare. Îl întrista decăderea bătrânei. Încercase să-i împărtăşească durerea, dar nu reuşise să folosească vraja potrivită.

O scutură de umăr.

— Sunt trează, îi răspunde. Ce te-a apucat?

— Vin călăreţi, şopti el agitat. Încă sunt în canion. Cinci la număr.

Păruseră a fi mai aproape. Auzul îi rămăsese ascuţit după atâţia ani. Îi zâmbi lui Kyrdu. Durerea îi încleştă pieptul, aducându-i lacrimi în ochi. Băiatul îi luă capul în mâini,

îngrijorat.

— Ar putea fi Harry, spuse el plin de încredere. Ar putea fi Harry, în sfârşit.

— Câţi călăreţi au trecut prin altar? îi şopti Tallis. Câţi în fiecare an?

— Mulţi.

— Câţi au fost Harry?

— Niciunul.

— Întocmai. L-am găsit pe Harry acum mult timp, când eram doar o tânără fată. L-am găsit în spirit. Ţi-am spus povestea *ţie* şi numai ţie, dar nu mă aşteptam… tuşi violent şi Kyrdu îi ocroti iarăşi capul, privind-o neputincios. Nu mă aşteptam, urmă ea fără suflu, că mă vei sâcâi cu *încăpăţânarea* ta. Mă scoţi din minţi. Pleacă. Mă simt ciudat.

— Mai e ceva, spuse el, aşezând-o la loc.

Îi înlătură părul care-i venea peste ochi. Semăna atât de mult cu tatăl lui, cum o privea aşa!

— Ce mai e?

— Peştera ta. Altarul tău… oracolul…

— Ce-i cu asta?

— O voce de fată. S-a auzit de acolo. M-am uitat atent, dar nu am văzut nimic. Dar s-a auzit o voce de fată de acolo. Şi un miros ciudat. Un miros dulce. Şi căldură. Ca un vânt cald…

Tallis îl privi cu atenţie. Îi bătea inima aşa de tare, încât durerea se întoarse şi, odată cu ea, se întoarse şi ameţeala şi senzaţia de greaţă. Întinse mâna şi atinse palma băiatului. Toată viaţa, el nu cunoscuse decât iarna şi alt anotimp avea pe veci să-i rămână străin. Dar Tallis ştia ce simţise el şi încercă să zâmbească în pofida tremurului care o stăpânea şi a sentimentului implacabil al finalului…

— Vara, rosti ea. Ai simţit mirosul verii. Îmi amintesc bine vara aceea…

Harry era. El *era.* Venea. Şi vocea din peştera altar era a ei – vocea ei din copilărie, trăgând cu urechea chiar la acel moment din iarna crâncenă. Poate că, la urma urmei, exista o cale de întoarcere, un drum înapoi spre casă…

Se opinti din tot corpul să se ridice, dar nu reuşi. Îl trimise pe băiat de acolo. O trimise şi pe femeie. Rămase întinsă în pat, tremurând şi transpirând, şi încercă să alunge *conştient* durerea. Avea impresia că îi explodează capul. Îi urca ceva în

gând şi reuşi să-l înghită la loc. Blănurile ţineau de cald, dar o căldură mai udă îi scăpă, deranjând-o. Părea să-i huruie pieptul. Auzea toba, nechezatul cailor. Strânse blănurile pe lângă ea, încercând să ţină frigul la distanţă. Se uită ţintă la tavanul colibei. Numără firele de papură, şipcile. Se strădui să vadă fiecare detaliu al acoperişului.

Repede.

Durerea şi un fâlfâit de aripi.

Repede!

Răsuflarea îi gâlgâia în gât. O întunecime… se făcea noapte?

Lumina părea să fugă. Nu îşi simţea mâinile. Avea picioarele amorţite. Erau păsări în acoperiş? De aceea părea că totul se învârte?

HARRY! HARRY!

— Aici sunt. Sunt aici, lângă tine…

Intrase fără ca ea să-şi dea seama. Simţea pe faţă atingerea caldă a vântului. El îi luă mâinile într-ale lui, le ridică la buze, le sărută. Deodată, lui Tallis i se limpezi vederea. Era chipeş, cum ştiuse că va fi. Nu avea nicio arsură pe faţă. Era îmbrăcat în armură pentru război şi pentru drumuri lungi călare, în piele şi cu mantie de blană, având părul legat la spate cu un inel de fier. Zâmbea larg, ochii lui albaştri scânteind. Era aşa tânăr!

— Harry…

— Tallis. Eşti minunată.

— Sunt o femeie bătrână.

— Ba nu eşti.

Se apleca şi o sărută pe buze.

— Mi-a luat mult timp să te găsesc.

— Eu trebuia să te salvez *pe tine.*

El râse.

— Ei bine, aşa merg lucrurile. Acum e rândul meu. Trebuie să te duc acasă.

— Casa e departe, spuse ea.

— Nu aşa departe. Poţi să umbli?

— Nu ştiu.

— Haide. Ridică-te. Merită să încercăm.

Simţi cum îi luă blănurile de pe ea. Se aşteptase să fie îmbrăţişată de mirosul propriei incontinenţe, dar picioarele-i erau deodată puternice şi aerul era înmiresmat cu zăpadă. Luă mâna lui Harry şi el o trase în picioare. O conduse afară, râzând.

Un strat gros de zăpadă acoperea pământul. Alergară prin el, Harry deschizând drumul, trăgând-o după el. Picioarele ei bătrâne erau iarăşi în putere. Simţea vântul pe faţă.

— Vino. Haide, strigă Harry. Casa nu e aşa departe.

— Fugi prea repede, strigă ea, în zăpadă până la genunchi.

Tropăiră prin omăt ca nişte cai, râzând când se împiedicau. Alergară pe povârniş în sus, spre pădurea de pe culme. Acolo, aerul era cald şi copacii, înfrunziţi, străluceau.

— *Aşteaptă!* strigă Tallis supărată şi apoi râzând. Nu pot ţine pasul. Picioarele tale-s mai lungi decât ale mele.

Fratele ei o trase, o răsuci, ţinând-o de ambele mâini. Mişcarea fu atât de iute, că îi simţi picioarele desprinzându-se de sol. Chicoti. Întotdeauna se speria când îi făcea asta, dar numai fiindcă îşi imagina că îi va da drumul. Niciodată nu-i dădea drumul.

Pavăză în Calea Furtunii era pe deal. Fugiră către el şi, din nou, el o ridică, rotind-o sus şi aşezând-o bine pe prima creangă. El rămase jos, zâmbind.

Tallis şedea cu băgare de seamă, temându-se că-şi va pierde echilibrul.

— Dă-mă jos.

— Nu prea cred, o tachină el.

— Harry? Te rog, ajută-mă să cobor.

El lăsă capul pe o parte. Tallis îşi amintea cum se uita el întotdeauna.

— Uită-te în spate…

Se întoarse pe creangă. Privirea îi pătrundea prin pădurea întunecată, către câmpul deschis. Văzu un om stând pe câmp. Nu vedea din el decât silueta. O tulbură. Omul stătea pe locul unde terenul se ridica, imediat în spatele unui gard din sârmă ghimpată. Era aplecat într-o parte, scrutând bezna impenetrabilă a pădurii. Tallis îl privi, intuindu-i îngrijorarea… şi tristeţea. Postura lui era aceea a unui om îmbătrânit şi amărât. Nemişcat. Atent. Cercetând încordat un tărâm care nu i se dezvăluia din cauza temerii ce-i sălăşluia în suflet.

Tatăl ei.

— Tallis? strigă el.

Fără o vorbă, ea sări de pe creanga copacului şi păşi înainte în lumină, desprinzându-se dintre copaci şi trecând prin gard.

James Keeton se îndreptă de spate, o expresie de uşurare

luminându-i faţa.

— Ne-am făcut griji pentru tine. Am crezut că te-am pierdut.

— Nu, tati. Sunt cât se poate de bine.

— Păi, slavă Cerului pentru asta.

Se duse la el şi-l luă de mână. El o conduse acasă.

Vântul îngheţat nu reuşi să stingă focul. O arseră pe un rug de pin, în faţa peşterii altar unde atârnau măştile ei, răsucindu-se încet în adăpost. Băiatul Kyrdu plângea în hohote. Era de neconsolat. Când mama lui îl strigă, o luă la fugă, se ascunse. Dar se întoarse şi se ghemui lângă locul unde se legănau măştile. Îi plăcuse întotdeauna de Sinisalo. Era o masă pentru copii. Şi de pe buzele copilului auzise el vocea fetei.

Nu se gândi deloc la asta acum. Bunica Tallis ardea la un foc de lemne. Fumul care se ridica din ea îşi găsea aripi şi zbura departe. Bocetul o urmărea. Cântecul trist, cântat de femeia care o îngrijise, se ridica spre cerul iernii. Precum fumul, şi cântecul părea să se răsucească şi să se întoarcă, unduindu-se spre apus, spre locul unde bunica Tallis spunea mereu că era *adevărata* ei casă. Răsuna bătaia tobei.

Călăreţii începeau să se agite. Patru dintre ei rămăseseră călare, aplecaţi puţin peste şa, aşteptându-şi conducătorul să-şi isprăvească jelania.

Era înalt bărbatul acela. Era comandant. Era bătrân şi purta nu doar mantia vânătorului, ci şi armele războinicului şi era vopsit ca un şaman. Era toate la un loc. Acum părea înfrânt.

Kyrdu îl privea printre lacrimi. Bărbatul uriaş dădu ocol rugului. Focul îi făcea faţa să lucească.

Deodată, îi strigă numele, dând glas întregii sale suferinţe.

— Tallis! Tallis!

Caii nechezară şi se traseră în spate, călăreţii lor luptându-se să-i controleze. Vocea lui era plină de tristeţe, plină de disperare. Şi dor.

Dar şi de iubire.

— Tallis! strigă din nou, un sunet prelung…

Şi dinspre Sinisalo se auzi vocea stranie a fetei, şoptind în limba străină a bătrânei de pe rug.

— Harry. Harry. Aici sunt. Sunt cu tine.

Kyrdu uită de lacrimi. Privi lemnul mort al măştii. Bocănea lovindu-se de măştile învecinate, suflată de vântul înteţit. Ochii

ei erau neprihăniţi. Gura ei era pură. Mirosuri dulci, şi căldură, veneau dinspre ea.

Omul de pe faleză nu auzise vocea măştii chemându-l. Se abandonase suferinţei, îşi lăsase capul pe spate într-un gest de amarnică învinovăţire de sine.

— Te-am pierdut. Te-am pierdut. Şi acum am pierdut totul!

— Nu, şopti năluca din Sinisalo şi Kyrdu se cutremură auzind cuvintele magice. Sunt aici. Voi veni la tine, Harry. Aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă…

Exista o cale spre un alt tărâm prin peştera altar, o cale spre tărâmul naşterii bunicii Tallis; tărâmul cald. Kyrdu fixă masca, amintindu-şi poveştile şi trucurile lui Tallis. Exista un *culoar de trecere* acolo. Tatăl lui vorbise odată despre el cu bătrâna. Bunica Tallis râsese. Tu *te vei* duce acolo, spusese ea. Tu vei trece prin altar şi vei ajunge într-o casă ciudată. Te vei duce cu soţia şi cu fiul tău, Kyrdu. Casa va fi ruinată. Veţi fi toţi foarte speriaţi. Veţi vedea un *rajathuk* acolo, o fetiţă îngrozită. Dar nu o veţi recunoaşte. Numai Kyrdu va putea să o vadă pe femeia de pe chipul îngrozit al acelei fetiţe, în timp ce ea va alerga spre lumină şi spre tatăl ei.

Kyrdu ştia că mama lui ardea de dorinţa de-a pleca din locul acela teribil, stăpânit de gheaţă. Poate va putea folosi măştile ca să găsească magia necesară unei astfel de călătorii. Bunica Tallis spusese întotdeauna că un copil deţine puterea. Poate că se referise la el.

Călăreţii plecaseră, îndreptându-se spre castel şi spre pădurile de mai departe. Dar mult după ce rugul se stinsese, transformându-se în cenuşă, băiatul rămase ghemuit în peştera altar, urmărind cu privirea fuiorul de fum şerpuitor, deasupra pădurii, către zare, către soarele la asfinţit, către regiunile necunoscute de la apus.

Se întreba cum ar putea să ajungă acolo.